

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OXFORD YILIM

Julia Whelan

Roman

hep
kitap

Ella Durran yirmi dört yaşında bir Amerikalı, çocukluğundan beri Oxford'da okumamın hayalini kuruyor. Ve nihayet hayali gerçek oluyor, yüksek lisansını yapmak üzere bu eşsiz üniversiteye geliyor. Daha havaalanındayken aldığı bir telefonla önemli bir başkan adayının seçim ekibinde çalışmaya başlıyor. Plan belli: Bir sene Oxford'da oku, seçimlere uzaktan destek ver, Washington'a dön, kendine siyasi dünyada bir yer edin.

Plan yapmayı ve planlara göre yaşamayı çok seven Ella'nın karşısına daha ilk haftada ona her şeyi sorgulatan bir adam çıkıyor. Yakışıklı, zeki, eğlenceli Jamie Davenport. Tabii ki bu yakınlaşmada da kuralları var Ella'nın: Tadını çıkar, bağlanma, sıkılınca dürüst ol, uzaklaş. Oxford'daki yılının sonu geliyor, işler değişiyor, planlar bozuluyor, kurallar yıkılıyor. Ella'ya tek bir soru kalıyor: Bir sene önceki hayallerini hâlâ düşünüyor mu?

Julia Whelan'dan romantik ama bir o kadar da hüzünlü bir aşk hikâyesi...

ISBN 978-605-192-321-5

TAVSİRE
EDİLEN
PERAKENDE
SATIŞ
FİYATI
38 TL
(KDV DİŞİNDEN)

hep
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Oxford Yılım

Orijinal adı: My Oxford Year

© 2018, Julia Whelan

Yazan: Julia Whelan

İngilizce aslından çeviren: Esra Doğu

© hep kitap 2019

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları
Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı
izin alınmadan kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Temmuz 2019, İstanbul

ISBN 978-605-192-321-5

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Mustafa Çimen

Baskı: Optimum Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1

34295 Küçükçekmece / İstanbul

Tel. (0212) 463 71 25

Sertifika no: 41707

hep kitap

Caferağa Mah.

Neşet Ömer Sok.

Aydın İş Merkezi

No:4 Kat: 4

Kadıköy 34710 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

* hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin sorumluluğundadır. PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

OXFORD YILIM

Julia Whelan

Çeviren:
Esra Doğu

hep
kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kaybettiklerimize.
Özellikle babalara.
Özellikle de benimkine.

Oxford'a gitmene özeniyorum: Bu, insanın hayatındaki en iç açıcı zaman. İnsan dünyaya pembe gözlüklerle bakar. Ama sonrasında Gorgon'un* kafasını görür ve acı çeker çünkü bu bakış onu taşa dönüştürmez.

Oscar Wilde, Louis Wilkinson'a mektup

28 Aralık 1898

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>
* Yunan mitolojisi ve Yunan edebiyatındaki yılan saçlı mitik yaratık. En bilinen örneklerinden biri kendisine bakını taşa dönüştüren Medusa'dır. (ç.n.)

İspinoz kuşu meyve ağacının dalında şakırken
İngiltere'de - şimdi!

Robert Browning, "Yurt Dışından Yuva-Düşünceleri", 1845

"Sıradaki!"

Gümrük memuru başıyla önümdeki kişiye işaret edince kalın kırmızı çizgiye yaklaşıyorum, kıvrımlı bandı dalgın dalgın parmak ucumla iterek elimi parlak tırabzana koyuyorum. Görünüşe bakılırsa Heathrow Havaalanı'nda ayarlanabilir bantlardan yok, sürekli bir sınırlandırmaya ihtiyaç duyduklarına göre sıra hep uzun olmalı.

Bacağıma vurarak ritim tutarken elimdeki telefonum çalışıyor. Ekrana bakıyorum. Numarayı tanımıyorum.

"Alo?" diye cevaplıyorum.

"Eleanor Durran ile mi görüşüyorsunuz?"

"Evet?"

"Ben Gavin Brookdale."

Aklıma ilk gelen şey bunun bir telefon şakası olduğu. Gavin Brookdale'in Beyaz Saray Özel Kalemî olarak görevi henüz sona erdi. Son yirmi senede gerçekleşen tüm büyük seçim kampanyalarını o yönetti. İdolüm. Beni mi arıyor?

"Alo?"

"Üzgünüm, ben-ben... buradayım" diye kekeliyorum "Ben yalnızca..."

"Janet Wilkes ismini duydun mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Duydum mu... Janet Wilkes, Floridalı bir milletvekili, aynı zamanda kazanma ihtimali pek olmayan bir başkan adayı. Kırk beş yaşında, eşini yirmi sene önce Afganistan'da kaybetmiş ve nasıl başardıysa öğretmen maaşıyla hukuk fakültesine giderek bir yandan da üç çocuk yetiştirmiş bir kadın, tüm bunlara ek olarak hayatımda gördüğüm en köklü seçim kampanyasını yöneten kişi. Bir de erkek arkadaşı gördüğüm en çekici insan hakları avukatı ama bu konumuzun dışında. Gold Star Wife Üyesi*, sosyal konularda ilerici bir delifişek. Daha önce ulusal sahnede onun gibi birini görmemiştik. İlk münazara iki hafta içinde, yani 13 Ekim'de gerçekleşecek ama seçmenler ona bayılıyor gibi görünüyor. Anketlerde on iki kişi arasından üçüncü geliyor. İki numaralı aday yarışta kalıcı değil, bir (birden fazla) metres vakası. Ancak bir numaralı aday şimdiki başkan yardımcısı George Hillerson ve (eğer Washington dedikodu kazanı doğruysa) Gavin Brookdale ondan nefret ediyor. Ama Brookdale gibi kurnazlığıyla ünlü biri bile Wilkes gibi kaybetmeye mahkûm birini sırf olası adaya inat olsun diye savunmaz. Her şey bir yana, Gavin Brookdale kazanmaktan hoşlanır. "Elbette adını duydum."

"The Atlantic dergisinde yazdığın yazıyı okudu. İkimiz de okuduk. 'Eğitim Sanatı ve Düşünen Amerikalı Seçmen'in Ölümü.' Oldukça etkilendik."

"Teşekkür ederim" diyorum coşkuyla. "Üzerinde yeteri kadar konuşulmadığını hissettiğim bir şeydi..."

"Yazdığın şey felsefeydi. Siyaset değil."

Bu beni duraklatıyor. "Neden böyle düşünmüş olabileceğinizi anlayabiliyorum, ama ben..."

"Endişelenme, siyasette yetkin olduğunu biliyorum. Janey Bennett'a Ohio'yu kazandırdığını biliyorum. Carl Moseley orada 138. sırada gelmişti. Sen yetenekli bir genç kadınsın, Eleanor."

* İkinci Dünya Savaşı sonrası Amerikan ordusuna mensup şehit eşleri için kurulan, kâr amaçlı olmayan özel bir örgüt. (ç.n.)

"Bay Brookdale..."

"Bana Gavin de."

"O zaman siz de bana Ella deyin. Kimse bana Eleanor demez."

"Pekâlâ Ella, Wilkes'in kampanyası için eğitim danışmanı olmak ister misin?"

Sessizlik.

"Alo?"

"Evet!" diye vızıldıyorum. "Evet, elbette. O muhteşem..."

"Harika. Bugün ofisime gel de işlemlerini başlatalım.

Nefesim bedenimi terk ediyor. Kendime gelemiyorum.

"Yalnız... Şöyle bir durum var. Ben... Ben İngiltere'deyim."

"Peki, döndüğünde gel."

"Hazıranda dönüyorum."

Sessizlik.

"Orada danışmanlık mı yapacaksın?"

"Hayır, Benim ... Rhodes bursum var ve şey okuyacağım..."

Gavin kıkırdıyor. "Ben de Rhodes'luyum."

"Biliyorum, efendim."

"Gavin."

"Gavin."

"Ne çalışacaksın?"

"1830 ve 1914 arasında İngiliz Dili ve Edebiyatı."

Duraklama. "Neden?"

"Çünkü istiyorum?" Bunu neden soruymuş gibi söyledim ki?

"İhtiyacın yok. Önemli olan Rhodes bursu almak. Bursu kullanmak anlamsız, özellikle söz konusu 1820-bilmem ne arasında edebiyatıysa. Bu bursu istemenin tek nedeni şu hayat değiştiren siyasi işi elde etmene yardımcı olmasıydı değil mi? Anlayacağın, benim sana sunduğum şey de tam olarak bu. O yüzden eve dön ve işe koyulalım.

"Sıradaki!"

Bir gümrük memuru -suratı ifadesiz, başı sarıklı, sakalı etkileyici- bana el sallıyor. Çizgiyi bir adım geçiyorum ama parmağımı adamın yüzüne doğru kaldırıyorum. Bana bakmıyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

bile. "Gavin, seni birazdan araya..."

"O aday olacak, Ella. Bu hayatımın kavgası olacak, her türlü yardıma -buna seninki de dahil- ihtiyacım var ama başaracağız."

Hayal dünyasında yaşıyor. Ama Tanrım, ya haklıysa? İçimi bir heyecan kaplıyor. "Gavin..."

"Dinle, her zaman kazanma şansı yüksek adayı destekledim ama hiçbir zaman kişisel olarak, içtenlikle kazanmasını istediğim birini desteklemedim."

"Hanımefendi?" Gümrük memuru artık bana bakıyor.

Gavin sessizliğim karşısında kıkırdıyor. "Eğer içinden gelmiyorsa seni ikna etmek istem..."

"Buradan çalışabilirim." İtiraz etme fırsatı olmadan devam ediyorum, "Her an müsait olacağım. Wilkes önceliğim olacak." Arkamda cin kokan, şişkin, kıpkırmızı suratlı bir adam var ve önüme geçmeye çalışıyor. Tırabzana tutunarak ona engel olup telefona: "Üniversitede bir yandan saha ofislerinde gönüllü olarak görev alıp bir yandan da birden fazla şehir konseyini koordine ederken iki işte birden çalışıyordum. Geçen sene bir yandan Ohio şehrine ait eğitim bütçesini şekillendirmeye yardımcı olurken bir yandan da iki tane başarılı kongre kampanyasında çalıştım. Kitap okuyup arada bir de bu kitaplar hakkında yazarken bir yandan kesinlikle size danışmanlık yapabilirim."

"Hanımefendi!" diye bağılıyor gümrük memuru. "Ya telefonu kapatın ya da kenara çekilin."

Parmağımı biraz daha havaya kaldırıyorum (sanki sorun görünmememişi gibi) ve sırada biraz daha yayılıyorum.

"Yurda dönüş tarihin ne?" diye soruyor Gavin.

"11 Haziran. Biletimi aldım bile. Koltuk 32A."

"Hanımefendi!" İki gümrük memuru da bana bağılıyor.

Arası açılmış adımlarımın arasındaki kırmızı çizgiye bakıyorum. "Gavin, şu anda Kuzey Atlantik sınırını iki ayağımın arasında tutuyorum. Resmen bir ayağım İngiltere'de bir ayağım da Amerika'da ve eğer telefonu kapatmazsam beni..."

"Seni yine arayacağım."

Hat kesiliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu da ne demek? Ne yapacağım? Hissiz biçimde aceleyle gümrük camına gidiyorum ve suratsız memurla yüz yüze geliyorum. En mükemmel güzellik kraliçesi gülümsememi takınıyorum ve benden beklediğini bildiğim sıkıntılı ve şaşkın tonda konuşmaya başlıyorum. “Çok özür dilerim, beyefendi, en içten üzüntülerimi iletiyorum. Annemin...”

“Pasaport.” Bana bakmayan haline geri dönüyor. Artık pasif-agresif muamele görüyorum. Damgalanmamış, dümdüz sayfaları olan yepyeni pasaportumu uzatıyorum. “Ziyaret nedeni?”

“Eğitim.”

“Ülkede ne kadar süre kalacaksınız?”

Duraksıyorum. Telefonumun karanlık ve hiç de yardımı dokunmayan ekranına bakıyorum. “Ben... Ben bilmiyorum.”

Artık başını kaldırıp bana bakıyor.

“Bir yıl” diyorum. Canı cehenneme. “Bir akademik yıl boyunca.”

“Nerede?”

“Oxford.” Bu kelimeyi sesli söylemek her şeyi unutturuyor. Gülümsemem içten hale geliyor. Bana başka sorular da soruyor ve sanırım onları da cevaplıyorum ama tek düşünebildiğim şey:

Buradayım. Bu gerçekten oluyor. Her şey tam da planlandığı gibi ilerliyor.

Memur pasaportuma damga basıyor, tekrar bana uzatıyor ve sıradaki kişiye elini kaldırıyor.

“Sıradaki!”

On üç yaşındayken *Seventeen* dergisinde, Amerikalı bir kızın Oxford'da geçirdiği bir seneyi anlatan “Hayatta Bir Kere Yaşanacak Deneyim” adında bir yazı okumuştum. Dersler, öğrenciler, parklar, pub’lar hatta *fish&chips* restoranları bile (“fotoğrafı sol alt köşede”) başka bir dünya gibi görünmüştü. Bu, sanki solucan deliğinden geçip işlerin daha düzenli, insanların daha onurlu ve binaların benim ülkemin tamamının yaşından daha yaşlı olduğu bir evrene geçmek gibiydi. Sanırım on üç yaş,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

her kızın hayatında önemli bir yer taşır ancak hiçliğin ortasında büyüyen, parçalanmış bir aileye sahip benim için? Benim tutunacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Benim ilhama ihtiyacım vardı. Benim umuda ihtiyacım vardı. O yazıyı yazan kız değişmişti. Oxford onun hayatının kilitli kapılarını açmıştı, benimkinin de anahtarını elinde tuttuğundan emindim.

O yüzden bir plan yaptım: Oxford'a gir.

Birkaç gümrük kontrol noktasından daha geçtikten sonra "Otobüs Terminali" işaretini takip edip bir bilet makinesi buluyorum. Para miktarının yanındaki "£" bana her zaman davetkâr görünen Amerikan doları simgesinden çok daha medeni ve çok daha tarihi görünüyor. Sanki doların yeri bir striptiz kulübünün yanıp sönen tabelası olmalıymış gibi. \$-\$-\$\$. Kızlar! Kızlar! Kızlar!

Bilet makinesi indirimli dönüş bileti isteyip istemediğimi soruyor (bunun çift bilet olduğunu varsayıyorum) ve duraksıyorum. Washington'a dönüş uçağım 11 Haziran'da, Oxford'da dönemin resmi olarak sona erişinden yalnızca on altı saat sonra. Amerika'ya bunun öncesinde dönme planım yok, bunun yerine iki uzun tatilde (aralık ve mart) burada kalıp seyahat edeceğim. Hatta aralık ayı seyahat planımı çoktan yaptım. Dönüş biletini de alıp bir sonraki otobüsü beklemek için banka doğru gidiyorum. Telefonum titreşiyor ve elime bakıyorum. Rhodes Derneği'nden, yarın sabahki oryantasyonu hatırlatan bir e-posta gelmiş.

Nedense çoğu kişi dünyadaki tüm akademik burslar arasında Rhodes adını duymuştur. Sahip olunacak tek prestijli burs değil ama benim istediğimi oydu. Her sene Amerika en başarılı, aşırı rekabetçi, sosyal merdiveni tırmanan, iyi niyetli otuz iki inek öğrenciyi Oxford'a gönderir. Rhodes denilince akla çoğunlukla dahiler, güç oyuncular ve dünya çapında liderler gelir. Konuyu biraz daha açayım: Rhodes almak için hafiften kaçık olmak gerekir. Kusursuz bir ortalamaya sahip olmanız ve birkaç derste mükemmelliği yakalamanız, sosyal anlamda girişimci, hayırsever ve atletik anlamda yeterli olmanız gerekir (gerçi en atletik son hareketim topsuz alanda Jimmy Brighton'ın ön di-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şini kırmak olmuştı, o yüzden bu kriterleri fazla ciddiye almayın). Başka bursların peşine de düşebilirdim. Marshall, Fulbright, Watson da var ama Rhodes'lular tam benlik insanlar. Çünkü hepsi birer planlayıcı.

Benim bölgemde seçilen diğer finalist bana (matematik, ekonomi, klasik edebiyat bölümlerini bitirmiş, tanınmış teröristlerle yapılan görüşmelerde oyun teorisi kullanımının, alınan bilginin güvenilirliğini yüzde 147 oranında artırdığını keşfeden bir Olimpiyat okçusuydu) "Rhodes almak için ilk senemden beri çalışıyorum" demişti. Benim buna yanıtlım, "Ben de" olmuştı. Sonra, "Lisenin ilk senesinden beri" diyerek cevabını açıklamıştı. Buna yanıtlım da "Ben de" olmuştı.

Evet, Rhodes bir yandan Oxford'a giden altın bilet olsa da aynı zamanda bir bağlantı kaynağı ve politik kariyerime giden yol. Başka türlü beni, Ohio'daki fasulye tarlalarından gelmiş bağlantısız bir kız olarak görecekteler insanlara bana ikinci kez, daha ciddiyetle bakıyorlar. Gavin Brookdale gibi insanlar.

Bir şeylerin peşinden hırsıyla koşmam, olduğum kişi olmam beni tüm mahallemden ve ailemin çoğu üyesinden uzaklaştırdı. Annem üniversiteye gitmemiş, babam da dünyayı değiştirmenin dünya hakkında bir şeyler öğrenmekten daha önemli olduğunu düşündüğü için üniversiteyi iki senenin sonunda bırakmış; bense başarı makinesi olarak insanlara kendilerini rahatsız hissettiriyordum.

Kendini herkesten üstün görüyor.

Dürüst olayım, öyle görmüyorum. Ama herkesin, babam dışında herkesin, düşündüğünden daha üstün olduğumu biliyorum.

Heathrow'da bindiğim otobüs aniden durup kucağımdaki kitabın yere düşmesine neden olunca panik içinde uyanıyorum. Aceleyle kitabımı alıp uykulu gözlerimi önümdeki yerden tavana kadar uzanan camın ardındaki manzarayı incelemeye zorluyorum. Oxford yolundaki kırsal manzaranın tadına varabileyim diye üst katta, ön camın hemen ardındaki camı seçtim. Sonra yol boyunca uyudum..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kafamdaki bulanıklığı bir kenara itip dışarıyı izliyorum. Dışarıda, birbirinin kopyası telefon mağazalarından birinin önünde eski bir otobüs durağı var. Yön tayini yapabilmek için sokak işaretlerine bakıyorum. Üniversiteden gelen bilgilendirme broşürü anacaddedeki Queens Lane durağında inmem gerektiğini söylüyordu. Bu durak olamaz. Arka sıralara göz atıyorum ama kimse inmeye yeltenmeyince arkama geri yaslanıyorum.

Otobüs yeniden hareket ediyor, ben de uyanma çabasıyla derin derin nefes alıyorum. Kitabı sırt çantama sıkıştırıyorum. Yarınki ilk dersimden önce bitirmek istiyordum ama odaklanamıyorum. Uçakta yemek yiyemeyecek ve uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Boş midem ve uykusuz geçirdiğim gecenin etkilerini hissetmeye başlıyorum. Zaman farkını hissetmeye başlıyorum. Bu anı iple çekerek geçirdiğim son on iki yılın etkilerini hissetmeye başlıyorum.

Ceketimin cebindeki telefonum titreşiyor. Elime aldığım da daha önce arayan numarayı görüyorum. Derin bir nefes alıp hemen cevaplıyorum. “Gavin, dinle, düşünüyordum da örneğin bir aylık bir deneme sürecimiz olsun ve eğer orada olmam gerektiğini hissedersen...”

“Gerekli değil.”

Boğazım düğümleniyor. “Lütfen, bana yalnızca kendimi kanıtlamak için otuz gün...”

“Sorun yok. Hallettim. Yalnızca kimin öncelikli olduğunu aklından çıkarma.” Neşe hüznü yarıp geçiyor. Yumruğumu zaferle sıkıyorum ve gülümsemem şakaklarıma erişiyor. “Kesinlikle” diyorum olabilecek en profesyonel sesle. “Bu fırsat için çok teşekkür ederim. Hayal kırıklığına uğramayacaksın.”

“Bunu biliyorum. Seni bu yüzden işe aldım. Ücretin nedir? Para yok gerçi, haberin olsun.”

Hiçbir zaman para olmaz. Ona yine de ücretimi söylüyorum ve geçinmeme yarayacak bir miktarda anlaşıyoruz. Rhodes eğitim ve konaklama ücretimi ödüyor, yaşam masraflarım için ufak bir para da alıyorum. O anda Gavin'in ödeyeceği parayı seyahat bütçeme dahil etmeye karar veriyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Artık git” diyor, “eğlenmene bak. Bunu hak ettin. Şehir merkezinde ziyaret etmen gereken bir pub var. The Turf. Git ve senin gibi Rhodes’lu birinin –genç William Jefferson Clinton olur kendisi– içip de içine çekmediği yeri gör.”

“Hah, anlaşıldı. Gideceğim.”

“Ama telefonunu yanına al. Telefonun senin bir parçan, süs değil. Tamam mı?”

Beni göremiyor olsa da başımı sallıyorum. “Tamam. Anlaştık.” Sözler ağzımdan çıkarken otobüs köşeyi dönüyor ve işte o karşımda: Oxford.

Tablodan çıkmış gibi görünen bir köprünün ilerisinde, çift yönlü dar bir cadde, aralarında bir gıdım mesafe bile olmayan türlü türlü binayla çevrili hareketli anacaddeye ulaşıyor. Adeta maratonun bitiş çizgisindeyim, bu binalar da bana tezahürat edip beni şehirlerine buyur ediyorlar. Bazılarının eğimli ve siyah; bazılarının da mazgallı çatıları var. Geniş binaların bazılarının sanki oldukları yere oyulmuş gibi duran, ahşap ile taşın nefes kesici ve zamansız birlikteliğine sahip kocaman ahşap kapıları var. Belki de bu kapılar, Oxford’un birbirinden ayrı otuz sekiz kampüsünden bazılarına açılıyordur? Bunca sene buranın hayalini kurmuş, gözümde canlandırmış olsam da hakkını verememişim.

Göge bakıyorum. Ufuk çizgisinde diğer tarihi binaların uçları, şehri işaret fişeği gibi çevreleyen yüksek taştan noktalar görünüyor.

“Hülyalı Kulelerin Şehri” diye mırıldanıyorum kendi kendime.

“Gerçekten de öyle” diyor Gavin kulağıma. Hâlâ hatta olduğunu unutmuşum.

Oxford’a böyle diyorlar. Tümüyle hak edilmiş bir unvan. Çünkü bu demek oluyor ki, Oxford benim ya da *Seventeen* dergisindeki kızın hayali olmadan önce bir başkasının da hayaliymiş.

Işık, sana asla gözlerini kırptırmayan;
 Hafıza, sana asla acı vermeyen;
 Sevgi, bir daha sevilleceğin zamanlar için,
 —Dünyadaki en iyi şey nedir?
 Bunun dışında bir şey, sanırım.

Elizabeth Barrett Browning, “Dünyadaki En İyi Şey” 1862

Keşke Oxford'un parşömen kâğıdı ve tarçın ya da şiirsel bir şeyler gibi koktuğunu söyleyebilsem ama şimdilik yalnızca şehir kokuyor: otobüs yakıtı, yaş kaldırım ve sokağın karşıındaki kafeden süzülen Fransız tostı kokusu.

Anacaddedeki kaldırımlar dar; bir tarafı yüksek taştan duvarlar, diğer tarafı ise alçak ve eskimiş bordür taşlarıyla çevrili. Darlık nedeniyle kalabalığın etkisi de artıyor. Öğrenciler acele ediyor, turistler oyalanıyor ve ilk grup ikinci gruba sinir oluyor. İngilizce konuşanlar da en az İngilizce konuşmayanlar kadar anlamsız geliyor kulağıma. Henüz aksana alışamadım, gelip geçenlerin diyaloglarından hiçbir şey anlamıyorum.

Bu, Oxford'da sıradan bir gün ama benim için sihirli bir gün.

Otobüs uzaklaşırken bavullarımı toparlayıp haritanın üzerine eğilmiş, telaşlı sesleri birbirine karışan kocaman bir ailenin yanından geçmeye çalışıyorum. Hemen sonra, babanın başı kalkıyor ve sabırsız biçimde haritayı ulaşılamayacak şekilde havaya yükseltiyor. “Tamam tamam, başımdan çekilir misiniz? Şu tarafa gidiyoruz!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aileden uzaklaşmayı başaramadan gerçek bir sürü gibi bir bisiklet kalabalığı, bavuluma sürtüp saçlarımın savrulmasına sebep olarak uçarak geçiyor. Bisiklet sürücülerinin üzerinde bir çeşit forma var (belki de rugby'dir?), bağırıp çağırarak yanımızdan geçerken erkek teri ve yeni kesilmiş çimen kokusu bırakıyorlar. Görünüşe göre erkek nerede olursa olsun erkek. Son bisikletli, babanın elinden haritayı kapıldığı gibi zaferle havaya kaldırıp, "Et in Arcadia ego!" diye bağırıyor.

Oxford: Sporcuların bile Latince konuştuğu yer.

Rhodes için hiçbir şey yapmama gerek yok. Bu kendi başına bir lisans ya da unvan değil. Oxford'da ne yaptığım -ya da ne yapmadığım- benimle akademik departmanım arasında. Bir de üniversitemle benim aramda.

Benim gideceğim kampüs hiç anlamadığım nedenden dolayı "Maudlin" diye okunan Magdalen. 1458 yılında kurulmuş olan bu kampüsün harika binası, geyik parkı, isim yapmış çan kulesi, ortaçağdan kalma dehlizleri ve yaklaşık altı yüz öğrencisi var. Magdalen'i boylu boyunca düşünölmüş akademik bir sebepten dolayı tercih etmedim. Magdalen'i Oscar Wilde'ın kampüsü olduğu için seçtim.

Vızır vızır içeri girip çıkan insanları gözleyerek bahçe kapısına yaklaşıyorum ve bavulumu girişe doğru sürüklüyorum. Önümde tümöyle açık, gotik stilli bir bahçe kapısı var; ardındaki arnavutkaldırımlı bahçeye ve üç katlı, etkileyici, kum rengi binaya bakıyorum. Galerinin kaldırımında duran ayaklı levhalar da okulun ziyaretçilere açık olduğu zamanlar yazıyor, bir de 15. yüzyıl yemeklerinin bulunabildiği restoranlara düzenlenecek bir turun reklamı var. Solumda camla kaplı mantar panolar da gelişigözel şekilde asılmış uyarılar ve anımsatıcılar gözöme çarpıyor: "Mutfak harcınızı ödediniz mi?", "Tüm üniversite geçreçlerinizi alın! Summer Eights Haftası süresince Broad Cadesi'nde öğrenci indirimi olacaktır, öğrenci kartınızı gösteri-

* (Lat.) Ben de Arkadya'daydım.

niz”, “Hilary döneminin OKB yemekhanesinde gerçekleştirilecek ilk danstan önce bir şeyler atıştırmak ister misiniz? Oryantasyon haftası, cuma saat 8’de. Toplantı odasında olun.” Kelimeleri yazılı görünce tek engelin aksan olmadığını anlıyorum. Solumda, sanki soyulmayı bekler gibi duran bir Old West bankasına benzeyen, ahşap panelin ve iki kemerli pencerenin kuşattığı bir ofis duruyor.

Köşeyi dönüyorum; camın arkasında duran yaşça büyük, kırmızı kazaklı, beyaz yakalı gömlekli ve kravatlı adamı gözetliyorum. Cip büyüklüğündeki, antikçağlardan kalma fotokopi makinesinin önünde duruyor. Omuzları kamburlaşmış; uzun boyu ve neredeyse tümüyle kel kalmış başıyla Galapagos kaplumbağasına benziyor. Bir şeyler mırıldanıp makinenin alt kısmına tekme atıyor. Makineden turbo motoru gibi sesler çıkıyor ve yavaşça sayfalar dolusu yeşil kâğıt atmaya başlıyor.

“Selam!” diye cıvıldıyorum.

“Yardımcı olabilir miyim” diye soruyor başını kaldırmadan ve arada sırada parmağını yalayarak bir deste kâğıdı düzenliyor.

“Ben...” Tereddüt ediyorum. “Kayıt yaptıracam. Sanırım.”

“Öğrenci mi?” diye soruyor.

“Öyle. Evet.”

“Çaylak?”

Az önce ne söylediğiyle ilgili en ufak fikrim bile yok. “Ne?”

“Çaylak?”

Yanıtlamıyorum. Yanıtlamaya korkuyorum.

Sonunda kızgın bir biçimde başını kaldırıyor ve kâğıtları saymakta olduğunu, daha da kötüsü onu böldüğümü anlıyorum. “İlk sene öğrencisi. İlk seneniz mi?”

“Yüksek lisans öğrencisiyim. Ama gururumu okşadınız, efendim.”

İç çekiyor. “Amerikalı. İsim?” Saymaya geri dönüyor.

“Eleanor Durran. Ama lütfen, bana Ella deyin.”

Böyle bir şey yapmıyor. Uzun, ahşap bir masaya gidip bana bir kâğıtla tükenmezkalem veriyor. Kâğıda göz atıyorum. Bu, odamı ateşe veremeyeceğimi söyleyen bir sözleşme. İmzalıyo-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rum. Üzerinde adımın baş harflerinin yazılı olduğu, iskambil kâğıdı büyüklüğündeki bir zarfı masanın üzerinden bana doğru itiyor. Uzun masanın etrafından dolanıp yan kapıdan çıkıyor ve aynı anaokulu sınıfındakilere benzeyen, minik kutucukların olduğu duvara doğru ilerliyor. Bir yandan konuşup bir yandan her kutucuğa yeşil bir kâğıt koyuyor.

“Bu sizin bölmeniz. Her gün posta gelmiş mi diye kontrol edersiniz. Odanız on üç numara, dördüncü kat. Yani, Swithuns, dördüncü kısmında, aklınızda bulunsun. Normalde bu duvarların ardında lisansüstü öğrencilerini misafir etmek gibi bir alışkanlığımız yoktur ama bu sene lisansüstülere kalacak yer bulmakta sıkıntı yaşıyoruz. Ayrıca, Amerikalıların, ‘kapıların bu tarafında’ olmaktan hoşlandıklarını keşfettim. Bunun büyücü çocukla bir ilgisi mi var?”

“Harry Pott...”

“Yemek işi size ait. Pazar, çarşamba ve cuma günleri resmi yemeğimiz olur. Forma giyilmesi şart. Turl'deki mağazadan bir tane edinebilirsiniz. Kazanlar ekimin on beşine kadar açılacak yani o zamana kadar ısıtıcı yok, o yüzden böyle bir istekte bulunmayın. Zarfın içinde iki anahtar olduğunu göreceksiniz; elektronik kart sizi ana kapıdan ve kapanma saatinden sonra ortak kullanım odalarından herhangi birine sokar, diğeri ise odanız için bir anahtar. Eşi yoktur. Kaybetmeyin.

Söylediklerinin yarısını anca anlıyorum. “Teşekkürler. İşminiz nedir?” diye soruyorum.

Kaplumbağaya benzeyen boynunu kısalıyor. “Hugh” diyor, sonra da kutucuklara geri dönüyor.

“Ben Ella.”

“Söylemiştiniz zaten, Bayan Durran.”

“Pekâlâ” deyip bavulumun tutacağını elime alıyorum, “Bence bu güzel bir arkadaşlığın başlangıcı, Hugh.”

“O kadar cin barı varken, Miss Durran” diye mırıldanıyor Hugh. Ama gülümsemeye benzeyen bir şeyler görüyorum. Yani çekingen ve paslanmış, tıpkı bisiklet pompası gibi uzun süredir kullanılmamış gibi görünen bir gülümseme ama orada bir yerlerde var. “Dördüncü kısım giriş kulübesinin hemen dışın-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

da...” Konuşmak için ağzımı açıyorum ama o devam ediyor. “Giriş kulübesinin öbür kapısından çıkıp St. John avlusunu geçerek Swithuns'a doğru sola dönmeniz gerekiyor sonra solunuzdaki birinci kısmı geçecek ve sonra yine soldaki ikinci kısımdan geçeceksiniz ve eğer devam edersen kaçınılmaz olarak dördüncü kısma ulaşacaksınız.” Yeniden deneyip, konuşmak için ağzımı açıyorum ama o aceleyle devam ediyor. “Sonra en üst katın en tepesine çıkın, odanız orada.”

“En üst kat” kelimeleri beni duraksatıyor. Bir kez daha, en son Amerika'dayken yemek yediğimi hatırlıyorum.

“Hugh, bavullarımı buraya bırakıp önce bir şeyler yememin bir sakıncası olur mu?”

“Nasıl isterseniz, Bayan Durran.”

“Hızlı olacağım” diyerek onu rahatlatıyorum ama Hugh'un çoktan fotokopi makinesine döndüğünü görüyorum. “Tavsiyeniz var mı?”

“Caddede bolca seçenek var.”

Cadde. Anacadde demekten çok daha havalı.

Bavulumu fotokopi makinesinin yanına çekiyorum, sırt çantamdan kitabımı alıyorum, gitmek için döndüğüm sırada aniden duruyorum. Çocuğun biri başını binanın girişinden içeri sokmuş ve kararsız biçimde ilerliyor. Bir fare gibi hareket ediyor. Biraz göbekli ve saçlı kulağa benzeyecek şekilde kafasının tepesinde iki pervane gibi toplanmış. Sindrella'daki farelere benziyor.

Çok yorgunum.

“Evet?” Hugh, anında sabırsızlanarak çocuğa çıkışıyor.

Çocuk kaçıp gitmek istiyor gibi görünse de “Evet, şey, çok üzgünüm efendim. Ben şeye, Sebastian Melmoth'un odasına gidiyorum” diyor.

“Yine mi” diye homurdanıyor Hugh. “Zengin züppesi.” Elimde olmadan gülümsüyorum. Birinin gerçek hayatta, gerçek zamanda ve tam karşımda “zengin züppesi” dediğine inanmıyorum. Sonrasında Hugh çocuğa bağırıyor, “Orada öyle dikilme, içeri gir, içeri gir.” Fare Çocuk yanımızdan aceleyle geçip gidiyor. Hugh başını sallıyor, ben de “Cadde”ye doğru yürüme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

ye başlıyorum.

Bir yandan saatime bakarken rastgele bir sokaktan sağa dönüp geldiğim yere geri dönüyorum. Tam o sırada saat kulesinin çanı ardı ardına beş kez çalıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Eğer bu kadar bitkin olmasaydım muhtemelen ağlamaya başlardım.

Caddenin karşısına bakıp duraksıyorum.

Gözlerime inanamıyorum. Levha aynı dergideki gibi görünüyor.

THE HAPPY COD CHIP SHOP.

Soluma bakıp caddeyi geçmeye başlıyorum, daha kaldırım taşından adımımı henüz atmışken aniden çalan korna sesiyle kaldırıma geri zıplıyorum. Kitabımı göğsüme sımsıkı yapıştırarak kalbimin yerinden çıkmasını önliyorum. Bond filminden çıkmış gibi görünen, üstü açılır, klasik, gümüş bir araba beni neredeyse ezerek yanımdan uçup geçiyor. Uzun, kahverengi saçları savrulan dikkatsiz erkek sürücüyü uzaklaşmadan önce bir anlığına görüyorum. Yolcu koltuğunda saçları eşit derecede rüzgâra maruz kalmış bir kadın bana bakmak için dönmüş, ağzı şokla ama yüz­süz bir kahkahayla kocaman açılmış.

“Komik değil!” diye arkalarından bağırarak istiyorum ama benden oldukça uzaktalar. Kalbim yeniden normale dönünce kaldırım taşından bir kez daha iniyorum. Bu sefer sağa baktığımdan emin oluyorum.

Happy Cod'a girince tiz bir zil çalıyor. Omzundan beyaz havlu sarkan, yapılı ve kırmızı burunlu adam neşeyle başını kaldırıyor. “Merhaba!”

Küçük, etkileyici odanın bir tarafında sıra sıra oturma bölümü, öteki tarafında da yüksek sandalyeleriyle bir bar masası var. Adam geride, ufak bir servis tezgâhının ardında duruyor. Orada da yüksek bir sandalye var. Beni buyur edermişçesine tezgâha vuruyor. “Sana ne getirebilirim?”

“Balık ve patates kızartması!”

“Derhal geliyor.” O fritözüne dönerken ben de bir yandan gıcırtilı plastik sandalyede kıpırdanıp bir yandan ellerimi es-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ki ve yıpranmış ahşap masada gezdirerek yerleşmeye çalışıyorum. Her şey tam hayal ettiğim gibi. Restoran sahibi bile.

“Ben Ella, bu arada.”

Adam arkasına dönüp elini törensel hareketlerle havlusuna sildikten sonra bana uzatıyor. “Simon.” Elini tutup güçlü tutuşuna aynı şekilde karşılık veriyorum. Sırıttıyor. “Nerelisin Ella?”

“Aslen Ohio. Ama şu anda D.C.’de yaşıyorum.” Simon başını belli belirsiz sallıyor ve kolunu tezgâha yaslayarak oraya bıraktığım kitaba göz atıyor.

İnce, sert kapaklı, yalnızca akademik yayınlarda kullanılan türden ketenle ciltlenmiş bir kitap. eBay’den aldım ve bana seksen dolara patladı: Bu tarz kitapların ücreti okuyucularının miktarıyla ters orantılı. Başlığı yüksek sesle, her kelimeyi sanki olgun domates seçer gibi okuyor: “Victoria Dönemi Bilmecesi: 1837’den 1898’e, Modern Şiirin Cinsiyet Politikasını ve Cinselliği Şekillendirdiği, Yazar Roberta Styan. Başını kaldırıp şüpheyle bana bakıyor.

“Gerçekten de sürükleyici” dememle kahkahayı basıyor. “Aslında yüksek lisans yapıyorum.” Parmagımla kapaktaki yazar ismine vuruyorum. “Derslerim çoğunlukla Profesör Styan’la. Onu tanıyor musun?” Simon başını iki yana sallıyor ve fritözden uyarı sesi geliyor. Oraya yöneliyor. “Bu camiada ilah gibi bir şey. Uzmanlık alanı Tennyson, tam olarak benim alanım sayılmaz. Hatta alakası bile yok. Ben siyaset alanında çalışıyorum. Ama bu sene benim için bütünüyle sınırları zorlamak ve yeni şeyler keşfetmek ve bir nevi seviye atlamakla ilgili. İnsan olarak yani.” Neden saçmalıyorum? Neden beynimin içi sisle doluyormuş gibi hissediyorum? Ah. Jet lag.

Simon yemeğimin tamamını gazete kâğıdıyla kaplanmış, kahverengi yağlı kâğıttan külahın içine yerleştiriyor ve bir buket gül gibi bana sunuyor. “Gelenek” diyerek böbürleniyor. “Bazı lokantalar plastik, tek kullanımlık kaplar kullanıyorlar. Keyfimi kaçırıyor.” Kâğıt bir tabak uzatıp, “sos için” diyor ve restoranın ön tarafındaki çeşit çeşit sosa işaret ediyor. “Benim geleneğe karşı kendi yorumum. Eskiden buraya sadece köri, bezelye

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

püresi, tartar sosu almaya gelenler bile olurdu. Bir dene. Emin ol, hayal kırıklığına uğramayacaksın.” Bana göz kırpmıyor.

Cevap vermeden zil ötüyor ve Simon dikkatini kapıya yöneltiyor. “JD!” diye bağırıyor, canlı bir gülümsemeyle, oynar tezgâhı kaldırıp girişe yöneliyor.

“Simon, adamım” diye yanıtıyor bir erkek sesi.

Önümdeki mutfak sanatına odaklanıyorum. Tanrım, nasıl bir koku. Bir ısırik alıyorum. Cennet. İnlememek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Adamın “İki balık ve patates kızartması ve iki gazoz. Sağ ol dostum” dediğini duyuyorum. Sesi o kadar ahenkli, o kadar sakin ve rahatlatıcı ki. Koro müziği eşliğinde dinlenmeli.

Sonra kadın sesi “Patates istemiyorum. Bir de gazozum diyeyet olsun” diyor.

Simon geri yürürken, gözümün kenarıyla onların da girişe yakın bir yerde oturduklarını görüyorum. Kusursuzca hazırlanmış balıktan bir lokma daha alıyorum ve bu sefer inlememi bastırmak konusunda o kadar da başarılı olamıyorum. Fritözle ilgilenen Simon omzunun ardından bakarak bana sırtıyor.

Arkamdaki kadının homurdandığını duyuyorum, “Beni Oxford'daki en iyi yere götüreceğini sanıyordum.”

“Öyle yaptım zaten” diyor adam.

Külahtan bir patates daha alırken bir yandan da gazete kâğıdının üzerindeki yazıları ve reklamları okumaya çalışıyorum ama sis beynimi doldurmaya devam ediyor. Birkaç dakika içinde Simon tezgâhı yeniden kaldırıp ağır ağır yürüyerek çifte yiyeceklerini götürüyor. Simon tezgâhtan geçerken adam “Sağ ol” diyor. “Şu patatese bak hele! Kutsal yumru! Tanrıların mahsulü! Sana nasıl da hayranız!”

“Kıcını büyütür” diye yanıtlıyor kadın.

“Hayır, hayır” diye karşı çıkıyor adam. “Onu yapan yağ. Yağ! Buna rağmen suç patatesin başına patlıyor. Böyle saçmalık görmedim.” Adam gülüyor. Kadın gülüyor.

Simon'la göz göze geliyoruz, gözlerini deviriyor. Ben de ayısını yapıyorum ve suç ortağı oluyoruz. Sos bölümüne işaret edip fısıldıyor: “Denemeye hazır mısın?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Ah doğru! Unutmuşum." Tabağımı alıp sos bölümüne giderek seçenekleri inceliyorum.

Adamın sözlerine devam ettiğini duyuyorum: "İrlandalılar var ya. Onlar patatesin değerini biliyorlardı. İrlandalıların patatesten yalnızca birkaç sene mahrum kaldığını, bu sürede de milyonlarcasının öldüğünü biliyor musun?"

Sessizlik oluyor. "Neden başka bir şey yememişler ki?"

Elimle tartar sosunun pompasına vuruyorum ve kalın bir macun tabağımı ıskalayıp tezgâha sıçırıyor.

"Ne yeselerdi, pasta mı?" diye soruyor adam soğuk biçimde.

"Elbette" diye yanıtlıyor kadın, belli ki ironiye alışıktır.

Üzerinde Kahverengi Sos (pek de açıklayıcı sayılmaz) yazan şişeye yöneliyorum ve tabağıma ondan da biraz alıyorum. Sonra bir sıkımlık hardal, bir miktar mayonez ve tatlı turşu gibi görünen ama tam emin olamadığım bir şeyden daha alıyorum. Simon'ı hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için her şeyden biraz almak zorundaymışım gibi hissediyorum. Tabağım ressam paleti gibi görünüyor.

Altın Sesli çocuğun oturma bölümünden çıktığını duyuyorum. "Neden başka bir şey yememişlermiş. Müthiş bir soru! Pasta yeselermiş! Ancak şöyle bir sorun var, ellerinde yeteri kadar pasta kalmamış. Koca ülkede bir dilim pasta bile yokmuş. Korkunç bir durum. İmparatorluğun düştüğü hale bak." Eşsiz İngiliz espri anlayışı tam karşımda. Epey eğlenceli ancak bir yandan da aşırı derecede rahatsız edici. "Şimdi" diye devam ediyor, "işte sana evde yapılmış yemek kazanma hakkı..."

Kadın kısık, davetkâr bir sesle adamın lafını bölüyor. "Daha önce denk geldiğimiz o küpeleri tercih ederim."

"Pırlanta için basit bir soruyu cevaplamaktan daha fazlasını yapman gerek, tatlım" diyor adam düşünmeden. Aşağılık herif. "Bana patates kıtlığının gerçekleştiği seneyi söyleyebilirsen sana ellerimle yemek yapacağım. On saniyen var. On. Dokuz. Sekiz..."

Bir anda, beynimi gasp eden sis eşliğinde orada durmuş bu saçma sapan konuşmayı dinlerken balık ve patatesimi soğuttu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ğumu fark ediyorum. Kendime gelip yerime yürümek için arkamı dönüyorum ve Altın Ses'e çarpıyorum. Çarpışan iki gezegen. Koca sos tabağı göğsüme sıçrayıp yere düşüyor ve ben de sarsılıyorum. Şövalyevari bir el dengemi sağlayıp kolumu tutuyor. Ben de diğer elimle onun omzunu tutuyorum.

Belki de aşağılık bir adam değildir.

Kendimi toparlarken konuştuğu kadını görüyorum. Uzun, sarı saçlar. Şaşkın bir kahkahayla kocaman açılmış bir ağız.

Bakışlarım bir anda kahverengi, dağınık saçlarıyla görüntü alanıma giren adama yöneliyor.

Bakışlarımız kilitleniyor.

Sis bulutu kalkıyor ve aniden, “Sen!” diyorum.

Güzeller güzeli bir salonda oturuyor,
 Duvarda yüzlerce kitapla;
 Epeyce Marsala içiyor,
 Ama asla çakırkeyif olmuyor.

Edward Lear, “Bay Lear’ı Tanımak Ne Büyük Zevk!”, 1871

“**B**en mi?” diye soruyor, gözleri hâlâ far görmüş geyik gibi.

“Sen!” diye tekrarlıyorum.

Hâlâ karşı karşıyayız. O hâlâ kolumu tutuyor, ben de hâlâ onun omzuna tutunuyorum. Karşı karşıyayız, yüz yüze, göze göze, tabak göğse.

Bakışı canlanıyor. Hayata dönüyor. “Pekâlâ, şimdi yapacağımız şey şu. Simon?” diye sesleniyor ama Simon çoktan havluyu omzundan indirip fırlatmış bile, “sen” havluyu hünerle havada kapıyor. “Öne eğil” diyor bana. Eğiliyorum ve tabağı söküp alıyor. Sayısız sosun göğsümden yer düşemesine akışını izliyorum, adeta bir fakirin Jackson Pollock’u.

Sarışın kakhaha atıyor.

Adam tabağı tezgâha koyarken doğruluyorum, sonra elinde havluyla göğsüme yöneliyor. Ellerim havaya fırlıyor. “Yapma. Ben hallederim.” Çıplak ellerimle, parmak boyası yapan bir çocuk gibi gömleğimi ovalayıp durumu on kat daha kötü hale getiriyorum. Yapışkanlık kumaşı geçip tenime değmeye başlıyor. Bana baktığını hissediyorum. “Ne?” diye soruyorum sabrımı zorlayarak.

“Tanışıyor muyuz?”

“Beni neredeyse arabanla eziyordun!”

“O sen miydin?”

Çenemi kenetleyip dişlerimi gıcırdatıyorum.

“Yardımcı... olabilir miyim?” Adam yalnızca tek bir anlama gelebilecek kıvrak bir ses tonu kullanıyor.

Donup kalıyorum.

Bunu yapıyor olamaz.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Gerçekten yapıyor.

Benimle flört ediyor. Gösterişli bir gülümseme ve gözle-
rinde parıltıyla hazır ve nazır biçimde havluyu tutuyor.

Kan beynime sıçırıyor. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Böyle konularda dalga geçmeye asla cesaret edemem” di-
yor cazibeli bir tonla.

“Flört mü ediyorsun? Özür dilemen gerekir!”

“Flört ettiğim için mi?”

“Beni neredeyse ezdiğin için!”

“Bilerek yapmadığım bir şey için özür dilemem gerektiğini
mi ima ediyorsun? Flört ettiğim için özür dilemeyi yeğlerim.”
Gülümsüyor.

“S-seni zengin züppesi!”

“Aaah. Zengin züppesi. Kafiyeleli bir tercih.” Hâlâ gülümsü-
yor. “Sen Amerikalısın değil mi? Pekâlâ, Amerikalılar hakkın-
da bildiğim bir şey var: Bu ülkede akan trafiğe dalmak suretiyle
kendilerini ezdirme alışkanlıkları vardır.”

“Yani bu benim suçum mu?” diye bağıryorum.

“Amerikalılar hakkında bildiğim bir şey daha: Genelde ba-
ğırırılar. Al bakalım.” Elini cebine götürüp parlak renkli bir to-
mar para çıkarıyor. Aralarından bir banknotu sıyrıyor. Bana
uzatıyor.

“O nedir?” Öfkeden kuduruyorum. Sessizce.

“Tam olarak mı? Elli sterlin değerinde bir banknot.”

“Ben senin paranı falan istemiyorum! Benim istediğim...
benim istediğim...” Ne istiyorum? Sis yeniden artıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://frantey.org>

“Ah ne kadar da sinirlenirmiş. Al işte. Hem sen kendin dedin. Ben zengin züppesiyim.” Parayı yeniden uzatıyor. “Başkalarının saygısını parayla satın alan duygusuz, her türlü içten duygu ve pişmanlıktan yoksun terbiyesizin tekiyim.”

Başımla sarışına işaret ediyorum. “Belli oluyor.”

Bu onu afallatıyor. Yüzü değişiyor. Heyecanlı, şeytani gülümseme yok oluyor ve gözlerinin ardına bir perde iniyor. Gösteri sona erdi. Gerçekten incinmiş görünüyor. Oh olsun. “Paran sana kalsın” diyorum, dengelerin değişmesiyle birlikte zihin açıklığı anından faydalanıp son bir darbe indiriyorum. “Tarihçiye biraz karbonhidrat alırsın.”

Bara geri dönüp kitabımı ve paltomu aldıktan sonra cebimden para bulmaya çalışıyorum. Yirmi sterlin bırakıp balık buketimden geriye kalanları kaptıktan sonra Simon’ın gülümseyen gözlerine denk geliyorum ve kapıya yöneliyorum. “Sonra görüşürüz, Simon!”

“Sabırsızlıkla bekliyorum Ohio’lu Ella!” diyor kıkırdayarak.

“Bonne chance” diyor adam açıkça alay ederek. Sonrasında daha tok, daha klişe bir İngiliz aksanıyla “Sakin ol ve soluna bak!” diyor.

Onu görmezden gelerek kapıyı açıyorum. Zil çalıyor ve eşikte duruyorum. Kendimi tutamıyorum. Arkamı dönüyorum. “Patates Kıtlığı 1845 yılında olmuştu. Aşağılık herif.”

Harika!

Zihnim puslu, pisim, yorgunluktan ölmek üzereyim; bir yandan ağzıma kızarmış balık tıktıştırarak çift nala Magdalen’e dönüyorum. İnsanlar benimle aralarında mesafe bırakarak yürüyorlar.

Açık havaya çıkınca içimde bir utanç sızısı hissetmeye başlıyorum. Evet, yolculuk yüzünden sersemlemiş haldeyim ve konfor alanımdan uzaktayım ama yine de...

Böyle erkeklerden nefret ediyorum. Gittiğim üniversitede de onlardan çok vardı. Hill dergisinde de öyle erkeklerle birlikte staj yaptım. Babacıklarının parasıyla saygı satın alıp sonra da

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>

her işi bir göz kırpma ve gülücükle halledebileceğini sanan erkekler. Oyun oynayan, gelmiş geçmiş en gelişmiş mühendislik harikası olduğunu düşündükleri tuzağı kurup bu kadar çabaladıkları için kendini kaybetmeni bekleyen erkekler.

Bakın. Ben öyle dünya güzeli falan değilim ama doğru ışık, doğru saç ve biraz çabayla kafaları kendime çevirdiğim doğrudur. İflah olmaz çılgın İrlandalı saçlarım, kocaman Julia Roberts ağzım ve beni normalde olduğumdan daha masum gösteren kocaman gözlerim var. Ulaşılabılır komşu kızı tipi. Onu neredeyse ezip üzerine bir de gömleğini mahvettikten sonra flört ederek gururunu okşayabileceğin türden bir kız.

Böyle erkeklere kötü haber: Görünüş yanıltıcı olabilir.

Magdalen girişinden yurda giriyorum. Hugh yok. Diğer kapıdan avluya çıkıyorum. Güneş batıyor, taş binalarda pembe yansımaları bırakıyor. Kaldırım taşlarının üzerinden sendeleyerek geçip puslu zihnimde Hugh'un yön tarifini canlandırma-ya çalışıyorum.

Önüme L şeklinde genişçe bir bina çıkıyor, devasa bahçeyi öylesine güzel sarmalıyor ki golf sahası yanında sıfır kalır. Her on metrede bir bombeli pencereleriyle çevrelenmiş merdiven sahanları binanın derinliğine ve karanlığına doğru iniyor. Dört numarayı bulup ahırına dönen atın kararlılığıyla tırmanışıma başlıyorum.

İlk birkaç basamak granitten ama sonraki basamaklar yüz-yıllar boyunca üstüne basılmaktan çökerek yıpranmış eski taş levhalara dönüşüyor. Merdiven kıvrılmaya devam ediyor ve en sonunda iyice daralıp çürük çarık ahşap döşemeler halini alıyor. Merdiven o kadar yüksek ki kendimi sanki seyyar merdivenmiş gibi tırmanırken buluyorum ve sonunda iki tarafında iki kapı bulunan minicik bir alanda dört ayak üstünde duruyorum.

Doğrulup cebimde Hugh'un verdiği anahtarı aramak üzereyken çantalarımı aşağıda girişte bıraktığım aklıma geliyor. Yüksek sesle inleyerek yana devriliyorum. Burada uyuyabilirim. Belki de öyle yaparım.

Sağdaki kapı açılıyor, içeriden Fare Çocuk fırlayıp sanki merdiven kadar uzun süredir oradaymışım gibi üzerimden at-

Ücretsiz PDF Kıtap Arşivi - <https://rantey.org>

layarak aşağıya doğru gözden kayboluyor. Açık kapının ardından biri sesleniyor. “Güzelliğin solacak, tıpkı benim ilgim gibi. Kaybol!”

Kapı eşiğinde biri beliriyor, beni görür görmez geri çekiliyor. Üzerinde kırmızı bir sabahlık, elinde ise içinde kahverengi bir sıvının olduğu küçük bir bardak var. Boştaki eliyle sabahlığın açık kısmını kavrayıp, yaşlanmış bir Tennessee Williams kadın kahramanı gibi kapatıyor.

“Merhaba!” diye ciyaklıyorum.

“Mer-haba” diye yanıtıyor tereddütle; incecik, dalgalı, kulak hizasında, kestane rengi saçlara sahip bir erkek. Bana şöyle bir bakıp neredeyse kendi kendine konuşurcasına mırıldanıyor. “Bu şey kayıp mı?”

Hey. Ben birine eşya gibi hitap ediyorsam en azından bunu içimden yapıyorum. Bunu onun yüzüne söylemiyorum. Ayağa kalkıyorum. “Burada yaşıyorum” diyorum arkamdaki kapıyı işaret ederek. “Adım Ella.” Bana bakarken ya kokudan ya da görüntümden dolayı burnunu buruşturuyor, asıl nedeni çıkaramıyorum İki bakımdan da panayır çöpünden bir farkım yok. Fare Çocuk’un girişte Hugh’a kimi görmeye geldiğini söylediğini hatırlayarak lafı toparlıyorum. “Ve siz de Sebastian Melmoth’sunuz, öyle değil mi?”

Artık bana yan gözle, şüpheli bir tavırla bakıyor. “Doğru. Bu aile ismim. Ama nasıl...”

“Öyle mi?”

“Öyle” diyor ağzını yayıp aksanımı taklit ederek. “Yüzyıllar öncesine dayanıyor. Ama sen nasıl...”

“Bunun mümkün olabildiğini bilmezdim.”

“Neyin?”

“Gerçekte var olmayan birinin soyundan gelmenin.” Bu sefer bana gözünün ucuyla bakıyor. “Eğer hatalıysam beni düzeltin, eserlerinizi okuyalı epey zaman oldu, yorgunum, yolculuk sersemiyim ve biliyorsunuz, Amerikalıyım ama Sebastian Melmoth Oscar Wilde’ın takma ismi değil miydi?”

Evet, bundan sapıkça bir keyif aldığım doğru.

Çocuk foyası ortaya çıkınca gözlerini bana dikip aşağıla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yıcı bir şekilde iç geçirerek topuklarının üzerinde dönüyor ve odasına geri girip kapıyı çarpıyor.

Dengeleyici bir nefes alıp antika görünümlü anahtarı cebimden çıkararak yine antika görünümlü olan anahtar deliğini inceliyorum. Çıkan ses sanki bir mezar odasını açıyormuşum gibi. Menteşeli yorgun kapıyı açıyorum ve odaya giriyorum. Benim odama.

Güneş neredeyse batmak üzere, o yüzden oda loş. O kadar loş ki odanın ortasındaki bavulumu göremiyorum ve ayağım takılıyor. Yine de Hugh şu an benim kahramanım. El yordamıyla elektrik düğmesini arıyorum ve kapının tam yanında buluyorum.

Oda kemerli tavanı ve açıktaki ahşap kirişleriyle eski ve hoş. Kirişlerin ardından görünen tavan beyaza boyanmış, duvarlarda da yer yer romantik biçimde dökülmüş, Victoria döneminde kalma sıva var. Odanın karşısındaki duvara dayalı yatak, tavanı ortalar biçimde yerleştirilmiş. Duvarda kullanışlı bir şifoniyer, tam yanında da alçak, gömme bir kitaplık var. Solda karavanlardaki kadar küçük bir duş ve Barbie bebek lavabosuyla bir banyo, onun sağında ise çift kanatlı bir çatı penceresi var. Oraya doğru ilerliyorum.

Işık azalıyor ama göz kamaştırıcı manzara görülebiliyor. Buradan, Magdalen Kulesi'ni ve aralardaki ve ilerideki çatıları görebiliyorum. Avludaki meşe ağaçlarından birinin tepesi pencerenin alt çizgisini dolduruyor.

Bu manzaraya alışabilirim.

Hızlı bir duş alıyorum, istemeye istemeye de olsa gömleğimi çıkarıyorum, eşofmanlarımı giyip üniversitenin kablosuz ağına bağlanarak e-postalarımı kontrol ediyorum.

Annemin ardı ardına gönderdiği dört mesajla karşılaşıyorum.

Yalnızca iyi misin diye kontrol ediyorum. İnince bana haber ver.

Yerleşince bana haber ver.

Yerleştin mi? Bir şey mi oldu? Bir şey oldu değil mi?

Ella lütfen cevap ver. Okulu arardım ama uluslararası arama yap-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mayı bilmiyorum ve benim için kurduğun o Skype zimbirtısı da aramak için para yüklemem gerektiğini söylüyor. Skype'ın tüm olayının ücretsiz olması olduğunu sanıyordum! Neyse, bana sadece iyi olduğunu söylemen yeterli çünkü içimden bir his bir şeylerin yolunda olmayabileceğini söylüyor.

İç geçiriyorum. Şimdi bana minik bir kedi yavrusu gibi davranmasının sırası değil.

İçine söyle rahat etsin. İyiyim. Yalnızca yorgunluktan ölüyorum. Yarın daha çok yazacağım.

“Seni seviyorum” yazmayı düşündüğüm her seferinde olduğu gibi tereddüde düşüyorum, sonunda sadece “Öpüyorum, E.” yazıyorum.

Gelen kutumdaki birkaç e-postaya daha göz gezdiriyorum ama her şey birbirine karışıyor. Bilgisayarımın saatine bakıyorum. 18.30. Yatmak için çok uygun bir saat.

Genelde deliksiz uyuyorum ama saat kulesinin her çalışında rüyalarım projektör görüntüsü gibi değişiyor. Saat yedide çan çalarken odamın kapısı açılıyor.

Artık rüya görmediğimin farkına varmam biraz zaman alıyor.

Uyan! Çünkü gece çanağındaki gündüz
Yıldızları kaçırın taşı fırlattı...

Ömer Hayyam Rubaileri, 1859

Aniden doğruluyorum. Kullanışlı gri önlüğüyle küçücük,
beyaz saçlı bir kadın şarkı mırıldanarak odama giriyor.

Çığlık atıyorum.

Çığlık atıyor.

Birbirimize bakıyoruz.

“Ooo!” diye bağırıyor göğsünü kavrayarak. “Ödümü patlattın canım!” Odanın bir köşesine fırlıyor. “Uyumana devam et, yaşlı E.'nin kusuruna bakma.”

Bakışım netleşmeye başlıyor ve elinde kova olduğunu fark ediyorum. Banyoya yöneliyor.

Yataktan çıkıp ardından gidiyorum. Klozete eğilmiş, bir yandan ovalıyor bir yandan da şarkı mırıldanıyor. “Ah, b-bunu yapmanıza gerek yok” diye kekeliyorum.

“Eksik olma” diyor yeniden işe koyulurken.

Elimi uzatıyorum. “Ben Ella.”

Gözlerini görevden ayırmadan, “Eugenia, canım” diyor.

Elimi indiriyorum. “Yani siz hizmetçi misiniz? Hizmetçimiz mi var?” Yüzümü ekşitiyorum. “Yani, hizmetli. Oda görevlisi ya da...”

Doğruluyor ve haşin bir ifadeyle bana bakıyor, muhtemelen önceki yaşamlarından birinde okul öğretmeniydi. “Ben hademenim, canımın içi.” **Sonra duşa gidip paspasla zemini sili-**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

yor. “Kapıcı olacak o kalın kafalı Hugh sana hademen olacağını söylemedi mi?”

“Ne kadar sıklıkla geleceksiniz?” diye soruyorum.

“Ne sıklıkla olacak? Her gün elbette!” Lavaboya dönüp muslukları parlatıyor. “Cumartesileri dışında. Bir de pazarları. Bir de elbette tatil günleri dışında. Her gün yedi dedin mi buradayım.” Bana gülümsüyor. “Ama endişelenme, canım. Bir fare kadar sessizimdir, kimseye çaktırmadan iki dakikada işimi bitirip çıkarım. Komşuna sorabilirsin. Odasını dört senedir temizliyorum ve onu gözleri açıkken yalnızca bir kez gördüm o da gece gezmesinden döndüğünde.” Kendi kendine gülüyor. “O da az fena değil.” Çöp torbasını büyülmüş bir bilek hareketiyle değiştiriyor.

Bu, biraz fazla Upstairs, Downstairs dizisi gibi. Üstelik kadın da gençliğinin baharında sayılmaz. Orta Batılı tarafım, işiyle ne kadar gurur duyarsa duysun yetmişlik birinin bana hizmet etmesinden rahatsız oluyor. “Eugenia, gerçekten her gün gelmene gerek yok.”

Elinde kovasıyla çoktan kapıya gitmiş bile. Gülümseyip kapı kolunu tutarak, “Oldu o zaman, yarın görüşürüz canım” diyor. Ve çıkıp gidiyor.

Bazı mesajları ve e-postaları (üç tanesi Gavin'den) inceledikten sonra duş alıyorum, saçımı tepeden dağınık bir topuz halinde topluyorum, biraz rimelle dudak parlaticısı sürüp ciddi görünümlü ceketlerimden birini giyiyorum. Saat dokuzda, hak edilmemiş bir zafer kazanmış hissiyle kapıdan çıkıyorum. Hugh'a *Günden Kalanlar* stili bavul teslimat servisi için teşekkür ediyorum ve karşılığında şaşkın bir homurtu alıyorum.

Rhodes oryantasyonundan önce boş bir saatim olduğu için gazete bayisi adında şarap dükkânına benzeyen yerden bir şişe Frappuccino ve flapjack adında kurabiye benzeri bir şey alıp etrafı dolaşmaya başlıyorum.

Bu kadar erken saatte anacadde sessiz, mağazaların kapıları kapalı, restoranlar karanlık. Ama bir ortaçağ kilisesinden hemen önce sağa dönünce kendimi capcanlı şehre çıkan arnavut-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kaldırımlı bir ara sokakta buluyorum. Her şeyi özümsemek için bir anlığına duruyorum. Radcliffe Meydanı'ndayım. Neo-klasik mimarisi ve altın renkli duvarlarıyla ikonik, silindirik Radcliffe Camera binası önümde uzanıyor. Sanki bir karınca yuvasında gibiyim. Öğrenciler ve turistler meydanı çevreleyen kapılardan girip çıkıyorlar, bir kilisenin bodrumuna doğru gözden kaybolup ellerinde kahve ve pastane poşetleriyle geri çıkıyorlar. İlginç. Gazete bayisinden aldığım kahveden pişmanlık duyuyorum.

Saatin yelkovanı gibi dönüp durup her şeyi özümsemeye çalışıyorum. Mimari, manzara, insanların kıyafetleri, aksanları. Bisikletlerin sürekli trink trink eden zil sesleri. Meydanda ilerliyorum, Bodleian Kütüphanesi'ni aşıp sütunlarının üzerinde on üç isimsiz adamın taştan büstü olan Sheldonian Tiyatrosu'na varıyorum. Caddenin karşısındaki birkaç sevimli pub'ın yanında Oxford ürünleri satan turist mağazaları var. Mağazalar canlı maviler ve kırmızılar, sarılar ve beyazlarla boyanmış. Nemli sabah ayazında müşterilerini bekleyen sınırlı sayıda masa ve sandalyelerin olduğu kaldırımın üzerinde birkaç İngiliz bayrağı sallanıyor.

Bu, tahminimden daha kozmopolit bir atmosfer. Eski bir havası var evet ama heyecan verici de. Nabızı atan bir tarih. Enerjik harabeler. Çince, İtalyanca, Fransızca, Arapça ve çeşitli İngiliz aksanları duyuyorum. Şaşırtıcı sayıda Amerikalı var. Sanki bu şehir herkesinmiş gibi. Eğer buradaysan buraya aitsin. Sanki zamansız, köhne bir Uluslararası Uzay Üssü.

Broad Caddesi'nin sonunda, Balliol College'ın önünde yere arnavutkaldırımı taşlarıyla işlenmiş sade bir haç var. Görünüşe bakılırsa 1550'li yıllarda Kraliçe Mary tarafından kazığa oturtularak yakılan Protestan piskoposunun, üç Oxford şehidinin anısına yapılmış. Şaşkınlıkla bu adamlardan birinin, Mary'nin babası VIII. Henry ile annesi Aragonlu Catherine'in evliliklerinin iptalinden sorumlu Thomas Cranmer olduğunu fark ediyorum.

Beynim kendini yeniden başlatmaya çalışıyor. Thomas Cranmer'ın öldüğü noktada duruyorum. Alan kapatılmamış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

ve kimse ücret talep etmiyor. Hatta işaret bile belli belirsiz. Bu yalnızca Oxford manzarasının bir parçası. Üstelik buradan on metre ileriden Oxford Üniversitesi amblemlı eşofman ve Doctor Who'nun TARDIS'i şeklinde kurabiye kutusu alabilirim.

Tüylerim diken diken oluyor. Bu bilişsel uyumsuzluk anı her şeyin yalnızca başlangıcı. Toto, artık Ohio'da değiliz.

Bu şehirde uzaklık tahmininde bulunmak imkânsız. Belki sorun düzensiz, arnavutkaldırımlı zemindir. Belki de kaldırımının her yerini kaplayan turist grupları. Belki de kıvrımlı sokaklar ve ara yollar. Her kaldırım taşıını, sürüyü ve kıvrımı seviyorum ama Rhodes Binası'nın uzaklığını kestiremediğim için ucu ucuna yetişiyorum.

Basamaklardan hızla çıkıyorum. Kapı kolunu tuttuğum anda telefonum çalıyor. Lanet olsun. Washington'da saat daha sabahın beşi olsa da görünüşe bakılırsa mesai başlamış.

"Gavin, selam!" diye cevaplıyorum.

Hattın diğer ucundan bir kıkırdama geliyor. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben Gavin değilim."

Elim hâlâ kapının kolunda, donup kalıyorum. "Senatör Wilkes" demeyi başarıyorum. "N-ne hoş bir sürpriz."

"Ella Durran. Hayranınım."

Bunun olduğuna inanamıyorum; buradayım, oradayım ve... Soluksuz kalmaya başlıyorum. Sakin ol. "Ben sizin hayranınızım" diyorum coşkuyla. "Sizinle tanıştığımı..."

"Affedersiniz."

Arkama dönüyorum. Girişi engelliyormuşum meğerse. "Üzgünüm" diye fısıldıyorum beni aşmaya çalışan kadına. Kaldırım kapıyı açınca içeriye şöyle bir göz atıyorum. Çok kalabalık. İki dakika geç kaldım bile. Başlıyorlar.

Geleceğin müstakbel başkanının yüzüne telefonu kapatmamın imkânı yok, sakince konuşmaya devam ediyor: "Konumuza gelelim. Eğitim, kampanyanın yapı taşı olacak ve sen de stratejinin anahtar parçasısın. Yazdıklarına bayıldım. Otuzlu yaşlarımda Florida devlet okulları sisteminde okuyan üç oğlum vardı ve bir yandan yüksek lisansımı yapmaya çalışıyordum. İnan bana, anlıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapının ardından mikrofonun cızırdayarak açıldığını ve kuvvetli İngiliz aksanına sahip birinin “Lütfen herkes yerine otursun...” dediğini duyuyorum.

“Senatör...”

“Bana Janet de.”

“Teşekkür ederim, yalnızca şunu söylemek istiyorum...”
Nefes al. Konuş. “Bir şeye ihtiyacınız olduğunda. Ne olursa olsun siz ve Gavin için buradayım. Sizin için çalışmak bir onur.”

“Benimle çalışmak, Ella. Bu bir ortaklık. Birlikte muhteşem işler yapacağız. Bu arada seni olabildiğince az rahatsız etmeye çalışacağız. Oxford'da geçirdiğin zamanın tadını çıkarmanı istiyoruz. Değil mi, Gavin?”

“Kesinlikle” dediğini duyuyorum Gavin'in, daha önce kullandığını duymadığım bir ses tonuyla. Sabırlı ve kendini sevdirmeye çalışan bir ses tonu. Gavin nasıl benim patronumsa Janet de onun patronu.

Rhodes Binası'nın kapısı içeriden açılıyor ve başı öne eğik dışarı çıkan bir adam telefonunu kulağına götürüyor. “Ben Connor.”

Birbirimize aynı mahcubiyetle bakıyoruz. Çok hoş bir yüze sahip; yontulmuş çenesi, eğimli burnu, parlak kahverengi gözleri ve George Stephanopoulos gibi saçları var. Hayalimdeki Rhodes bursiyeri bu işte. J.D. Salinger'ın romanından çıkmış, hazırlık okulunda okuyan futbol kaptanı.

“Pekâlâ Ella, daha fazla zamanını almayacağım. Yalnızca aramıza hoş geldin demek istedim.”

“Teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

“Bu aklımın ucundan bile geçmedi. Gavin bir şey söylemek istiyor. Telefonu ona veriyorum.”

Ona oryantasyonu kaçırdığımı söylesem mi? Onu geri arayacağımı? Bir seçeneğim var mı? Gavin'in sesi hatta beliriyor. “Bir dakikan var mı? Priya Banergee'yi arayıp bize katılmasını sağlayabilirim. Var mısınız?”

Priya Banergee bir anketçi. Onun söyleyeceklerini duymam gerek. “Elbette” derken efkârla Rhodes Binası'nın kapısına bakıyorum. Üst basamağa otururken Priya görüşmeye katı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rahtey.org>

lıyor. Telefonla konuşan suç ortağım da basamağın öteki tarafında oturuyor. Birbirimize boyun eğmiş gülümsemeyle bakıyoruz. Kendimi onu incelerken buluyorum.

Tanrım. Bu taş gibi bir Rhodes'lu.

Yirmi beş dakika, sonu gelmeyen bir bilgi akışından sonra, ben konuşmaya hiçbir şekilde katkıda bulunamadan lafı bağlıyoruz. Telefonu kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra çocuğa bakıyorum, o da kapatmak üzere.

Gülümseyerek, "İkimizin de duymuş olabileceği şeylerin bu basamaklardan çıkmayacağı konusunda anlaşabilir miyiz?" diye soruyor.

Gülüyorum. "Anlaştık. Ama kim için çalıştığını sorabilir miyim? Lobici misin?"

Başını sallıyor. "Sağlık."

"Hangi grup?"

"KSİ'yi biliyor musun?" Kamu Sağlığı İlişkileri. Washington D.C.'de sağlık lobisi yapan en büyük grup. Sanki duymamış olma ihtimalim varmış gibi soruyor. Tıpkı birine üniversiteyi nerede okuduğunu sorduğunda "Harvard'ı biliyor musun?" demesi gibi.

"Sen de mi hükümetle ilgili bir iş yapıyorsun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. Soğuk mermer basamakta eğilerek elini uzatıyor. "Connor Harrison-Smith."

"Ella Durran."

Tanrım, öldürücü bir gülüşü var. Tam da benlik bir olay değil mi? Bunca yol tepip İngiltere'ye geliyorum ve Washington'da muhtemelen benimle aynı mahallede oturan bir çocuğa vuruluyorum. Kapıyı işaret ediyor. "Girelim mi?" Başımı sallıyorum, ikimiz de doğrulup eşyalarımızı topluyoruz.

"Bir şey duyduğumdan değil elbette ama bu senin için yeni bir iş mi?" diye soruyor.

"Evet. Ya sen?"

"Hayır. Ben bıraktım. Yalnızca yeni gelen çocuk her şeyi öğrenene kadar ona yardımcı oluyorum."

Söylediklerini abartılı bir tavırla düşünür gibi yapıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rahtey.org>

“İlginç. Yani bir sene boyunca ne yapacaksın, yalnızca okuyacak mısın?”

“Yalnızca, şey yapacağım, bir sürü iyi bira içeceğim, planım bu.” İkimiz de kıkırdıyoruz. “Ben küresel sağlık üzerine yüksek lisans yapıyorum. Ya sen?”

“Edebiyat.”

“Gerçekten mi?”

Bunu söylediğim herkes şaşırıyor sanki. “Evet. 1830-1914 arası.”

Kapıya yöneliyoruz. “Hah.” Söylediklerimi anlamlandırmaya çalışırken kaşlarını çatıyor. Çok tatlı. “Lisansını nerede yaptın?”

“Georgetown. Ya sen?”

“Harvard’ı biliyor musun?”

Gülümsüyorum.

Benim için kapıyı tutuyor. Bir centilmen.

Bezgin bir görevliden, kısaltılmış bir oryantasyon (buraya git, şunu yap, şu iş için şu kişiyle görüş, bunu yapma, şunu imzala) dinledikten sonra saatime bakınca edebiyat fakültesindeki ilk dersime on dakika kaldığını görüyorum. Aceleyle çıkan tek kişi benmişim gibi görünüyor. Bence edebiyat alanında yüksek lisans yapan tek kişi kesinlikle benim. Ne okuduğumu kime söylesem başını yana yatırıyor. Sözünü ettiğin şu edebiyat da neyin nesi?

Dışarı çıkıyorum ama Connor’ın sesiyle hızım kesiliyor. “Ella, bekle.” Arkamı dönünce merdivenlerin başında olduğunu görüyorum. “Neden bana telefon numaranı vermiyorsun? Birkaç bira içmek isteme ihtimaline karşın?”

Gülümseyip telefonumu çıkarıyorum. “Anlaştık.”

Edebiyat fakültesi kocaman, yüzyılın ortalarında yapılmış bir beton yığını. Beklediğim şey olduğu söylenemez. Bu bina, lineer, hayal gücü yoksunu departmanlardan birine verilmeliydi. Kimya, matematik ya da belki küresel sağlık gibi.

Belirlenen dersliğe dersin başlamasından on dakika sonra vararak bu şehirde bir kez daha gecikiyorum. Kendimi toparla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yıp dersi bölme beklentisiyle yavaşça kapıyı açıyorum.

Bölmüyorum.

Yaklaşık on kişilik bir öğrenci grubu yarım daire şeklindeki masanın etrafına yayılmış; kimileri fısıldaşıyor, kimi okuyor, kimi de telefonuna bakıyor. Kürsüde kimse yok.

Aradaki boş sandalyelere doğru yöneliyorum. Boş sandalyelerden birinin yanından geçerken kızlardan biri mırıldanıyor. “Üzgünüm! Burada durmasına hiç gerek yok” diyerek tam önümdeki sandalyeden çantasını alıyor. Başka bir boş sandalyeye doğru yürümeye devam ediyorum, bir yandan da ona sorun olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum ama kız konuşmaya devam ediyor. “Çok üzgünüm. Gerçekten özür dilerim. Bencillik bu.”

Amerika’da olsak özürleri muhtemelen alaycı olurdu. Gözümün kenarıyla kızı inceliyorum. Tutucu bir giyim tarzı (kanarya sarısı hırkanın altına kayık yaka, düz tüvit bir elbise ve babet.) Kafasında altmışlı yılların karmaşık topuzundan var. Ama saçları pembe. Alay edecek birine benzemiyor.

Kendimi tanıtmayı düşünüyorum fakat sanki yabancı biriyle etkileşim onu olumsuz etkileyecek gibi görünüyor. Sanırım ünlü İngiliz çekingenliği bu olsa gerek.

Tam o anda kapı çat diye açılıp herkesin yerinden zıplamasına neden oluyor ve içeri Belalılar filmindeki Robert Redford gibi giyinmiş biri giriyor. “Geldim” diye duyuruyor. “Başlayabiliriz.” İngiliz çekingenliği buraya kadarmış. Onu tanıdığımı fark ediyorum.

“Sebastian Melmoth!” diyorum.

Durup gözlerini bana dikeyyor. Kızın pembe kafası ondan bana yöneliyor sonra tekrar ona dönüyor. “Charlie! Bunu yapmaktan vazgeçeceğine yemin etmiştin!”

Başını dramatik biçimde göğsüne düşürüp somurtarak yanımıza geliyor.

Kız kocaman anlayışlı kahverengi gözleriyle bana dönüyor. “Bu rezille sen nasıl tanıştın?”

“Aynı merdiveni paylaşıyoruz” diye cevaplıyorum, çocuk kızın öteki tarafındaki sandalyeye çökerken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kız ona dönüp koluna bir şaplak atıyor. “Ve sen onu tanımadın mı?”

“Kendimi savunmam gerekirse” diye başlıyor çocuk, “ser-seri gibiydi üstü başı. Şu İngiliz masalındaki, aslında çok güzel bir büyücü olup yaşlı bir kocakarı gibi görünen kadın. Akıllı sür-tük beni her seferinde kandırıyor.” Kızın arkasından bana bakı-yor. “Öyleyse ahlak sınavını geçemediğim için cezam ne olacak, ha? Kurbağa olarak geçirilecek yedi yıl mı? Sonsuza kadar Mu-hafazakâr Partili olmak mı? Ya da daha fazla anlaşılmazlık yaşa-masak mı?” Elini uzatıyor. “Charles Butler, veritas et virtus.”

Kendimi gülümsemekten alamıyorum. “Ella Durran.”

Elimi bırakıp sandalyesine geri yaslanıyor. “Bu gece bana gel.” Bu bir özür değil ama açıkça zeytin dalı. “Bir şeyler içeriz.”

“Gelirim. Teşekkür ederim.”

Kıza başını sallıyor. “Bize katıl.”

“Tamam.”

“Viskini getir.”

Kız gözlerini deviriyor ama tam o anda Profesör Rober-ta Styan içeri giriyor. Her şey duruyor. Tipik bir dalgın profe-sör, kürsüye çıkıyor, eli kolu dolu. Evrak çantası, kâğıtlar, şemsi-ye, ceket, yürürken mırıldanma. “Merhaba, merhaba, üzgünüm. Kusura bakmayın geciktim.

Kürsünün ardında öylece durup hiçbir şeyini elinden bı-rakmadan bize bakıyor. Sonra “Pekâlâ, korkunç bir haberim var ne yazık ki. Yüksek lisansın başına getirildim. Bu da demek olu-yor ki sizlere ders veremeyecek kadar önemliyim” diyor. Biz ce-vap vermeye fırsat bulamadan devam ediyor. “Lütfen gözyaşla-rınızı tutun! Üstünüzü başınızı yırtmayın! Yerime gelecek ki-şi yeteneklinin de ötesinde. Aslına bakılırsa benim en iyi asis-tanım. Onunla geçireceğiniz ikinci dakikadan sonra, ki dar ko-tundan bahsetmiyorum bile, benim varlığımı dahi unutacak-sınız.” Nefes alıp gülümsüyor. Tepkisizliğimiz karşısında iğne-li sözlerine devam ediyor. “Buna gülmeniz gerekiyordu. Neyse bakalım. Sözü daha fazla uzatmadan, Jamie Davenport’la tanı-

* (Lat.) Doğruluk ve erdem. (ç.n.)

şın. Jamie?” Kapıyı işaret ediyor. Bekle. Bir saniye. Oxford'a gelme sebepim gidiyor mu? Ama onun bütün kitaplarını, bütün makalelerini okudum ben. Üç YouTube videosunu da izledim. (Bu onun suçu değil. Victoria dönemi cinselliği dili niş bir alan.) Bu olamaz. O benim Oxford kaderimdi, benim Gandalfım, Bay Miyagi'm, Robin Williams'ın Ölü Ozanlar Derneği'ndeki karakterinin adı her ne ise oyumdu. Ne demek bize öğretmenlik yapamayacak?

Stryan kürsüden iniyor ve asistanı kürsüdeki yerini almadan önce kadının omzunu hafifçe sıkıyor. “Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama dar kotum kuru temizlemede.” Gruba etkileyici bir biçimde gülümsüyor, grubun tepkisi de hoşnut biçimde kıkırdamak oluyor.

Benim dışımda. Ben tepki veremiyorum. Dünyamı yeniden düzene sokmakla meşgulüm.

Yeni profesör, zengin züppesi.

Ağ fırladı ve yayıldı;
Ayna bir uçtan diğerine çatladı;
“Lanetlendim” diye bağırdı
Shalott Leydisi.

Alfred Tennyson, “Shalott Leydisi”, 1831-1832

Jamie Davenport, acele etmeden kürsüye notlarını yayıyor. Sonra başını kaldırıp muzip muzip gülümsüyor. “Lütfen nazik olun.”

Çıkıp gitsem ne olur? Bu aldığım derslerden yalnızca bir tanesi ve haftada bir yapılıyor. Belki başka bir gruba katılabiliyim. Belki Styan'ı yakalayıp benimle özel olarak çalışmak konusunda onu ikna edebilirim. Bu asistanın tek seçeneğim olmasını reddediyorum. Bu benim “Hayatta-Bir-Kez-Başa-Gelecek-Deneyim”im olamaz. Bu deneyimin iyi bir şey olması gerekiyor.

“Beş sene önce” diye lafa giriyor, “Sizin şimdi oturduğunuz yerde ben oturuyordum. Styan sınıfa girdi ve benim aklımdan geçen şey ‘Beni önümüzdeki iki ay boyunca sıkıntıdan patlatacak kişi bu mu?’ oldu. Yani ben şiire bayılırım, yoksa neden burada olayım, değil mi? Ama o Victoria dönemi yok mu? İşler daha kötü olabilir mi? Silindir şapkalı, koca göbekli, sakalla birleşen favorili, yapılan savaşların ihtişamı ve evli çift yatağının kutsallığıyla ilgili gevezelik eden soluk benizli adamlar. Doğrusunu söylemek gerekirse kendi boğazımı kesmek istedim.”

Gözümün ucuyla diğer öğrencilerin gülümsediğini görür-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

yorum. Ben gülümsemiyorum.

“En çılgın rüyalarımdaya bile” diye devam ediyor, odaya göz gezdirerek, “Victoria dönemi yazarlarının eserlerinde böylesi bir çaresizlik bulmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Böylesi bir şehvet. Dehşet.” Her kelimedede dinleyicilerden biriyle göz teması kuruyor, adeta dinleyicisiyle “bağlantı kuran” bir politikacı. “Bilgelik. Sevgi.”

Sonra paaat. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve sesi tereddütle fısıltıya dönüşüyor, tıpkı eski bir plağın anlık takılması gibi. Başka kimse fark etmese de ben fark ediyorum. O da fark ediyor. Aceleyle gözlerini grubun kalanına çeviriyor. “Bana inanıyor musunuz?” diye soruyor.

Hayatın söz konusu bile olsa, hayır, diye geçiriyorum içimden.

Ellerini birbirine vuruyor. “Pekâlâ, sorunuz var mı? Başlamadan önce?”

Elimi kaldırıyorum.

“Burada elimizi kaldırmayız. Sana aferin yok.” Bana bakarak gülümsüyor. Küstah.

“Bakabileceğimiz bir ders programı var mı?” diye soruyorum olmadığına emin biçimde.

“Ders programı mı?”

Sınıfta biri kıkırdıyor. Başını kaldırıp bana bakıyor. “Evet” diye devam ediyorum. “Haftalık okumaları, teslim tarihlerini, not standartlarını ve beklentilerini belirttiğin doküman hani?”

“Ah, güzel soru” diyor. “Önceden hiçbir hazırlık yapmanıza gerek yok, sınav yapma gibi bir planım da yok, olsa bile size göre ayarlanacaktır ve son olarak, notlandırmadan ben sorumlu değilim. Yani...”

Bazı öğrenciler kıs kıs gülünce bunun herkesçe bilinen bir şey olduğunu anlıyorum. Masaya bakıp kendimi küçük düşürmenin eşiğinde olduğumu fark ediyorum. “Pekâlâ. Ders programı olmaması sanırım alışmam gereken Oxfordian şeylerinden biri.”

Karşımdan bir ses yükseliyor. “Aslında Oxonian.”*

* Oxford Üniversitesi öğrencilerine verilen isim. (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sesi takip ediyorum. Eski kartpostallardaki İngiliz kızlarına benzeyen biri bana bakmadan defterine bir şeyler karalıyor.

“Ne fark eder ki” diyorum zorlama bir içtenlikle.

“Bu telaffuz meselesi değil, diyalektoloji” diye karşı çıkıyor kısık bir sesle. Yazmaya devam ediyor. “Bu dilin koloniden koloniye farklılaşması değil, gerçekten farklı bir kelime.”

Yüzüm kızarıyor. “Öyle mi?”

Başını kaldırmaya tenezzül ediyor. “Oxfordian Shakespeare’in eserlerini 17. Oxford Kontu’nun yazdığını iddia eden teoriye verilen isim. Pek çok meşru akademisyen tarafından ciddiye alınmayan bir teoridir.”

“Meşru akademisyen” deyişi tokat gibi geliyor. “Oldu, hanka” diyorum. “Bilgi için sağ ol.”

Gergin gergin gülümseyip bakışlarını defterine çeviriyor. Ben de başımı kendi defterime gömüyorum. Eğer kaybolma yetim olsaydı şu anda kaybolurdum.

“Pekâlâ o halde Oxonian’lar” diyor Jamie Davenport neşeli biçimde. “İleri!”

Belli ki sınıftaki herkes zeki. Yanımdaki pembe saçlı kız tek kelime etmedi ama en az on sayfa not aldı. Defterini bile açmayan Charlie esnerken harcadığı enerjiden daha fazlasını kullanmadan zekice ve ikna edici yorumları sıralıyor. İngiliz Kızı ise gözlemlerini sessizce ancak yerinde, mükemmel şekilde seçilmiş kelimelerle, gereksiz, “hmm”, “yani” ya da “işte”ler olmadan aktarıyor. Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Ben tek kelime etmiyorum.

Ben lisansımı edebiyat üzerine yapmadım. Belki de şaşırtıcı olmayacak ama Siyasal Bilimler ve Tarih okudum. Eğlencesine edebiyat dersi aldım ve çok da okurum ama bu insanlar gibi edebiyat soluyup, edebiyatla yatıp kalkmıyorum. Onlar burada oturmuş Oxford’da edebiyat yüksek lisansı yapıyorlar çünkü bunu hak etmişler.

Bense aslında sadece bir yarışmayı kazandım.

Rhodes’a saygısızlık etmek istemem ama bu doğru. Bursu, genel anlamda iyi bir aday olduğum için kazandım, seçim ko-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

mitesini benim 1830-1914 yılları arasındaki İngiliz edebiyatında büyük başarı sağlayacağımı bildiği için değil. Tüm bu şeylerde iyi olup olmayacağımı nasıl bilebilirlerdi ki? Onlar yatırım fonu yöneticileri, matematik profesörleri ve sosyal girişimcilerdi.

Benim burada ne işim var?

Bir düşünce aklımda tımarhane kaçkını çığlığı gibi yankılanıyor: Eğer gerçekten Oxford'a başvursaydım muhtemelen burada olmazdım.

Nedense bu gerçek, birileri "Evet ama Stanley Fish bizi buna inandırır"; "Harold Bloom seninle bu noktada hemfikir olmazdı"; "Evet, o Bloom" gibi cümleler kurana kadar aklıma gelmemişti. Ve sonra sadece kelimeler duyuldu: "Derrida", "Saïd", "yeni tarihselcilik", "queer teori" ve bir sürü "post" (post-modernizm, post-feminizm, post-Hristiyanlık). Artık gerçekten neden söz ettiklerini bilmiyorum.

Her ne kadar bu sınıftan çıkıp Styran'dan başka bir seçenek rica etmeyi istesem de buna hakkım yok. Ohio'dan gelmiş bir siyaset uzmanı, bir ders asistanını kendinden aşağı mı görüyor? Çünkü işin aslı, öfkemi, utancımı ve gururumu bir kenara bırakacak olursam adam harika ders anlatıyor. Notlarına bir kez olsun bakmadı. Soruları rahatlıkla yanıtladı, tartışmaları ustalıkla yönetti ve kimi kişilere "Bu ilginç bir nokta ama kanıtın var mı?" deme inceliğini göstererek aslında "Bu aptalca, kapa çene"ni demeyi başardı.

Jamie Davenport bir yandan İngiliz Kızı'nın söylediği her neyse ona kafa sallarken kürsüden iniyor, "Doğru, Celia, tam da öyle. Shakespeare'in oyunlarının bize nasıl insan olacağımızı, kendimizi nasıl anlayacağımızı öğrettiğine dair bir teori var. Ben şiirin, bize nasıl hissedeceğimizi öğrettiğine inanıyorum." Grubun geri kalanına bakıyor ve şöyle diyor:

"Mumum çift taraftan yanıyor;
Geceyi çıkaramayacağım;
Ama ah, düşmanlarım, ah arkadaşlarım...
Nasıl da güzel ışıldıyor."

Sonra hıncızca bize gülümsüyor. “Şairi?”

Sınıf sessiz. Kimse bilmiyor. O kadar şaşkınlık ki cevabı bildiğimi fark etmem biraz zaman alıyor. Bunu biliyorum! Elim bir kukla gibi havaya kalkıyor.

Gülümseyip o kadife gibi sesiyle, “Unuttun mu? El kaldırmak yok” diyor.

Elimi anında indiriyorum. Sınıf kıkırdıyor. Ben de onlara katılıyorum. Bakın, ben uyumlu bir insanım. Sonra lafı yapıştırıyorum. “Edna St. Vincent Millay, 1920.”

Başını şaşkınlıkla sallıyor. “Bravo. Tarih bilgin kesinlikle güçlü. Ohio’lu Ella.”

Patates Kıtlığı, 1845. Yanaklarım istemeden kızarıyor. Charlie’nin ve Pembe Saçlı’nın başları (ve sınıftaki diğer her kızın başı) anında bana dönüyor. Kimseye bakmıyorum.

“Pekâlâ” diye devam ediyor Davenport, kürsüye dönüp notlarına bakıyor. “Bunun bölüm dersiniz olduğunu ve yapmamız gereken tek şeyin her haftaya ait okumayı incelemek olduğunu biliyorum ama bunun nesi eğlenceli, değil mi? Edebiyat Fakültesi her şeyi mahvederek bana öğretmenlik sorumluluğu yükledi, öyleyse ben de öğreteceğim! Ben burada yüksek lisansımı yaparken çoğu zaman kendimi başıboş hissetmişim o yüzden şöyle bir teklifim var: Bunu da yalnızca bir kez yapacağım merak etmeyin ama herkesin benim için hızlıca ufak bir yazı yazmasını istiyorum, sonra üzerinde konuşacağız.” Yeniden bana bakıyor. “İstedğim an fikrimi değiştirme hakkına sahip olduğumdan söz etmeyi unuttum. Kusura bakmayın.” Sınıfın geri kalanına ise şöyle diyor: “Yazılarınızın amacı beni, aciz yol göstericinizi bakış açınız ve beğenileriniz hakkında bilgilendirmek ve bahar döneminde tezleriniz için sizi doğru danışmana yönlendirmeme yardımcı olmak. Uzak gibi görünüyor, değil mi? ‘Uyumadan tepilecek onca yol...’” Bana bakıyor ve sorulmamış sorusuna cevap rica ediyor.

“Robert Frost, 1922” diyorum. Elimi kaldırmadan. Başardım.

“Az tanınan Amerikalı bir şair.” Yeniden bana bakarak sırtıyor. “Tarihler. Bu konuda kesinlikle iyisin.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İngiliz Gülü başını kaldırıyor. “Şu tuhaf küçük çocuk şarkılarını o yazmamış mıydı?”

Jamie Davenport, “Aslına bakarsan bilmiyorum” deyip sınıfın geri kalanına bakarken ben de kuvvetli bir nefes alıyorum. “Bir şiir seçip bana bu konuda bir sayfa yazı yazmanızı istiyorum. Kafiye düzenini, ölçüyü falan açıklamayın, burası lise değil. Sanki arkadaşınızla konuşuyormuş gibi yazın. Güzelliklerini ve ilginçliklerini, hatalarını ve niyet edilen etkiye nasıl ulaştığını yazın. Flört mü ediyor, kalp mi kırıyor yoksa yanlış mı yönlendiriyor? Size kendinizi nasıl hissettiriyor?”

Şu an kendinden bahsediyor olabileceğini bir yana bırakırsam, bu çalışma beni gerçekten heyecanlandırıyor. Bunu başatabilirim işte. Bu yazının altından girip üstünden çıkarım. Kendimi kurtaracağım. Diğer herkes bu konuda pek İngiliz bir tavır sergileyip sanki tüm eğlence bitmiş gibi davranıyor.

“Bana yazılarınızı e-postayla gönderin, bire bir görüşme ayarlayalım. Herkese iyi haftalar.”

Notlarını toplamaya başlıyor. Jamie Davenport Şov sona erdi. Kapiya yönelirken Charlie'nin yanı başımda, resmen sorularla çevrili bir halde olduğunu görüyorum.

“Ella?”

Durup eğitime bakıyorum.

O bana bakmıyor, kâğıtlarıyla uğraşıyor ama “Biraz konuşabilir miyiz?” diye soruyor.

Charlie beni hafifçe ileri itiyor, ardından o ve Pembe Saç isteksizce kapıdan çıkıyor. Kendimi toparlayıp kürsünün önüne gidiyorum. Davenport bana bakıp gözleriyle beni olduğum yere mıhlıyor ve bir anda akıntıya kapılmış tekne gibi oluyorum. Bu gözlerin olayı ne böyle?

“Evet?” diye soruyorum.

“Mahvoldu mu?” diye soruyor. “Gömleğin?”

“Pek çok başka şeyle birlikte, evet.”

Yüzü aydınlık, ilgili. Geçen akşamki kendini beğenmişlik ve son saatteki performans yok. Korkutucu derecede odaklanmış. Birbirimize bakmaya devam ediyoruz. “Kusura bakma” diyor sonunda. “Her şey için. Bahane bulmayacağım ama açıkla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yacağım. Olaydan önce kötü bir haber almış, biraz da içmiştim ve neden olduğum rahatsızlığın farkına yeterince hızlı biçimde varamadım.”

Yanıtım düşüncelerimden daha hızlı. “Buna gerek yok—”

“Lütfen, bu özrün biraz geciktiğinin farkındayım ve ne affedilme beklentisi içindeyim ne de bunu hak ediyorum ama kasıtlı davranmadığımı ve tek nedenin ahmaklığım olduğunu bil. Düpedüz ahmaklık. Sen yalnızca dahil oldun. Bu her durumda mantığıma karşı işlenmiş bir ihanetti ve... yani” sözü sonlandırıyor. “İşte böyle.”

Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Mükemmel şekilde lafı yapıştıracağıma emindim ama bu Bay Darcy ayarında bir konuşmaydı. Sesinin, sanki hamakta sallanıyormuşum gibi hissetmeme sebep olduğundan bahsetmiyorum bile. Yanıtımı bekliyor. Konuşmakta güçlük çekiyorum.

Sonunda, ağzımdan “Özür kabul edilmiştir” kelimeleri dökülüyor.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Orantılı bir yüzü var. Güçlü bir alın, açılı bir çene, düz burun, dolgun dudaklar. Benden daha sade kişiliğe sahip herhangi birine yakışıklı görünebilecek türden bir yüz. Ben dikkat çekici bir yanı, eğri bir burunu, kaşında yarası olan ya da bir öykü barındırıyormuş gibi görünen erkeklerden hoşlanırım. Jamie Davenport'un yüzü boş bir sayfa. O gözler dışında yani.

Hâlâ bakışıyoruz. Artık bu iş bir yarışa dönmeye başladı.

Büyüyü bozup bir kez başımı sallıyorum, gitmek için arkamı dönüyorum ama sonra “Bekleyebilirdin” dediğini duyuyorum.

Arkamı dönüyorum. “Neyi?”

“1845 diye yumurtlamayı. Kızın daha yedi saniyesi vardı” diyor ifadesiz biçimde.

Dudaklarımı harekete geçiren gülümsememe engel olamıyorum. “Bence ikimiz de bunun zaman meselesi olduğuna inanmıyoruz.”

Gülümsüyor. Bu anlayışlı ve takdir eden bir gülümseme. Midem anlamsız biçimde kasılıyor ve bugün bir şey yemedi-

ğimi fark ediyorum. Nedeni bu olmalı. “Başka bir şey var mıydı profesör?”

“Hayır, hepsi bu kadar” diye mırıldanıyor. “Ohio’lu Ella.”

“Oldu o zaman... Zengin züppesi.” Dönüp kapıya doğru yürüyorum. Arkama bakınca (gerekirse her zaman inkâr edilebilecek türden bir bakış) hâlâ kâğıtlarla cebelleşip sanki gülümsemesine engel olmak ister gibi altdudağını ısırdığını görüyorum. Biri yanımdan geçip sınıfa giriyor. İngiliz Kızı. Kürsüye yaklaşıyor, ben de kendimi çantamın askısını ayarlamak için kapıda dikilirken buluyorum.

“Tebrikler, profesör” dediğini duyuyorum.

“Şşş” diye cevaplıyor. “Gerçek profesörler seni duyacak.”

“Gerçekten harikası, Jamie. Oldukça etkilendim.”

“Sağ ol, Ce.”

“Eğer benim burada olmam dikkatini dağıtıyorsa elbette sınıf değişikliği—”

“Hadi ama aptal olma, Ce. Bir dolu belirsiz yüze bakıp aralarında seninkini görmeye bayılıyorum.”

Çantam elimden düşüp yere çarpıyor. İkisi de rahatsızlığın kaynağına bakıyor. “Üzgünüm” diye mırıldanıp çantamı kapıyor ve oradan kaçıyorum.

Şifamı kudret helvasında buldum,
 Bir testi suyumu kutsadım;
 Beyaz güvercini ayağından tuttum,
 Ve onu yabana saldım.

Richard Watson Dixon, “Rüya”, 1861

Dışarı çıkınca güneşin altında sessizce tartışan iki sınıf arkadaşımın görüntüsüyle karşılaşıyorum. Kız pembe başını sallıyor, erkek de başını geri atıp homurdanıyor.

“Hey” diyorum ileri bir adım atarak.

Ayrılıyorlar ve bana kocaman, sahte bir şekilde gülümsüyorlar. “Merhaba” diye ciyaklıyor kız. “Ben Margaret Timms. pardon, aslında Maggie. İçeride herkesi etkiledin. Tarihlerle. Ve başka şeylerle.” Dünyanın en tatlı bebek sesine sahip, biraz boğuk ama tiz ve canlı.

Elimi uzatıyorum. Şaşırmış görünüyor ama o da elini uzatıyor. “Teşekkür ederim. Ella Durran. İnce, minik parmaklarını acıttığımdan endişe ediyorum ama kız gülümsemeye devam ediyor.

Üçümüz, güneş gözlüğünü takmakta olan Charlie konuşmaya başlayana kadar tuhaf bir sessizliğin uçurumunda duruyoruz. “Maggie aslında şeyi merak ediyordu...”

Maggie'ye dönüyorum. Sanki yüzüne tutulmuş bir namlu varmış gibi bakıyor. “Hayır, ben... Üzgünüm, ben yalnızca—” Başımı sallıyorum. İşkence gibi gelen bir andan sonra patlıyor: “Yalnızca Oxfordian’ın aynı zamanda son Jurassic döneminin

sonuna verilen isim olduğunu biliyor muydun diye merak ediyordum.”

Charlie'yle ona Tweedledee ve Tweedledum karakterlerinin şaşkın ifadesiyle bakıyoruz.

“Bu bilim” diye ekliyor, ellerini birleştirerek. Sonra ayaklarına bakıp, “Üzgünüm” diyor.

Charlie yavaşça başını sallıyor. “O jeoloğu becermene asla izin vermemem gerekirdi.” Bana dönüyor. “Maggie bu akşamüstü çayı için bize katılır mısın diye sormaya çalışıyordum.”

“Charlie” diye inliyor Maggie. “Ona da gelecektim.”

“Eğer ona gelmeni bekleseydik çayı tümünden kaçırdık.”

Charlie'ye “Bu davet yalnızca Maggie'den mi?” diye sormadan edemiyorum.

Biraz dikleşiyor ve başını geri atıp beni inceliyor. “Herhangi bir cinsel niyetim olduğu yanılgısına düşülmesini istemem.”

Cidden mi? Gülmemeye çalışıyorum. “Böyle bir şey düşünmezdim.”

“Peki nedenmiş?”

“Çünkü sen eşcinselsin?”

Bana yan gözle bakıyor. “Yalnızca eksantrik ve korkunç derecede İngiliz olduğumu düşünmüyor musun?”

“Kesinlikle. Ama bir de eşcinsel olduğunu düşünüyorum.”

Maggie bana minnettar bir bakış atıyor ve sonra haklı çıkmanın etkisiyle Charlie'yi itiyor. “Gördün mü?” Havalı, vintage bir bisiklete yöneliyor (evet, pembe) ve zincirini çıkarıyor. “Biz kendisine can simidi diyoruz.”

Şaşkın şaşkın onlara bakıyorum. Charlie iç çekiyor. “Açılmadan çıkmadan önce bana gelirler.” Bir kahkaha koparıyorum. Charlie etkilenmemiş görünüyor. “Öyleyse çay?”

Gülümseyerek başımı sallıyorum. “Çok sevinirim, teşekkürler.”

“Oley. Yarım saat içinde The Old Parsonage Otel'de. Maggie'nin, şey... bir şey alması gerekiyor.”

Bana aynı mahcup gülümsemeyle bakıyor. “Üzgünüm.”

Bisikletine binip ölçülü bir şekilde eteğini düzeltiyor ve o pedala basmadan önce “Bir bisiklet. İşte ihtiyacım olan şey. Her

şeye geç kalmaktan nefret ediyorum” diyorum.

Gülümsüyor. “Çok gerekli. Herkesin bir tane var.”

“Bazılarımız kendi onurumuzun gücüyle seyahat ederiz” diye mırıldanıyor Charlie.

Maggie onu duymazdan geliyor. “Aslında bir arkadaşım çok uygun fiyata bisikletini satıyor. Şu an oraya gidiyorum. Bana katılmak ister misin?” Bisiklet gidonuna vuruyor.

“Harika!” Böyle söylesem de Maggie'nin gidonuna ihtiyatla yaklaşıyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım. Nasıl yapılır ki? Ben ön tekerleğin oraya çıkıp hiç de zarif olmayan bir şekilde yerleşmeye çalışırken, şaşırtıcı derecede üst beden kuvveti gösteren Maggie bisikleti sabit tutuyor.

Charlie'nin mırıldandığını duyuyorum. “Bensiz hiçbir şey konuşamazsınız” diyor ve Maggie karşılık veriyor. “Ah, kapa çeneni.” Sonra neşeli bir biçimde bana, “Yerleştin mi?” diye soruyor.

“Sanırım!” diye cevaplıyorum sahte bir özgüvenle. Charlie istemeye istemeye bizi itiyor ve yola koyuluyoruz.

Beş dakika boyunca şehrin içinden, pek çok kaldırım aşarak ilerledikten sonra geniş bir parka varıyoruz. Maggie parkın karşısındaki caddenin kenarında duruyor; bisikletten inince ben de kaldırımın saldırısına uğramış popoma yeniden kan gitmesini sağlıyorum. Maggie bisikletini bir sokak lambasına bağlıyor ve yine şaşırtıcı derecede dik olan bir merdivenden tırmanmaya başlıyor. Bu ülkedeki merdivenlere gerçekten seyyar merdiven desinler olsun bitsin. Maggie diyafondaki bir tuşa basıp gittikçe yükselen bir parazitlenme sesi çıkmasına neden olduğu sırada ona yetişiyorum. “Üzgünüm.”

Kapının ardından biri sesleniyor. “Geliyorum! Geliyorum!” Kapı sonunda açıldığında selvi boylu, tek bacağına üzerinde dururken diğer bacağı havada tutan, o yüzden de leylek gibi görünen ve yüzünü ekşiten bir çocuk beliriyor. “Siktir, bacağımı şu şemsiyeliğe vurdum” diyerek bizi bilgilendiriyor. Tırtılımsı siyah kaşları esmer teninin üst kısmını çerçevelerken yüzünün alt tarafını ipeksi, pek gelişmemiş sakalları kaplıyor.

Dağınık, ışıltılı saçları her tarafa doğru dikleşmiş.

“Merhaba Tom” diye cıvıldıyor Maggie.

“Merhaba Mags” diyor nefes verip bacağına bırakırken. Sonra beni görüyor. “Ah! Yeni biri!”

“Bu Ella” diye onu bilgilendiriyor Maggie. “Amerikalı.”

“Ah! Peki öyleyse!” Sevinç dolu bir ifadeyle yumruğunu kaldırıp beni yumruğumla karşılık vermeye davet ediyor. Sanki Amerikalılar böyle selam verirmiş gibi. Uyumlu bir şekilde ben de elimi kaldırıp onunkine vuruyorum. Elini geriye çekip sallayarak patlama sesi çıkarıyor. Sonra kıkırdıyor. “Hep bunu yapmak istemişimdir.”

Maggie ona ılık ılık bir gülümsemeyle bakıyor. “İyi görünüyorsun” diyor. “Yeni saç modelini beğendim...”

Tom girişe doğru gerileyip, “İçeri girin! Yalnızca şeye dikkat—” diyor. Eğer o an halıya takılmamış olsaydı lafını “halı” diye bitireceğine eminim.

Maggie ve ben kutular ve içi şemsiyelerle tıka basa dolu bir şemsiyeliğin olduğu hole giriyoruz. Tom önden gidip bizi açık bir kapıya doğru yönlendiriyor.

Bir dolaba giriyoruz. Bildiğin, içinde küçük bir yatağın olduğu büyük bir dolaba giriyoruz. “Oda” zeminden tavana kadar, tümüyle kitaplarla dolu. “Rahatınıza bakın” diyor Tom. Seçenekler sınırlı olduğundan Maggie’yle bir sandalyenin karşılıklı iki koluna tünüyoruz. Yanımdaki masaya bakıyorum. Kitabın altında çerçevelenmiş bir fotoğraf var; fotoğrafta neşeli Tom Mickey Fare kulakları takmış, Tom’un kocaman gözlü yüzüne sahip, başında türban olan uzun boylu bir adam ile kedili bir sweatshirt giymiş kısa boylu bir kadının arasında duruyor.

Başımı kaldırınca Tom’un bana baktığını görüyorum. Sırıttıyor.

“Öyle işte” diyorum çünkü söylenecek başka bir şey yok.

“Öyle işte!” diyor yüksek sesle. “Kaderimizde ne olmak var? Arkadaş mı sevgili mi?” diye soruyor sırtarak.

“Arkadaş.” Bu düşünmeden verilen bir tepki.

“Aceleye getirme. Eğer düşünmen gerekiyorsa...”

“Hayır, böyle... iyiyim” diyorum gülümseyerek ve onu gü-

cendirmemeye çalışarak.

Reddedişimden etkilenmeden omuz silkmekle yetiniyor. “Tüh, iyi olanlar hep kapılıyor, değil mi Mags?” diyor. Sanki onu reddetmemin tek sebebi bir erkek arkadaşın varlığınıymış gibi.

Maggie kitaplarla kaplı zemine bakıyor. “Hep değil” diye mırıldanıyor. Sonra sinir olmuş, öfkeli ve tam olarak anlaşılmamış bir ifadeyle Tom’a bakıyor. Ah.

Anladım. Vay canına.

Tom bunun farkında olmadan bana bakmaya devam ediyor. Maggie ise ona bakıyor.

“Pekâlâ” diyerek konuyu değiştiriyorum, “dediklerine göre bisikletini satıyormuşsun.”

“Gerçekten öyle! Sana kim söyledi?”

Maggie sevecen biçimde iç geçiriyor. Ben de şakacı bir biçimde parmağımı döndüre döndüre onu işaret ediyorum. Tom parmağımı takip ediyor.

“Ah, Mags! Doğru ya! İyiymiş!”

Sessizlik oluyor.

“Yani?” diyorum konuyu değiştirip bisiklete getirmek için.

“Yani?”

“Nerede?”

“Ne nerede?”

Neyse ki Maggie idareyi ele alıyor. “Bisiklet Tom. Bisikleti görebilir mi?”

“Ah, işte tam burada!” Ellerini arkamızdaki alana doğru sallıyor. Bir sürü kâğıt, daha fazla kitap ve paltolar tarafından kamufle edilmiş, tatlı mı tatlı uzun oturağıyla tastamam bir gezi bisikleti. Bisiklete doğru gidiyorum. Oldukça iyi durumda. Bu çocuk için şaşırtıcı bir durum.

“Düşes.” Tom iç çekiyor. “İlk altı senem boyunca benim her derdimi çeken hatun için uygun bir isim.”

Başım aniden kalkıyor. “Altı senedir burada mısınız?”

“Üzgünüm” Maggie lafa giriyor. “Tom buraya felsefe okumaya geldi ama sonra matematiğe başladı, sonra... şey, sanırım klasik yapıtlardı değil mi?” Kaşlarını çatıyor. Tom’a bakıyor.

“Dilbilim, filoloji ve fonetik.”

“Klasik yapıtlar sonra mıydı?”

“Tam üstüne bastın, Mags.”

Maggie'nin yüzünde güller açıyor. Ondan kesinlikle hoşlanıyor.

“Hangi kampüstesin?” diye soruyorum.

“O da Charlie ve benimle Magdalen'deydi!”

Dönüp Tom'a bakıyorum. “Ya şimdi?”

“Ah, hayır artık kimse beni kabul etmiyor.” Eğilip omzumu kemikli eliyle dürtüyor. “İşte hayatımın özeti!”

Sanırım bunu anlıyorum. “Yani artık burada okumuyor musun?”

“Aslında oldukça popüler bir danışmana dönüştü!” diyor Maggie şevkle. “İnsanların Oxford'a başvurmalarına yardımcı oluyor.”

Tom'un canlı yüzü düşüyor. “Onlara buraya nasıl girileceğini öğretebilirim ama nasıl çıkılacağını öğretemem.”

Tom gülüyor, Maggie karşılık veriyor; ben de “Güzel, güzel” diyerek başımı sallıyorum. Bisiklete yeniden bakıyorum. “Peki aklında ne var?”

“Şu anda mı? Genel anlamda mı?”

Yaşlı kadınların kedi topladığı gibi kitap toplarsan olacağı budur. “Ücret. Bisiklet için ne istiyorsun?”

Dudağını ısıyor. “Kırk sterlin.” Ben durup düşünüyorum. Tam kabul etmek için ağzımı açmak üzereyken Tom lafa dalıyor. “Tamam, tamam, sıkı pazarlık yapıyorsun. Otuz.”

Gülümsüyorum. “Oldu!” Nakit bulmak için cebimi araştırıyorum.

Tom alkış tutup ayağa fırlıyor. “Mükemmel!” Ona parayı uzatıyorum, o da bisikleti girişten, merdivenlere, oradan da so-kağa çıkarmamız için yolu açıyor. Onu takip ediyoruz. Arkama dönüp Maggie'ye bakıyorum. Bir şey yapmam gerek. “Tom?”

“Evet?” Bisiklete doğru eğilmiş, görünmez bir kusuru inceliyor. Parmagını tükürüğüyle ıslatıp o noktayı siliyor.

“Maggie ve ben çay için Charlie'yle buluşacağız. Katılmak ister misin?”

Yüzü aydınlanıyor. “Mükemmel!” Zürafa bacaklarından

birini Düşes'in üstüne atıp bisikleti ödüllü bir at gibi sarıyor. "Parsonage'a mı?"

Maggie'yle birbirimize bakıyoruz. Bu sefer işi Maggie ele alıyor. "Tom, Ella artık bisikletini sürmek istiyordur."

"Doğru ya!" Kahkaha atıyor. "Yalnızca seleyi ısıtıyorum." Bisikletin üstünden kalkıyor ve bir yandan "Pippa'yı alıp geliyorum!" diye bağırarak merdivenlerden yukarı fırlıyor.

Tom ortadan kaybolunca Maggie bisikletinin yanına gidip kilidini açıyor. Sessizlik. Belli ki bir şey söylemek istiyor. Söylemiyor.

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır" diyorum. "Bu kusursuz." Maggie başını sallıyor ve bisikletlerimize biniyoruz. Bakışlarımdan kaçınıyor gibi görünüyor. Haddimi mi aşım acaba?

"Eğer onu... Muhtemelen onu çaya davet etmemem gerekirdi, şey düşününce—"

Ama Maggie başını iki yana sallıyor. "Hayır, hayır. Benim de buraya asıl geliş amacım buydu. Onu davet etmek. Telefonunun şarjı hep bitik biliyor musun? Birilerinin onu aramadığını fark etmeden günlerini geçirebilir." Sesi sakın ama bana hâlâ bakmıyor.

Şansımı deniyorum. "Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. O... oldukça özgün."

Sonunda bana bakıp bir şeyleri itiraf etmenin eşiğindeymiş gibi dudağını ısıyor. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. O biraz köpek gibi aslında. Gördüğün gibi onu okşayacak biri tarafından seilmeye can atıyor. Bu biraz sinir bozucu olabiliyor aslında."

Maggie'nin ne demek istediğini anlayarak gülümsüyorum. "Onunla ilk tanıştığında sana da mı aynı şeyi yaptı?"

Bir anlık bir sessizlik oluyor ve Maggie'nin yüzünden bir gölge geçiyor. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Yapmadı." Uzaklara bakıyor. "Üzgünüm. Yalnızca... Beni etkiliyor."

Şimdi Maggie'nin ne demek istediğini tam olarak anlıyo-

rum. “Belli oluyor.”

Maggie iç çekiyor, yüzü kızarıyor. “Bunu herkese yapıyor! Kelimenin tam anlamıyla herkese! Yalnızca bana yapmıyor. Bu çok kafa karıştırıcı. Ve deli edici. Ve utanç verici! Özür dilerim.” Sırtını dikleştirip elbisesini düzeltiyor, hırkasını düzeltiyor, gururunu yeniden topluyor.

“Özür dileyecek bir şey yok.”

“Charlie kendimi şanslı saymam gerektiğini söylüyor. Yani, yanlış anlama, Tom’a bayılıyor ama...”

Başımı iki yana sallıyorum. “Bu başka biriyle alakalı bir konu değil. Eğer istiyorsan peşinden gitmelisin.”

“Ah, Tanrım, hayır.” Gözleri kocaman oluyor. Duraksıyor ve başını iki yana sallayarak inliyor. “O yalnızca fazlasıyla çekici.”

Benim Tom’la karşılaşmamdan çıkaracağım şey bu olmasa da herkesin zevki kendine. Yeniden birbirimize bakıyoruz ve ikimiz de gülümsüyoruz. Bu kızdan epey hoşlandım. Şimdiden birbirimizi desteklemeye başladık. Sırtından bıçaklamak yerine korumak. Bu evrensel kız kardeşlik, hangi ülkeden geldiğinin bir önemi yok.

Maggie bana bitişikteki parkı tarif ederken Tom dönüyor. Tom’un gözünü dikip Maggie’ye baktığını fark ediyorum. Ona ilk kez gerçek anlamda baktığını şimdi görüyorum. Şu an üstündeki ağacın yapraklarının arasından süzülen yamalı öğlen ışığının altında çok hoş görünüyor.

“Mags?” diyor Tom.

Maggie bakışlarını parktan ayırıyor. “Efendim Tom?”

Onu inceliyor. “Saçın.”

Maggie’nin eli aniden pembe topuzunun sağ tarafına gidiyor ve yüzü kızarıyor. Biraz mısır patlatıp tüm gün izleyebiliyorum bu çifti. “Nesi var?” diye nazikçe soruyor.

İşte bu. Cesaret edip Maggie’ye çıkma teklif ettiği an bu, ben de düşünlerinde kadeh kaldırırken bu hikâyeyi anlatacağım.

Tom eğilip Maggie’nin saçının soluna bakıyor, yüzünde neredeyse şaşkın bir ifade var. “Saçında bir parça kuş boku var.”

Bu aşk, yanlış anlaşılmış,
Çok defa neşemi acıya çevirdi;
Tomurcuktan kurtulmayı denedim,
Ama çiçek geride kalacaktı.

John Clare, "Aşkın Acıları", 1844

"Hatlarının hoşluğuna bakıyorum da ot, çöp ve detoks sularıyla hayatını sürdüren o korkunç Amerikalı kızlardan olmaman sevindirici" diyor Charlie.

Ağzım İngiliz çöreğiyle dolu olduğu için cevaplayamıyorum.

Dördümüz -Maggie, Tom, Charlie ve ben- Old Parsonage Otel'in verandasında oturmuş çay içiyoruz. Bu çay, Ç'si büyük Çay. Üç katlı seramik bir tabak var; altı İngiliz çöreği, orta katı reçel ve krema, en üst katı da minik tatlılarla dolu. Ashley Carmichael'in Alice Harikalar Diyarında'ya olan takıntısından dolayı on sekizinci yaş gününde beni başımızda aptal şapkalarla minik plastik fincanlardan pembe çay içmeye zorladığı, kirli bir Beyaz Tavşan kostümü giymiş orta yaşlı adamdan tırtığımız o günden beri beş çayı içmedim. Bu, ona bin basar.

Çöreğindeki yabanmersinleri çıkarmakla meşgul olan Tom başını kaldırıp masamızın ötesindeki bir şeye dikkat kesiyor. "Söylesene Charlie? Bu senin kürekçi değil mi?"

Tom'un bakışını takip edince üç masa ötedeki su bardaklarını dolduran garsonu (güçlü kuvvetli, kare çeneli çocuk) görüyoruz.

“Zamanı gelmedi” diyerek iç geçiriyor Charlie.

Maggie’nin alnı kırıışıyor. “Ama ondan geçen sene hoşlanıyordun” diyor sanki bir ömür öncesinden bahsediyormuş gibi. “Elbette ki—”

“Hazır değil.”

“Sanki bu sana daha önce engel oldu!” diyor Tom kahkaha atarak.

Charlie başını iki yana sallıyor. “Hayır, buna dikkatli yaklaşmalıyım. Hâlâ korkunç kürekçi arkadaşlarının onu kınamasından korkuyor. Önünde farkındalık yaşayacağı ve saçını berbat şekillerde kestireceği aylar var. Daha renkli pantolonlar denemeye yeni başladı. Yani...”

Charlie çay fincanını elinden bırakıp bana bakıyor. “Topu topu yirmi dört saattir bu ülkedesin, bu zamanın da hoş olmayan kısımlarına şahit olduğum varsayımından yola çıkarak Bay Davenport’u nereden tanıdığını sorabilir miyim?”

Charlie’ye sırtıyorum. “Beni çaya çağırmanın sebebi bu muydu?”

Charlie “Herhalde” derken, Maggie de “Hayır!” diye haykırarak beni rahatlatmaya çalışıyor. Yağmur çiselemeye başlasa da kimsenin umurunda değil gibi. Maggie küçük krema kâsesini, tatlı tabağının korumasının altına itiyor. Öncelikler.

“Öncelikle, beni arabasıyla neredeyse eziyordu.”

Charlie başını sallıyor. “Sen yanlış yöne bakıyordun, elbette.”

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama vazgeçiyorum “Sonra beni yakalamayı başardı—”

“İşte bu!” diye bağırıyor.

Elimi kaldırıyorum. “Kızarmış balık lokantasında. Bir tabak dolusu sosla.”

Charlie’nin gözleri farkındalıkla doluyor. “O deneysel tasarım olayından Davenport sorumluydu, öyle değil mi?” Başımı sallıyorum. “Harikulade.” Gözlerini kısıyor. “Ama hepsi bu olmaz. Çünkü derste—”

Ellerimi, sorgulamayı kısaltma umuduyla kaldırıyorum. “Tam bir göttü ve ben de sabrımı kaybettim. Yalnızca özür dile-

mek istemiş. Diledi de. Her şey yolunda.”

Charlie, öykümü değerlendirip anlatı değerini ölçerken Maggie'ye bakıyor. “Ama tam olarak ne dediğini öğrenmemiz gerekiyor. Kelimeler ipuçları taşır.”

Neyse ki Maggie öne eğilip tıslıyor. “Bakın!”

Hepimiz onun bakışlarını takip ediyoruz. Alçak çitin öteki tarafında, otobüs durağında İngiliz Kızı Cecelia duruyor.

“Cecelia-Knowles” diye mırıldanıyor Tom hürmetle, sanki vahşi doğada nadir bir kuşa rastlamış gibi.

Charlie, güneş gözlüklerinin ardından onu inceliyor. “Onu derste gördüğüme şaşırdım. Belki baştan başlıyordur?”

“Ne?”

“Lisansını burada yaptı” diye bana açıklama yapıyor Maggie. “Charlie ve ben çaylakken o üçüncü sınıftaydı. Onu derslerde fark ederdik—”

“Nasıl fark edilmez ki?” diyor Tom ve Charlie bir ağızdan.

Maggie gözlerini deviriyor. “Ama hafta sonları asla burada olmazdı o yüzden onu iyi tanıma fırsatı bulamadık. Sonra ertesi sene yüksek lisansını yapmak için geri geldi –birlikte kısa süre bir araştırma üzerinde çalışmıştık– ve sonra dönemin yarısından.... bildiğin kayboldu. Tüm olay biraz tuhaftı aslına bakarsan.”

“Okulu mu bıraktı?”

Maggie omuz silkiyor.

“Herhalde” diyor Charlie, kelimeyi uzatarak “beklenmedik şekilde gebe kaldı ve gizlenmek için de kendini anakarada yaşayan, ona korkutucu derecede benzeyen, evde kalmış teyzesinin kollarına attı; çocuğu da gizemli birinin sponsorluğunda, on yaşında eğitimi için İngiltere'ye gönderilmesi şartıyla yerel bir çiftçi ile kısır karısına bıraktı. Herhalde yani.”

Kitap kurtlarına bayılıyorum.

Ben çöreğimden mantıksız boyutta bir lokma alırken Cecelia saatine bakıyor, sonra ona kibarca el sallayan Maggie'yi görüyor. Ardından bize doğru gelmeye başlıyor. Harika. Tom içinden hardalını sıyırdığı sandviçini bırakıp ellerini dağınık saçına götürüyor ve düzeltmeye çalışıyor.

Charlie kendine hâkim olamıyor. “İşte bu Tom. Kendine

çekidüzen vermek gibisi yoktur.”

Cecelia, sakince gülümseyerek masamıza doğru süzülüyor. “Merhaba, Maggie.”

“Selam!” diye cıvıldıyor Maggie biraz fazla heyecanlı biçimde.

“Nasılsı—” diye söze giriyor Cecelia ama Tom sanki az önce raptiyeye oturduğunu fark etmişçesine yerinden zıplıyor. Cecelia irkiliyor. Kendini Cecelia'ya yakınlaştırmak için adeta yalvararak yanındaki sandalyeyi işaret ediyor. Ne Tom ne de sandalye konuşuyor.

Maggie araya girip Tom’u kendini rezil etmekten kurtarıyor. “Kusura bakma. Bize katılmak ister misin?”

“Teşekkür ederim, hayır” diyor Cecelia, tok, asil bir sesle. “Otobüse binmeden önce bir çay içerim diye düşünmüştüm. Seni derste gördüğüme çok memnun oldum, hep yüksek lisan-sını da burada yaparsın diye ummuştum—”

“Thomas Singh!” diyor Tom sonunda, elini uzatarak. “Yorkshire Singh’lerinden Tom. Atalarım Norman Fethi’nden beri işe yaramaz çiftçilerdir.” Tom şaşkın yüz ifademi fark ediyor. “Annemin ailesi” diye açıklıyor.

Cecelia başını kaldırıyor. “Sussex Knowles’larından Cecelia Knowles. Ailem Norman Fethi’ne direnmişti.”

Tom’un normal görünmesine yardımcı olmak için hepimiz kıkırdıyoruz. Henüz Cecelia’nın elini bırakmadı. “Peki kaderimizde ne var? Arkadaş olmak mı sevgili olmak mı?”

Cecelia ustaca elini kurtarıyor. “Arkadaşlık çok iyi olur, teşekkürler.” Köpekçik bir kez daha burnuna bir şaplak yemiş oluyor.

“Charlie Butler’ı tanıyorsundur” diyor Maggie, güçlükle devam ederek. “Bu da Ella.”

Cecelia’nın gözleri bana dönüyor. “Ah tabii” diyor. “Sensin. Emin olamadım.”

Emindi.

Elimi uzatırken ağzımdaki bir lokma çöreği yutuyorum. “Ella Durrant. Norman Fethi’ne bir milenyum kadar geç kaldım.” Gülümsüyorum. Ona karşı bir husumetim yok. Gerçek-

ten. Ama benden hiç hazzetmemiş gibi görünüyor.

Cecelia kibarca gülümsüyor, elimi bir anlığına tutuyor. “Üzgünüm, gitmeliyim. Haftaya Jamie'nin sınıfında görüşürüz.” Bir şey diyemeden lobide gözden kayboluyor.

Çayımдан öylesine bir yudum alıp hiç-de-önemli-olduğundan-değil-ama tonuyla “Sizce birlikteler mi? O ve Davenport?” diye soruyorum.

Maggie başını iki yana sallıyor. “Öyle olsalar bile bu uzun sürmeyecektir, ne yazık ki.” Bunu hayali karakterlerin aşk hayatlarından söz eden bir pembe dizi hayranı edasıyla söylüyor.

“Ne demek istiyorsun?”

“Jamie Davenport bir efsane” diyor Maggie gözlerini kocaman açarak. “Oxford ve Cambridge arasındaki yol tam bir kırık kalpler çöplüğüne döndü.”

Charlie biraz düşünüyor. “Daha çok fırlatılmış külotlar çöplüğü. Adam üç randevu kuralını icat etti.”

“Yani o konuda dikkatli ol” diyor Maggie.

Bunu kime söylediğini fark etmek bir saniyemi alıyor. “Ne, ben mi?”

Başını sallıyor. “Üzgünüm, ama aranızda inkâr edilemeyecek türden bir çekim vardı—”

“Hayır yoktu!” Hemen kendimi savunmaya geçiyorum. “Jamie Davenport'a biraz bile ilgi duymuyorum.”

Gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. Hep birlikte. Sanki sözleşmişler gibi.

Başka bir çörek almak için uzanıyorum. “Ayrıca ben yalnızca haziran ayına kadar buradayım. Tüm olayım Oxford. Bir de seyahat etmek! İhtiyacım olan son şey bir ilişki.”

“Öyleyse belki de o sana uygundur.” Charlie sırtıyor.

Maggie yaklaşıyor. “Ben, biz, yalnızca bilmen gerektiğini düşündük. Şöhreti kesinlikle ondan önde gidiyor.”

Başımı sallıyorum. “Buna minnettarım.” Gerçekten de öyleyim. Ama kızarmış balık lokantasında beni uzak tutmaya yetecek kadarını gördüm.

Odama dönüp üç saatlik bir yol sersemliği şekerlemesi yapıyorum ve halsiz, şaşkın ve tuhaf biçimde susamış halde uyanıyorum. İki bardak su içip saatime bakıyorum: Akşamın doku-
zu. Aşırı uyanığım.

En iyisi biraz çalışmak.

Masamdan devasa bir şiir antolojisi kitabı kapıp yatağa geri dönüyorum. Kitap tek cilt ve İncil tarzında incecik sayfalara basılmış. Çaydan sonra Blackwell's (dünyanın en havalı kitapçısı) kitapçısına gittik ve Jamie Davenport'un dönem için önerdiği kitaplardan bazılarını aldık. Bizim sınıfta bile olmayan Tom da kitapların hepsini aldı. Özel bir havaları olan Maggie ve Charlie'nin aksine Tom'un parası olan bir aileden gelmediğini anlayabiliyorum (ayrıca Maggie çayının parasını ödedi). Aksanı onlarınkinden farklı. Babasının “ıvır zıvır, çul çaput” satan bir dükkânı olduğundan bahsetti. Harçlığını matematik ve klasik yapıtlar eğitimlerinden biri sırasında kesen babası Tom'a eve dönüp onu emekliye çıkarması için yalvarıyormuş. Tom, öğretmenlik, sekreterlik, Bod kütüphanesinde arşivleme işi, hatta üniversitenin internet sitesi için kodlama işine ek olarak en az üç yarı zamanlı iş daha sıraladı. Tom'un zamansız bir havası var, sanki tüm Oxford tarihi boyunca hep koca bir kitap dolabında yaşayıp, her türlü hava koşulunda pedal çevirip, ait olmadığı derslere katılıp, bitirmesine bir sene kala tüm bölümlerinden vazgeçen bir Tom varmış gibi.

Charlie de ikonik anlamda Oxford'u simgeliyor. Nereden geldiğini ya da annemin deyişiyle “kimlerden” olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen bebekken saz bir sepetin içine konulup Magdalen girişine bırakılmış, kalıbı Hugh ve Eugina tarafından dökülmüş, Oscar Wilde'ın ruhu tarafından dövülmüş.

Maggie bankacılıkla uğraşan bir babadan ve kısa süre önce Fransa'ya taşınmış bir anneden bahsetti. İsviçre gibi bir yerde liseyi (ya da ortaokulu) yatılı okumuş, ön lisansını tiyatro üzerine yapmış (gerçi ben ürkek, bebek sesli Maggie'nin sahne tozu yuttuğunu hayal edemiyorum) ve Thomas Hardy hayranı.

Bense yorganın altında, şiir antoloji karıştırıp bir şeylerin bana hitap etmesini umuyorum. Davenport, belirli bir şiirin bi-

ze kendimizi nasıl hissettirdiğini tasvir etmemizi istedi o yüzden başlangıç olarak hızlıca “his”, “hissetmek” ya da “duygu” kelimelerini tarıyorum. Gözüm Elizabeth Barrett Browning’in “Bir Erkeğin Şartları” şiirine takılıyor ve okumaya başlıyorum.

Tatlıca sev beni, tüm kalbinle
Hissederek, düşünerek,
Beni hafifçe sev,
Beni bütünüyle sev.

Şiir bir kadının, bir erkeği sevmesi için erkeğin sahip olması gereken şartları sıralamaya devam ediyor. Zihinsel, ruhsal, sonsuz, tümüyle, her neyse. Sonra işler değişiyor:

Böylece, eğer bana kanıtlarsan, Canım,
Kadının aşkı değildir yalan dolan.
Seni seveceğim -yarım sene-
Çünkü budur erkeğin elinden gelecek olan.

Siktir. EBB. Böyle anlatınca, bu işlerin her zaman, taa 1846’dan beri böyle olduğu belli oluyor.

Şiirimi buldum. Resmen ödevi veren kişiyi tarif ettiği için daha bile iyi. Al bunu başına çal, Davenport.

İki saat sonra elimde, şiirin temsil ettiği her şeye değinen 12 punto Times New Roman, çift aralıklı, beş sayfalık bir yazı var. Çantamdan defterimi çıkarıp Jamie Davenport’un e-posta adresini yazdığım sayfayı bularak yeni ileti sekmesine yazıyorum. Gelen kutumda annemden üç e-posta daha var. Onlar sonra. Ödevi ekleyip e-posta içeriğini yazmak için duraksıyorum. En sonunda şuna karar veriyorum:

Prof. Davenport,
Ekte talep ettiğiniz yazıyı bulabilirsiniz.
Sevgiler,
Ella

“Ohio’lu” yazmayı düşünüyorum ama aramızda bir espri olduğunu düşünmesini istemiyorum. E-postanın gönderildiğini haber veren ses Jamie Davenport hangi kasabadaysa ödevimi oraya taşıırken dikkatimi annemin gönderdiği e-postalara yöneltiyorum.

Bugün markette Marni Hopkins’in gördüm. Bradley’in İspanya’da bir yerlerde yüksek lisans yaptığını biliyor muydun? Belki siz ikiniz

Hemen siliyorum.

Sonraki e-posta:

Selam Tatlım neden hâlâ beni aramadın? Zamanın olunca hemen ara. Biliyor musun, Marni Oxford’a gitmeden çok etkilendi. Bana Bradley’in bir fotoğrafını gönderdi. Bence kulakları

Sil.

Son e-posta.

Bilgisayarımda neden şu dönen tekerlek işareti çıkıyor. En son bu olduğunda bana ne yapmamı söylemiştin?

Anında cevaplıyorum.

Bilgisayarını baştan başlat.

Arkama yaslanıp bilgisayara bakıyorum. Onu Skype’la arayabilirim. Orada saat kaç, akşamüstü beş falan değil mi? E-postalar yaklaşık bir saat önce gelmiş, oralardadır. Ama gerçekten söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Yani tamam, bisiklet aldım, Happy Cod lokantasını buldum, temizlikçim ve kapıcı Hugh var, arkadaş edindim, derse girdim ve İngiliz çöreği yedim. Üstelik hayallerimdeki işi buldum.

Ama o anda hocam olduğundan haberdar olmadığım hoca-

ma aşâğılık herif dediğimi (yüzüne karşı), Stryan'dan ders almayacak olmamı ve burası için gerekli akademik yeterliliğe sahip olmadığımından yalnızca kendimi değil Rhodes Derneği'ni de utandıracağımı unutmayalım.

Pasaportum damgalandığından beri pek çok şey oldu. Derin bir nefes alıyorum. Her şey yolunda. Kendimi bu ödevle akladım. Her şey yeniden düzene girecek. Yalnızca bu olana kadar annemle konuşmak istemiyorum.

Onu tanıyorum. Onun beni tanıyabileceğinden çok daha iyi tanıyorum.

Annem sürekli korku dolu bir endişeyle yaşıyor. Hayatında parçalanabilecek hiçbir şey olmadığı halde sürekli her şeyin, aynı anda parçalara ayrıldığını düşünüyor. Yirmi senedir aynı işte çalışıyor, seyahat etmiyor, kimseyle çıkmıyor, evi kendisinin, iki tane karbonmonoksit detektörü var, yılda yaklaşık üç kere doktora gidiyor ve birinin elinde silahla gezebileceği ("Asla bilemezsin, Ella. Dünya çıldırmış.") yerlerden uzak duruyor. 3 km yol yapıp işe gittiği sırada Volvo'sunu bir çukur yutmazsa anneme hiçbir şey olmaz.

Hep böyle değildi. Ama uzun süredir böyle, bu yüzden de sanki hep böyleymiş gibi geliyor.

Sadece yorgunum.

Sadece babamı özliyorum.

Gelen kutuma düşen e-postanın sesi beni, tavşan çukuruna yaptığım bu tanıdık düşüşten kurtarıyor. E-postanın annemden olduğundan, bilgisayarını başlattığını ancak şimdi ekranın bir değişik göründüğünü yazdığından emin biçimde öne eğiliyorum...

Gönderenin ismini gördüğümde midem kasılıyor: James Davenport.

Okumak için sabırsızlanıyorum. İyi geceler.

"Ödevi bu kadar erken göndermene şaşırdım" ya da "Oldukça Etkileyici, Ohio'lu Ella" yok mu?

Profesyonel davranıyor. Olması gereken de bu. Çünkü o

artık benim hocam, balıkçıda bana sanki menüdeki en lezzetli şey benmişim gibi bakan gizemli gözlü yabancı değil.

Cevap vermeyeceğim. Ne söyleyebilirim ki? “Sana da iyi geceler” mi? “Umarım hoşuna gider” mi? “Bu akşam ne yapıyorsun” mu?

Ayrıca onu Google'da da aratmayacağım. Profesyonel bir Twitter hesabı dışında sosyal medya kullanmıyorum. Zaman kaybı olduğuna inanmamın dışında bir de potansiyel müşterilerimin önünde kendimi küçük düşürmek için fazla ihtimal yarattığını düşünüyorum: Eğer yanlış bir şey yapmazsan asla özür dilemen gerekmez.

E-postaya bir kez daha bakıyorum, sanki iki zararsız cümle yerine önümde gönderenin çıplak ve kaslı fotoğrafı varmış gibi, gözlerim manasızca mesaja kayıyor. Oxford'un Seksileri takvimi olsa o kesinlikle Bay Eylül olurdu. Okula hoş geldiniz, kızlar. Jamie Davenport kütüphane merdiveninde, karın kaslarının üzerine yağ sürülmüş ve organının üstünü kitapla örtmüş.

En azından hâlâ kendimi güldürebiliyorum.

Sonraki birkaç gün tahminimden daha hızlı geçiyor. Sonunda doğru zaman diliminde hissediyorum ve aksanı anlayabiliyormuşum gibi geliyor. Ama yine de dün yanımdan geçen arkadaşına “Ah, amma da lezzetli bir parça bu” diye bağırarak sarhoş çocuğu anlamamayı dilerdim. Bir de üç gecedir Eugina'nın geldiğini duymadan uyumaya devam ediyorum ve iki dersim daha oldu ama hocalar hiç ödev vermedi.

Vermediler, bunu yalnızca Bay Jamie Davenport yapıyor belli ki. Ayrıca belli ki o ödevleri de asla okumuyor.

Günlerimi önerilen okuma listesindeki kitapları okuyup Gavin'in isteklerini gerçekleştirerek geçiriyorum. Günün her saati e-posta gönderiyor. Günde en az bir kez arıyor.

Akşama doğru Maggie'yle bisikletlerimize atlıyoruz ve o bana şehri gezdiriyor. Maggie, Londralı ama yüksek lisansını Magdalen'de yapmış ve Oxford'un her köşesini biliyor. Beni dar, dönemeçli taştan yollardan geçerek yıllar içinde keşfettiği özel küçük mekanlara götürüyor. Şimdi Exeter College'ın

yüksek lisanslılara özel yurdunda kalıyor ve mutfakla oturma odasını dört başka öğrenciyle paylaşıyor: iki Çinli çocuk, yalnızca İtalyanca konuşmakta ısrarcı olan balık etli bir İngiliz kız ve Maggie'nin söylediğine göre asla orada olmayan Ortadoğulu bir kadın. Sonuç olarak Maggie zamanının çoğunu benimle geçiriyor.

Genelde gezilerimizin sonunda akşam yemeği yemek için Charlie ve Tom'la buluşuyoruz yani Oxford'un iyi ve kötü mutfağına aşına olduğum söylenebilir. Şimdiden Amerikan mutfaklarını özlediğimi söylemekten utanıyorum. Beni iyi bir cheeseburger'e yönlendirebilecek birine cinsel sürprizler yapabilirim.

Bugün Charlie'yle birlikte Bodleian Kütüphanesi'nin üst katındaki okuma odasında oturuyoruz. Charlie, bir elinde kürekçilik üzerine bir kitapla, Oxford ıvır zıvırını kulağıma fısıldarken bana etrafı gezdiriyor. "İngiltere'de 1611 yılından beri basılmış her kitabın Bodleian Kütüphanesi'nde bir kopyası var."

Kütüphanenin ismini söyleyişini (Bod-lee-un) sessizce tekrarlayınca neden herkesin buraya yalnızca "Bod" dediğini anlıyorum. Oda çok güzel ve sığınak gibi, çoğunlukla okuma masaları ve sandalyelerle dolu. Yalnızca birkaç yığın görüyorum. "Hepsini nerede saklıyorlar?" diye fısıldıyorum.

Charlie belli ki altımızda bulunan katlara ve odalara atıfta bulunmak istercesine döşemeye işaret ediyor. Omzunun üzerinden arkasına bir bakış atıp kimsenin olmadığı danışma masasının ardına sığıyor. Tezgâhın altından üzerinde "TATLER" yazan parlak bir dergi çıkarıyor. Dergiyi bana veriyor. "Burada her zaman yeni bir sayı bulundurulur."

Sayfaları karıştırınca tanımadığım insanların resimleriyle karşılaşıyorum. Sanki alternatif bir evren gibi. Birleşik Krallık'ın da kendi Kardashian ailesi versiyonu varmış gibi görünüyor. "İlginç olan ne biliyor musun?" diye lafa giriyorum, "Bu insanlar tümüyle şeylerin karşılığı..." ama yanımdaki masaya bırakılan kitabın sesiyle bölünüyorum.

Kitaba bakıyorum. İsmi okumaya çalışıyorum ama bir el kapağı kapatıyor. Bu hoş, erkeksi bir el. Uca doğru incelen uzun

parmaklar, bilekte yeterli miktarda kıl, temiz tırnaklar..."

"Ella?"

İrkilerek yukarı bakıyorum ve Jamie Davenport'un delici mavi bakışlarını üzerimde buluyorum. "Benim odam, eğer zahmet olmazsa. Bugün. Üç buçukta."

Ne dediğini duymadan başımı sallıyorum. Elimdeki Tatler dergisine bakıyor. Tek kaşını kaldırıyor. "Araştırma mı?" diyor alayla dolup taşan bir tonla. Sonra tekrar bana bakıyor, belli belirsiz gülümsüyor ve kayboluyor.

"Şiir gibi" diyor Charlie.

Az önce her neredeysem Charlie ve Bod'a geri dönüyorum. Tümümüyle kayboldum. Belki İngiliz aksanına olan hâkimiyetimi biraz abarttım. "Ne dedi?"

Charlie'nin gözleri kocaman oluyor. "Seni istiyor."

O bana gelmedi mi?
Gerçek Lancelot'u kim uzak tutabilirdi
Ben Gel demiş olsaydım?

William Morris, "Guenevere'in Savunması", 1858

Turl Caddesi'nin tam ortasında bulunan, kütüphanesi eski bir kiliseden dönüştürülmüş, ortaçağ kampüsü Lincoln'e ulaşıyorum. Maggie birkaç gün önce bana her Oxford hocasının, ofislerinin bulunduğu ve genellikle lisans öğrencilerine ders verdikleri belli Oxford kampüslerine bağlı olduklarını açıklamıştı. Lincoln, Jamie Davenport'un dar kotunu astığı yer.

Anacaddeden Turl'e döndükten sonra, ahşap bir girişe oyulmuş daha küçük bir kapıdan ufak bir galeriye giriyorum. Galerinin döşeme taşlarının ötesinde her tarafı sarmaşıklarla çevrili, çimenleri yeni kesilmiş bir avlu var. Bu kampüs Magdalen'den daha küçük ama ilginç bir şekilde daha asil ve daha eski bir his veriyor (tabii mümkünse). Giriş kulübesine gidip Profesör Davenport'un ofisini soruyorum; kapıcı beni, Şapel avlusunu geçip iki kat çıktıktan sonraki sekizinci kısıma yönlendiriyor.

İkinci katın merdivenlerine yakın, kapalı bir kapının ardından gelen, bağırış çağırışı duyuyorum. Duruyorum. Bir anlığına endişeli halimi unutup kulak kabartıyorum. İki erkek.

Bunlardan birinin Jamie Davenport olduğunu fark ediyorum.

"Senin fikrin beni ilgilendirmiyor."

"James, bu saçmalık—"

“Listeye eklersin, o halde.”

“Biz senin aileniz!” diye bağılıyor diğer ses.

“Biyolojik olarak! Ne daha azı ne daha fazlası” diye karşılık veriyor Davenport, sesi diğer adamın yarısı kadar yüksek ancak iki katı kadar keskin. Sonra boğuk bir, “Affedersin, yapacak işlerim var” cümlesi çıkıyor.

“Ben sana iş günümün ortasında geliyorum sen—”

“Gelmen istendi mi? Git.”

“Sen kesinlikle en nankör—”

Davenport artık bağılıyor. “Çık git!”

Kenardan kapıyı izliyorum; birkaç saniye içinde kemerli ahşap kapı hızla açılıyor ve kabarık göğüslü, orta yaşlı bir adam içeriden fırlayıp çıkıyor. Durup odaya doğru dönüyor. Kendimi iyice duvara dayıyorum. “Sen küstahın tekisin oğlum ve bu dediğimi unutma, bu senin sonun olacak—”

“Tanrım, seni dışarı ellerimle mi atmam gerekiyor?”

“Benimle istediğin gibi konuşabilirsin, umurumda değil ama eğer anneni daha fazla üzmeye cüret edersen, yemin ederim ki—”

“Kimse onu senden daha fazla üzemez!”

Kapı kapanıyor. İçeriden mi yoksa dışarıdan mı? Tekrar bakmak üzereyken ak saçlı felaket yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip merdivenlere yöneliyor. Öfkesi sanki elle tutulur bir şey gibi üstümden geçiyor, kendimi dengelemek için tırabzanları yakalıyorum. Nefesimi tutup sessiz olmaya çalışarak bekliyorum. On saniye kadar orada kaldıktan sonra kapıya yaklaşıp hafifçe çalıyorum.

“Evet?” diye sesleniyor Davenport sakın bir sesle.

Kapıyı çekinerek açıp başımı içeri sokuyorum. Antika masasının ardında durmuş kâğıtlarını karıştırıyor. Sanki kötü hiçbir şey olmamış gibi görünüyor. “Selam. Doğru bir zamanda mı geldim?”

Kapıyı suratıma çarpmasına dünden hazırım. Başını kaldırıyor. “Evet, elbette. Otur.”

Bir İngiliz malikânesinin oturma odası gibi görünen oda-ya giriyorum. Ya da filmlerin, İngiliz malikânelerinin oturma

odaları olduğuna inandırdığı türden bir odaya diyelim. Kirişlerle ayrılmış, yüksek bir tavan, çerçeveler Tudor deseniyle boyanmış. Yumuşacık pelüş halıyla kaplanmış balıksırtı parke zemin, dokulu taş duvarlar, bölmeli pencereler ve devasa bir taş şömine. Şöminenin önünde iki tane eskimiş tekli koltuk karşılıklı duruyor, arkalarında da yıpranmış iki kişilik bir koltuk var. Çalışma masası, avlu manzaralı büyük pencerenin önünde.

Zekice bir açılış cümlesi bulmaya çalışırken tekli koltuklardan birine yürüyorum. “Bu çok hoş. Ev gibi” diyorum ama cımdan tümüyle şaşarak.

O hâlâ masasında, oraya buraya dağıtılmış kitap ve kâğıtları karıştırıyor. “İyi o zaman, rahatına bak” diyor.

Ses tonundan bir anlam çıkartamıyorum. Paniklemeye gerek yok, diye kendimi rahatlatıyorum. Az önce her ne oluyorsa benimle bir alakası yok. Buradayım çünkü muhtemelen ilk ödevimle ilgili beni kutlamak ve ilgisini çeken bazı noktaları tartışmak istiyor. Burada olmam muhtemelen onun için iyi. Aklını kavgadan uzaklaştırıyor. Sohbeti canlı tutmak adına, “Burada mı yaşıyorsun?” diye soruyorum.

“Hayır. Ama burası yaşamaya uygun.” Sonunda dönüyor, masayla sandalyesinin arasından sıyrılıp bana yaklaşıyor. Üzerinde en üst düğmeleri açık, pantolonuna sokulmuş, kolları dirseğine kadar kıvrılmış, koyu gri bir gömlek ile bu mümkün mü bilmiyorum ama kadifeye benzeyen, koyu kırmızı pantolon var. Daha garip olan şey ne mi? Bu kıyafetin içinde muhteşem görünüyor.

Konuşuyor. “Öğretim sözleşmeleri çok uzun zamandır konaklamayı da kapsıyor çünkü eskiden çoğu eğitmen rahipti. Evlenirlerse gitmeleri gerekirdi. Hem eşleri hem de öğretmenlik sözleşmeleri olamazdı. Tanrı korusun bir de kadın fazla dikkat dağıtır falan.”

Bana neden bunu anlatıyor? Neden pantolonuna bakmaktan kendimi alamıyorum?

Benim karşımdaki koltuğa oturup eliyle saçını gösteriyor. Sonra arkasındaki kapalı kapılardan birine işaret ediyor. “Arkada bir yatak var.”

Neden bana bunu söylüyor? Neden hâlâ pantolonuna bakıyorum?

Dizlerine bakıyor. “Tüm gece çalışmam gerektiği zamanlarda iyi oluyor denilebilir” diye mırıldanıyor durumu daha da tuhaf hale getirerek. “Pekâlâ. Yazıya dönelim. ‘Bir Erkeğin Şartları.’ Ödevin hakkında ne düşünüyorsun?”

Beni hazırlıksız yakalıyor. Ödevim hakkında ne düşündüğünü o bana söylemeli. “Şey” diye lafa girip, sonra boğazımı temizliyorum. “Madem sordun... Sanırım kimi önemli öngörüler kazandım, gözlemler ve analizler yaptım.” Yalnızca bana bakmakla yetiniyor. Sanki nefes almıyormuş gibi hareketsiz kalma yeteneği var. Vampir gibi. Bunu fark eder etmez ben de nefes almadığımı fark ediyorum. Başka yöne bakıp kendimi nefes almaya zorluyorum. “Ama benden bu kadar, çalışmam hakkında sen düşünüyorsun?” diye espri yapıyorum.

“‘Çalışma’ bu yazı için kullanılabilecek en uygun kelime” diye cevaplıyor rahatlıkla.

Kasılıyorum. Benim lafımı bana döndürdü. Bu retorik tekniği fark edip savunmaya geçiyorum. “Bu pek de iltifata benzemiyor” diye cevaplıyorum, onunkiyle eşit derecede rahat olduğunu umduğum bir tavırla. “Hatalı bir şeyler mi gördün?”

“Hatalı mı? Hayır” diye cevaplıyor, omuz silkerek. Rahatlığı nedense eleştirisinden daha iğneleyici geliyor. Ödevimin önünde bile olmadığını görüyorum. Sanki bir kez hızlıca okuduktan sonra sıradanlığını aklına kazımış gibi. “Ortalama olarak iki bin beş yüz kelimeyle” diye devam ediyor, “feminizmin doğumunu, görücü usulü evliliklerin dağılımını, Peter Pan sendromunun tarihsel bir bakış açısıyla övülmesini ve kadınların cinselliğine karşı zulmün tavan noktasının Salem cadı mahkemeleri olmasını ele almışsın.” Duraklıyor ama gözleri hâlâ bende. Belki de yazımı ezberlemiştir. Belki derste örnek olarak kullanmak istiyordur. “Harikulade.” Yüzümde güller açıyor. “Ödevin amacı dışında her şeyi yapmayı başarmışsın.”

Gözlerimi ona dikiyorum. O zaman sınıfa olumsuz örnek olarak gösterilecek. Bana yaklaşıyor. “Şiiri sanki bir arkadaşına anlatıyormuşsun gibi tarif et. Sana kendini nasıl hissettiriyor?”

Hatamın büyüklüğünü fark ederek gözlerimi kırıştıtırıyorum. “Ah” diyorum saçma biçimde. “Sanırım... saptım.”

“Sapmak mı? Ella” diyor tümüyle öne doğru eğilerek, “İstedeni yapmakta tümüyle başarısız oldun. Çılgınca yoldan çıktın. Etkileyici biçimde yoldan çıktın ama yine de yoldan çıktın.”

Gözlerimi kırıştıtırıyorum. Bu, benim kendimi burada kanıtlamak için kutsal çabamdı ve başarısız oldum. Bunlar onun kelimeleri. Başarısız oldum. Daha önce hiç başarısız olmadım. Hiçbir konuda.

Sanırım Davenport yüzümdeki utancı görmüş olmalı ki omuz silkererek yaklaşımını değiştiriyor ve arkasına yaslanıyor. “Dinle Ella. Dönem tümüyle başlamadan önce seninle bu konuda konuşmak istedim.” Ne söyleyeceğini biliyorum. “Şimdi fırsatın varken—”

“Buradan çıkıp gidip Birleşik Devletler’e mi döneyim?” Sesim elimden geldiğince kontrollü.

Başını kaldırıyor. “Neden böyle bir şey söyledin ki?”

“Çünkü belli ki benim çalışmam standartlara uygun değil. Amerikalı belli ki, standart altı.” Ağzımdan savunmacı bir tav-
rın saçıldığının farkındayım. Yani, kim olduğunu sanıyor ki? Ben olası başkan adayı için çalışıyorum.

“Neden standardın altında olduğunu düşünüyorsun?”

“Sen deli doktoru musun?” diyorum öfkeyle. “Ya da bu yalnızca soruya-soruyla-cevap verilen Sokrates metoduna bağlı bir öğretim stili mi?

“Pardon, bu bir soru muydu?” Tümüyle sakın, gerçekten meraklı.

Gözlerimi yere çeviriyorum ama bana baktığını hissedebiliyorum. Nefes almayı bir kez daha bıraktığımı fark edip nefes alıyorum. Yutkunuyorum ama boğazıma takılmış bir şey var. Hayalim, muhtemelen. Sanırım Hayatta-Bir-Kez-Başa-Gelebilecek-Deneyim'im boğazıma kaçtı. Oxford'um.

Bir şekilde bana karşı üstünlük sağlamayı başardı.

Tatlılıkla lafa başlıyor, “Ella bunun şeyle hiçbir alakası yok...” Duraksayıp kelimelerini seçiyor. “Ödev korkunç derecede iyi yazılmıştı.” İngilizlerin olumsuz kelimeleri olumlu an-

lamlarda kullandıklarını fark ettim ve bu konuda ne hissettiğimden henüz emin değilim. “Korkunç derecede öngörülüydü. Ama burada olay bilgiyi ya da akademik mahareti kanıtlamak ya da savın ikna edici olması değil. Olay yalnızca fikirlerin tartışılması. Fikirler aklın ekinidir. Geri kalan her şey, kendilerini akademik sanan dalkavukların tüketimine bırakılması gereken ot, çöptür. Bin yıl boyunca buradaki olay hep bu olmuş. Antika mı? Evet. Geri kafalı mı? Kesinlikle. Görünüşte anlamsız mı? Bu yeni dünya düzenine göre durum bu ama Oxford'dur ve biz onu muhafaza ederiz.” Aramızdaki masaya uzanıp şiir antolojisini alıyor. Sayfalarını karıştırıyor. “Söyle bana, Ella. Neden bu kitaptaki bunca şiir arasından bunu seçtin?”

“Çünkü erkekler hakkında doğruları söylüyor.”

“Ah, doğru. Öyleyse erkekler bir kadını yalnızca altı ay süresince sevmeye yetisine mi sahiptir?”

“Bence sayıyı yuvarladı.”

Bu cevap ufak bir kıkırtı çıkarmasına neden oluyor. Sonra kitabı kucağına yerleştiriyor, duraksıyor ve başını yeniden kaldırıyor. Bunu düzenli olarak, kasten, her harekete zaman ayırarak yapıyor. İlk kez kızarmış balıkçıda karşılaştığım kayışı kopmuş pislikten çok farklı. “Yani ne peki? Bu sana eski bir erkek arkadaşını mı hatırlatıyor? Elbette kalbin kırılmıştır. En az bir kez?”

Kahkaha atıyorum. “Kalbim hiç kırılmadı.”

“Doğru. Üzgünüm. Bu nasıl olabilir ki? Bir erkeğin bir kadını yalnızca altı ay süresince sevebileceğine inandığına göre.”

“Ah, sen buna inanmıyor musun yani? Çünkü duyduklarına göre sen tam bir şey örneğisin...”

Kendimi durduruyorum. Bu haddimi aşmak olur.

Çılgın mavi gözleri heyecanla parılıyor, harekete geçiyor. “Örnek mi? Gerçekten mi? Ne merak uyandırıcı bir kepezelik bu böyle. Lütfen, devam et.”

Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamak.

Gülümsüyor. “Yani birbirimizi tanıyoruz. Birbirimizi tümüyle tanıyoruz.” Sırtarak arkasına yaslanıyor. “Kızarmış balıkçıdaiken birbirimize anında değer biçtik, değil mi? Ölçtük

tarttık. Eğer entelektüel anlamda bizden daha alt seviyede biri, herhangi birimiz hakkında fikrini beyan etse onun önyargılı ya da bildiğini okuyan biri olduğunu düşünürdük. Bir kişi dış görünüşüne göre yargılanmaz, falan filan. Ama birbirimizi hızlıca çözmüşüz, neyse ki biz akıllı olanlarız. Sonuçta biz Oxonian'ız."

Bu konuşma gergince gülümsememe sebep oluyor.

Tavana bakıyor; sanki sonraki kelimelerini, yakın geçmiş hafızasından çekip havadan kapıyormuş gibi görünüyor. "Hem sosyolojik hem tekbencilik açısından bu kadar kritik bir dönemde güzel sanatlar müfredatını parçalara ayırmak ergenlerin karmaşık öğrenme becerilerinin gelişmesini durdurup hayatta kalmamız için rengârenk düşünmemiz gereken böylesi bir zamanda, yalnızca siyah ve beyaz düşünebilen seçmenlerin yetişmesine öncülük ediyor." Şimdi bana bakıyor. "Bunu çok beğendim."

Beni Google'da aratmış. Alçak herif ben onu özellikle Google'da aratmadım ama o beni Google'da aratmış. Gururu okşanmış mı yoksa ihanete uğramış mı hissetmeliyim emin değilim. Ama ikiyüzlü gibi göründüğümü biliyorum. Eğitim reformcusu basit bir ödevi bile doğru biçimde yerine getiremiyor.

"Yani ben düşünürdüm ki" diye devam ediyor, "o makaleyi yazan kadının bir şiirin ona kendini nasıl hissettirdiğiyle ilgili oldukça fazla şeyi olduğunu düşünürdüm."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "O yalnızca tek bir makale. Ben yazar bile değilim. Sanat müfredatı nasıl yaratılır biliyorum demiyorum, yalnızca bunun lüks değil gereklilik olduğunu söylüyorum!"

Heyecanla öne eğiliyor. "Aynen öyle. Bu makale seni tanımlamıyor. Ama bir ilk izlenim, değil mi? Sen aşırı derecede rekabetçi bir Amerikalı, sonuçta bir Rhodes bursiyerisin ve Oxford'u tıpkı bir video oyunundaki gibi tamamlanması gereken bir dizi engel olarak görüyorsun. Ya ben? Bense aşkla ilgili büyük teorileri kabul ederken bir yandan da her gece başka kızı ya tağa atan, ikiyüzlü bir şiir öğretmeniyim. Harika, bunu belirlediğimize sevindim. Ama biz gerçekte kimiz? Birbirimize neler

düşündüğümüzü söyledik ama ne hissettiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bunun için sohbet etmek şart. Bizi kendimize ve birbirimize bağlayacak kelimelere, dile sahip olmak.”

Yeniden kitaba bakıp kapağını açıyor. Ritim değişti. Kitabın sayfalarını heyecanlı bir niyetle, aklında bir varış noktasıyla çeviriyor. “Bir şiiri gerçek anlamıyla deneyimlemek için” diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine, “onu hissetmen gerekir. Şiir canlıdır, bir sesi vardır. Bir kişidir. Kimdir? Nedendir?” Parmağını kitabın arasına sokuyor, sonra kapağı kapatıp yer tutuyor. Ardından yeniden bana bakıyor. “Şiir seninle konuşurken belirli şeyler düşünür ve hissedersin. Tıpkı şimdi benim kelimelerimi duyunca belirli şeyler düşünüp hissetmen gibi. Şiir okumak iki kişi arasındaki bir his muhabbetidir. Bir şeyleri cevaplandırmamalıdır, aynı tüm iyi sohbetler gibi, daha fazla soruya neden olmalıdır. Şiir sana kendini nasıl hissettirdi? İncelemek istediğim buydu.”

Ona, bunun ödevin etkileyici bir açıklaması olduğunu söylemek istiyorum. Hatta hayatın. Ama tek yapabildiğim başımı sallamak. Sanırım en son annemin karnındayken bu kadar sessiz kalmıştım. Muhtemelen o zaman bile daha konuşkandım.

“İşte” diyor Davenport, içinde hâlâ parmağının olduğu kitabı bana uzatırken. Kapağı açıp, bir yazıyı işaret ediyor. “Bunu oku. Şuradan başla. Yüksek sesle.”

Bir nefes daha alıyorum, sonra sesimi dengede tutmaya çalışarak okuyorum.

“Ah, Aşkım, Dürüst olalım
Birbirimize karşı!”

Gözlerimi deviriyorum. “Bana daha muğlak bir şeyler ver.”
“Muğlak mı? Kime göre? Okudun, harika. Şimdi hisset.”
Bu çok fazla. “Bak ne yaptığını, neden bahsettiğini anlıyorum.”

“Hisset.”

“Ama anlıyorum.”

Gözlerinde parıltıyla, muzipçe gülümsüyor. “Yeniden oku,

Ella. Lütfen. Şaşılabilirsin.”

“Lütfen” demesi içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Şiire yeniden bakıyorum. Şaşıрма fikri ilgimi çekiyor.

“Ah, Aşkım, Dürüst olalım
Birbirimize karşı! Çünkü önümüzde
Adeta rüyalar diyarı gibi uzanan dünya
Çok çeşitli, çok güzel, çok yeni—”

Davenport'un sakın, ölçülü sesi odayı dolduruyor.

“Ne sevincim, ne aşkım ne ışığım oldu.”

Ona bakıyorum. Ezberden okuyor, gözü de koltuğun kolunda. Devam etmiyor, o yüzden biraz sonra ben ediyorum:

“Ne katiyet, ne huzur ne acıma çare.”

Tanrım gerçek bu, değil mi? Sözler beni bir an duraksatıyor. Nefes almadığımı fark ediyorum. Zorla nefes alıp devam ediyorum:

“Ve biz burada karanlık düzlemde gibiyiz...”

Sesim son hecede, dikene takılan etek gibi tekliyor. Davenport devam ediyor:

“Mücadele ve kaçısın kafa karıştırıcı telaşlarıyla istila edilmiş...”

Ve ben bitiriyorum.

“Cahil orduların geceyle çarpıştığı yerde.”

Hızlı ama sağlam biçimde koltuğun kenarına tünüyor; kucağımdaki kitabı kapatıp elini kapağına koyuyor. Bodleian Kütüphanesi'nde önümde açılmış duranla aynı el. İyice bakıyo-

rum. “Şimdi söyle bana” diye mırıldanıyor tok bir sesle, “Matthew Arnold ne söylüyor? Tereddüt ederek düşünüyorum. “Düşünme.” Gözlerimi kapatıyorum. “Kendini açmazsan, hayat seni nasıl şaşırtır? Hem zaten şaşırmazsan yaşamamanın amacı ne ki?”

Nefes al. “Ölümle... aşkın tek olduğunu söylüyor.”

“Ve bu sana kendini nasıl hissettiriyor?” Söylediklerinin altını çizmek için kitabın kapağına bastırıyor; baskıyı kucağımda hissediyorum.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. Yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, gözleri arayış içinde. Kelime ağzımdan dökülüyor. “Yalnız.” Ve sonunda gözlerindeki şeyin ne olduğunu anlıyorum. Küçükken yazlarımı geçirdiğim, bir dağ yolunun sonunda, şelalenin dibindeki göletin rengi bu. Renk o kadar büyüldü ki eğer nefesimi yeteri kadar uzun süre tutarsam, yeteri kadar derine yüzersem ve bacaklarımı yeteri kadar hızlı çırparsam, aslında dip olmayan dibi, başka bir dünyaya açılan kapıyı bulabileceğime inanırdım.

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Ama yaş akıyor.

Yüzey gerilimi.

Gözleri hâlâ benimkilerde. “Sana nasıl hissettiriyor?” dediğimi duyuyorum.

Kısacık bir anlığına bakışları dudaklarıma iniyor, sonra gözlerini kırptırıp tekrar gözlerime bakıyor. “Umutlu.”

Bu gölette yüzmeyi bırakamam.

Bu farkındalık beni, sanki otoyolda iki taraftaki açık camdan tokatlarcasına gelen hava gibi çarpıyor.

Az önce yıllarımı o gözlerde geçirdim.

Bir ses duyuluyor: “Jamie, az önce senin şey aradı... Ah! Çok üzgünüm, ben—”

Jamie kalkıyor, antolojiyi de alıp götürüyor. Ancak o anda telefonumun çaldığını fark ediyorum. Ben de doğruluyorum. Bacaklarım sanki bir şeyleri toparlamam gerekiyormuş gibi sallanıyor. Kapı eşiğine dönünce Cecelia'yı görüyorum. Yere bakıp, “Kapı açıktı, ben fark etme...” diyor. Benimle mi, Jamie'yle mi yoksa ikimizle mi konuşuyor, emin olamıyorum.

“Hayır, sorun değil” diyorum soğuk biçimde, telefonumu cebimden çıkarıp titrek bacaklarla kapıya doğru yürürken. “İşi-miz bitti. Bu telefonu açmam gerekiyor.”

“Evet. Elbette” diyor Jamie, odanın öteki ucundaki masası-na geçerken. “Derste görüşürüz.”

“Görüşürüz” diye homurdanarak Cecelia'nın yanından ge-iyorum. Telefonumu açıyorum.

“Efendim Gavin?”

Yürüyeceğim ama bilindik, kahramanca adımlarla değil,
Yüksek ahlak yollarında da değil,
Yarısı gizlenmiş yüzlerin,
Çoktan geçmiş gitmiş tarihin bulanık silüetlerin arasında da değil.

Charlotte Brontë (muhtemelen Emily), “Dörtlükler”, 1850

Sorgu, Bombay Curry House restoranında tüm gece normalin dışında sessiz olmamdan ve tikka masala soslu tavuğuma neredeyse hiç dokunmamamdan sonra başladı. Charlie'nin manalı sorusundan kaçınmayı başaramadım: “Görüşmeciğin nasıldı?”

Şimdi, otuz dakika boyunca detay verip savunma yaptıktan sonra bir içkiye ihtiyacım var. “Çocuklar! Önemli bir şey değildi. Gerçekten. Bırakın peşini.”

Maggie bana bakıyor. Görüşmeden çıktığımdan daha çok etkilendiğimi hissettiğini görebiliyorum ve bence Charlie ya da Tom'un aksine, cinsel kimyanın daha büyük bir şeyin yanında ikincil kaldığını da hissediyor. Benim bile anlamadığım bir şey.

Masadan kalkıp, “Siz yerlileri bilmem ama bu Amerikalı ilk İngiliz pub'ına gidiyor” diye duyuruyorum.

Charlie ve Maggie'nin nefesi kesiliyor. Tom çatalını düşünüyor. Hepsı bağırıyor: “Hiç pub'a gitmedin mi?!”

St. Giles Caddesi'nden yukarı doğru yürürken Maggie beni bilgilendiriyor, “Pub'lar burada kilise gibidirler.”

“Doğru” diye karşılık veriyor Charlie. “Tek fark pub’ların kutsal olduğunu düşünmemiz ve inançlı bir biçimde düzenli olarak gitmemiz.” Sonra Eagle and Child Pub’in eski kapısını açıyor.

The Eagle and Oha. Child. Burası yalnızca bir pub değil. Burası, Inklings edebiyat grubuna ve J.R.R. Tolkien ile Magdalen’in gururu C.S. Lewis gibi yazarların resmi olmayan toplantılarına ev sahipliği yapan efsanevi bir meyhane. Kapıdan içeri girerken tüylerim diken diken oluyor. Arkadaşlarımla bu anı paylaşmak için dönüyorum ama onlar tarihe karşı bağıışıklıkları sayesinde bara giden yolu çoktan yarılamışlar.

Pub’ın, tavanı yer yer kafa çarpacak kadar alçaltan kirişleri var. Tom’un başı sürekli yana eğik olsa da bu durumdan hiç rahatsız görünmüyor. Odalar başka odalara açılıyor ve her oda sanki mağara sistemindeki mağaracıklar gibi daha da küçülüyor. İçerisi şerbetçiotu ve yağmur kokuyor.

Charlie bir anda bana dönüp “İçki ister misin tatlım?” diye sorunca şaşıyorum.

Gerçekliğe dönüyorum. “Evet! Cider!”

Başını iki yana sallıyor. “Cider’ını Turf’teki Old Rosie Pub’a sakla.”

“Öyleyse Grey Goose martini, buzsuz, üç zeytinli.”

Charlie nazik bir ifade takınmaya çalışıyor. Başaramıyor. “Burası bir bar değil. Pub.” Benden uzaklaşıp yapılı barmene yaklaşıyor ve “Küçük hanım için cin tonik” diyor.

İçeceklerimizi alıp, koca bardak yoğun, siyah biralarını şimdiden yarılamış Maggie ve Tom’un yanına gidiyoruz. Charlie birine el sallıyor, parmakları tavana değiyor. Kalabalığın ötesini görebilmek için parmak ucumda yükseliyorum.

Ah.

Cecelia.

Davenport’un onlarla birlikte olmadığından emin olmak için yanındaki grubu tarıyorum. Şaşırtıcı.

“Cecelia ona katılmamızı istiyor. Gidelim mi?” diye soruyor Charlie ama çoktan oraya doğru gitmeye başlamış bile. Nereye gittiğini gören Tom, Cecelia’ya sanki askerden eve dönen

birini selamlar gibi neşeyle el sallıyor. Cecilia, üç parmağıyla, prenseslere yaraşır biçimde karşılık veriyor.

Masaya yaklaşırken, Davenport'un da aslında buralarda bir yerlerde olabileceği geliyor aklıma. Barda ya da tuvalette. Cecelia yanındakileri tanıtıyor, ben de dikkatimi toplamak için kendimi zorluyorum. “Bu Ahmed” diyor, incecik bıyıkları olan, bizi küstah şekilde selamlayan hoş çocuğu işaret ederek. “Babası Ürdün büyükelçisi.” Bu gereksiz bir bilgi gibi geliyor ama kimse tepki vermiyor. Ahmed parmağını dudaklarına götürüp birasını saklar gibi yaparak şşşş işareti yapıyor. Ona gülümsüyorum. Cecelia yanında oturan şaşırtıcı derecede çekici çocuğa dönüyor, onun da Charlie'nin kürekçisi olduğunu fark ediyorum. “Bu da benim ikinci kuşaktan kuzenim Ridley” diyor Cecelia gülümseyerek. Tabii ki kan bağları var. Bu kadar belirgin bir güzellik rastlantısal olamaz.

Charlie bana dirsek atıp kulağıma fısıldıyor. “Çocuklarımız bana 'Komik Babacık, Güzel Babacık'la nerede tanıştınız?” diye sorduklarında, cevabım, “Elbette Bird and Baby'nin* arka odasında olacak.”

“Ve bu da...” Cecelia, bankın uç kısmında zombi gibi kambur duran çocuğa işaret ederek devam ediyor, “Ian.”

Ian “Ian'ın kafası şu an çok güzel” diyecek kadar doğruluyor. Bana Dalı'nın eriyen saatler eserini hatırlatan bir şekilde gülümsüyor. Sonra gözleri yarı kapalı olsa da bakışları beni buluyor. “Peki bu kim?” Pis pis bakıyor.

Cecelia sanki fotoğrafı çekiliyormuş gibi bir tavırla saçlarını yüzünden çekip, “Bu Emma” diyor.

“Aslında Ella.”

“Tabii tabii” diyor bana bakmadan. “Bunlar da Charlie, Maggie ve Tom.”

“Lütfen bize katılın” diyor Ahmed centilmence, kolunu masaya doğru açarak. Geniş kısmında birer sandalye olan, L şeklinde bir bankın etrafına toplanmışlar.

“Bu yeri bütün gece senin için tuttum!” diyor Ian dili pel-

* The Eagle and Child Pub'ına verilen takma isim. (ç.n.)

tek peltek; banka, yanındaki yere vurup ne yazık ki tam olarak da bana bakıyor.

Charlie hiç zaman kaybetmeden küçük bir sandala yerleşir gibi Ridley'nin karşısındaki yeri kapıyor. Tom, "en yeni" arkadaş Cecelia'nın, yanına oturması umuduyla Charlie'nin yanına oturuyor. Öyle bir dünya yok. Cecelia, oldukça arkadaş canlısı bir tavırla Maggie'nin koluna girip bankın öteki ucuna geçiyor ve Maggie'yi de ardından çekip Tom'la arasına oturtuyor.

Geriye kalıyor tek kişi.

Yalnızca bir yer var ve sahibi de oturma bölmesinden kendini sürükleyerek çıkaran Sarhoş Ian tarafından önceden belirlenmiş durumda. "Kadınlar ortaya" diyor dili dolanarak. İsteksizce Ridley'nin yanına yerleşiyorum ve Ian, beni takip ederek, kendimi rahatsız hissettirecek kadar yakınıma oturuyor.

"Teşekkürler" diye mırıldanıyorum.

Görünüşe bakılırsa tek bir kelime beni ele vermeye yetiyor ve Ian "Yanki!" diye bağırıyor.

Ahmed, Ridley'nin yanından uzanıp bana yöneliyor. "Bu durumda sen Rhodes bursiyerisin?"

"O kadar belli mi?" diyerek gülüyorum.

Gergin gergin gülümsüyor. "Masada bir Rhodes'lunun olması iyidir." İçinden gelenin tam tersini söylüyor. Babası büyükelçi olabilir ama Ahmed, kesinlikle diploması yetisini biraz geliştirmeli.

"Gerçekten merak ediyorum" diyorum omuz silkerek, duruma olumlu yaklaşma çabasıyla. "Oxford'daki Rhodes'lu öğrencilerin itibarı tam olarak nasıl?"

Daha kimse cevap vermeye fırsat bulamadan Ian hayata dönüyor. "Kesinlikle katlanılmazlar" diye bağırıyor. "Ortamdaki en zeki insanlar olduklarını sanırlar ama kullanma kılavuzu olmadan kendi kıçlarını bile silemezler."

Sessizlik.

"Çok ses çıkarıyorlar!" diye bağırıyor Ian.

Cecelia boğazını temizliyor. "Bence Ian'ın söylemeye çabaladığı ama pek başarılı olamadığı şey Rhodes bursiyerlerinin çoğu zaman akademik başarıları ve profesyonel motivasyon-

ları nedeniyle seçilmeleri. Ancak buraya geldikleri zaman, Oxford'un sunduğu yapısal özgürlüğe alışmakta güçlük çekebiliyorlar.” Sükûnetle bana bakıyor. “Dersler arasındaki uzun süre ve ders programı yoksunluğu gibi durumlarla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar.” Hafifçe gülümsüyor. “Örneğin, diyelim bir öğrenci ve hocası arasında çoğunlukla oluşabilecek alışılmadık ilişkilerle başa çıkmakta çoğu zaman zorlanıyor gibiler.”

Bakışlarına düzeyli bir bakışla karşılık veriyorum. Yüzü bir maske gibi. Beni yargılıyor mu, yoksa birkaç saat önce şahit olduğunu sandığı Davenport'la aramızdaki şeyle ilgili imada mı bulunuyor yoksa yalnızca kendi gibi mi davranıyor anlayamıyorum.

“Bir de içki içmeyi bilmiyorlar” diye dudak büküyor Ian. “En büyük kusurları da bu.”

Charlie canlanıyor. “Öyleyse sevgili Ella'mızı teste tabi tutalım. Ünlü İngiliz içki oyunlarımızdan birini oynama zamanı.” Bana bakıp göz kırpmıyor.

Rhodes'luların kusurları konusundan uzaklaşmaktan memnun biçimde başımı sallıyorum.

“Jamie'nin bu akşam gelememesi kötü oldu” diye iç çekiyor Cecelia. “İyi bir içki oyununa bayılır.”

Lütfen söyle, “Ce”, başka nelere bayılıyor? Her neyse. En azından bir anda tuvaletten fırlamayacağını biliyorum. Rahatlayabilirim.

Üst bacağıma bir el değiyor. Yerimden zıplayıp elini sanki ocağa koymuşçasına çeken Ian'a ölümcül bir bakış fırlatıyorum.

“Üzgünüm! Yalnızca dikkatini çekmeye çalışıyordum. Sana çok önemli bir sorum var. Hazır mısınız?” Gözleri iki farklı yöne bakıyor olsa da ciddileşiyor.

“Sola mı meyillisin sağa mı?”

“Ne? Ben—”

“Siyasi eğilimin yani. Nedir?”

İşte başlıyoruz.

Vay canına. Bu insanlar içmeyi biliyor.

Ben iyi bir içiciyimdir, kendime hâkim olabilirim. Yine de Tüylü Ördek'in (aldatıcı masumiyette bir isim) son iki turunda geri çekilmek zorunda kaldım çünkü bu gece ölmemem gerekiyor. Diğer yandan Ian daha da sarhoş olmuşa benziyor. Benimle konuşmaya başlayıp, neden benimle konuştuğunu unutup, birkaç dakika boyunca sessizleşip sonra tekrar konuşmaya başlıyor. İşkence gibi bir şey. Bir de ne zaman konuşsa bana daha da yaklaşıyor.

Ian'ı saymazsak masadakilere bakınca kendimi gülümserken buluyorum. Maggie'nin yanakları kırmızı ve gülüyor. Tom başı masada uyuyakalmış, kolları da bir çocuk gibi yanlardan sarkıyor. Charlie, Ridley'i etkilemeye çalışmaya devam ediyor. O bir usta. Kürekçi Çocuk her "kaybedişinde" Charlie'nin ağzına içki dökmek zorunda kalsın diye oyunda hile yaptı.

Bense ya daha fazla içmem ya da gitmem gereken noktadayım. Bu, gecenin dönüşü-olmayan-anı.

"Beni tümüyle yanlış anladındın" diyor Ian yüzüme üfleterek.

Bitirmeyi başaramadığı son konuşma kırıntısından bahsediyor. Onu susturma umuduyla yanıtlıyorum. "Seni mükemmel şekilde anladım. Amerikalıların aptal olduğunu söylüyorsun. Anladım."

"Konu sizin bilgiyi küçümsemeniz, sizin dar kafalı cehaletiniz, sizin... sizin... sizin—"

Ridley öbür tarafımdan uzanıp, "Çok sarhoşsun, Ian. Evi ne git" diyor.

Ian yüzüme daha da yaklaşıp devam ediyor "Sizin kibirli imparatorluğunuzun yakında gerçekleşecek yıkımına karşı ilgisizliğiniz."

"Yani" diyorum kendime hâkim olamayarak. "Eğer ölü imparatorluklar konusunda uzmanlıktan söz edeceksek bu siz olurdunuz."

Ridley gülse de Ian yorumu kişisel algılıyor. "Siz de aynı bizim gibi olacaksınız, konu dışı." Masa sessizleşiyor. Ian sarhoşluk sisinin ardında dilinin sürçtüğünü fark etmiş gibi. Yanlış kelime kullanımına gülerek onurunu geri kazanmaya çalışıyor.

“Konu dışkı! Yaptığın işe bak oğlum. Tıs tıs.” Kahkahalara boğuluyor ve herkes rahatlıyor. Ama sonra bir elini omzuma koyuyor. “Aa, hadi kavga etmeyelim.” Sesi samimileşiyor ve yaklaşıyor. “Öpüşüp barışalım.” İyice yaklaşıyor, ben de gözlerimle onu korkutma umuduyla sırtımı Ridley'nin güçlü omzu ve koluna dayayıp yüzüm tümüyle ona bakacak şekilde dönüyorum.

En ölümcül ses tonumla, yalnızca “Yapma” diyorum.

Başını arkaya atıp gülüyor. “Ah, hadi ama arkadaş olalım. Biz burada Yankilerimizi severiz.” Tükürüklerini saçarak önce masaya sonra yine bana dönüyor. “Özellikle senin gibi lezzetli bir parçayı.” Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Lezzetli parça. Farkındalık yüzüme tokat gibi vuruyor: Geçen gece sokaktaki sarhoş çocuk bu. Uh, amma da lezzetli bir parça bu. Anında tüylerim diken diken oluyor.

Bir şey söyleyemeden Ian elini elimin üstüne koyuyor ve mırıldanıyor “Ben iyi bir... Yanki'yi ayrı bir severim.”

Sağ elim kendi iradesiyle havada uçuyor ve Ian'ın kendini beğenmiş aptal çenesine vuruyor. Onu biraz geri itecek bir vuruş hedeflemiş olsam da yumruğum onu deviriyor.

Upps.

İzleyenler derin bir iç çekiyor ve Ian'ın kafası arkaya düşüyor. Sanırım onu bayılttım. Her şey donuyor. Tüm gözler bana dönüyor. Biri bir şey yapsın. Biri bir şey söylesin. Lütfen. Yardım edin.

Charlie lütfediyor. “Lenox ‘Aslan’ Lewis, Rahman'ı rövanş karşılaşmasında alt ettiğinden beri böyle sağ kroşe görmedim! Bravo!” Charlie'nin neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yok ama buzlar çözülüyor. Herkes aniden neşeleniyor.

“Aslında babamdı” diye mırıldanıyorum “bana nasıl yapılacığını öğretti. Ben artık gitsem...” Ian'ın üzerinden tırmanmaya başlıyorum.

Tom'un gözleri kocaman oluyor. “Bekle. Baban Lennox Lewis mi?” Ama ben çoktan çıkışa yönelmiş durumdayım.

Maggie'nin ardımdan iç çektiğini duyuyorum “Lennox Lewis siyahi, Tom!”

“Herhalde Mags! Ben yalnızca Ella'nın siyahi olduğunu

bilmiyordum.”

Maggie ve Charlie ona laf yetiştirmeye başlarken, n kapıyı itip geceye adım atıyorum.

Düşünebildim orada titreyip dururken
Onun mutlu iyi-geceler havasında
Bir miktar kutsanmış Umut, onun bildiği
Ve benim farkında olmadığım.

Thomas Hardy, “Karanlıktaki Ardıc Kuşu”, 1900

St. Giles Caddesi'nde yağmur çiseliyor ama ben fark etmiyorum bile. Kalbimin deli gibi atışı ve midemde ekşiyen bira dışında hiçbir şeyin farkında değilim. Sokağın yarısını yürüyene kadar yanlışı yönde ilerlediğimin bile farkına varmıyorum. Duruyorum ama arkama dönmüyorum. Yalnızca orada dikiliyorum.

Benim sorunum ne?

Daha önce kimseye böyle bir şey yapmamıştım. Birine vurmadım. Evet, hak ettiğini söyleyebiliriz ama beni rahatsız eden bu değil. Beni rahatsız eden benim. Tepkim. Daha önce hiç o kadar kontrolden çıkmamıştım.

Kepenlerini indirmiş bir pastanenin duvarına yaslanıp bu adrenalin akışı içinde nefes almaya çalışıyorum. Sürekli çiselemenin yarattığı serin nemlilik sırtıma işleyip soğuk duş görevi görüyor. Gözlerimi kapatıp başımı geriye yaslıyorum ve derin, titrek bir nefes alıyorum.

Her şeyin suçlusu o lanet görüşme. Sanki bir avuç bilye elimden kayıp her yere dağılmış gibi hissediyorum. Tam onları toplamak üzereyken Dallama Ian gelip yeniden elime vurdu ve tüm bilyeler kıyıya köşeye, mobilyaların altına kaçtı.

Resmen bilyelerimi kaybetmiş gibi hissediyorum.

Sinir bir kez daha tepeme çıkıyor ve ağzımdan öfkeli bir uluma/homurtu/yaygara çıkıyor. "Erkekler!"

Yakındaki bir ses cevaplıyor, "Bu bir savaş çılgılığı mı?"

Gözlerim kocaman açılıyor.

Davenport. Tam önümde duruyor, bana bakıyor, eğleniyor gibi bir hali var.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum, aşağılanmış kız arkadaş tonuyla.

Artık eğleniyormuş gibi görünmüyor. "Pardon?"

"Burada olmaman gerekiyordu."

Çenesini kaldırıp şimdiden çok aşına olduğum bir ifadeyle bana bakıyor.

"Hepsi orada" diye aceleyle açıklamaya girişiyorum. "Arkadaşların. Arkadaşlarım. Cecelia'nın arkadaşları. Cecelia. Burada olmana çok sevinecek." Gevelememin bir ritmi var. Yeniden gülümsüyor ama bu arkadaş canlısı, hatta belki biraz acıyan bir gülümsemeden fazlası değil. Önceki görüşmemizin tüm izleri kaybolmuş. Bilyelerimden birini sandalyesinin altında bulmuş da sanki en başta elimden düşmesiyle hiçbir ilgisi yokmuşçasına bana uzatıyor gibi.

"Sana içeri geri girerken eşlik edeyim mi?" diye soruyor.

"Hayır. Teşekkür ederim" diyorum, uzağa, yere, ondan başka bir yere bakmak istiyorum ama başaramıyorum. Onu ne zaman görsem kendimi ona bakarken buluyorum. "Bir günlük bu kadar yeter. Gecelik. Bir pub'a ilk gelişimdi ve çok fazla içki içildi. Ama sen gitmelisin çünkü seni bekliyorlar." Sonra anlamlandıramadığım bir sebepten dolayı her şeyi riske atıyorum. "Özellikle de Cecelia."

O baş yeniden geriye doğru kalkıyor. "Cecelia ve ben... biz birlikte değiliz. Biz çift değiliz."

O bunu biliyor mu? diye sormak istiyorum. Ama yalnızca omuz silkiyorum. Gülümsüyor ve "Bir insan her şeye sahip olmaz, biliyorsun: pis bir şöhret ve üzerine düşen bir kız arkadaş" diyor. Bazı erkekler bunu başarıyor, demek istiyorum ama kapıya doğru yöneliyor. Bir kez daha bana dönüp başıyla pub'ı işaret

ederek tek kaşını kaldırıyor.

Geri adım atıyorum. “Hayır, gitmeliyim. Gerçekten. İyi geceler.”

Bana gülümsemeye devam ediyor. Daha utanç verici bir şey söylemeden önce arkamı dönüp yürümeye başlıyorum.

“Ella!” İsmim St. Giles Caddesi boyunca yankılanıyor.

Arkamı dönüyorum. Bana doğru yürüyor. “Pub’a ilk gelişimdi mi dedin?” Başımı sallıyorum. Nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi caddeden aşağı doğru bakıyor. “Eğer kendini biraz maceraperest hissediyorsan, seni sahici bir yerliyle tanıştırmak isterim.” Yeniden bana bakıyor. “Yerli bir pub demek istedim. Eagle and Child korkunç bir turist kapanı.”

Maceraperest dışında her şey gibi hissediyorum. “Ah hayır kalsın.” Ondan uzaklaşıyorum. “Yine de teşekkür ederim.”

“Emin misin?” Ellerini kaldırıp çiseleyen yağmurdan korunmak için kalın, lacivert paltosunun yakasını kaldırıyor ve kendimi bir filmdeymiş gibi hissetmeme neden oluyor. “Gerçek insanlarla tanışmak? Doğru düzgün bir bardak bira içmek?” Gözleri parlak, sesi çıra gibi tutuşturucu.

Daha da uzaklaşıyorum. “Yarın bir şeyim var.” Yarın hiçbir şeyim yok. “Ama, teşekkürler. Bir kez daha.”

Gitmiyor.

Yürümeyi bırakıyorum.

Birbirimize bakıyoruz.

Pub’a girmek üzereyken telefonum çalıyor. Hızlıca bakıyorum: Gavin. Davenport’a bu telefonu açmam gerektiğini söylemek için dönüyorum ama o bize bir masa kapacağını işaret ediyor. Telefonu, su damlatan saçığın altında, ayaklarım su dolu endüstriyel mata batmış halde açıyorum.

“Geçen telefon görüşmemizde sözünü ettiğin, California’yla ilgili olay neydi?” diye soruyor Gavin.

Neden bahsettiğini gayet iyi biliyorum. “Yasa maddesi. On üç.”

“Ve bu devlet okullarına yapılan desteği kesti? Güzel sanatları yok etti.”

“Başka pek çok şeye ek olarak, evet.”

“Çünkü?”

“Bu madde, her gerçek mülke ait *ad valorem* vergisinin maksimum seviyesinin tüm nakdi değerin yüzde birini geçemeyeceğini şart koştu.”

“İngilizce.”

“Pekâlâ. Devlet okullarına büyük oranda ödenek sağlayan mülk vergileri yalnızca yıllık enflasyon oranına göre yükseltilebilir ki bu da 1975 değerlendirmesi kaynak alınırsa yüzde ikiyi geçemez.”

“Durran! Sadede gel! Aptal olduğumu varsay.”

Bir an düşünüyorum. “Birleşik Devletler’de en çok kim devlet okuluna gidiyor?”

“Yoksullar ve azınlıklar.”

“Mülk vergilerini kim ödüyor?”

“Evi olan insanlar.”

“İstatistiksel olarak, tüm evler kimin?”

“Yoksul azınlık olmayanların?”

“Büyük ödülü kazandın. En pahalı emlak piyasasına sahip eyalet olan California’nın benim memleketim Ohio’dan sürekli aşağı sırada kalan bir devlet okulu sistemi var.”

“Teşekkürler, çocuk” diyor Gavin ve her zamanki gibi gerçekten hoşça kal demeden telefonu kapatıyor. Maggie ve Charlie’den gelen birkaç “İyi misin???” mesajı görüyorum ve hepsini olumlu (şu anki konumum ya da yanımdaki kişi gibi detaylar vermeden) yanıtlayıp pub’a giriyorum.

İçerisi tıpkı Amerika’daki barlara benziyor. Elbette burada her yerde görünen şu alçak tavan ve kirişleri, tarihi, eşit olmayan zemini saymazsak; burada neon ışıklar, dart ve hatta bir müzik kutusu bile var. Alçı duvarlar yüzyılların sigarasından, purosundan, piposundan çıkan nikotinle sararmış. Sanki katmanlar maket bıçağıyla kazınabilirmiş gibi görünüyor.

Jamie bara yakın bir oturma bölmesinde oturuyor ve –sürpriz, sürpriz– garson kızın biri kollarını boynuna dolamış, yüzüne gözüne öpücükler konduruyor. Cesurca oraya gidip karşısına oturuyorum. Şimdi orta yaşlı olduğumu görebildiğim

-şarap kırmızısı ve gri saçlı- kadın bana dönüp “Üzgünüm canım, ama ağzı lafyapıyor” diyor.

Barın ardında bira dolduran göbekli, kalın enseli bir adam sesleniyor, “Dediğini duydum, Lizzie!”

“Fısıldamıyordum, Bernard!” diye bağılıyor kadın. Pıt pıt geri kaçarken gülüşüyorlar.

Telefonumu onun telefonunun karşısına, yapışkan masanın üstüne koyuyorum. Telefonların varlığı bunu daha az bir randevu gibi gösteriyor. Bu iyi. Telefonuma işaret ediyor. “Her şey yolunda mı?” diye soruyor.

Nefes alıp ona hızlı bir özet geçiyorum. İşimden bahsetmek bana özgüven kazandırıyor. Her konuda. Etkilenmiş, kocaman açılmış gözlerle bakışı da iyi gelmiyor değil. Gördün mü? O kadar da fena değilim sonuçta, ahmak.

Tam konuyu kapatmak üzereyken bu sefer elinde bir tepsiyle yine Lizzie ortaya çıkıyor. “İşte burada!” diye şakıyor, her şeyi masaya bırakırken ve gidiyor.

Masadaki vurguna iyice bakıyorum: iki bardak bira, küçük bir kova dolusu patlamış mısır ve yanında küçük plastik kapta salsa sosuyla bir sepet dolusu tortilla cipsi. Tepsiden gözlerimi alamıyorum. Nicki Minaj çalmaya başlıyor. “Bana bir saniye ver” diyorum, “Özgünlüğün beni alıp götürmesine izin vermem gerek.”

Gülümseyip bardağını kaldırıyor. “İngiltere’ye hoş geldin.” Ben de bardağımı (çok ağır) kaldırıyorum ve onunla tokuşturuyorum.

Sonra bir anlık komik bir sessizlik oluyor. Bu beklenmedik. Birasından bir yudum alıyor, ben de kendi biramdan bir yudum alıyorum. Tepkimi ölçerek yüzümü inceliyor. “Ee?”

Gazlı, oda sıcaklığında ve gerçekten ama gerçekten acı. “İğrenç” akla gelen ilk kelime. Bir yuduma daha cüret ediyorum. Bu tuhaf. Sevmedim ama sevdim de. Daha fazla istemiyorum ama bir yudum daha alsam fena olmaz. Birayı, diye hatırlatıyorum kendime. Karşında oturan adamı değil. Sonunda ona cevap veriyorum. “Su yosunuyla karşılaştırdınca çok lezzetli.”

Başını arkaya atıp gülüyor. İçten bir gülümsemesi var. Bu-

nu sevdim.

Bir cips alıp salsa kutusunu açıyorum, iyice yerleşiyorum, şimdiden halimden çok memnunum. “Peki” diye lafa giriyorum. “Kendini Oxford’da nasıl buldun?”

Tam o anda sıksa ve uzun bir genç gülümseyerek masaya yaklaşıyor. “Bunu arkalardan çıkarmam gerekti” diyor, yarısı dolu bir şişe viski ve iki shot bardağını masaya bırakarak. “Sen gittiğinden beri kimse bir yudum bile almadı. Kalemle çizilmiş yeri görüyor musun? Bir milimetre bile altında değil.” Jamie çocuğun omzuna bir şaplak atıyor ve hayranlıkla viskiye bakıyor. “Sağ ol, Ricky. Kendine bir bardak doldur, dostum.”

Ricky çoktan önlüğünden bir bardak çıkarmaya koyulmuş bile. “Hayatta olmaz.”

Jamie kendine ve ona cömert birer bardak dolduruyor. “Annene söyleme, olur mu?”

“Kime?” Bardakları tokuşturup kafaya dikiyorlar. Ricky bana dönüyor. “Ve bu güzellik?”

Davenport’tan önce davranıyorum. “Ella. Memnun oldum.”

“O şeref bana ait.” Jamie ve Ricky arasında sessiz bir şeyler geçiyor. Çocuk uzağa bakıyor. “Sizi baş başa bırakayım. Hoş geldin JD. Sağ ol.”

Jamie iki shot bardağını doldurup birini bana uzatıyor. Tek kaşımı havaya kaldırıyorum.

“Biraya karşı sigorta poliçesi” diyor. “Var mısın?”

Bardağı alıyorum. “Ben İrlandalıyım.”

Jamie bardağını kaldırıyor. “İrkinin gururu olmana.”

“Slainte” diyorum ve bardaklarımızı, parmaklarımıza dökülen viski eşliğinde tokuşturuyoruz. İçkilerimizi kafaya dikeyoruz. Tehlikeli derecede lezzetli. Ağzımı silip küçük parmağına dökülen viskiyi yalamasını izliyorum.

Onunla içmemem lazım.

“Pekâlâ” diyorum göğsümdeki viski yangısı eşliğinde, “Lisansını burada mı yaptın?”

“Evet.”

“Hangi kampüs?”

“Christ Church.”

Ağzıma bir cips daha atıyorum. “Havalı.”

Başını iki yana sallıyor. “Bir haftadan daha kısa süredir burada ve Christ Church’ün havalı olduğunu biliyor. Bence durum bir nebze değişti ama ben oradayken herkes ya milletvekili çocuğu ya da şövalye torunu falandı.”

Sormam gerek. “Sen de öyle değil misin?”

Birasından bir yudum alıp, “Lincoln çok daha hoşuma gidiyor” diyor.

Bu tartışılır ama peşini bırakıyorum. “Yüksek lisansını da mı Oxford’da yaptın?”

“New College’da. Gerçi ‘yeni’ sayılmaz. Sanırım Oxford’da inşa edilen dokuzuncu kampüs. Yalnızca o zamanlar yeniymiş.”

Onunla uğraşmaktan kendimi alamıyorum. “Büyüleyici, profesör.”

Başını iki yana sallıyor, viski şişesini alıyor ve shot bardaklarımızı yeniden dolduruyor. “Bunu açıklığa kavuşturmalıyız. Ben profesör değilim” diyor.

“Peki, öğretim asistanı.” Bardaklarımızı kaldırıp tokuşturuyoruz, yeniden “Slainte” deyip kafaya diyoruz.

“O da değil” diyor. “Ben kıdemsiz araştırma görevlisiyim, bu da demek oluyor ki doktoramı bitirdim ve Lincoln tarafından finanse edilen üç senelik postdoc dönemimin ilk senesindeyim. Yeniden yazı—” Telefonunun çalmasıyla dikkati dağılıyor. Aşağı bakınca ekrandaki “Baba” yazısını görüyorum. Telefonu sessize alıyor.

“Açmak istersen sorun değil.”

“Telesekreter çıksa da olur. Neyse, akademik tezimi yeniden yazıyorum. Akademik savunmadan çok araştırma tüketimine daha uygun hale getiriyorum. Belki de herkes okuyabilir o zaman. Ama bunu söylemek için erken” diyor mütevazı bir gülümsemeyle.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. “Peki öğretmenlik de bunun bir parçası mı?”

“Evet” diyor cips almak için uzanırken. “Aslında sadece li-

sans öğrencileri olması gerekiyordu. Bu ise” diyor, elindeki cipsle aramızdaki alana işaret edip lisansüstü öğrencilerine hocalık yapmasını ima ederek, “yalnızca şartlar yüzünde oldu. Styan benim danışmanım, bu her ay zamanının bir saatini bana ayırıp tezimle ilgili geribildirimde bulunduğu anlamına geliyor. Geçen hafta müzakere tarzında bir şeyler yapıldı ve Styan’ın yöneticilik pozisyonuna geçmesi istendi ve... işte buradayız.”

İşte buradayız.

“Hocalık yapmak istiyor musun?” diye soruyor. Yüzümdeki şaşkınlığı okuyor. “Yani, *The Atlantic* makalesini diyorum. Bir de eğitim danışmanı olduğunu söylediğinde—”

“Eğitim politikası” diye düzeltiyorum. “Benim altyapım tamamen siyasi. Seçim kampanyalarında çalışarak işe başladım. İş öğrendim. Ama her zaman eğitim sistemimizi değiştirmek isteği gibi daha büyük bir hedefim vardı.”

“Hepsi bu mu?” Sesi alaycı, muhtemelen bu Amerikan idealistliği için fazla inançsız. Yine de ilgilenmiş gibi görünüyor. “Peki bunu nasıl başaracaksın?”

“Sormana sevindim” diye yanıtlıyorum, kendimce ince bir alayla. “Başlangıç olarak, güzel sanat programları güzelce desteklenecek. Araştırma kaçınılmaz. Her şey test sonuçlarına bağlı, biliyor musun? Doğru veya yanlış, herkesin tek umurunda olan şey test sonuçları. Kanıtlanmış bir gerçek: Sağlam sanat programlarına sahip eyaletlerin sınav sonuçları da daha yüksek.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Üstelik karma güzel sanatlar programı olan bölgelerde –yani müziğin, resmin, dansın ya da aklına ne gelirse onun matematik ve fen bilimleri derslerine katıldığı yerlerde– ekonomik anlamda yoksun öğrencilerin başarı uçurumu etkin bir şekilde kapanıyor.”

“Yani, mantıklı. Sonuçta bilge adamın biri bir keresinde ‘Düşünme...hisset’ demişti. Kimdi o?”

Omuz silkiyorum. “Zengin züppenin teki.” Kıkırdıyor. Biradan bir yudum alıyor. “Peki, senin, şeyin, unvanın ne?”

“Zengin züppe.” Ben gülüyorum, o da gülümsüyor. “Tek-

nik açıdan, Doktor.”

Tek kaşımı kaldırıyorum. “Dr. Davenport?”

“Seksi, değil mi?” diye alay ediyor, gözleri parıldayarak.

Artık aşırı derecede lezzetli gelen biramdan bir yudum daha alıyorum ve shot bardaklarımızın sihirli bir el değmiş gibi yeniden dolduğunu fark ediyorum. Bunu nasıl yaptı? Bardaklarımızı kaldırıyoruz. “Slainte.” Bardakları kafaya dikerken birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Göz temasını yalnızca, başını sallayarak karşılık veren Bernard'a neredeyse boşalmış bira bardağını kaldırırken kesiyor.

“Peki nerede Dr. Davenport oldun?” diye soruyorum.

“Diğer Yer’de” diye cevaplıyor, bir avuç dolusu patlamış mısır alırken.

“Nerede?”

“Pardon, biz Cambridge’e öyle deriz. Aslında yeni döndüm. Kendimi çaylak gibi hissediyorum.”

Platin sarısı saçlı, dövme, ağzında yanmamış bir sigara olan sıska kız masamızda beliriyor ve “Bak bak, ölümden kimler dönmüş böyle!” diye bağırırdıktan sonra eğilip Jamie’yi iki yanağından öperek nerelerde olduğunu soruyor. Koluna dokunup parmağını gömlek kolunun etrafında gezdirip duruyor. Lizzie bicialarımızla dönüyor ve Jamie, kıza, ablana selam söyle dedikten biraz sonra Lizzie “Meşgul olduğunu görmüyor musun?” diyerek kıızı kovalıyor.

Jamie bana dönüyor, adeta masumiyetin resmi.

“Senin şu şöhretinden bahsedelim.”

Bildiğin öne atılıp dirseklerini masaya koyuyor. “Evet, benim şu şöhretim. Tam olarak ne duydun? Ağzım açık kaldı.”

Omuz silkerek inkâr ediyorum. Bira bardağımı bana iterek karşılık veriyor. Bir yudum alıp zaman kazanıyorum. “Pekâlâ, örneğin üç randevu kuralın olduğunu duydum.”

“Neyim?”

Ona sanki-bilmiyormuşsun-gibi bakışı atıyorum. Gerçekten ne söylediğimden habersizmiş gibi bira bardağının tepesinden bana bakıyor. “Eğer bir kız üç randevu sonrasında seninle yatmazsa, onu bir daha görmezsin.”

Cipsini salsa sosuna batırıyor. “Ve eğer ilk randevumuzda onunla yatarsam, iki randevuya daha mı çıkmak zorundayım?”

Başımı yavaşça, alay edercesine onaylamaz biçimde sallıyorum. Sırıttıyor. Sonra omuz silkerek sadede geliyor. “Pekâlâ, evet, kadınlarla görüşmeyi üç randevu sonrası kestiğim muhtemelen doğru ama bunun nedeni benimle yatmamaları değil.”

“Öyleyse neden?”

Düşünceli bir görünüşle dişini yalıyor. “Çünkü artık ilgimi kaybetmiş oluyorum.”

“Peki ilgini kaybettiğini nereden anlıyorsun?”

Alaycı, şaşkın bir bakışla gözlerini bana diyor. “Bana öyle geliyor ki sen de başladığı kitabı bitirenlerdensin.”

“Sen değil misin?”

“Eğer bir kitabın nasıl biteceğini biliyorsan neden devam edesin ki?”

“Kendini açmazsan, hayat seni nasıl şaşırtsın?” diyorum; onun lafını ona söylüyorum bir yandan da aksanının berbat ve çakırkeyif bir taklidini yapıyorum. “Hem zaten şaşırmazsan yaşamının boktan amacı ne ki?”

“Ben şaşırtılmaktan hoşlanırım. Ancak işin aslı bunu çok az insan başarabiliyor.” Gözlerinde bir meydan okumayla bana bakıyor. “Aslında senin de böyle düşündüğüne bahse girerim.”

Yanılmıyor.

İkimizin de aynı anda cipse uzandığı, artık o rahat senkronizasyona ulaştığımız sessiz bir an oluyor. Refleksle elimi çekiyorum. Bana bakıp cips sepetine uzanıyor ama nedense şu anda ona bakamam. Arkasına bakıyorum. Barın bir kenarında, kendi başına duran, buzlu camları olan kutu gibi bir oda var. Kapalı kapısı tam benim karşımda. “Hey, o ne?” diye soruyorum başımla orayı işaret ederek.

Bakmıyor bile. “Orası bir kuytuluk.” Boş bakışımı görünce açıklıyor. “Kuytuluk, halka açık bir yerde içerken görünmek istemeyen insanlar için yapılmıştır. Köyden geçen aristokratlar, köy papazı falan. Kadınlar. Genç sevgililer. Bardağını al.” Dediğini yapıyorum, kalkıyor, ben de onu takip ediyorum. Sonra bir telefon çalıyor, benimkini masada bıraktığımı fark edip dönü-

yorum ama telefonu alınca çalanın Jamie'ninki olduğunu anlıyorum. Yine “Baba.” “Seninki” diyorum telefonu uzatırken. Telefonu alıyor ama bakmadan sessize alıyor ve kuytulüğün kapısını açıyor. Kenara çekilip içeri girmemi işaret ediyor.

Onun yanında geçip bir kilerden daha büyük olmayan odaya giriyorum. İçeride ancak dikdörtgen bir masa ve ahşap oturma yerleri için yetecek kadar alan var. Jamie arkamdan içeri girip üzerinde küçük bir tokmağın olduğu ahşap panoya tıklıyor. Pano kayarak açılıyor ve bara doğrudan bağlantısı açığa çıkıyor. Bernard'ın yüzü, eski bir İngiliz portresi gibi çerçevelenmiş halde beliriyor. “Size ne ikram edebilirim?” diye homurdanıyor.

Jamie yarısı dolu bardağını kaldırıyor. “Sağ ol dostum, yalnızca Ella'ya kuytulugu gösteriyorum.”

Bernard gözlerini deviriyor ve panonun sürgüsünü gülünç bir hızla çekiyor.

“Seni seviyorum!” diye sesleniyor Jamie.

“Ama bana asla sahip olamayacaksın” denildiğini duyuyoruz uzaktan. Kıkırdıyoruz ve ben masanın bir kenarındaki banka yerleşiyorum. Jamie kuytulüğün kapısını kapatıyor. Barın sesi azalıyor ve görece sessizlikte kalıyoruz.

Jamie karşıma yerleşiyor. İçerisi o kadar sessiz ki nefes alıp verişlerini duyabiliyorum. Bacak bacak üstüne attığında kadife pantolonunun çıkardığı hisırtıyı da. Kuytulüğün mecbur bıraktığı yakınlık nedense bir nevi meydan okuma gibi geliyor. Aniden, aynı anda “Sana bir şey sorabilir miyim?” diyoruz.

Mahcup biçimde gülüyoruz. Arkama yaslanıyorum. “Önden buyur.”

O da arkasına yaslanıyor. “Çok merak ediyorum. Dünyayı yöneteceksin. Neden buradasın?”

Yutkunuyorum. “Rhodes bursu aldım.”

“Hepsi bu mu?”

Omuz silkiyorum. “Yani burası Oxford. Buna kim hayır der ki?” Bu söylediğim bana bile samimiyetsiz geliyor. Duyarsız. İçten pazarlıklı. Beni daha da zorlayacağını görebiliyorum o yüzden, “Özgeçmişinde bundan daha tanınabilir bir isme sahip olman mümkün değil. Bu iletişim ağı demek” diye ekliyorum.

Bu da korkunç ve bir nevi çocukluk hayalime hakaret gibi. Nefes alıyorum ve ona yanıt verme fırsatı vermeden “Ayrıca kendime bir söz verdim, on üç yaşındayken Oxford’a gelme planı yaptım.”

Sanki aradığı cevap buymuş, sanki romantik çocukluk düşüncesi mantıklı ve akla yatan bir açıklamaymış gibi başını sallıyor. Yalnızca, neden kendime söz verdiğimi sormaya istekli olmadığını umuyorum. Neyse ki sormuyor. Ama onun yerine “Neden edebiyat ama? FPE daha iyi bir seçenek olmaz mıydı?” FPE. Felsefe, politika ve ekonomi. Burada her siyasi bilimler mezununun okuduğu bölüm.

“Muhtemelen” diye cevaplıyorum içtenlikle, biramı yudumlamaya devam ederek. “Ama neden zaten yaptığım şeyi yapayım ki? Georgetown Üniversitesi’nde. Hayatta.” Sonra kendimi durdurma fırsatı bulamadan “Hem, ben bir... bir... güzellik senesi istedim sanırım. İnsanlığın iyi tarafıyla dolu bir yıl.” Yüzüm ekşiyor. “Üzgünüm bu kulağa bayat geliyor. Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim.”

İnatla başını sallıyor. “Bu hayran olunası. Bayat değil.” Bayat kelimesini abartılı biçimde telaffuz edişi bu kelimeleri bilmediğini ele veriyor, o anda onu o kadar çekici buluyorum ki ağızım kuruyor. Bana bakıyor.

Başka yöne bakıyorum. “Benim sıram.” Ama şimdi tereddüt ediyorum ve bu soruyu ona sormak isteyip istediğimden emin olamıyorum. Ama sonra o sesiyle “Lütfen” diyor ve kelimeler ağızımdan dökülüyor. “Neden bir kitabın tümünü okumuyorsun? Yani birazcık bile merak etmiyor musun? Seks yalnızca seks demek değildir, öyle değil mi?”

Beni daha da dikkatle inceliyor. Önümde duran, neredeyse boşalmış bira bardağına bakıyorum. İçtiğim bira sayısını unuttum. Bardağı ileri itip geveliyorum: “Namus kumkuması değilim, bilmelisin.”

“Öyle olduğunu düşünmedim” diye mırıldanıyor, sanki bunu düşünmüş gibi. Beni düşünmüş gibi. “Kalbinin kırılması ve aşırı namuslu olmak aynı şey değil, öyle değil mi?”

Aynen öyle. Bunu yüksek sesle söylemek istiyorum ama sesi bulamıyorum. İşte bu kadar içersen böyle olur. Bir kuytulukta hocanla oturmuş seks hakkında aptalca bir konuşma yapar halde bulursun kendini.

Duraksayıp neredeyse birasının tümünü bitiriyor. Yüzünden tembel bir gülümseme geçiyor. “Edebiyat fakültesinde bir deyiş vardır. Seks edebiyattır, edebiyat da seks.”

“Mecazi anlamda mı?”

“Temel anlamda. Bir şey okuduğunda kendine bu seksle ilgili mi diye sorarsın. Cevap evettir. Her zaman evettir. Çünkü her şey sekstir ve seks her şeydir. Aşktır, şehvettir ve evet yakınlıktır ama anı zamanda şiddettir, hâkimiyettir. Yaradılıştır. Başlangıç noktasıdır. Her şeyin başladığı yerdir.”

“Büyük patlama.”

Gülüyor, sonra devam ediyor. “İnsani deneyimin bağlantı noktası. Bu nedenle insanlığın yazdığı her şeyin kökü. Bazen kendimize bunu hatırlatmamız gerektiğini düşünüyorum. Deşmekle, düzyazıya oyuk açmakla o kadar meşgulüz ki hikâyenin gerçekte neyle ilgili olduğunu unutuyoruz.”

“Seks.”

Bardağını, 1940'lı yıllarda çekilen filmlerdeki fötr şapkalarındanmış gibi bana doğru uzatıyor ve son yudumu bitiriyor.

Bardağını yere koyuyor, tatmin olmuş bir gülümsemeyle bana bakıyor. Neden tatmin olduğundan emin değilim. Sessizlik içinde oturuyoruz. Bar sessizleşti ve kuytuluk ısındı. Jamie hâlâ başka diyorlarda beni izliyor. Ağzımı açıyorum ama Jamie'nin telefonu bir kez daha çalıyor. “Baba” yazısını görmeyi bekleyerek telefona bakıyorum. Ekranda “Annem” yazıyor.

Jamie'nin çenesi kasılıyor. “Pislik adam.”

“Dışarıda bekleyebilirim.”

“Hayır, kesinlikle olmaz.” Bu kez telefonunu kapatıp cekeatinin cebine koyuyor. “İnan bana, acil bir durum değil. Yalnızca rahatsız edici.”

Birbirimize bakıyoruz. Fazlasıyla uzun süre.

Saatime bakıyorum. “Gitmem gerek.”

Aniden ayaklanıyor. “Pekâlâ. Yarın bir şeyin var.”

“Evet. Doğru.” Ben de kalkıyorum. Gavin’in uzak durması-
nın verdiği mutlulukla telefonumu alıyorum. “Borcum ne?”

Dehşete düşmüş görünüyor. “Tanrım, hiçbir şey.” Tartış-
mak için ağzımı açıyorum. “Hiçbir zaman ödememe izin ver-
mezler, bunlar ailem.”

Yalan söylediğinden eminim ama çıkışımı daha fazla erte-
lemek istemiyorum. Bira bardağımı alıp soruyorum, “Burada
mı bırakıyoruz, yoksa—”

Jamie bardağı benden alıyor, parmaklarımız birbirine geçi-
yor. “Ben alırım.” Bardağı bırakmam biraz uzun sürüyor.

Kuytuluktan çıkıyoruz, barın serin havası iyi geliyor. Jamie
bardakları bara bırakıyor, ben de Lizzie, Bernard ve Ricky’ye el
sallıyorum. Bu yer harikaydı. Kesinlikle geri geleceğim. Tabii
eğer bir daha bulabilirsem. Çıkışa doğru yöneliyorum ve “Se-
ninle yürüyeceğim” dediğini duyuyorum. Bana yetişiyor.

Elim kapı tokmağında, duruyorum. “Ah, gelmene gerek
yok.”

“Yarın benim de bir şeyim var.” Ona bakma riskini alıyo-
rum. Yüzümdeki şüpheyi görmüş olmalı. “Gerçekten. Sabah er-
kenden dersim var. Korkarım derslere sarhoş gitme zamanım
geçti.” Alaycı bir biçimde sırtıyor ve kapıyı açıyorum.

Hâlâ yağmur çiseliyor ve sokak boş. Jamie kaldırıma çıkıp
farlara bakarak taksinin kutumsu siyah bedenini arıyor.

“Ne üzerine?” diye soruyorum onu test ederek.

“Pardon?”

“Dersin. Yarınki?”

“Ah, bilirsin.” İç çekiyor. “Tennyson. Benim konum o.” Ya-
nımızdan bir taksi geçerken elini kaldırıyor.

“Neden Tennyson?” diye soruyorum. “Neden, ne bileyim...
Byron, Keats ya da Shelley değil?”

Jamie omuz silkiyor. “Ben romantik değilim.”

Aramızda sükûnet var. “Bana onu anlat. Tennyson’ı. İnsan
olan Tennyson’ı.”

Kendinden başka bir şeyden bahsetmek onu rahatlatmışa
benziyor. “Pekâlâ, bir düşüneyim. On iki kişilik bir ailenin dör-
düncü çocuğu. Baba sorunları. Cambridge’e gitti, şiir yazdı, öv-

güler aldı, bir pelerin giyip şapka taktı.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Ama karmaşık, komik bir adamdı. Yirmili yaşlarının başında bir travma geçirdi. En yakın arkadaşı Arthur Hallam öldü.” Jamie gözlerini deviriyor. “En yakın arkadaş. Bu yetersiz bir tabir. Onlar daha çok şey gibiydi...”

“Kardeş?”

Jamie başını iki yana sallıyor. “İkisinin de kardeşleri vardı.”

“Âşk?”

“Bazıları öyle diyor. Ben hiç kanıt bulamadım. Sanırım aralarındaki bağın derinliğini anlayamayanlar için bu uygun bir açıklama. Platonik bir aşkın kaybı insanı neredeyse yirmi sene boyunca boynu bükük bırakmaz. İnsanı, hayatını yaşamaktan, insanlarla görüşmekten alıkoymaz ve on yedi yıl boyunca yalnızca ölüm ve yasla ilgili yazmasına sebep olmaz. Pislik taksiciler!” Bir taksi daha uzanmış elinin yanında vızıldayarak geçiyor.

“Yürüsek mi? Yağmurla başa çıkabilirim.”

“Çok uzak. Sana bir taksi bulacağım.” Ya ben bunu istemiyorsam? demek istiyorum. Ama demiyorum. Neşeyle lafa devam ediyor.

“Tennyson kırk bir yaşına kadar evlenmedi bile, sonunda evlendiği kişi ise Hallam öldüğünde nişanlandığı bir kadındı. Hallam'ın ona iyi geleceğini düşündüğü bir kadın. İki oğlan çocukları oldu. Elbette büyük olanın adını Hallam koydu.” Jamie'nin eli yeniden havaya kalkıyor ama maganda görünümlü öğrencilerle dolu bir taksi daha uçup gidiyor. “Taksi paylaşırsak sorun olur mu? İki taneyi bırak, bir tane bulmak bile sorun.”

“Elbette.” Omuz silkiyorum. “Peki çalışman tam olarak ne üzerine?” Artık yalnızca laf olsun diye sohbet açmıyorum, sohbetten hoşlanıyorum da.

“Tezim yas şiirleri In Memoriam üzerineydi. Tennyson'ın belirgin bir fiziksel özelliğini ve bunun şiirlerini nasıl etkilemiş olabileceğini incelemiştim.”

“Neymiş o?”

“Korkunç derecede miyopmuş. Gözlüğü olmadan burnunun dibini görmezmiş. O sebeple ben de şiirsel tasvirlerinin ya

mikroorganizmalar ya da kainata doğru sapmasını araştırıyordum. Adamda orta karar diye bir şey yok gibi. Ya bir çiçek yaprağının damarlarından ya da evrensel acılardan bahsediyor...” Jamie'nin sesi yavaşça kesiliyor ve cesurca caddeye atlıyor. “Ah, hadi ama!” diye bağılıyor taksi direksiyonu kırıp yanından geçip gidince. Akademisyenlerin tezatlığına gülmeden edemiyorum. Kim bilir kaç tane shot ve iki bira sonrasında araştırmasının inceliklerinden bahsedebilir ama taksi çevirmek çok zor gelir.

Jamie iç çekerek kaldırıma geri dönüyor ve neredeyse duraksamadan lafa devam ediyor “Son sözlerinde bile kocaman bir ferman var. Ölüm döşeğinde, bilincini kaybetmeden önce ‘Hallam, Hallam’ demiş. Peki hangi Hallam’a sesleniyordu? Öbür tarafa, ruhani varoluş düzlemine mi? Yoksa yalnızca oğlunu mu istiyordu? Söz konusu geride bıraktığı mı yoksa yanına gittiği Hallam mıydı?”

“İkisine de sesleniyor olması mümkün mü?”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Ama ben ikinci seçeneğe inanmayı tercih ediyorum. Söyleyebileceğinden fazlasını hissediyorsan, kelimeler anlamsızsa, söz dizimi, dilbilgisi ve güzelce yapılandırılmış deyimler aklından çıkıp gitmişse ve geriye kalan tek şey işlenmemiş hisler ve birkaç kırık dökük kelimeyse. Her şey tüm çıplaklığıyla kaldırıldığında, o kelimelerin bütün cevapları verdiğine inanıyorum. Birinin anısına, elli dokuz sene sonra, yaşamın sesleri kısılmışken ağzından çıkan son nefesle o kişinin adını söyleyecek kadar bağlı kalmanın mümkün olduğuna inanmak istiyorum.” Jamie bana bakıyor. Ben yalnızca gözlerimi dikmiş orada duruyorum. “Ne?”

“Bir de romantik değildin.”

Bana gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum. Beni öptüğünü hayal ediyorum. Sormadan. Yalnızca yaptığını. Mecbur kalarak.

Korna sesi ikimizi de ürkütüyor. Arkamızı dönünce sabırla bizi bekleyen taksiyi görüyoruz.

Gözlerini benden ayırıp uzağa bakınca ve taksiye doğru ilerleyince Jamie'de bir pişmanlık havası seziyorum. Taksici-

ye, “Önce Magdalen sonra Norham Gardens yolu” diyor. Sebebi alkol olabilir ama bu an uzuyor, sanki bu anı bilinçli biçimde hafızama kazıyormuşum gibi geliyor. Antik sokak lambasının buğulu ışığı altında kapıyı açarken sakince sırtına bakıyorum. Nemli saç, paltosunun yün yakasına doğru kaldırdığı geniş omuzları ve üçgen vücudu, el yapımı ayakkabılarının topuklarının dönerken kaldırımında çıkardığı tıkırtı. Başımı kaldırıncaya bana baktığını, elini uzattığını görüyorum. “Gidelim mi?”

Bir adam bunun için tüm diğer keyiflerinden,
 Bir de tüm dünyevi değerinden vazgeçmiş
 Tüm kalbini tek bir öpücükte heba etmek için
 Onun o mükemmel dudaklarında.

Alfred Lord Tennyson, "Sör Launcelot ve Kraliçe Guinevere", 1842

"Günaydın, kızım!"
 Bir kadın sesi duyuyorum. Neden bir kadın sesi duyuyorum?

Rüya mı görüyorum? Rüya görüyor olmalıyım?

"Ne kadar toplusun! Bana yapacak bir şey bırakırsen olmaz mı?"

Gözlerim aniden açılıyor ve yatakta dikiliyorum, ama bu kafama iyi gelmiyor. "Eugenia" diyorum boğazımdaki buğunun ardından. Ben uyanmaya çalışırken güvenilir hademe de kendi kendine mırıldanarak odanın etrafında dolaşıyor. Gözlerimdeki bulanıklık yok olmaya başlıyor ve aşağı bakıyorum.

Çıplağım.

Yorganı göğsüme çekiyorum.

Pekâlâ. Panik olma. Parçaları birleştir. Bar. Kuytuluk. Taksi. Sonra, hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı değil mi?

Eugenia banyo kapısını açıyor. "Günaydın."

Bu, Eugenia'nın sesi değil.

Kadifemsi ses hafızamı tazeliyor. Kesinlikle bir şeyler oldu. Önceki gecedeki görüntüler zihnime doluşuyor. Hoş görüntüler. Oldukça hoş görüntüler.

“Günaydın, canım” diye cıvıldıyor Eugenia. “Çöpte bir şey var mı?”

“Bir zerrecik bile yok” diyor ses, rahatlıkla.

Eugenia iç çekiyor. “Sanki bu kızcağız burada yaşamıyor gibi.” Banyodan çıkıyor, bana imalı biçimde göz kırıp gidiyor.

Kendimi yaklaşan rahatsızlığa hazırlıyorum. Hey, en azından ben uyanmadan gitmedi. Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açmışken, “Eğer çöpünü dışarı koyarsan içeri girmezler” dediğini duyuyorum.

“Ne?”

“Boş ver.”

“Üzgünüm seni uyandırırdım ama çok huzurlu uyuyordun.” Banyodan çıkıyor, her şey tuhaf derecede normal görünüyor. Ah, önemli bir şey değil, yalnızca Jamie Davenport dün üzerinde olan kıyafetlerle, kadife pantolonla falan banyomdan çıkıyor. Tanrım, görüşme gerçekten de dün mü oldu?”

Toparlanıp boğazımı temizliyorum. “Dr. Davenport bu sabah nasıl?”

Gömleğinin kollarını indirip manşetlerini ilikliyor. “İyi. Güzel. Oldukça iyi, aslında.”

Rahatlamış biçimde nefes veriyorum. “Harika. Ben de öyle.”

Sessizce ceketini giyiyor. Elini saçında gezdiriyor. Kapı koluna uzanıyor ama bana dönüyor. “Üzgünüm, gerçekten acele etmem gerek. Şu ders.”

“Elbette” diyorum soğuk biçimde.

Kapıya dönüp elini kapı tokmağına koyuyor. Bir kez daha bana dönüp “Ella, Sana bir şey açıklamak istiyorum—”

Lafını kesiyorum. “Öğrencilerle ilişki kurmak yasak mı?”

Duraksıyor. “Aslında, teknik açıdan hayır.” Başını kaldırıp sırtıyor. “Bazılarının aksine Birleşik Krallık, söz konusu rızası olan iki yetişkin arasındaki cinsel ilişki olduğunda yobaz değil.”

Gülümsüyorum. “İlişki arayışında değilsin?”

Derin bir nefes alarak bir adım geriliyor. “Aynen öyle. Tam olarak.”

Yorganı göğsümde tutarak yataktan fırlıyorum. “Buna na-

sıl cüret edersin!" diye bağıyorum. "Benden hoşlandığını sanıyordum! Aramızda gerçek bir şeyler olduğunu sanıyordum! Sen de tıpkı diğerleri gibisin!"

Jamie sapsarı oluyor, sanki akan trafiği durdurmak istercesine elini havaya kaldırıyor. "Ah, lütfen" diyor şaşkınlıkla. "Niyetim hiç de... seni... böyle üzme..."

Bunu daha fazla sürdüremem. Kahkahalara boğuluyorum. "Yüzünü görmen lazım!" Jamie gözlerini kırıyor ve sonunda şaka yaptığımı fark ediyor. Gülmeye çalışıyor ama daha çok boğuluyormuş gibi görünüyor. Belki de birbirimizi ertesi-sabah esprisi yapacak kadar iyi tanımıyoruzdur. "Endişelenme" diyerek onu rahatlatıyorum. "Gerçekten. Ben de ilişki istemiyorum." Sonra, anlamlandıramadığım bir sebepten dolayı yorganını elimden bırakıyorum. Çıplak biçimde, çalışma sandalyemdeki külotuma uzanıyorum.

"Şey" diyor Jamie soluk alırken. "Muhteşem. Aynı..." Sutyenimi almak için eğiliyorum. "...şekilde düşündüğümüze sevindim."

"Tümüyle" diyorum, saçımı tepeden toplarken.

"Aramızda sorun olmasını istemem."

"Anlaştık."

Gergin biçimde başını sallıyor ve artık fazlasıyla aşına olduğu kapı koluna dönüyor.

Duraksıyor ve kapıya dönük biçimde "Derste görüşürüz" diyor.

Gidiyor.

Hayal kırıklığına uğramayı reddediyorum.

Akşamdan kalma olmama rağmen yerimde duramıyorum. Hatta herhangi bir iş yapmaya yetecek kadar süre hareketsiz kalmam mümkün olmadığından sonunda vazgeçip, birkaç saat boyunca uzun bir kış uykusundan uyanmış bir ayı gibi görüntüleri, kokuları ve dokuları özümseyerek şehirde yürüyorum. Cornmarket Caddesi'nde bir müzisyenden diğerine, açık enstrüman kaplarına para bırakıp, çeşitliliğin ve uluslararasılığın tadına vararak salına salına yürüyorum. Sitar çalgılı çocuk. Blu-

es gitaristi. Mozart çalan flütçü. Afro-Karayıplı davulcu. Hepsi burada evinde gibi.

Burası bana da ev gibi gelmeye başlıyor.

Telefonum, Charlie'den gelen bir mesajla titreşiyor.

Saat 7'de yemek salonunda. Geç kalma. Resmi forma gerekli.

Hâlâ bir forma almadım (ki forma dedikleri daha çok omuzlarından kumaşı sarkan kolsuz siyah bir yelek) Hugh, Turl'den bir tane edinebileceğimden söz etmişti o yüzden oraya gidiyorum ve mağazanın tam da Lincoln College'ın girişi-nin karşısında olduğunu görüyorum. Jamie'nin girişi. Bölme-li camlara bakarken mağaza sorumlusu sesleniyor ve onu gör-medığım için rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin olamıyorum. Şehir kilisesinin çanları çalmaya başlarken Magdalen'e dönüyorum.

Kapıda, yüksek bir tabureye tünemiş, canı sıkılmış gibi gö-rünen bir kadın öğrenci kimliğimi tarıyor ve turist misali bön bön etrafıma bakarak salona giriyorum. Nefes kesici. Yüksek gotik tavan, uçan payandalar, koyu ahşap kaplama ve üç adet, oda boyunca uzanan banklı masa. Salonun önünde, kürsünün üstünde, diğer masalara dik duran ve özel davetlilere ayrıldığı belli bir masa var. Orada oturan kimse yok ama geriye kalan üç masa öğrencilerle dolmaya başlamış bile. Etrafta şapşallaşmış biçimde dolaşarak olmama rağmen Maggie'nin bir masanın ön tarafında oturmuş bana el salladığını görebiliyorum. Ben de el sallayıp en yakınimdaki masaların arasından yürüyerek, beyaz yemek takımlarını, parlak kristalleri ve üç ayaklı şamdanı iyice inceliyorum.

Üzerinden baykuş karikatürü olan yeşil, vintage bir kazak giymiş Maggie, yanındaki yere işaret ediyor, ben de onu yanak-larından öpüp oturuyorum. Karşımızda oturan Charlie ve Tom, sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Bu muhteşem" diyorum saygıyla, gözlerimi salondan ayı-ramadan. "Daha önce neden burada yemek yemedik?"

"Çünkü yemek çoğunlukla yenilemeyecek kadar kötü" di-

ye cevaplıyor Charlie. "Menüyü önceden kontrol etmen gerek. Bir tek lazanya için geliyoruz."

Maggie elime dokunuyor. "Nasılsın?"

"İyi."

"Dün geceden sonra bile mi?"

Donuyorum. Sesimde en ufak bir titremenin olmasına bile izin vermiyorum, ses tonumda merak dışında bir şey yok. "Dün gece mi?" Tom ve Charlie'ye şimşek hızıyla bir bakış atıyorum.

Charlie yüzünü yaklaşıyor. "Bok suratlı Ian geceni mahvetmedi mi?"

"Ah!" Neredeyse kıkırdıyorum. Kadehime, açtıkları şarap şişesinden cömert bir miktar dolduruyorum. "Tümüyle unutuldu."

Maggie rahatlayarak iç çekiyor. "Harika. Öylesine endişelenmiştik ki." Tom ve Charlie aynı anda başlarıyla onaylıyorlar.

Charlie, "Ridley ve Ahmed bir saat boyunca zorla su içirdikten sonra onu eve bıraktı" diye ekliyor.

"Ridley!" diye bağıyorum. "Kürekçi Çocuk'la işler nasıl gitti. Seninle aynı dalgalara karşı mı kürek çekiyor?" Kadehimden bir yudum alırken Charlie'ye bakarak kaşlarımı oynatıyorum.

"Onu göreceğiz. Şimdilik benim dümeni ele almamı istiyor." Neredeyse şarapla boğuluyorum. Charlie gözlerini beni susturacak şekilde kısıyor ve "Dümenci, hayatım. Teknenin önünde oturup herkese bağırın, küçük, alçak geveze var ya işte?" diyor. Şarabının geri kalanını yuvarlayıp bardağını bir kez daha dolduruyor. "Neyse. Tamamen tadın kaçtı mı yoksa başka denizlere yelken açtın mı?"

Odadaki herkes aniden konuşmayı bırakıp ayağa kalkıyor. Maggie, Charlie ve Tom ayağa fırlayıp sanki teftiş bekleyen askerler gibi kıpırtısız duruyorlar. Ne halt döndüğünü sormak yerine ortama uyum sağlayıp ayağa kalkarak sorumu erteliyorum. Hemen sonra, bizimkilerden çok daha havalı formalı bir alay dolusu insan orta sıradan yürümeye başlıyor. Çoğunun yaşı var ve seçkin görünümlüler. Karmakarışık kahverengi saçlı olan biri dışında...

Onun burada ne işi var? Burası onun kampüsü değil. Beni görmüyor ama ben aklımın mantıksız bir köşesinde bunu beni yeniden görmek için planlayıp planlamadığını merak ederek gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Alay, baştaki “önemli” masada toplanıyor. Sonra arkadan kalın bir ses hızlı ancak kararlı bir şekilde Latince bir şeyler söylemeye başlıyor ve herkes çenesini göğsüne dayayıp gözlerini kapatıyor. Dua uzun. Hatta o kadar uzun ki gözlerimi birazcık açmaktan kendimi alamıyorum. Jamie de güzel başını saygıyla eğmiş; ama gözleri açık, dudaklarında ufak bir gülümsemeyle önündeki masaya bakıyor.

Dua sona eriyor, herkes yerine oturuyor ve muhabbetin uğultusu devam ediyor. Gizliden bir bakış daha atıyorum ve Jamie'nin sağındaki kadınla konuştuğunu, kadının da kakhaha attığını görüyorum.

Charlie “Peki” deyince ilgimi anında ona yöneltiyorum. “Dün gece?”

“Ah. Yalnızca eve gittim. Biraz uyudum. Gerçekten ihtiyacım varmış.” Yemeğin gelişiyile kurtuluyorum. Hizmetliler başımızın üzerinde dikilip tabakları bırakıyorlar. Gözlerim ön masaya kayıyor. Jamie yanındaki kadının kadehine şarap dolduruyor. Bakışlarımı geri çevirince bir tabak dolusu balığın suçlar gözlerle bana baktığını görüyorum. Ançüez. Bütün ançüez. Kafaları hâlâ duruyor. “Gözleri duruyor” diye mırıldanıyorum.

Çoktan yemeye başlamış olan Tom mutlulukla başını sallıyor. “En güzel kısmı!”

Tabağımı ona doğru itiyorum. “Ben lazanyayı bekleyeceğim.”

“Evet! Çok yorulmuştum. Muhtemelen adrenalinle falan ilgili.” Dün gece olanların sır olarak kalması gerekip gerekmediğinden kesin olarak emin değilim, yalnızca Jamie'nin, öğrencilerinin biriyle yattığını diğer öğrencilerinin bilmesini istemeyeceğini düşünüyorum. Ama Charlie'nin sezgileri fazla kuvvetli. O bir tazi. Odada en ufak skandal kokusu varsa Charlie onu alır.

Şarabından bir yudum içiyor. “Gecenin bir yarısı, kedi ci-

yaklamasına benzeyen sesleri duymadın mı?”

Lazanya geliyor ve yemeğe dalarak kendime biraz zaman kazanıyorum. “Ah, hayır.”

“Hayır mı? Sanki tam camımızın önünde kedinin biri hırpalanıyor gibiydi. Belki yalnızca kızgınlık dönemindedir.”

Gözlerim istemsizce Jamie’ye kayıyor ve şarabımdan koca bir yudum daha alıyorum. Hâlâ sağındaki kadınla sohbet ediyor. Hâlâ beni görmedi. Ki bu iyi. Görse herhalde garip olurdu. Onun için.

“Çıkan ses böyle miydi acaba?” diye soruyor Tom ve ardından kedi, alarm, kayan lastik sesi karışımı, akla gelebilecek en berbat viyaklama sesini çıkarıyor. Berbat derece de cırtlak olduğu için dikkat masamıza çevriliyor. Aceleyle Jamie’nin görüş alanı çizgisinden kayıyorum.

Kahkahasını bastırmaya çalışan Maggie, Tom’un koluna vuruyor. “Tom! Salondayız. Lütfen biraz nezaket göster.”

Tom, kayıtsız biçimde, teyit için Charlie ve bana bakıyor. “Dağ aslanı mı?”

“Belki de Magdalen Köprüsü’nün devidir” diyor Charlie kelimeleri uzatarak. “Belki mutfağında pişirilecek çocuk kalmamıştır da Sainsbury’s marketine uğramak istemiştir.”

Tom çatalını yalarken başını iki yana sallıyor. “Devler çocukları yemezler. O dediğin cadılar.” Gülümsüyorum. Tom’un Tom’luk yapmasını saatlerce dinleyebilirim. Bir de bir an bile olsa ilginin benden uzaklaşmasından memnunum. Servis elemanları gelip yarısı boşalmış tabaklarımızı alıyorlar. “Affedersiniz?” diye söze giriyor Tom. “Bugünkü tatlı nedir?”

“Krem karamel” diye cevaplıyor kadın ilgisiz biçimde uzaklaşırken.

“Hiç işim olmaz” diyor Tom, mendilini masaya atarak. “Aslında biraz patates, fasulye ve peynir yiyebilirim. Açlıktan ölüyorum.”

“Bende çikolata var” diye öneride bulunuyor Maggie. “Babam Brüksel’den daha yeni döndü. Gidip getireyim mi?”

“Getir” diye lafa atlıyor Charlie. “Tom, sen de seyyar kebabçıdan şefin spesiyalini al ve benim odamda buluşalım. Ah,

viskini de getir Maggie, olur mu? İçeride doğru düzgün bir gece geçirelim." Bana gülümsüyor. "Ella? Sen de katılır mısın? Sonuçta bolca dinlendin. İhtiyacın olanı aldın falan filan."

"Anlaştık!" diyorum, gülümseyerek.

Ayağa kalkarken Charlie durup başını yana yatırıyor. "Bir şey daha vardı" diye mırıldanıyor. "Söylemek istediğim... Maggie, yardım et. Hatırlıyor musun?" Maggie'ye bakıyor. "Ah, hadi ama, Ella'ya söylemeyi unutmayalım demiştik."

Maggie gözlerini kısıyor. "Tom, hatırlıyor musun? Eminim bana hatırlatmanı söylemişimdir."

Tom ellerini beline koyup tavana bakıyor.

"Neydi ki? Bekle! Şiirle ilgili bir şey olabilir mi?"

Charlie parmağını şaklatıyor. "Bulдум." Bana bakıyor. "Bugün Davenport'u gördüm."

"Evet, işte buydu!" diye bağırıyor Maggie.

"Tam isabet!" diye haykırıyor Tom.

Yutkunuyorum. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Aslına bakarsan bu sabah. Ama nerede?" Charlie bu sefer düşünceli bakışlarını tavana yöneltiyor. "Ah, doğru." Bakışlarını benim üzerimde sabitliyor. "Bizim katın merdivenlerinin başında."

Bir şey söylemek için öne atılıyorum.

"Senin odandan çıkarken."

Donuyorum.

"Üzerinde hâlâ aynı kadife pantolonla."

Ağzım kocaman açılıyor. Charlie, Maggie ve Tom tüm kanyaları yemiş kediler gibi sırtıyorlar. Charlie öne eğilip elini çenemin altına götürüyor ve ağzımı kapatıyor. "Dikkat et, tatlım. Çenen yere düşün falan istemezsin, değil mi?"

Hepsi kahkahalara boğuluyor. Maggie sonunda biraz pişman görünerek ağzını kapatıyor ve "Üzgünüm" diyor ama Tom, dengesini sağlayamayan bir Fareli Köyün Kavalcısı gibi masaların arasından tek ayağı üzerinde sekerek gidiyor. Charlie, ceketi tek omzunun üzerine atılmış, tatminkârlığın vücut bulmuş hali olarak düz bir biçimde yürüyor.

Hangi hissin daha güçlü olduğunu bilmiyorum: Rezil ol-

ma hissi mi yoksa sırrın açığa çıktığına dair rahatlama hissi mi? Güç bulmak için bir nefes alarak bir kez daha ön masaya bakıyorum.

Herkes ayağa kalkarken Jamie doğrudan bana bakıyor. Ağzını siliyor, birinin elini sıkıyor ve ayağa kalkarken yeniden benimle göz göze geliyor. Üstü kapalı biçimde kapıyı işaret ediyor. Başımı sallıyorum.

Hazırlık olsun diye şarabımdan bir yudum alıyorum ve sonra herkesin ardından dışarı çıkmadan önce tüm kadehi bitirmeye karar veriyorum.

Salondan çıkıyorum ve Jamie sihirli biçimde yanımda beliyor. Dirseğime belli belirsiz dokunarak beni üzerinde “Kiler” yazan kapalı bir kapıya yönlendiriyor. Kapıyı açıp beni içeri alıyor. Dolaplar ve raflar cam eşyalar, mendil halkaları, mumlar ve tuzluk gibi yemek alet edevatıyla dolu. İçerisi çamaşır odası gibi kokuyor.

“Selam” diyor sessizce.

“Selam” diye cevaplıyorum. “Burada ne işin var?”

İç çekip aceleyle, “Styan Yüksek Masa’ya davet edildiğini unutmıştu. Devreye ben girdim. Ella, dinle...” Elini kaldırıp tam gözümün içine bakıyor. “Dün gece şahaneydi. Şaşırtıcı da. Gerçekten. Her şeyiyle. Uzun zamandır o kadar eğlenmemiştim ve bu sabah bunu sana uygun biçimde ifade edemedim.” Tüm bunlar ağzından tek bir nefeste ve kırılmayan gözlerle çıkıyor. Sonra bağlantıyı koparıyor, sanki zihninde yemek partisi için gerekli alet edevatı seçiyormuş gibi etrafına bakıyor. “Pervasızlığımı hoş gör, ama—”

“Yeniden mi yapmak istiyorsun?”

“Ne, bunu asla—” Ama şaşkınlıkla aniden bana yöneliyor. “Aslında, evet.” Nefes veriyor. “Ama yapamam. Konu da bu.”

Kararımı düşünürken gözlerimi gözlerinden ayırmıyorum. “Jamie” diyorum, dikkatlice. “Benim kullanma tarihim belli. Tezimi teslim edip Washington uçağına atlayacağım. Ne olursa olsun.”

Başını iki yana sallıyor. “Bu türden programlar hiçbir za-

man planlanan şekilde ilerlemez.”

Ben de başımı iki yana sallıyorum. “İlerlemez çünkü insanlar ne istediklerini bilmezler. Biz biliyoruz. Ya da ne istemediğimizi biliyoruz. Bir ilişki.” Birbirimize bakıyoruz. “Tek bir şartım var.” Anında panikliyor, elimdeki mamanın bir hile olduğunu ve yanıma yaklaştığı anda onu ensesinden tutacağımı düşünen bir sokak köpeği gibi bana bakıyor. “Bunu yapacaksak birbirimize karşı dürüst olmak zorundayız. Eğer birimiz sıkılırsa ya da hisleri oluşmaya başlarsa durmalıyız, yalan yok. Bu konuda dürüst olmalıyız.”

“Dürüstlük mü istiyorsun?” Tüm ciddiyetiyle ve dün geceki gibi parlayan gözlerle tam gözümün içine bakıyor. “Bu sabah o yorganı düşürmen oradan gitme irademi tümüyle kuruttu.”

Etrafımızdaki her şey bulanıklaşıp tek görebildiğim yalnızca o olana kadar birbirimize bakıyoruz. O, gölet gözler. Dudaklarımı yalıyorum. Meydan okur bir gülümsemeyle elimi uzatıyorum. “Ne dersin?”

Baştan çıkmış biçimde elime bakıyor. Ama bunun yerine başını iki yana sallıyor. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Düşünme, profesör. Hisset.”

Hafifçe başını kaldırıyor –touché– hüzünlü bir kabulleniş bu ama benden bir adım uzaklaşıyor ve beni öpmesini dilediğimi fark ediyorum. Eğer her şey buraya kadarsa, dudaklarının gerçek ve kafası ayık halde hissedilmiş bir anısına sahip olmak istiyorum. Dünkü öpüşmemiz aceleyle gerçekleşmişti, bitirme telaşıyla doluydu. Ben normalde bundan daha iyi öpüşürüm ve onun da öyle olduğunu düşünüyorum.

Ama arkasına, kapıya doğru dönüyor.

Duruyor. Duraksıyor.

Arkasını dönüp, tam adım bana yürüyerek havadaki elimi kapıldığı gibi beni kendine çekiyor ve haklı olduğumu kanıtlıyor.

Beklentimi aşıyor bile.

Çingene ruhun gerçekten dokundu
Kokuşmuş kalbime ve dizginlenmesi en acımasız olan
Korkutucu büyük yangını
Harekete geçirdi.

“Parça”, Anonim

Varsayalım ki en deneyimli kadınlardan sayılmazsın. Birlikte olduğun erkeklerin sayısı bir elin parmağını geçmez (Pekâlâ, iki elin parmaklarını ama tam rakamı biliyorsun.) Yalnızca iki tek gecelik ilişkin olmuştur ama hiçbir zaman “gerçek” bir erkek arkadaşın da olmamıştır. Dikkatini çekerim, seçimin bu yönde olmuştur. Akıllısındır, güvendesindir ve insanları yoldan çıkardığını gördüğün o şeyi kontrol altında tutuyorsundur: Aşkı.

Belki biraz hasarlısındır (fazla değil, işi dallandırmayalım). Belki neden ailelidir. Belki biri seni terk etmiştir. Belki biri ölmüştür. Belki zamanlama rastlantısaldır ama kritiktir ve bu parçalanma normal ergenlik kurallarını bir gecede değiştirmiştir. Belki erkekler gereksiz hale gelmiştir. Belki neden bahsettiğini bilmiyorsundur. Sonra da, sırf konusu geldi diye söylüyorum, bir on yıl kadar sonra adamın biriyle tanışırsın ve o daha önce tanıdığın erkeklerin hiçbirine benzemiyordur ama şöyle bir durum vardır ki, ilişki istemiyordur. Ki bu dert değildir çünkü sen de aynı kafadasındır. Sizin için ilişkiler kafeinsiz kahve gibidir: Tam olarak amaç nedir ki?

O yüzden alıştırma alıştırma yaşıyorsundur.

Yani. Göreceli olarak. O, ensenin arkasında hissettiğin Hint güneşi gibidir. Ürpertiye rağmen günün sıcacık olacağını biliyorsundur.

Mutfakta, size yargılayarak bakan kampüs garsonu tarafından basılırsınız ve uslu gibi görünmeye çalışarak oradan kaçarsınız. Yarım saat sonra arkadaşlarınızla viski ve çikolata için buluştuğunuzda onunla yeniden görüşmek için plan yapmadığını fark etmişsindir. Ki bu sorun değildir.

Sonra pazartesi günü gelip çatar ve onunla haftalık dersin vardır. O profesyoneldir sen ifadesizsindir. Ama dersten sonra kalmanı ister ve ılık biçimde kulağına fısıldayarak ders boyunca bacaklarına bakmaktan kendini alamadığını söyler. (O gün etek giymiş olabilirsin.) Bu konuda bir görüşme yapmayı önerirsin. Sonuçta derste dikkat dağınıcı olmayı istemiyorsundur. Bunun iyi bir fikir olduğunu söyler ve sonraki altı hafta da tekrarlanacağı üzere dersten sonra dairesinde buluşmanızı ister. Bu pazartesi-akşamüstü ritüeli dışında onu ne zaman göreceğini bilmezsin. Onunla asla plan yapmazsın çünkü plan beklenti iması taşır ve aranızdaki bu şeyin işe yaramasını istiyorsan birbirinize bağlı olamazsınız. Ona mesaj atarsın:

Selam. Dersimden önce bir saatim var.

Bazen mesajların cevapsız kalır. Ki bu sorun değildir.
Bu güvenlidir.

Her zaman onun kampüsteki dairesinde buluşursunuz, bunu kendi mütevazı çatı katından daha tercih edilebilir buluyorsundur. Sonuçta senin tek kişilik yatağın ve zar zor sığabildiğin bir duşun varken onun iki kişilik bir yatağı, ayaklı küveti ve tirbuşonu vardır. İnsanın başka neye ihtiyacı olur ki?

Hiçbir zaman fazla kalmıyorsundur. Kavuşmalarınızdan sonra, ne kadar tutkulu, ne kadar yorucu olurlarsa olsun asla kalmıyorsundur. Hep çıkıp gidiyorsundur. Zaten o da kalmanı istemiyordur. Ki bu sorun değildir.

Güvenlidir.

Bir yerden sonra yaramazlıklarınız ofisiyle sınırlı kalma-

maya başlamıştır. Herkesi tanıyordur. Her yere, istediği her zaman girebiliyordur. Neredeyse her kampüsün bir şapeli vardır, bunlar çoğu zamanlar boştur ve sanırım dizlerinin üzerinde dua etmekten başka şeyler de yapılabileceği söylenilebilir. Ya da belki kendini ortasındaki masada, ikiniz dışında bir de duvarlarda bir grup Raffaello öncesi ressamlar tarafından yapılmış Camelot resimlerinin olduğu ve sen resimlere baktığın sırada bacaklarının arasına eğilirken onların, tam o anda, orada yaptığınız şeyi içten biçimde destekleyecek türden adamlar olduklarını açıkladığı bir durumun içinde bulmuşsundur. Ya da belki saat sabahın biridir ve birden sana “St. Mary, kulesine, bakkirenin kilisesinin olduğu yere gittin mi?” diye soruverir ve bir saat sonra kendini yerden 20 metre yukarıda, taştan parmaklıklara sımsıkı tutunmuş halde, aşağıdaki boş Radcliffe Meydanı'na bağırırken bulmuşsundur.

Bazı insanların yattıkları arkadaşları olur. Siz sadece yaşıyorsunuzdur. Bu konuda olduğu şey dışında bir şeymiş gibi davranmıyorsunuzdur. Yanına kâr kalan şeyler samimiyetle hoşlandığın şeylerdir: sesi, espri anlayışı, aklı. Bazen kendini ona araştırmalarını sorarken buluyorsundur ve Tennyson ve Kraliçe Victoria'yla ilgili hayal edebileceğinden daha çok şey öğreniyorsundur. Ama bilmek istiyorsundur. Her şeyi bilmek istiyorsundur.

Öğreniyorsundur. Şarapla ilgili fazlasıyla şey öğreniyorsundur ve şaşırtıcı şekilde bundan sıkılmıyorsunuzdur. Vidalı şişeli şarapları küçümsememeyi ve üç kadeh yerine tek bir kadeh şarap içmeyi öğreniyorsundur. İlk geceniz dışında aşırı derecede içmediğini ve senin de içmek istemediğini öğreniyorsundur. Örneğin seni asla şaşmaz biçimde zirveye ulaştıran, parmağıyla yaptığı şey gibi. Tadının ne olduğunu öğreniyorsundur.

Geçmişten, aileden, eski sevgililerden ya da evde kalan küçük düşürülmelerden asla söz etmiyorsunuzdur; o da bu konulardan söz etmiyordu. Sanki ikiniz de birbirinizin kapı eşiğinde hayata gelmiş gibisinizdir, taptazesinizdir. Yeni oyuncak kokusu üzerinizdedir.

Bazen onu sana bakarken yakalıyorsunuzdur ve miden takla

atıyordu. Gözlerindeki tutku değildir, tutkuyu anlayabiliyordur. Bu takdirdir. Senin onu göremediğini düşündüğü zamanlarda attığı bu bakışa neredeyse belli belirsiz bir gülücük eşlik ediyordu. Onu daha önce birlikte olduğun çocuklardan ayıran şey takdirdir. Onu bir erkek yapan şey takdirdir. Sen de karşılığında onu dibine kadar takdir ediyorsundur. Her şey için.

Yaptığınız şey gizli değildir. Arkadaşların seninle bu konuda şakalaşmaktan keyif alıyordu. Sana belirli günlerde işleri olduğunu söylemişliği vardır ki bu günleri hiçbir zaman önceden bilemezsin de, sormazsın da, hem zaten onlarla zaman geçirerek arkadaşlarının gönlünü alıyorsundur. Bu zamanın çoğu, onların sana bir aptal olduğunu, ona âşık olmaya başladığını ve bu işin içinden yalnızca kırık bir kalple çıkabileceğini söylemeleriyle geçiyordu. Gülümsüyorsunuz çünkü güvende olduğunu biliyorsunuz. Bunun farklı olduğunu. Buralardan gideceğini biliyorsunuz. Senin de onun da iyi olacağını biliyorsunuz.

Kendini hiçbir zaman cinsel bir varlık olarak görmemiştir. Cinsellik hiçbir zaman çok da umurunda olmamıştır. Şimdi bunun nasıl da doğru olmadığını fark ediyorsundur. Birlikte olduğun diğer erkekleri suçlamak istemiyorsundur ama onlarla yaşadıklarına seks bile denilemeyeceğini söylemek yeterli olacaktır. Sanki bir Monet eserini, buzdolabına yapıştırılmaya bile hak kazanmamış bir anaokulu karalamasıyla yan yana asmak gibidir. İkisi de sanat mıdır? Belki ama sen Monet'yi tercih ediyorsundur.

Sonra bir gün sana ertesi gece ne yapacağını sorar. Hiçbir şey demezsin. Geceyi onunla geçirmeyi planlamayı ister.

Bir plan.

Seni odandan alacağını söyler ki bunu asla yapmaz ve bir de sıkı giyinmeni ister ki onun yanında ne giyeceğini seçmek de normal işleyiş prensibinize aykırıdır. Ne kadar az o kadar iyi. Bu sefer ikinizin yaptığı şeye benzemiyordu. Kulağa bir randevu gibi geliyordu.

Ertesi akşam onun istekli adımlar ve ağır nefes alış verişlerle merdivenlerinden çıktığını duyarsın. Kapıyı açarsın; o da

son basamakta şirinlik derecesinde nefessiz kalmış şekilde durur ve yüzünde, mideni santrifüj makinesine çeviren o takdir dolu gülümsemeyle sana bakar.

Sonra, o sesiyle “Gidelim mi?” diye sorar ve o soruya asla evet demekten vazgeçmeyeceğini biliyorsundur.

Kalıbı olduğu gibi bırakalım,
Gelmekte özgür olduğu kadar özgür gitmekte de:
Çünkü senin geçmişini bilemem,
Hem zaten sen de benimkinden neyi bilebilirsin ki?

Christina Rossetti, "Turta Hamuru Gibi Vaatler", 1861

“Jamie” diye fısıldıyorum endişeyle, onun ay ışığında alelacele hareket etmesini izlerken. “Vize şartlarımın tekne çalmayı yasakladığından eminim.”

“O halde bunun bir sandal olması, bizim de yalnızca ödünç almamız güzel bir şey.” Sal, kano ve gondol karışımı bir şey olan, bir grup ahşap botu inceliyor. Birine yaklaşıyor ve onu ucundan tutup kıyı şeridinde yürüyerek diğer botlardan ayırırken hafifçe homurdanıyor. Ahşap yüksek sesle ayrılıyor. Tüylerim diken diken, aceleyle yanına koşuyorum.

Sandalı çevirip suya bırakıyor ve fazla uzaklaşmadan ayağını kenarına yerleştirmesinden açık bir şekilde sandal uzmanı olduğu anlaşılıyor. Bana bakıp gözüne düşmüş saçlarını düzeltiyor; hafifçe başını öne eğerek sandala işaret ediyor.

Elimi ona uzatıyorum ve ben sandala adımımı atıp dengeye benzer bir şey yakalayana kadar kolumdan tutuyor. Sandalın ortasında, birbirine bakan iki alçak oturağa işaret ediyor. İlkokuldaki bale eğitimimi yardıma çağırıyorum, tek ayağımın üzerinde atlamaya çalışıyorum ve çamur çukuruna düşen bebek fil zarafetiyle sandalın zeminine çakılıyorum. Tüm soğukkanlılığımı, itibarımı bir kenara bırakarak uzaktaki oturağa doğru

emekliyorum, kendimi düzeltip dengesiz biçimde kaplamalı oturağa yerleşiyorum. Jamie'nin kıkırdadığını duyuyorum.

“Yakala.” Postacı çantasını bana fırlatıyor ve ardından kenarda duran uzun direği kapıp suyun içine daldırarak bizi gece-
nin karanlığına doğru itmeye başlıyor.

Magdalen köprüsünün altında süzülüyoruz ve Jamie, elindeki direği köprünün altındaki pürüzlü taşa bastırarak bizi köprünün öbür tarafına doğru ittiriyor. “Bir güzellik yapıp çantayı açar mısın?” diye soruyor. “Battaniyeyi çıkar ve aç.” Söylediğini yapıyorum, ekoseli yün battaniyenin içinden gümüş bir termos çıkıyor. Termosu sorgular bir bakışla havaya kaldırıyorum, Jamie gülümsüyor. “Eğer bu bir yaz akşamı olsaydı bir sürahi Pimm’s kokteyli içerdik. Normallik konseptinden kaçınıyor gibiyiz.”

Gece aslında oldukça ılık: Yağmur yok, rüzgâr yok. Jamie direği suda kaydırıp bizi nazikçe ileri taşıyor. Tepkimi ölçerek beni izliyor. Buna bayılıyorum. Buna gerçekten bayılıyorum.

Bakışlarını onunkinden ayırmadan bacaklarımı öne doğru uzatıp neredeyse sandalın zemininde tümüyle sırtüstü uzanana kadar kayıyorum, başımı oturağa yerleştirip cilveli biçimde yana eğiyorum ve yanımdaki yere hafifçe vuruyorum.

İçindekini açığa vuran bir ateş Jamie'nin gözlerini parlatıyor. “Bizi biraz uzağa götüreyim” diye mırıldanıyor, “Şuraları geçelim. Çok güzel bir nokta biliyorum. Sen uzan.” Rehberli meditasyon videolarındaki gibi bir ses tonu var. “Suyun tekneye çarpmasını dinle. Kendini yıldızlarda kaybet.”

Dönüp karnımın üzerine yatıyorum ve önümüze bakıyorum. Bizim küçük ırmağımız, çok daha büyük bir ırmak olan Isis'in hızla Christ Church yeşilliğinin önünden aktığı bir ayrıma yaklaşıyor. Ay büyük boşluğun üzerinde, sanki kocaman bir çandan yansıyan spot ışığı gibi parlıyor. Ritme, suyun çalkantısına, tahtaların hafif gıcırtısına kapılıyorum. Jamie'nin hülyalı sesi sessizliği bölüyor. “Bahar sonu buraya gelip doğru dürüst sandala binmelisin. Eve gitmeden önce.”

Kendini gelecekteki bu geziye dahil etmediğini fark ediyorum. Dönüp ona bakmıyorum.

Isis'ten hemen önce bizi soldaki sığ kanala sokup ırmağın, yumuşak, kumlu yüzeyinde kaydırıyor. Meşe ağaçlarının çıplak, sonbahar uzuvları başımızın üstünde uzanıyor. Jamie direği kenara koyup emekleyerek yanıma gelirken sırtüstü dönüyorum, çaprazlama dalları ve yıldızları seyrederken sıcaklığını yanımda hissediyorum. Göğüslerimiz inip kalkıyor, nefeslerimiz bilinmeyen bir güç tarafından uyum kazanıyor.

Konuşmaya gerek yok ama yine de konuşuyorum. “Hiç şiir yazıyor musun?”

“Ah, hayır. Ben var etmem, takdir ederim.”

Kafiyeli konuşmasına kıkırdıyorum. Ellerimiz birleşiyor, parmaklarımız birbirine geçiyor. Başımı yavaşça ona çeviriyorum. Profiline bakıyorum. O düz burun, dağınık saçları tarafından kapatılan çıkık elmacıkkemiği, o mükemmel çene kemiği. “Kesinlikle şair gibi görünüyorsun.”

“Evet, yani kitabı kapağına göre yargılamak gibi bir şey bu. Etkileyici kapaklar boş sayfaları saklar.”

Şakayla karışık omzuna vuruyorum. “Eminim doğuştan yeteneğin vardır. Hiç denedin mi?”

Başını iki yana sallıyor. “Sorun standartlarımın olması. Zevkim var. Aptal doktoranın bana getirdiği şey de bu. Bir şey yazsam kendimi sahtekâr gibi hissederdim.” Bana dönüyor. “Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? İyi şiir yazmanın? İnsan hislerinin zenginliğini dilin kıtlığına sığdırmanın? Benim başaramadığım bir simya var, bir damıtma. İçeriği elinde sıvı altın kalana kadar kaynatmak, kaynatmak, kaynatmak. Picasso bunu kalemle yaptı. Mükemmel, eğimli bir çizgiyle bir kadının profiline sahip olursun.”

“Bu, deneyemeyeceğin anlamına gelmiyor.”

İç çekiyor. “İşte burada yaşamanın insanlara yaptığı şey de bu. Buradaki helezonların arasında Tanrılar yaşıyor. Günlerimi Tennyson'la harcıyorum, kendisi fena bir adam sayılmaz ve ondan oldukça çok şey öğreniyorum. Çok iyi anlaşıyoruz. Ama hâlâ deli gibi gözümü korkutuyor.”

“O ölü.”

Başını iki yana sallıyor. “Biz Oxford'dan gideceğiz, biz öle-

ceğiz. Ama onlar kalacak. Onlar her zaman kalırlar. Onlar ölüm-süzdür.”

“Ama neden sen de olmayasın?” Bana gülüp yüzünü çeviriyor. “Ciddiyim. Denemeden bilemezsin. Belki de bir sonraki Tennyson sen—”

Jamie bir anda uzanıp beni kaptığı gibi üstüne çıkarıyor. Sandal neredeyse bizi üstünden atacak kadar sallanıyor. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama Jamie kendi ağzıyla bu çığlığa engel oluyor. Bir anlığına durup, söyleyecek bir şeyimiz varmış gibi geri çekilmeden önce kendimizi bir süre öpücükte kaybediyoruz. Ama Jamie konuşmuyor. Dudaklarına bakıp hafifçe dokunarak, söylenecek önemli şeylerin yokluğundan “Yani bence korkunç derecede iyi bir şair olurdun” diye mırıldanıyorum.

Yaşlı ancak bir şekilde masum da olan gözlerle bana bakıyor. Sonra beni hafifçe öpüyor. tek tek yağmur damlaları gibi yüzümün farklı noktalarına düşen küçük öpücükler. Sonra beni öylece yana atıyor.

“Hey!” diye bağırlıyorum sandal sallanırken.

Sırıttıyor, doğrularak sandalın zemininden bir şeyleri aramaya başlıyor. Termosu kaldırıyor. “Şimdi de bunu denemelisin. Benim uzmanlık alanım.”

“Nedir bu?” diye soruyorum dirseklerimin üstünde doğrularak.

“Şiiri boş ver, hatırlanacağım şey muhtemelen bu olacak. Kış içeceği” diyor, kapağı açarken. “Şenlik gecesi kutlamalarından başlayıp tüm kış dönemi boyunca bunu içerim. Denesene” diyor termosu bana iterek.

Termosu kokluyorum. Anında, Pavlov refleksi gibi boğazım düğümleniyor ve nefesim kesiliyor. “Nedir bu?”

“Tahmin et.”

“Çikolata, sıcak çikolata” diyorum çabucak, nefesim hâlâ kesik kesik, boğazımdaki düğüm yerinde duruyor.

“Evet, öyle de denebilir ama bir de şey ekledim—”

“İstemiyorum.” Termosu uzatıyorum.

Aceleyle alıyor. “Ah, hayır. Alerjin mi var.”

“Hayır.”

“Öyleyse kesinlikle denemelisin.” Termosu yeniden bana itiyor. “Gizli bir içerik var, anlıyor musun? Şimdiye kadar kimse... Ella? Sorun ne?”

Suya bakmak için arkamı dönmüş olmama rağmen Jamie'nin bana baktığını hissedebiliyorum. Kendimi nefes almaya ve ona bakmaya zorluyorum. “Hiçbir şey.”

Jamie yalnızca bana bakmakla yetiniyor. “Ne oldu?”

“Yalnızca babam.” Kelimeler ağzımdan zoraki çıkıyor. Konuştuğum anda lafımı geri almak istiyorum. Suya geri bakıyorum. Yan gözümle Jamie'nin kaşlarının çatıldığını hissediyorum. “Bir önemi yok” diye rahatlatıyorum onu. “Gerçekten.”

Bunu yemiyor. “Anlat bana.”

“Önemli bir şey değil.”

“En azından küçük kızından faydalandığım için beni dümdüz etmek üzere yola çıkmadığını söyleyip beni rahatlat.”

Havayı dağıtmayı başarıyor. Hafifçe gülüyoruz ve “Hayır, güvendesin babam ölü” diyorum.

Böyle söylediğime inanamıyorum. Bir anlığına şaşkınlık bir sessizliğe bürünüyoruz.

“Öyle mi?” diye soruyor Jamie sessizce. Tek yapabildiğim başımı sallamak. Sırtüstü uzanıp yanıma yatıyor. Dirseklerimi indirip başımı oturağa koyarak ben de ona katılıyorum. Sonunda Jamie konuşuyor. “Nasıl biriydi?” Daha önce bu ses tonunu kullandığını duymamıştım. Telaşlı, cinsel, cilveli ya da şen değil. Yüzleşici. Termosun etrafına sarılı yün battaniye gibi. Aynı zamanda babamın öldüğünü keşfeden insanlardan da farklı. İlk soru her zaman “Nasıl öldü?” olur. Jamie onun nasıl yaşadığını bilmek istiyor. “Süperdi” diyorum tek kelimeyle. “Tüm küçük kızların babaları hakkında bunu düşündüklerini biliyorum ama benimki gerçekten öyleydi. Komik ve yakışıklıydı, enteresan bir enerjisi vardı ve ben onun suç ortağıydım.” Kelimeler ağzımdan kolaylıkla çıkıyor. Şaşırtıcı. “Benim konuşmayı öğrenmemin, uzun süredir kayıp arkadaşının dönmesini beklemek gibi bir şey olduğunu söylerdi.”

“Bu harika. Eminim de öyledir. Ama...” Jamie'nin sesinde

bir şeyler saklı. Kişisel anılar. Kaynağının, babasıyla arasında geçtiğine şahit olduğum etkileşim kırıntıları olduğuna inanıyorum.

“Ama hep böyle değil midir zaten?” diyerek onu teşvik ediyorum. Jamie sessiz. Dikkatle devam ediyorum. “Siz hiç yakın oldunuz mı?”

İç çekiyor. “Babamla yakınlaşmak, yaralanma riskini de kabul etmek demektir.”

“Çok üzgünüm.” Duraksıyorum. “O şey miydi ki—”

“Faydasız. Tümüyle. Boşa kürek çekmek. Babanın mesleği neydi?”

Belli ki bu sohbet başka bir zaman yapılmalı. Nefes alıyorum. “Bar işletiyordu. Çoğu geceler çalışırdı. Gerçek bir İrlandalı, anlıyor musun? Ama davalar için savaşırdı, politik olarak oldukça aktifti. Eğer okullar işlerini doğru yapmıyorsa yönetim toplantısına girerdi. Tehlikeli bir sokak köşesi varsa trafik ışığı diktirirdi. Eğer yerel polis karakolundaki polisler rüşvet alıyorsa, ki alıyorlardı, bunu açığa çıkarırdı. Cesurdu. Ben de ona yardım ederdim. İmza toplar, marketlerin önünde insanlarla konuşurdum. Onlardan izci kurabiyesi almalarını isteyeceğimden emin olan insanlarla.”

Jamie yan dönüp başını eline koyuyor.

Ortam, tahtaların çatırtısı ve suyun şıptırtısı dışında sessiz. “Ne zaman öldü?”

“Neredeyse on iki sene önce.”

Jamie duraksıyor. Lafını dikkatle seçtiğini anlıyorum. “Hastalık yüzünden mi?”

“Benim hastalığım yüzünden, onunki değil.” Jamie'nin kafası karışmış ifadesi beni şişekliyor. “On üçüncü doğum günü partimdi. Ama ortada parti yoktu. İptal etmemiz gerekmişti. Bir haftadan uzun süredir hastaydım ve çıldırmak üzereydim. Babayla ejderha avlamak yok, yalnızca yatmak var.” Bu hikayeyi daha önce hiç anlatmadım ama kendimi aksine ikna etmeye yetecek kadar uzun süre susamıyorum. “Partim olmadığı için kendini kötü hissetti ve günü en sevdiğimiz komedi ikililerini seyrederek geçirdik. Diyalogları ezberden okurduk ama gül-

mekten öldüğümüz için asla sonunu getiremezdik.” Bunu yüksek sesle söylemek bile aptal gibi sırtımama neden oluyor. “Abbott ve Costello, Laurel ve Hardy, Martin ve Lewis, Burns ve—” Kendimi durdurup başımı iki yana sallıyorum. “Bu isimler sana bir şey ifade etmiyor, ama bizim için—”

“Allen?”

Duruyorum. “Burns ve Allen’ı biliyor musun?”

“Abbott ve Costello’yu tercih ederim.”

Aramızdaki elektrik teli yeniden yanıyor. Ama bunun Jamie’ye babamın ölümünü anlatırken olması kelimenin tam anlamıyla tuhaf.

“Üzgünüm, lütfen devam et” diye rica ediyor Jamie.

“Bu tartışmaya sonra döneceğiz” diye mırıldanıyorum.

“Anlaşıldı.”

Nefes alıyorum. “Kasabada bir yer vardı, koca dünyadaki en sevdiğim şeyi yapan bir kafe ve babam doğum günümde ondan tatmamı istedi. Videoları izledikten sonra, bara dönmenden önce yalnızca bir saati kalmıştı ama benim doğum günü ikramımı almaya kararlıydı. Sonunda koltukta uyuyakaldım. Kapının sesiyle uyandım. Kırmızı ve mavi ışıklar oturma odamızı aydınlatıyor, camlardan içeri sızıyordu. Annem kapıya gitti. Sonra çığlık atmaya başladı. Avazının çıktığı kadar bağırıyordu. Ayağa kalktığımı ya da kapıya gittiğimi hatırlamıyorum. Yalnızca yerdeki annemi ve dizlerinin üzerinde onu ayağa kaldırmaya çalışan polis memurunu hatırlıyorum.” Bir anlığına olanları, annemle çekişmemizin başlangıç noktasını düşünüyorum.

Annem tümüyle kendini bıraktı. Ama, anlıyorum, inanın bana anlıyorum ama kendini asla toparlamadı. Polis memurlarından biri annemi uzaklaştırıp mutfağa götürdü, bir diğeri de beni çılgın kış fırtınasında dışarı çıkarıp teyzemin evine götürdü ve annemi neredeyse üç hafta boyunca görmedim. Gelip beni eve götürmesi için bekledim durdum. Okula geri döndüm ama orada da birden Babası Ölen Kız olmuştum. Herkes ten uzaklaştım. Günün sonunda kimseyle yüzleşmek zorunda kalmamak için spor salonunun kapısından çıkar, teyzemin evine yürür ve verandada oturarak annemin gelmesini beklerdim.

Bunu iki hafta boyunca yaptım. Bir gün teyzem, sanıyorum beni neşelendirmek için, bana Seventeen dergisinin bir sayısını aldı.

Bir gün annem sonunda geldiğinde, arabasından inip bana yaklaştı. Kazıdığım mavi veranda boyası hâlâ tırnaklarımın arasındaydı. Bana doğru yürüdü; kollarımı ona uzattım ama o hareket etmeyi bıraktı ve hıçkırıklara boğularak ellerini yüzüne götürdü. Ben ona gittim çünkü bana sarılmasını istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Ama kolları kıpırdamadı. O yüzünü tutup ağlarken ben ona sarıldım ve sonra, sonunda konuşabildiğinde tek söyleyebildiği zikir gibi defalarca “Bana yardım et, Eleanor” oldu.

Birinin bir şey yapmasına ihtiyaç duyduğum son zaman o andı.

Bir süredir konuşmadığımı fark ediyorum. Jamie sessizce bekliyor. Hikayenin neresinde kaldığımı hatırlıyorum: Kapıda polisler, anne ağlıyor, baba ölmüş. Boğazımı temizliyorum. “Aklıma geldiğini hatırladığım ilk şey 'Doğum günü sıcak çikolatamı asla içemeyeceğim' olmuştu.” Onun için ağladım, hıçkırıklara boğuldum. Kafayı o sıcak çikolatayı içememeye taktım ki bir daha sahip olamayacağım başka bir şeyi düşünmek zorunda kalmayayım.

Jamie yavaşça, kendini sıkarak nefes alıyor. Gözlerimi ona çeviriyorum. Düşünceli gözlerle bana bakıyor. Konuşuyorum. “Çarpmanın etkisiyle anında öldüğünü söylediler. Yani daha kötüsü olabilirdi.” Jamie yalnızca bana bakmakla yetiniyor. Gözyaşı arıyor herhalde. Ben de ona bakıp orada ne gördüğümü deşifre etmeye çalışıyorum. Tam olarak acıma değil. Anlayış. Ama kararsız bir pişmanlıkla harmanlanmış. Sanki ailenin yakında uyutulması gerekecek yaşlı hayvanına bakar gibi.

“Her neyse” diyorum nefes vererek ve üzerine çıkıp, sandalı azıcık bile sarsmadan akıcı bir hareketle üstünde doğruluyorum. Eğilip onu, birkaç güzel ayım daha var beni henüz uyutma der gibi öpüyorum. Kemerini aceleyle çözüp eteğimi kalçalarımın üstüne kaldırarak yün iç çamaşırımın ağına dokunuyorum.

“Ella...” diyor ağzıma doğru.

“Efendim?” diyorum nefes nefese.

Beni hafifçe geriye itiyor. Bana bakıyor. “Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin. Bunu yapmak zorunda değiliz.”

“Bizim yaptığımız bu.” Onu yeniden öpüyorum ama o karşılık vermiyor. Elleri kalçalarımın üzerine iniyor ve beni kibarca doğrultuyor. “Ella, üzgünüm ama... yani, seks için koruma kullanılır. Tersi olmaz.”

Öfkeden kıpkırmızı oluyorum. Anında. “O da ne demek oluyor?” Jamie'nin üstünden inip ellerimi göğsümde birleştiriyorum.

Jamie dirseklerinin üstünde doğrularak başını iki yana sallıyor. “Bana kalbinin hiç kırılmadığını söylemiştin ama belli ki—”

“Ah! Kendimden işte bu yüzden bahsetmiyorum! 'Zavalı Ella babasını kaybetti ve kalbinin kapılarını bir daha sevmek üzere kapattı.' Dahice, Jamie. Gerçekten oldukça akıllıca. Her şeyi çözmüşsün. Öyleyse anlat bana sen neden bir ilişki istemiyordun? Senin bahanen ne, ha?”

Jamie delici bakışlarla gözlerimin içine bakıyor, ellerini yalvarır şekilde havaya kaldırmış, sesi alçak. “Seni incitmek istemiyorum” diyor.

Sorumu mu cevaplıyor yoksa tartışmayı sonlandırmaya mı çalışıyor bilmiyorum ama nazik şefkati ateşimi biraz dindiriyor. Sessiz bir andan sonra ikimiz de nefes alıyoruz. Sonra birbirimize bakıyoruz. Kararsız biçimde gülümsüyor ve “Bu bizim ilk kavgamız mıydı?” diyor. Kıkırdıyorum. Elimi alıp mırıldanıyor. “Bir fikrim var. Hadi biraz aptalca bir şey yapalım. Sırtüstü uzanacağım ve sen de yanıma uzanacaksın. Sandalı akıntıya bırakacağım. Akıntı bizi nereye götürürse oraya gideceğiz.”

“Konuşmak yok mu?”

“Konuşmak yok.”

Ben sandalın zeminine uzanırken Jamie de bizi kıydan uzaklaştırıyor. Bir süre yıldızları seyrettikten sonra kendimi ona dönmüş, başımı göğsüne koymuş buluyorum. Vücudum da dönüyor ve onun yan tarafını buluyor. Kolu anında koruy-

cu bir kanat gibi beni sarıyor. Elimi bedeninin üstünden, omzunun kıvrımına atıyorum ve orada bırakıyorum. “Bir şey daha söyleyebilir miyim?” Jamie’nin göğsü sesinin tokluğuyla sarılıyor. Titreşimi başıma ulaşıp neredeyse sersemleşmeme neden oluyor.

“Ben bir şey söylemek zorunda kalmayacaksam olur.”

“Yalnızca evet de öyleyse.”

Duraksıyorum. “O ne söyleyeceğine bağ—”

“Söyle.”

Bu beni gülümsetiyor. İzin vereceğim. “Evet.”

“Anlaştık. Benim evim. Yarın. Yedide.”

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum. “Gerçek evin mi?”

“Konuşuyorsun.”

“Tatlı getireceğim” diye fısıldıyorum.

“Getirsen iyi edersin” diye mırıldanırken eli kalçalarımın kıvrımında duracak mükemmel yeri buluyor. Diğer eliyle başımı tutup saçlarımı düzeltiyor. Nazik bir baskıyla, başımı yenisinden göğsüne çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum. Sudan, rüzgârdan, ağaçlardan ve gece böceklerinden gelen sesler etrafımızı kaplıyor. Göğün altında, kulağımda Jamie’nin kalp atışının sesi, nefesinin başımı kaldıran ilkel ritmi. Havada daha önce fark etmediğim sıkıntılı bir koku var. Kışa hazırlanan yeryüzü. Gözlerimi hafifçe açıyorum ve sandalın yan tarafına vuran suyu, yüzeyine yansıyan ay ışığını, ışığın ve karanlığın çalışmasını görüyorum. Nazikçe Jamie’nin yün kazağının omzunu okşuyor, dalgınlıkla düğümlerinde parmaklarımı gezdiriyorum.

Seks yapmıyorken şaşırtıcı derecede çok şey fark ediyor insan.

Eğer o ya da ben bir ihtimal
 Bu ilişkiye girersek,
 Onları serbest bırakman için sana güvenir,
 Tıpkı eskiden oldukları gibi.

Charles Lutwidge Dodgson ("Lewis Carroll"), "İsimsiz", 1855

"B u saçmalık."

"Evet." Jamie kaşını kaşıyor.

"Hayır, yani..." Boş balo salonunun ortasına yürüyüp kollarımı iki yana açıyorum. "Bu saçmalık, Jamie."

"Kesinlikle katılıyorum." Başını sallıyor.

"Bir balo salonu var." Victoria dönemi evleri boyutunda ama yine de bir balo salonu. Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu nasıl oldu?"

Jamie parmağını, mermer kaplı şöminedeki bir çatlakta gezdiriyor. "Annemin teyzesi Charlotte sayesinde. Hiç çocuğu yoktu. Ben de lisans için Oxford'a geldiğimde ona nazik davrandım. Pazara gittim, ampulleri değiştirdim, çamaşır, bulaşık yıkadım falan filan. Geçen sene öldü. Bana miras bırakacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Cambridge'deyken hafta sonları gelip evi tamir etmeye başladım."

Parlak, ahşap zemini, eski caddeye bakan kocaman pencereleri ve oldukça gerçek kristallerden yapılmış avizesiyle büyük salonu inceliyorum. "Çok güzel korunmuş. Sanki bir Jane Austen filminin seti gibi."

“Aslında çok gururluyum. Charlotte burayı savaştan sonra mahvetti. Burayı orijinal haline getirmek için epey emek harcadım. Artık neredeyse bitti. Beni güvenilir ahşap ustalarına, taş ustalarına, demir ustalarına falan yönlendiren bir restorasyon uzmanıyla çalıştım. Ayrıca işin önemli bir kısmını da kendim yaptım.” Başını kaldırıp tavana bakıyor.

“Artık tadını çıkarma şansına sahipsin. Burada yaşamak. Burada bir aile kurmak.” Belli belirsiz omuz silkiyor. Gözlerimi kırptıyorum. “Burayı satmayacaksın, değil mi?”

“Hayır.” Biraz rahatlıyorum. “Bağışlayacağım. İşim bittiğinde buradan güzel bir müze çıkar. Bittiğinde.” Sessiz bir an boyunca tavana bakıyor.

Bölmeden edemediğim bir an boyunca. “Ciddi misin? Ama neden böyle bir şey yap—”

Saatine bakarak lafımı kesiyor. “Yemeği kontrol etmem lazım. Gelmek ister misin?” Elini uzatıyor, kabul ediyorum ve onu altın yaldızlı çift kanatlı kapıdan ve kocaman merdivenlerden aşağı, yeniden birinci kata doğru takip ediyorum.

Mutfakta tavukla mucizevi bir şeyler yapan Jamie'ye, “Tüm bu eski portreler dekorasyon amaçlı mı yoksa gerçek ailen mi?” diye sesleniyorum misafir odasından.

“Gerçek” diye sesleniyor.

Fırfırlı elbiseli kadınların ve ellerini kılıç kabzalarına yerleştirmiş erkeklerin arasında, şöminenin üzerinde bir fotoğraf var. Zarif bir kadın sandalyede oturmuş ve arkasında üç erkek var. Mekân, kitapla dolu bir oda. Smokinli ve ergenliğinin sonundaki Jamie'yi tanıyorum. Poz antik portrelerdeki ifadesizliği yansıtıyor ama burada temel bir fark var: Bu aile mutlu görünüyor. Sevgi dolu. Gururlu. Birazcık yaramaz. Jamie'nin yüzünde bir rahatlık var, yetişkin Jamie'nin yüzünde ancak nadiren gördüğüm türden bir rahatlık. Anne ve babası kelimenin tam anlamıyla, Victoria dönemi insanların “filinta gibi bir çift” diyecekleri türden bir çift.

Babaya, ilk görüşmemizin olduğu gün Jamie'nin ofisinden fırlayıp çıktığını gördüğüm adama daha yakından bakıyorum. Fotoğrafta en az on kilo daha zayıf ve saçları yalnızca şakakla-

rında beyazlamış. Mizansenin ve kıyafetlerin özellikle oluşturulmuş ciddiyetine rağmen ailenin rahatlığını görünce ne olduğunu merak ediyorum.

“Annen göz kamaştırıcı” diye sesleniyorum.

“Ne yazık ki sahibi var.”

Fotoğrafta atletik görünümlü, aynı şekilde smokin giymiş daha genç bir erkek var. “Yakışıklı kim?”

“Ben.”

“Hayır, yakışıklı olan.”

“Pekâlâ, o kardeşim.”

Yüzümü şömineden çevirip yemek odasına bakıyorum. Masa on dört kişinin oturabileceği büyüklükte. Jamie'nin masanın iki ucuna servis açtığı, hepsi uzmanlıkla yerleştirilmiş şarap bardakları, gümüşler ve mendillerden belli oluyor. Masanın maun rengi harelerini ortaya çıkaran, ortaya doğru ilerleyen bir dizi uzun mum yakmış.

Eğer onu daha iyi tanımasaydım tuhaf biçimde romantik olduğunu düşünürdüm. Beni etkilemeye falan çalıştığını. Altı hafta önce olması gereken türden şeyler. Eğer gerçekten çıkmaya karar vermiş olsaydık yani. Kendime, düzenin yanıltıcı olduğunu söylüyorum. Buraya daha önce gelmemiş olmamıza şaşmamalı. Benim bir şeyleri yanlış yorumlamamı istememiş.

“Yemek hazır” diyor, elinde iki tabak, peşinden dünyanın en lezzeti kokularıyla birlikte salona süzülürken. Sarımsak ve soğan, şarap ve ateş. “Buyrunuz” diyor tabakları yerleştirirken, sandalyeyi işaret ederek. Hevesle yerime oturuyorum. Karşıdaki sandalyeye oturuyor ve rahatça yerleşiyor. O buraya ait. Ortam onu hiçbir şekilde örtmüyor. Uyum sağlıyor.

“Jamie” diyorum saygıyla tabağıma bakarak. “Bu harika. Her şey harika. Teşekkür ederim.”

“Bunun için erken” diyor. “Daha denemedin bile.” Dikkatli biçimde yumuşacık tavuğu kesiyor.

“Bu nedir?” diye soruyorum.

“Coq au vin” diye cevaplıyor, çatalındaki tavuk parçasını inceleyen.

Şarabımı yudumluyorum. Müthiş lezzetli. Tavuktan bir

lokma alıyorum. Tavuğun tadının böyle olabileceğini bilmezdim. “Tanrım” diye inliyorum. “Jamie!”

“Adımı bir kere daha öyle söylersen tatlıya kadar bekleyemeyiz” diye uyarıyor.

Tek kaşımı kaldırıp ona bakıyorum. “Sen hazırsan ben de hazırım.” Birbirimize beş metre uzaklıktayken bile gözlerimiz birleşiyor ve şey yapmakla tehdit ediyor... ne tam olarak? Bakışlarını önce ben ondan kaçırıp tabağıma yöneltiyorum. “Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

“Smithy.”

“Smithy kim?” Ama Jamie konuşmadan çok tavuğuyla ilgileniyor. “Jamie?”

“Hmm?”

“Smithy kim?”

“Aşçı” diyor dalgınlıkla.

“Ne aşçısı?”

“Bizim aşçımız.”

“Aşçın mı vardı?”

“Var. Hâlâ annemle babam için çalışıyor.”

Gözlerimi kısıyorum. “Uşağınız var mı?”

Jamie kadehini kaldırıp gülümseyerek “Kimin aşçısı olur da uşağı olmaz? Tabii ki, canım” diyor.

Ben de gülümsüyorum. “Ya bir vale? Bulaşıkçı kadın? Birinci ve ikinci uşak?”

Derin bir iç çekiyor. “Artık ailemin, doğru olduğuna inandığım Amerikan deyimiyle ‘para babası’ olduklarını kabul edip yolumuza devam edelim, olur mu?” Jamie yüzünde hâlâ o çekici gülümsemeyle beni biraz azarlıyor.

“Annen çalışıyor mu?”

“Ah!” diyor Jamie aniden kalkarak. “Neyi unuttuğumu buldum.” Köşeyi dönüp misafir odasında kayboluyor. Birkaç saniye sonra La Traviata operası evi dolduruyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Baştan aşağı.

Jamie geri gelip yemeğine dönüyor. Ben de kendi yemeğime dönüyorum. “Pekâlâ” diyerek yeniden deniyorum. “Annenin bir mesleği var mı?”

“O...” Doğru kelimeyi ararken tabağındaki sosla oynuyor.
“Organize eder.”

“O da ne demek?”

İlgisizce elini sallıyor. “Hayır işlerini. Etkinlikleri. Hayatı.”

Aptal değilim. Belli ki bu türden bir sorgulanmaya devam etmek istemiyor. Ama dün gece kendimi kayda değer biçimde açtım ve bu ketumluk beni üzüyor. “Annelerden bahsetmişken...” Tabağıma geri dönüyorum. “Bugün benimkiyle konuştum.”

“Öyle mi?” Jamie şarap kadehini mum ışığına doğru kaldırıp şarabın “bacaklarını” bana birkaç hafta öğrettiği şekilde inceliyor. Dürüst olmak gerekirse, ben yalnızca içmeyi tercih ediyorum.

Hevesle başımı sallıyorum. “Beni sonunda evine davet etmene mutlu oldu.”

Bunun üzerine başı aniden kalkıyor. “Ona bizden mi bahsettin?”

“Jamie. O benim annem.”

Çiğnemeyi bırakıyor. “Ne dedi?” Şarabından dikkatle bir yudum alıyor.

Kocaman gülümsüyorum. “Mutluluktan havaya uçtu! Tüm örgü grubuna söylemiş. Bebek tulumları seçiyor.”

Jamie, gerçek hayatta gördüğüm, ağzından yemek püskürtmeye en yakın şeyi yapıyor.

Kahkaha atıyorum. “Sanki anneme bizden bahsedermişim gibi. Deli misin sen?”

Jamie masanın öbür ucundan bana bakıyor, bu benim daha da fazla gülmeme neden oluyor. Alaycı biçimde sırtıtıyor, sesizce intikam sözü veriyor. “Hiç hoş değil” diyor uyarırcasına.

Şarap kadehimi kaldırıp bacakları inceleme numarası yapıyorum. “Sanırım bir konuda fikir birliğine varabiliriz ki, ben pek de hoş biri sayılmam Dr. Davenport.” Ses tonum kesinlikle hiç de hoş değil.

“Bundan hoşlanıyorum” diye mırıldanıyor. Gözlerimiz yeniden birleşiyor. “Senden hoşlanıyorum.”

Tabağıma bakıyorum. Boşalmış. Kemiklerin kaldığına şa-

şıyorum. Tabaka ulaştığımda durduğuma ve maun masayı da yemediğime şaşıyorum. Bana gözlerini diktiğini hissediyorum.

Neden söylemeyeyim ki. Başımı kaldırıyorum. Omuz silkiyorum. “Ben de senden hoşlanıyorum.” Bana bakmaya devam ediyor. Gözlerimi kadehime indirip, şarabı bitiriyorum. “Her şey çok lezzetliydi.”

Jamie kalkıyor, bardağını alıp bana doğru geliyor. Masanın köşesi aramızda kalacak şekilde solumdaki sandalyeye oturuyor. Sessizliği kaygı verici.

“Tatlıyla ilgili bir söz vermiştin” diye mırıldanıyor.

“Verdim” diye onaylıyorum nefesim çoktan kesilmeye başlamış halde.

“Ve?”

Bakışlarımı ellerine indirip sonra yeniden gözlerine çeviriyorum. “Söylediğim gibi, sen hazır olduğunda.”

Ertesi sabah Jamie'yle birlikte yağmurdan kaçarak içeri girdiğimizde kapının üstündeki çan çalıyor.

“JD!” diye bağılıyor Simon.

“Simon, adamım” diyor Jamie, kenara çekilip beni açığa çıkararak. Simon'ın içten gülüşünün donmasını sonra daha da büyük bir şeye dönüşmesini izliyorum.

“Ohio'lu Ella!” diye bağılıyor Simon, biz tezgâha doğru yaklaşıırken.

Buraya haftada en az bir kez geliyorum ama Jamie asla yanımda olmuyor. Simon'la Jamie konusunu konuşmadık o yüzden şu an yüzündeki ifade paha biçilemez.

“Kahvaltı için balık ve patates, öyle mi? Biliyordum!” diyor tezgâha vurarak. “O ilk gün aranızda nasıl da havai fişekler çıkmıştı ama!”

“Biz yalnızca arkadaşız” diyorum. “O benim hocam.”

Simon başını kaldırıp inanmayan gözlerle bize bakıyor. “Ben de Bonnie Prince Charlie'yim.”

Jamie omuz silkiyor. “Ne diyebilirim ki? Beni reddedip duruyor. İnanabiliyor musun?”

Simon iç çekiyor ve ellerini kalçalarına koyarak pes ediyor.

“Her zamankinden?”

“Sağ ol” diyor Jamie tezgâha doğru bir miktar para iterek. Cüzdanıma uzanıyorum ama Jamie beni engelliyor. İtiraz etmeli miyim diye merak ederek duraksıyorum. Artık kuralları bilmiyorum. Özellikle de dün gecedен sonra.

Onda kaldım. Aslında uyudum. Yatağında.

İki dakika sonra Simon yiyeceklerimizle yemek bölmemize yanaşıyor. Avucunun içini masaya yerleştirip bana doğru eğiliyor. “O iyi adamdır, biliyor musun? Fazlasıyla ilginç bir şöhreti falan vardır ama bunun seni yanıltmasına izin verme. O bundan çok daha fazlası.”

Simon Jamie'nin omzuna sıkı bir yumruk atıyor. “Değil mi, oğlum?”

“Bunu göz önünde bulunduracağım” diyorum niyet ettiğimden daha ciddi biçimde. Simon sanki Seninle iş yapmak güzeldi der gibi başını bir kez salıyor ve tezgâhtaki görev noktasına dönüyor.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve ben bir şey söyleme ya da bir ısırik alma fırsatı bulamadan masamızda bir adam beliriyor. “Jamie!”

Jamie irkilerek başını kaldırıyor. “Martin” diye bağıyor. Bir an sonra yüzünü kalıcı bir gülümseme kaplıyor.

“Jamie, Tanrım!” diyor Martin mutlulukla, elini uzatırken. İri bir adam, yapılı ama nedense şapşal bir tipi var. Jamie elini uzatıyor ve Martin kuvvetle sıkıyor. “Seni görmek bir harika, adamım! Nasılsın?”

“İyi, iyi.” Jamie başını sallıyor.

Martin kapıya dönüyor. “Soph! Bebeğim! Gel merhaba de!”

O ana kadar fark etmediğim, mükemmel bir makyaja ve giysilere sahip güzel bir kız sanki kapıyı koruyormuş gibi önünde duruyor. Nöbet alanından uzaklaşıp aceleyle masaya geliyor.

“Jamie, nişanlımı takdim edeyim, Sophie Elphick!”

“Memnun oldum” diyor Jamie kızın elini sıkarak. “Ve tebrikler.” Zorla gülümseyerek bana dönüyor. “Bu da—”

Martin bölüyor. “Nasılsın adamım benim? İyi misin?”

“İyi, iyi!” diye cıvıldıyor Jamie. “Martin, Sophie. Bu Ella. Ella Durran.”

Hevesli, gülümseyen yüzlerini bana çevirip başlarının yalnızca zamanın başından beri beraber olan çiftlerin yapmayı başarabildiği şekilde, ikiz gibi aynı anda eğiyorlar. “Çok memnun oldum” diyorlar bir ağızdan. Hafifçe elimi sallıyorum.

Martin konuşmak üzereyken Jamie çabucak, “Martin benim okul arkadaşımı” diyor.

Martin’in kahkahası makineli tüfek gibi. “Okul arkadaş! Sanki ip atlayıp birbirimizin saçlarını örüyorduk.” Jamie gerginlikle kıkırdıyor ve masaya bakıyor. “Biz haşarılardık! Biliyor musun, geçenlerde Paris’te tanışıp Les Chandelles’ye götürdükümüz Alman kızları hatırladım. Kaç yaşındaydık, on dokuz mu?” Takur tukur gülüşü devam ediyor.

Sophie Martin’e şakayla karışık vuruyor ve kocaman bir pırlanta yüzüğü açığa çıkarıyor (muhtemelen gösteriş yapıyor). “Martin, sen akıllanmazsın.”

Takur tukur.

“Çok zaman geçti, eski dostum!” Elini Jamie’nin omzuna koyuyor. “Müthiş görünüyorsun. Seni rahatsız falan etmek istemedim. İçine kapandın.”

Jamie sanki yaşamı buna bağlıymışçasına başını sallayıp gülümsüyor. “Aynen öyle, aynen öyle yaptım. Üzgünüm, işler çığırından çıkmıştı. Aslında sana—”

Martin anında ellerini havaya kaldırıyor. “Hayır, hayır!” diyor. “Anlaşılabilir bir şey.”

“Ah!” diyor Sophie ellerini çırparak. “Önümüzdeki hafta bekârlığa partimizi yapacağız. Ortaklaşa.”

Martin parmağını kaldırıyor. “İlki. Resmi olmayan, yalnızca Oxford’daki tanıdıklar için. Önümüzdeki ay Londra’da doğrudurüst bir tane daha yapacağız.” Sophie’ye bakıp sırtıtıyor. “Ayrı yapacağız, kusura bakmazsan.”

Sophie onu duymazdan geliyor. “Neden gelmiyorsunuz, ikiniz birden!”

“Şey, evet seni mutlaka ararım” diyor Jamie aceleyle. “Ella, gerçekten gitmemiz gerek” diyor ve anında ayağa fırlıyor.

Dokunmadığım balık ve patatesime bakıyorum.

“Ah, kahvaltıda Happy Cod” diyor Martin hüzünlü bir iç çekişle. “Dönüm noktasıydı, değil mi?” Bana bakıp göz kırpmıyor.

“Gelmen gerek!” diye tekrarlıyor Sophie, elimi pırlanta kaplı eline alarak.

Ona gülümsüyorum. Ellerimize bakıyorum. “Ne kadar güzel bir yüzük.”

“Muhteşem değil mi?” diye tıslıyor, iltifatın üzerine avını bekleyen dişi kaplan gibi atlayarak.

“Parti nerede olacak—”

“Aslında” diyerek beni bölüyor Jamie. “Bana detayları mesaj atsan olur mu? Gerçekten gitmemiz gerek.” Jamie iki kahvaltı paketini alıyor. “Bunları yanımıza alırız, Ella. Acelemiz için kusura bakma. Zaman nasıl geçti anlamadık.”

Midem kasılıyor. Benden utanıyor mu? Ya da benden dolayı mahcup mu?

“Mesaj atmayı da denedim—” Martin telefonunu kaldırıyor.

“Gerçekten mi? Gelmedi herhalde. Vodafone oradayken bir süre hiç çekmedi, sonunda değiştirdim, artık dayanamıyordum. Ella?” Bana yalvaran gözlerle bakıyor. Çabucak kalkıp yemek bölümünden çıkıyorum. “Üzgünüm, Ella’yı dersine yetiştirmeliyim.”

Sophie kocaman bir gülümsemeyle bana dönüyor. “Ah, ne dersi veriyorsun?”

“Ben— Ben, ders vermiyorum aslında. Öğrenciyim” diye kekeleyorum.

İkisi de Jamie’ye bakıyor.

“Yüksek lisans öğrencisi” diye açıklıyorum, durumu bir şekilde düzeltmek için. Neden her şey bu kadar tuhaf?

“Neyse, tanıştığımıza memnun oldum” diyor Jamie, önce Sophie’nin sonra da Martin’in eline uzanarak. Göz göze geliyorlar. Jamie, Martin’e lokantaya girdiğinden beri ilk kez bakıyormuş gibi geliyor. “Mutlu görünüyorsun” diye mırıldanıyor.

Martin ciddileşiyor. “Öyleyim. Öyleyiz. Teşekkür ederiz.”

Jamie gergin biçimde gülümsüyor ve kapıya yöneliyoruz.

“Dostum?” diye sesleniyor Martin. “Düzelme var mı?”

Jamie hızını kesmeden omzunun üstünden bakıyor ve cevap vermekten kaçınıyor. “Süper. Sağ ol.”

Benim oldun daha önce
 Ne kadar zaman önceydi bilemem:
 Ama tam o kırlangıç süzülürken
 Boynun şöyle bir döndü,
 Bir perde düştü
 Biliyordum hepsini önceden.

Dante Gabriel Rossetti, "Anı Işık", 1863

Jamie'nin artık Aston Martin olduğunu keşfettiğim klasik üstü açık arabasındayız ve edebiyat fakültesine varmak üzereyken lokantadaki tuhaf karşılaşmayla ilgili bana bir açıklama na yapmayacağını anlıyorum. O yüzden, "Martin ne demek istiyordu?" diye soruyorum.

"Efendim?"

"Martin 'düzeltme var mı' diye sordu." Huysuzlanıyorum, "ve benim neden bahsettiği konusunda hiç fikrim yok ama senin belli ki var."

Cevap vermiyor. Kırmızı ışıktaki duruyoruz. Jamie gözlerini karşıya dikerek, bir vampir durgunluğuna bürünüyor. Sonunda mırıldanıyor. "Konu kardeşim. Oliver. Multipl miyelom tedavisi görüyor."

Tutumum anında değişiyor. "Üzgünüm" diyorum ve devam etmeyince de, "Tam olarak nedir? Eğer sormamda bir sakınca yoksa" diye ekliyorum.

"Kan kanseri. Özellikle de plazma hücrelerinin.

"Tanrım" diyorum aniden. "Çok üzgünüm."

Işık yeşile dönerken, Jamie de konuyu soğukkanlı biçimde geçiştiriyor ve hızla kavşağa giriyor. “En iyisi bu konu üstünde durmamak.”

“Ama o çok genç.”

“Hastalığın mantıklı bir tarafı yok.” Jamie, St. Cross binasının önünde kenara çekiyor.

Korka korka sorularıma devam ediyorum. “Peki? İyileşme var mı?”

“Hayır” diye yanıtlıyor Jamie açık sözlülükle. “Aslında kesin bir tedavisi yok.” Oliver’ın mahkûmiyetini kalbimin tüm derinliklerinde hissederek ağzımdan kaçmak üzere olan iniltiyi bastırıyorum. Jamie direksiyona bakıyor. “Üzgünüm, Ella. Daha açık sözlü olmalıydım. Ben yalnızca, bu tür konular hakkında rahatlıkla konuşabilen biri değilim. Ama şimdi zamanımın ne kadar değerli olduğunu daha iyi anlayabilirsin. Onu Londra’daki tedavisine götürüp sonrasında da onunla birlikte kalıyorum.”

Uzanıp, hâlâ Aston’un vitesinde duran eline dokunuyorum. “Benden bir şeyler saklamana gerek yok, Jamie. Ben kocaman kıyım. Üstesinden gelebilirim.” Jamie hızlıca başını sallıyor ama bana bakmıyor. “Jamie” diyip ona doğru eğilerek şansımı yeniden deniyorum. “Neye ihtiyacın olursa ben buradayım. Gelip Londra’da seninle durabilirim. İşleri hallederim, yemek yaparım, bilmiyorum belki bir sürü Abbott ve Costello klibi fan izleriz, ha?”

“Hiç gerek yok” diyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle zorla bana bakarak. “Minnettarım, gerçekten, ama bizim onunla bir düzenimiz var. Ayrıca Oliver bu konuyla ilgili mahremiyetine oldukça değer veriyor.” Viteye yaslanmış ellerimize bakıyor. Elinin benimkinin üstüne koyup, kavlıyor. “Aslında” diyor yavaşça, “artık bu konuda açık olduğumuz göre, hem ben işte oldukça geri kaldım hem de Oliver’ın tedavi molalarından birine yaklaşıyoruz. Sormaya bile çekiniyorum ama eğer” –aramızdaki alanı işaret ediyor– “buna, bize ufak bir mola versek bana çok gücenir misin?”

“Elbette hayır. Söylediğim gibi, neye ihtiyacın olursa.” Se-

sim o kadar tekdüze çıkıyor ki kulağa sanki müşteri hizmetleri kaydımış gibi geliyor. Sinsice kötülük için bire, pasif agresif saçmalık için ikiye basınız...

“Korkunç derecede insanın dikkatini dağıtıyorsun, o kadar, anlıyor musun?” diyor, cezbedici biçimde yanıma yaklaşıp rak.

Şimdi de ben camdan dışarı bakıyorum. “Aslında, ben de biraz zamana hayır demem. Tez konum üzerinde düşünmeye başlamam gerek ki *Middlemarch* kitabını henüz tam anlamıyla anlayamadım bile.”

“Ah, en sevdiğim” diyerek iç çekiyor Jamie.

“Ama şiir değil ki” diyerek takılıyor.

“İtiraz etmem gerek. Göreceksin. Kimin dersi için?”

“Hughes.”

Jamie gözlerini deviriyor. “Hughes’la ilgili oynanabilecek eğlenceli bir oyun var. Hiç gerek olmadığı halde, George Elliot’ın ne kadar da dikkat çekici biçimde çirkin olduğundan bahsettiği zamanları not al.”

Kıkırdayıp Jamie’nin elini bırakmadan çantamı yerden alıyorum. “Peki sence ne kadar zamana ihtiyacın var?”

Jamie soruyu değerlendirerek camdan dışarı bakıyor. “Bir ay?”

“Bir ay mı!” Şaşkın ciyaklama, kendimi durdurma fırsatı bulamadan ağzımdan dökülüyor. Jamie, cevap vermek yerine camdan dışarı bakmakla yetiniyor ve midemin acıyla ekşidiğini hissediyorum. Bundan gurur duymuyorum. Affedilemeyecek derecede bencil olduğumu biliyorum ama bilmem gerek. “Jamie. Bitti mi senin için? Çünkü aramızdaki şey bittiğinde birbirimize karşı dürüst olacağımıza dair söz verdik. Ki bu sızıntı değil. Anlaşılabilir de. Çünkü belli ki birçok—”

Jamie, uyarı yapmadan beni ensemden yakalayıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni bir öpücük için kendine yaklaşıyor. İçim eriyor ve söylemekte olduğum her şeyi unutuyorum. Sonunda geri çekiliyor, gözlerime bakıyor ve “İşim bitmedi” diyor. Buğulu vaat en derinime işliyor.

“Pekâlâ” diye fısıldıyorum. Enseme bırakıyor; kapıyı açıp

isteksizce dışarı çıkıyorum. Çantamı omzuma asıp eğilerek ona bakıyorum. “Öyleyse. Ben, Saunders’ın ilk modern el yazmalarındaki heceleme sistemiyle ilgili dersini dinleyeceğim sen de Tennyson olayına girersen, biz de... haberleşiriz.”

“Anlaştık” diyor.

Hafta sonunu Charlie, Maggie ve Tom’la haddinden fazla sarhoş olarak geçiriyorum. Jamie’yi arayıp ona mesaj atmıyorum ve o da beni arayıp mesaj atmıyor. Aramızdaki iletişimsizliği bir içki oyununa çevirdim: Eğer telefonuna baktığında seninle hâlâ iletişime geçmemişse, iç. Oldukça etkili bir yöntem.

Gavin çok fazla iş yığıyor. Hatta muhtemelen yapmama gerek olmayan işleri. Eğitim danışmanı olarak alanım olmayan işleri bile. Altı hafta içinde, her telefonuna cevap verdim ve tüm e-postalarına en geç bir saat içinde yanıtladım. Sanırım bana bel bağlamaya başladı. Özellikle de konu genç ve parasızları bölge ofislerinin koordinatörleri olarak kadrolaştırmaya geldiğinde. Geçen gün bana kampanya reklamıyla ilgili bile fikir danıştı. Seneye bu zamanlar nerede olacağımı hayal etmek tuhaf: Senatör için mi çalışacağım yoksa başkan mı seçilecek? Belki de o zamana kadar başka bir müşterim olur. Tanışacağım yeni insanlardan biri. Burada tanıştığım insanlarla hâlâ arkadaş olacak mıyım?

Annemle Skype üzerinden konuşuyorum ve nasıl da çoktan kar yağdığını, fazla değil, yalnızca üç santim yağdığı için tutmadığını ama paniklediğini ve kar lastiği taktırdığını, şimdi ise lastikleri çıkartması mı yoksa bir sonraki yağışı mı beklemesi gerektiğini bilmediğini, hem de neden şimdiye kadar geçici zincir çıkartmadıklarını anlamadığını anlatmasını dinliyorum. Aya insan gönderebiliyorlar da geçici zincir mi icat edemiyorlarmış. Ona, bu icadın mümkün olduğunu ve hatta gerçekleştirdiğini anlatıyorum. Ona, Washington’dan getirdiğim zincir takımımın, ülkeden ayrılmadan önce paketlediğim diğer şeylerle birlikte garajında olduğunu anlatıyorum. Bu konu otuz dakika sürüyor ve ona kendimde alakalı bir şey söylemeden konuşmayı bitirmeyi başarıyorum. Ama bunu Charlie odama, üzerinde

yeni bir gömlekle ve pantolonsuz olarak (annem bunu göremiyor) girmeden önce yapmayı başaramıyorum. Yakasını kaldırırsa mı yoksa düzleştirse mi diye soruyor. Annem düzleştir diyor. Charlie, tatmin olmuş biçimde gidiyor. Annem onun tatlı olduğunu ve görüşüp görüşmediğimizi soruyor. Anneme henüz bunun olmadığını ama umut ettiğimi söylüyorum.

Pazartesi günü dersten (ki orada da Jamie'den gizli bir göz kırpmadan daha fazla yakınlık görmedim) ve kütüphanede geçirilmiş birkaç saatten sonra Maggie, Charlie ve Tom'la pub'a gidiyorum. Turfte, dışarıda yakılmış ateşin önünde cider içerken kapıdan tanıdık bir başın uzanıp, avluya yöneldiğini görüyorum.

Bir anlığına onu tanıyamıyorum. Yakışıklı biri. Belki de merakımın sebebi bu kadar basittir? Yalnızca son altı haftadır başımı çevirip kimseye bakmadığım için onu tanıdığımı mı sanıyorum? Ama gözleri benimkilerle birleşiyor ve tanır gibi gülümsüyor. Şerefe der gibi bira bardağını bana doğru kaldırıyor.

Bira kafama bir şeylerin dank etmesini sağlıyor. Bu, Rhodes House'da tanıştığım tatlı Washington'lı çocuk. Saçları yedi hafta öncesine göre daha uzun olduğundan kurumsal görünümünü törpülemiş. Kendimi ayağa kalkıp arkadaşlarıma geri döneceğimi söylerken buluyorum. Ona doğru adım atarken adı aklımda beliyor ve anında dudaklarımdan dökülüyor. "Connor Harrison-Smith."

Başını birlikte olduğu gruptan bana çeviriyor. "Ella Duran, uzun zaman oldu." Gülümsüyor ve bu muhteşem yüzünün tamamını aydınlatıyor. Bir anda numarasının telefonumda kayıtlı olduğunu hatırlıyorum. Hiç kullanmadım. İçim anlık bir pişmanlıkla doluyor. Jamie hayatımı sabote etti. Connor gülümseyerek beni inceliyor. "Rhodes etkinliklerinden hiçbirine gelmiyorsun."

"Evet, Ben... Sanırım başka Amerikalılarla bir arada olmak hoşuma gitti."

Kaşını kaldırarak başını sallıyor. "Peki o halde. 1830-1914 arası İngiliz dili ve edebiyatı nasıl gidiyor?"

Adımı hatırlamak bir şey, tamı tamına hangi bölümde oku-

duğumu hatırlamak başka bir şey. Etkilendim. “İyi” diye cevaplıyorum başımı sallayarak. “Küresel sağlık nasıl?”

“Berbat. AIDS ve kirli içme suyuyla ilgili bir şeyler” diye cevaplıyor alaycı bir ses tonuyla. “Bilmiyorum. Ben bira için buradayım.”

Parmağımı havaya kaldırıyorum. “Ateş pahası yiyecekleri de unutmayalım.”

Connor kıkırdayıp birasından bir yudum alıyor. Gerçekten de hoş. Dalgınlıkla çenesini ovuyor ve elini çektiğinde çenesinin tam ucunda yatay, beyaz bir yara izi olduğunu görüyorum. Benim tipim bir erkek, karakterli, yüzünde anlatılacak hikâye saklayan türden bir erkek. Nefes alıp, “Hey, yemekten konu açılmışken, perşembe günü dersim yok. Şükran Günü için Londra’ya gitmeyi düşünüyordum. Mayfair’de bütün hindi pişiren bir otel var. ‘Tüm garnitürleriyle’ diyordu internetteki yazı. Bana katılmak ister misin?”

Hazırlıksız yakalanıyorum “Bu bir Rhodes grup etkinliği mi?” diye soruyorum dikkatle.

“Hayır. Yalnızca ben.” Sırıttıyor. “Kim bir sürü Amerikalıyla takılmak ister, değil mi ama?”

Ondan hoşlanmaktan kendimi alamıyorum. O iyi, komik, hoş. Bu bana iyi gelebilir. “Hâlâ Londra’ya gitmedim” diye itiraf ediyorum dudakımı ısırarak.

Connor’ın gözleri kocaman oluyor. “Ne?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Zamanım olmadı.”

“Hmm. Hiç Amerikalı arkadaş yok. Hiç zaman yok. Henüz Londra’ya gitmemiş.” Başını döndürüp bana yan gözle bakıyor. “Ortada bilmem gereken bir erkek mi var?”

“Hayır” kelimesi boğazımdan tırmanıp, “pek sayılmaz” yanıtına dönüşüyor ama yine de kelimeleri ağzımdan çıkarmayı başaramıyorum. Connor benim ikilemimi görüyor olmalı ki “Bak, baskı yok. Bu Şükran Günü. Hindi. Garnitür” diyerek yine o gülümsemesini takınıyor.

Ben de gülümsüyorum. “Pekâlâ. Sana haber vereceğim.”

Connor yüzünü buruşturarak düşünüyor. “Bir kez topu sana atmayı denedim ama hiç dönüş alamadım. Bu sefer bana ser-

vis atmaya ne dersin? Çarşamba günü seni ararım?” Telefonu-
nu çoktan çıkarmış. “Olur mu?”

Bu beni güldürüyor. “Öyle olsun. Anlaştık” diyorum ve ona
numaramı veriyorum.

O akşam, Charlie ve Maggie'yle bir kutu pizza ve koca bir
sürahi dolusu şarabımızı alıp kendimizi yiyeceklerle avutmaya
koyuluyoruz. Gecenin teması “Duvarlar.” Charlie'nin Kürekçi
Ridley'yle olan ilişkisi duvara tosladı, Maggie, Tom yüzünden
başını duvarlara vuruyor ve ben de Jamie'yle aramızda bir anda
yükselen duvarı görmezden geliyorum.

Charlie'nin odasına bayılıyorum. Sanki *Brideshead Revisi-
ted* filminden çıkmış gibi. Zemini kaplayan o şark halıları, yata-
ğı gizleyen dört kanatlı paravan, kırmızı kadife koltuk ve antika
yer lambaları. Şarap şişelerine yerleştirilmiş mum koleksiyonu
var (elbette ki kurallara aykırı) ve bir kenara da çamaşır makine-
si/kurutucu yerleştirmiş. Charlie'nin önderliğinde yavaşça an-
lamaya başladığım, çeşitli yaprak çaylardan oluşan bir çay san-
dığı bile var. Lisansının üç senesi boyunca burada yaşamış ve
bu sene de aynı yeri elinde tutmayı başarmış. Kampüs normal-
de odaların yalnızca yaz tatili süresince değil, dönemler arasın-
da bile boşaltılmasını buyuruyor ki böylece odalar turistlere ve
konferans katılımcılarına kiralanabilsin. Charlie biri için (ya da
birine) bir şeyler yapmış olmalı ki böyle bir ayrıcalık kazanmış
ama yaptığı şeyi öğrenmeye niyetim yok.

“Nasıl bu kadar aptal olabilir?” diye mızımızlanıyor Maggie
şişeden kocaman bir yudum aldıktan sonra.

“Sen Tom'u tanımıyor musun?” diye çıkışıyor Charlie.

“Başka ne yapabileceğimi gerçekten bilmiyorum. Ona ni-
yetimi utanç verici seviyede belli ettim.”

“Nasıl yani?” diye soruyorum.

“Yani, mesela, o özel kişiyi bulmaktan bahsediyorduk ve
ona dedim ki, belki tam karşındadır ve tek yapman gereken
gözlerini açmaktır!” Aramızdaki boşluğa bakıyor. “O anda onun
tam karşısındaydım, anlıyor musun?”

“Çıplak mıydın?”

“Ella!” diye bağıyor Maggie.

“Dinle beni, ruhunu açık etmek işe yaramıyor. Kışını açık edeceksin.”

“Yapılması gereken bu” diye cıvıldıyor Charlie. “Seni daha önce görmediği şekilde görmesi lazım. Biliyorsun. Çekici.” Onu tekmiyorum. “Söylemeye çalıştığım şey, süslenip püslenmek için hiç bahanemiz olmuyor. Yani” diyor, tüvit ceketinin yakasını kaldırarak, “insan elinden geleni yapıyor ama eşofman ve spor ayakkabı giymiş onca mağara insanının arasında elden ne gelir ki? Hayır, bizim jilet gibi görünmenin bir yolunu bulmamız gerek.”

Başımla onaylıyorum. “Evet, bize bir etkinlik lazım. Dönüşüm fırsatı. Balodaki Sindrella gibi.”

“Evet” diyor Charlie heyecanla, bir anda ilham bularak. “Blenheim Balosu!”

“Gerçekten bir balo mu var? Ben mecazi anlamda diyordum.”

“Balo var mı diye soruyor bir de. Tatler’ını oku. Kış dönemi takviminin en önemli olayı bu, bayağı smokinli falan, Londra’daki akla hayale sığmayacak zenginlikteki insanlarla.”

“Ne için?”

“Zavallı bir hayır işi için.”

Omuz silkiyorum. “Öyleyse yapalım.”

Maggie kaşlarını kaldırırken Charlie de dudak bükerek, “O işler öyle yürümüyor. Davet edilmen gerek” diyor.

“Pekâlâ, nasıl davet ediliyorsun?”

“Kimse bilmiyor. M16 gibi... onlar seni buluyor.”

Maggie, perişan biçimde başını ellerinin arasına alıyor. “Ah Charlie, beni sahip olamayacağım şeylerle üzme.”

“Evet, Tom zaten bunu yeteri kadar yaptı” diyor Charlie kelimeleri uzata uzata. “İyi tarafından bak. En azından seninki hangi takımda oynayacağını biliyor. Cinsel kimliğinden adı gibi emin.”

“Seninki de öyle” diye hatırlatıyorum ona.

“Şişe lütfen” diye inliyor Charlie. Ona şişeyi uzatıyorum ve güzel bir yudum alıyor.

“Eğer bilindik sularda yüzersen hayatın çok daha kolay olur.”

Charlie ifadesizce lafı yapıştırıyor. “Balıkla dolup taşan bir gölde balık tutmanın manası ne? Ben açık denizi yeğlerim.” Bana bakıyor. “Peki sence bizim profesör bu akşam kime olta atıyordur?”

Bir anlık sessizlik oluyor. Charlie anlayışlı biçimde elindeki şişeyi bana veriyor.

“Birlikte çok vakit geçiriyorduk” diyorum, bir yudum eşliğinde. “Ara veriyoruz. Bu iyi bir şey. En iyisinin bu olacağını düşünündük.” Charlie yeniden konuşmak için ağzını açıyor ama lafı ağzına tıkıyorum. “Maggie, bir plana ihtiyacın var.”

Çarşamba akşamüstü ve bütün gün popomun üstüne oturup Kasvetli Ev ve Middlemarch kitaplarında kadın güzelliğinin tasvir edilişiyle ilgili yazdıktan sonra kendimi hiç de güzel hissetmiyorum. O yüzden kinoa ve falafelli erken bir akşam yemeği yemek için Covered Market’taki hippie salata barına doğru yola koyuluyorum. Güzel ve sağlıklı. Sonra da Covered Market’a asıl gelişimin bilinçdışı sebebini fark ediyorum: Moo-Moo’s. Cadbury karamel milkshake’imi kaptığım gibi kepenkleri indiren stantların arasında, süpürgelerin hışırtısı, güvenlik kapılarının şıkırtısı ve benim sonda kalanları içmeye çalışırken çıkardığım katıksız höpürtü seslerinden başka ses kalmayana kadar pembe pipetimi höpürdetip amaçsızca etrafta dolaniyorum.

Market Street’in karanlığa çalan aydınlığına çıkınca Turl’e doğru sağa dönüyorum ve kendimi Lincoln College’in kapısında buluyorum. Tesadüf mü? Evet. Hayır. Belki.

Giriş kapısı önümde açılıyor. Ne yaptığımı (ve neden yaptığımı) düşünmek için durmadan acele ediyorum ve kapı kapanmadan içeri dalıyorum. Artık beni iyi tanıyan kapıcı başını sallıyor, ben de hiçbir şey yokmuş gibi yanından geçiyorum. Şapel avlusundan geçip sekizinci kısma gidiyorum ve kendimi Jamie’nin kapısının önünde buluyorum. Nefes alıyorum. Kapıyı çalıyorum.

Cevap yok.

Aynı anda hem hayal kırıklığına uğruyorum hem de rahatlıyorum.

Merdivenlerden aşağı inip avlunun karanlığında duruyorum. Ne yapıyorum ben? Önce aramalıydım. Telefonumu çıkarıp numarasını bulmak için arama geçmişimi karıştırıyorum. Altı gün geri gitmem gerekiyor. Tereddüt ediyorum. Nefes alıp arama tuşuna basıyorum.

Eğer sesi garip gelirse ona okunacak kitapla ilgili bir sorum olduğunu söylerim. Neden William Barnes okuyoruz? (Hayır ama cidden Jamie, neden?) Eğer cevap vermezse sesli mesaj bırakmayacağım—

“Merhaba yabancı. Ne hoş bir sürpriz” diye fısıldıyor. Sesi, midemdeki yanmaya hazır bütün meşaleleri yakıyor.

“Neden fısıldıyorsun?” diye soruyorum milyonlarca başka soru sorabilecekken.

“Şu anda kütüphanedeyim.”

“Bod mu?” diye soruyorum.

“Hayır, Lincoln” diyor sessizce ve harekete geçiyorum. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum (Jamie kampüsü hiç resmi olarak gezdirmede) ama kütüphanenin anacadde ile Turl Caddesi’nin köşesindeki büyük kilise olduğunu biliyorum.

Ortaçağdan kalma duvarın içindeki dar kemerden geçerek ön avluya giriyorum. “Tezin üzerinde mi çalışıyorsun?”

“Ebediyen.”

“Peki nasıl gidiyor?” diye soruyorum, kapıcı kulübesinden çıkıp, Turl’e doğru sola dönerken.

“Şahane.”

“Gerçekten mi? Bu harika. Duyduğuma sevindim.”

“Hayır, gerçekten değil” diye fısıldıyor Jamie. “Bence artık bu aşamada yapılacak en uygun şey doktoramı iade edip rezillik nedeniyle kendimi Elba Adası’na sürmek.”

Kiliseye çıkıyormuş gibi görünen demirden bir kapıya ulaşıyorum. İtiyorum. Kıpırdamıyor. O anda kapıya monte edilmiş, bana kırmızı gözünü kırpan kart okuyucuyu fark ediyorum. Siktir. “O kadar kötü olmadığından eminim” diyorum, içe-

ri süzûlebilmek için birinin kapıdan çıkmasını umarak.

“George Eliot’la anlaşıyor musunuz?” diye soruyor Jamie, tam da kızın biri kapıya yaklaşıp açarken. Kıza, sanki buraya aitmişim gibi özgüvenle gülümseyip içeri süzülüyorum.

“Âşık oldum” diye cevaplıyorum, dürüst biçimde ancak dalgınlıkla. “Zihnimdaki Tanrı’nın sesi o.” Kütüphanenin açılır cam kapısına ulaşıyorum ve bir adet kart okuyucuyla daha karışlaşıyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

“Sana demiştim” diye mırılıyor Jamie.

Arkamdan “Kartını mı unuttun?” dendiğini duyuyorum. Hızla dönünce, sıska, sivilce suratlı bir oğlanın mahcup biçimde bana gülümsediğini görüyorum.

Telefonun mikrofونunu sıkıca kapatıyorum ve en tatlı gülümsememi takınıyorum. “Evet! Aptalın tekiyim. Kahramanımsın.”

Kıpkırmızı oluyor, başını öne eğip kartını okutuyor. Kapı açılıyor. “Teşekkürler” diyorum yalnızca dudaklarımı kıpırdatacak.

“Her zaman” diye fısıldıyor oğlan.

“O da neydi? Neredesin?” diye soruyor Jamie.

“Yalnızca yiyecek bir şeyler alıyorum” diye yalan söylüyorum, durumdan habersiz olan avıma yaklaşıırken.

“Moo-Moo’s saat 5’te kapanmıyor mu?”

Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, Bay Davenport. “Bana kütüphanede tam olarak nerede olduğunu söyle, tam olarak bulunduğun noktayı” diye fısıldıyorum, kütüphaneye dönüştürülmüş kilisenin ana salonuna adım atarken.

Vay. Bunu beklemiyordum. Burası harikulade. Boyalı mavi kirişleriyle bembeyaz mermer tavan, yüksek, kavisli pencereler, kaburga gibi içe göçmüş ahşap levhalarıyla, zemin ve ortadaki uzun masa. Kitapseverler için tapınak. Üzerinde, göğsünde çapraz biçimde duran kılıcıyla, lahitte bulunan kemiklerle bir örnek, şövalye tasvirinin olduğu bir anıt mezar bile var. Ürkütücü ama hâlâ burada olması güzel. Birileri mezarı kaldırmanın ruhani bilgeliğe uymayacağına inanmış olmalı. Üzerinde yenden raflarına konulmayı bekleyen birkaç kitap var.

“Üzerimde ne olduğunu da söyleyeyim mi?” diyerek kıkırıyor Jamie.

“Beni bir nevi azdırıyor. Seni orada oturmuş, çalışırken hayal ederken. Kendimi—”

“Pekâlâ.” Jamie öksürüyor. “O halde seni yönlendirmeme izin ver.” Sesini alçaltıyor, kısık ve tatlı bir sesle mırıldanıyor. “Rafların aralarında çalışma masaları var. Ben en arkadaki sıradayım. Sağdaki, anacadde manzaralı pencereye en yakın olan masayı seviyorum. Bazen benim yerimde zavallı bir çaylak oluyor ve onu düelloya davet ediyorum.

“Ah, kan dökmek. Ateşli” diye cıvıldıyorum, orta koridordan sakın adımlarla geçerken.

“Sandalyemi alıyorum, tabletimi ve kitaplarımı hazırlıyorum... Şey, ceketimin düğmelerini açıp sanırım oturuyorum, sonra—”

Aniden duruyor, sesi bir anda telefon seksinden çok tele satıcıya dönüşüyor. “Bunda azıcık bile bir heyecan olamaz.”

“Ne kadar heyecan verici olduğunu tahmin bile edemezsin.”

“Seni görmek istiyorum” diye inliyor. “Umarım kısa sürede.”

“Tahmin ettiğinden daha kısa sürede” diyorum kendini beğenmiş biçimde, son rafa yaklaşırken.

“Siktir. Kütüphaneci beni yakaladı. Kapamam gerek. Sonra konuşuruz olur mu?”

“Hı-hıh” diye yanıtlıyorum, sırtarak. Tam köşeyi dönerken, çalışma masası görüş alanıma giriyor, bulunduğum yere beş metreden daha yakın.

Masa boş.

Rolünü görünüşte neşeyle üstlense de
 Oradaki tüm danslar ve kahkahalarda,
 Olsa da çoğuna göre, kısa süreli ihtiyacı görecektir bir genç
 Nazik bir rıza ve hürmetli bir el veren,
 Bir tek onu sever, tüm derdi odur.

Charles (Tennyson) Turner, "Taşra Dansı", 1880

Ona ne dedim? Ona aramızdaki bu şey başladığında ne dedim? Bana yalan söyleme dedim. Bu kadar basit. Bunun gerçekleşmesinin tek yolunun dürüstlük olduğunu söyledim. Yolun sonuna vardığımızla ilgili dürüstlük, birbirimiz hakkında ne hissettiğimizle ilgili dürüstlük. Kafamın içinde, son meselede benim de bütünüyle dürüst olmadığımı tekrar edip duran sinir bozucu sesi duymazdan gelip Jamie'nin ikiyüzlülüğüne odaklanıyorum.

Ona yine de inandım, her koridora girdim, her masaya baktım. Bana yalan söyledi.

Anacaddede kalabalığın içinden geçerek geri dönerken Charlie, Maggie ve Tom'a grup mesajı atıyorum.

20 dakika içinde buluşalım. Dışarı çıkıyoruz.

"Hugh!" diye bağıyorum, kapıcı kulübesine dalarak. "Şampanyaları hazırla! Ella Durran bu gece ortalığı kasıp kavuracak!"

Hugh tüm elektrikli aletleri kapatarak gerçekleştirdiği ak-

şamlık ritüelini durdurup gözlüğünün üstünden bana bakıyor. “Öyle mi Bayan Durran?”

Yürümeye devam ediyorum. “Hem de nasıl, Hugh! Beni kimse tutamaz!” Bir anda duraksıyorum. Posta kutularının birinden sarkan, uzun saplı bir gül var.

Benim posta kutum.

“Hugh” diyorum soluk alarak. “Bu ne zaman...”

“Bu sabah, Bayan Durran. Solacağından oldukça endişe duymaya başlamıştım. Sizin için onu suya koymak üzereydim, aslında—”

Gülü kutudan kapıyorum, yere atıp üstüne basıyorum. Defalarca. Benim posta kutumu yalanlarıyla kirletmeye nasıl cesaret eder? Yüzsüzlüğe bak!

Ezilmiş güllerin kokusu beni kendime getiriyor. Nefes nefese kalmış halde Hugh’a bakıyorum. Sinir krizim sırasında ifadesinde en ufak değişim bile olmamış. Bana hâlâ, sanki kulübe-ye girmemdeki tek amaç onun canını sıkmakmış gibi bakıyor. “O zaman suya gerek yok?”

Güle kuşkuyla bakıyorum. “Üzgünüm” diye mırıldanıyorum, ezilmiş yaprakları toplamak için eğilirken.

“Ben hallederim” diyor Hugh sessizce.

“Çok üzgünüm, Bana ne oldu bilmi—”

“Bayan Durran.” Başımı kaldırdığımda, Hugh’un bana aynı donuk ifadeyle baktığını görüyorum. “İzin verin.” Ufak bir homurtuyla, dizleri çıtırdarak yanıma çömeliyor. Nezaketinden çok duygulanıyorum ve boğazım düğüm düğüm oluyor. “Çok üzgünüm—” diye yeniden lafa girmeyi deniyorum ama Hugh yalnızca başını iki yana sallamakla yetiniyor.

“Hiç sorun değil. En iyisi siz gidin, Bayan Durran. Daha ortalığı kasıp kavuracaksınız.”

Bu nazik adam karanlığıma uzanıp yüzüme bir gülücük konduruyor. “Teşekkür ederim, Hugh. Sen tam ömür geçirilecek adamsın, bunu biliyor musun?”

“Eski eşim bu konuda sizinle hemfikir olmayacaktır, Bayan Durran.”

Bir kez daha gülümseyip kulübeden çıkıyorum.

Merdivenleri tırmanıyorum. Charlie'nin kapısı açık ve ayak seslerimi duyunca üzerinde Gatsby takımını giymiş, Fransız fahişesi gibi bir kokuyla ortaya çıkıyor, kıyamam. Bir şişe viskiyi sanki ölü bir ördek tutar gibi boynundan tutarak havaya kaldırıyor. Kaşları sürekli endişeyle çatık olan Maggie arkasından beliriyor. Yanında ise, başında hâlâ bisiklet kaskı olan Tom var.

Kocaman gülümsüyorum. Fazla kocaman. “Hepinizin burada olması harika! Haydi gidelim! Haydi gidip dans edelim!” Merdivenlerden aşağı inmeye başlıyorum ama onların beni takip ettiklerini duymayınca dönüp “Ne?” diyorum.

Maggie sanki uçurumdan atlamak üzere olan birini engellemeye çalışır gibi sakinleştirici bir biçimde gülümsüyor. “Üzgünüm ama saat daha beş buçuk, canım.”

“Yani?”

“Beş buçukta açık olan kulüp yok.”

Hayal kırıklığıyla üflüyorum. “Neyse...” Ellerimi çaresizce iki yanıma atarken sesim çatallanıyor. “Ne yapsak?”

Hepsi önce birbirine sonra bana bakıyor. Charlie elindeki viski şişesini havaya kaldırıyor. “Dua edelim?”

Kulübün açılana kadar sarhoş oluyoruz. O kadar sarhoş oluyoruz ki kulübe bisikletle gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyoruz. Ancak Charlie'nin bisikleti yok, o yüzden Tom'un bisikleti Pippa'nın gidonuna tünüyor. Charlie tüm yol boyunca monarşinin düşüşü ve “aciz burjuva kâfirlerinin” (saniyorum Middleton'lardan söz ediyor) yükselişinden bahsediyor.

Bisikletlerimizi kulübe giden ara sokakta bırakıyoruz ve sendeleyerek giriş kapısına yöneliyoruz. Kapıda beni yakışıklı, güler yüzlü bir surat karşılıyor. “Ella” diyor, “bisiklet sürmek için güzel bir gece.”

Deli gibi yağmur yağdığını söylemeyi unuttum.

Yaklaşık bir saat önce Connor'ın mesaj atarak, Şükran Günnü'nde Londra'ya gitme konusunu düşünüp düşünmediğimi

sorduğunu söylemeyi de unuttum. Sorusuna cevap vermedim ama bizimle kulüpte buluşmasını istedim.

Görünüşe bakılırsa teklifimi kabul etmiş.

Gülümsemesine karşılık verip yüzümdeki yağmur damlalarını siliyorum ve arkadaşlarımı tanıtıyorum. Maggie utanarak kızarıyor, Tom, Connor'ın omzuna vurarak, "Ne yapsak ki? Kadınlar dans eden erkeklerden hoşlanır" tarzında bir şeyler söyleyerek kadın ve dans konusunu ele alıyor. Tam olarak dinlediğim söylenemez çünkü Charlie'nin tepeden tırnağa Connor'ı incelemesini izliyorum. Tümüyle. Sonunda elini uzattığında yan gözle bana bakıp sözler olmadan ancak oldukça anlaşılır biçimde O Jamie Davenport değil diyor ve ben de en az onun ki kadar anlaşılır bir bakış atarak Kapa çeneni diyorum.

Charlie beni hafifçe iterek yanımdan geçiyor, "Bunu idrak ettiğin sürece sorun yok" diyor ve kulübün karanlık girişine doğru ilerliyor. Onu takip ediyoruz.

Kulüp konusunda uzman sayılmam ama içeri girdiğimiz anda buranın beş para etmez bir yer olduğunu anlıyorum. Öncelikle burası, muhtemelen dünyanın kişi başına düşen inek sayısı açısından en yüksek orana sahip şehirde bulunuyor. O yüzden dans pistinde edilen dansa kontrollü sarsıntı demek bile güç. İkincisi, çoğu kulüp gibi boğucu olmak yerine burası yalnızca İngilizlere has bir biçimde iliklere kadar dondurucu. Üçüncüsü, bugün çarşamba. O yüzden kimse burada olması gerektiği için burada değil. Herkesin ya fazla iyi ya da fazla kötü bir nedeni var burada olmak için.

Benim içinde bulunduğum durumu düşünersek bu mükemmel.

"İçki ister misin?" diye kulağıma fısıltıyla bağılıyor Connor.

"Şimdilik iyiyim" diye yanıtlıyorum.

"Emin misin?"

"Evet, biz önceden içtik."

"Eğer bir şey istersen bana haber ver." Bara doğru yöneliyor.

Connor çok iyi. Çok doğal. Amerikalı erkekleri özlüyorum.

Dans etmeliyim. Şimdi dans etmek iyi gelir.

Herkesi barda bırakıp kalabalığa dalıyorum ve vücut ısısının (her ne kadar minimumda olsa da) beni dans pistinin merkezine çekmesine izin veriyorum. Bir dakika içinde tümüyle uyum sağlıyorum, ben de artık kalabalıktaki yağmurda ıslanmış bedenlerden biriyim.

Dans etmeye bayılırım. Çocukluğumdan beri. Terapi gibi gelirdi. Neden bıraktım ki? Eskiden okuldan sonra her gün dans ederdim. Radyoyu açar, kendimi kaptırırdım. Hangi ara, kendi boktan dairesinde dans etmek yerine günde 8 km koşan ciddi bir yetişkin oldum ki?

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama terleyecek ve eskisi kadar çakırkeyif hissetmeyecek kadar süre geçmiş olmalı. Şarkı arasında yavaşça yüzeye çıkıyorum, gözlerimi açıp kendimi bu berbat kulüpte buluyorum. Arkadaşlarımın barda olduğunu görüyorum. Connor'la birlikte.

Göz göze geliyoruz. Bana gülümseyip içkisini bara koyuyor ve büyük ihtimalle gruba, az sonra geri döneceğini söyledikten sonra doğrudan bana doğru geliyor. Yanıma ulaştığında sıcaklık heyecan tüm bedenimi kaplıyor. Şu anda onun Jamie Davenport olmaması iyi bir şey. Çok iyi bir şey. Cesurca, yüzüme düşmüş, hâlâ ıslak bir tutam saçı geri itip, sıcakkanlılıkla, "Dans edince kendini buluyorsun. Mutlu görünüyorsun" diyor.

Yüzümü bir gülümseme kaplıyor. "Dans etmeyi sever misin?" diye soruyorum.

"Hangi erkek sever ki?"

Yeniden dans etmeye başlıyorum ve o da bana katılıyor. Fena sayılmaz. Kimin aklına gelirdi? Birbirimize gülümsüyoruz. Sesini duyurabilmek için eğiliyor, sesi kulağımdaki havayı harekete geçiriyor. "Güzel dans figürlerin var." Duraksıyor. "Bunu, tam bir sapık gibi görünmeden söylemenin bir yolu yok. Üzgünüm." Gülüyorum. Geri çekilerek elimle yüzümü kuvvetlice yelleme hareketi yapıyorum. Bana kocaman, tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Artık sesini sakınmayarak, "Arkadaşlarını gerçekten sevdim. Kimin Amerikalılara ihtiyacı var

ki?” diyor.

Gölerek ona yaklaşıyorum. Ellerini muntazam bir biçimde belimin arkasına yerleştiriyor. Tam olarak, sırtımla popom arasındaki o sahipsiz bölgeye. Burası ordudan arındırılmış sahipsiz bölgeler gibi sahipsiz bir bölge. Şu anda Connor'la tuhaf biçimde gurur duyuyorum. Belli ki gösterdiğinden daha çok numarası var. Tahminim mi? Bence her biri birkaç sene sürmek üzere birkaç tane ciddi sevgilisi oldu. Jamie ve düşürdüğü kütlotlar ordusunun aksine Connor, deneyimli ama, rastgele biçimde değil. Connor'ın sağlam bir yanı var. Tahmin edilebilir.

Biri omzuma dokunuyor. Dans etmeyi bırakıp arkama dönüyorum.

Straplez beyaz elbiseli ve neon pembesi duvaklı güzel bir kız bana bakıp gülümsüyor. Kızın Happy Cod'da tanıştığım Sophie olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Bugün çarşamba. Martin ve Sophie'nin ortak bekârlığa veda partisi. Paniğimi dizginliyorum. Jamie buradaysa ne olacak? Pişmanlık duyacak hiçbir şeyim yok.

Sophie'nin yanakları elma gibi kıpkırmızı, gözleri biraz odaksız. Ancak Connor'ın bedenimden yavaşça aşağı kayıp çekilen ellerini takip edemeyecek kadar odaksız değil. Bir anlığına şaşkın görünüyor ama gülümsemeye devam ediyor. Onu şen neşesinden hiçbir şey uzaklaştıramaz. “Gelmişsin!” diye bağıyor.

“Geldim!” diye bağıyorum, yüzüme kalıcı bir gülümseme yerleştirerek.

“Jamie nerede? Martin deli olacak” diye bağıyor mutlulukla etrafına bakarak.

“Jamie benimle gelmedi.” Konuyu burada kapatacağım.

Belli ki onu neşesinden uzaklaştıracak bir şey var ve bu şey Jamie Davenport'un eksikliği. Sophie'nin yüzü aniden durgunlaşıyor ve sanki az sonra ağlayacakmış gibi görünüyor. Sesizce elimi tutuyor (ya da buna yelteniyor çünkü dirseğimi yakalayıp, kolumdan tereddütle inerek elime ulaşıyor) ve on santimlik topuklarının üzerinde yeni doğmuş kısrak gibi yalpalarak beni dans pistinden indiriyor. Arkamı dönüp Connor'a

bakıyorum ve ona özür diler bir ifadeyle gülümsüyorum. Bara doğru işaret edip o tarafa yöneliyor.

Sophie tuvalet kapısını iterek açıyor (bir anlığına dengesini kaybederek) ve pis fayansın üzerinde kendi etrafında dönüyor. Bir anlığına yalnızca bana bakıyor ve sanki konuşma yetisi yokmuş gibi görünüyor. Tam rahatsız edici sessizliği bozmak üzereyken aniden lafa giriyor: “Martin bana her şeyi anlattı, Emma.”

Ağlayacakmış gibi görüldüğünden onu ismim konusunda düzeltmemeyi seçiyorum. Ayrıca neden bahsettiği konusunda en ufak fikrim olmadığından yalnızca “Ne?” diye biliyorum.

Anlayışlı biçimde başını sallıyor. “Korkunç. Yalnızca korkunç.”

Bu her neyse, hiç de çekecek ruh halinde değilim. Bu korkunç bir insan olduğum anlamına mı geliyor? Yalnızca arkadaşlarıma, Connor'a dönmek istiyorum. Bir kokteyle. “Üzgünüm” diyorum, ne söyleneceğini bilmediğin anlarda kurtarıcı bir söz olduğundan.

Kollarını açmış bana doğru geliyor. Kendini bana atıyor ve başımın arkasını sıvazlıyor. Votka kokusu, hiç bitmeyen araba kokusu gibi fişkırıyor gözeneklerinden.

“Başımıza gelenler” diye mırıldanıyor. Ah, sanırım olayı çözdüm. Martin onu aldattı. Sorun bu olmalı. Kollarımı kaldırıp sırtına götürüyorum ve arkadaşlara özgü biçimde sıvazlıyorum. “Bunu kendi annem ve babamda gördüm” diye devam ediyor. Ağzım kapalı biçimde homurdanıyorum. Zavallı kız. “Annem sorup duruyordu, ‘Neden ben?’ Bence de neden o? Neden hiçbirimiz değil de o? Ve biri böylesi durumlarda ne yapar?”

Kendimi kollarından ayırıyorum ve tüm ciddiyetimle gözlerinin içine bakıyorum. “Bırakırsın. Yapılacak şey bırakıp gitmektir.”

Sophie bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibi görünüyor. “Bu onun suçu değil ki.” Zavallı, beyni yıkanmış kız.

Kollarını tutup onu içini dışına çıkarana kadar sallama-

mak için kendimi zor tutuyorum. “Ama kesinlikle senin suçun da değil!”

O da karşılığında eşit kuvvetle benim kollarımı tutuyor. “Düşününce kimsenin suçu değil. Ayrıca, Martin bana nasıl olduğunu anlattı. Yani içine çekildiğinde en yakınındakileri uzaklaştırıyor.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Bu bir bahane değil!”

Geri adım atıp elini sallıyor. “Hayır, elbette, yalnızca... sen burada yeni bir adamlasın, ki adam aşırı taş ama konu bu değil, bu yalnızca... beni çok...çok...” Elini sallamayı bırakıyor ve yalnızca, tuvaletin ortasında, kollarını oyuncak bebeğini kaybetmiş küçük bir kız gibi iki yana açarak olduğu yerde dikiliyor. Sesi bir oktav yükseliyor ve yüzü düşüyor. “Üzüyor!”

Bir kez daha ona yaklaşıyorum, bu kez ellerini elime alıyorum. Normalde böyle biri değilim ama o çok perişan bir halde. Hem de bu onun bekârlığa veda partisi. Martin aşağılık herifin teki. “Onu terk et, Sophie. Bunu hak etmiyorsun. Hiç kimse hak etmez.” Bilgece sözlerim işe yaramış gibi görünüyor. Ağlamayı bırakıyor. Burnunu çekiyor. Bana bakıyor.

“Ne?” derken, sesi kulağa sanki burnunun üstünde bir mandal takılıymış gibi geliyor.

Sanki konuyla tümüyle alakasız bir şey söylemişim gibi ses tonunda hem şaşkınlık hem kafa karışıklığı var. Sanki dünyanın durumundan bahsediyorduk da ben aniden “Ayakkabı, ayakkabı, ayakkabı, ayakkabılara bayılırım!” demişim gibi. Midedem büzüşmeye başlamadan önce yarım saniye kadar daha birbirimize bakıyoruz. “Martin’den bahsediyorsun, değil mi?”

“Hayır! Tanrım, Martin olsa ne yapardım bilmiyorum. Hayır, Jamie’den.”

Jamie? Konuşmayı kafamda hızlıca yeniden oynatıyorum. “Martin sana tam olarak ne anlattı?”

“Her şeyi. Tüm olanları, ne yazık ki Sanırım Jamie o günün, sizinle balıkçıda karşılaştığımız günün sonunda Martin’i arayıp her şeyi anlatmış.”

“Peki neymiş anlattıkları?”

Sophie üzüntüyle iç çekiyor. “Her şeyin ne kadar da boktan

olduğunu. Hâlâ da öyle olduğunu. Bir de o zavallı kız var, neydi adı?”

Biliyordum. Biliyordumbiliyordumbiliyordumbiliyordum. Sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum. “Kimin adı neydi?”

Sophie o kadar hızlı iç çekiyor ki dudakları büzüşüyor. “Hatırlayamıyorum.”

Dişlerimin arasından ona yakarıyorum, “Dene.”

Ellerini yeniden oynatmaya başlıyor. “Sarah? Bir Sarah var değil mi? Hayır, o değil. Ce?”

“Ah evet, Ce-e. Çok şaşırdım—”

“Hayır, hayır, ce. Yani Ce ile başlayan bir şey.”

Ampul. “Ce? Cecelia?”

Sophie parmak şıklatıyor. Ya da şıklatmayı deniyor. Aslına bakılırsa parmaklarını birbirine sürtüyor. “Evet bu! Martin onun cenazeden sonra çok üzgün olduğunu ve Jamie'nin de onunla ilgilendiğini anlattı. Görünüşe bakılırsa yıllardır sürüyormuş.”

Midem kasılıyor. Biliyordum. Elbette. Cecelia. Yıllardır! Ona neden inandım ki? O tam bir—

“Cenaze mi?” diyorum. “Ne cenazesi?”

“Yani, Oliver'ın elbette.” Sophie şaşkınlıkla başını sallıyor.

Ağzım kocaman açılıyor, ama bunun dışında boynumdan aşağısı felç oluyor. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum.

Oliver öldü mü?

Jamie'nin, bunca zamandır düzenli biçimde Londra'daki tedavilerine götürdüğü kardeşi öldü mü?

Çılgılık atmak istiyorum ama bunu yapmak için nefes alıyor, ciğerlerime oksijen çekiyor olmam gerekiyor. Onun yerine ağzımdan kelimeler dökülüyor. “Oliver öldü.”

“Korkunç, değil mi?” diye cevaplıyor, sanki soru sormuyor da yalnızca bir gerçeği belirtiyor gibi.

Sersemlikle, Sophie'nin tökezleyerek lavaboya gidip pis musluğu çevirdiğini ve yüzüne soğuk su çarptığını hayal meyal görüyorum.

İzin alıp tuvaletten, sakın bir şekilde çıkıyorum. Şokun sa-

kinliği. İhanetin sakinliği. Fırtına öncesi sakinlik.

Bu sakinlikten bir düşünce çıkıyor; ufuktaki ilk kara bulut, kolundaki tüyleri kaldıran elektrik.

Jamie'nin başına buyruk sandalımızdaki, yumuşak, yalvaran, ay ışığı gibi sesi: Seni incitmek istemiyorum.

Başka hiçbir insan
 Tanıyamaz başka bir insanı
 Böylesine.
 Çünkü bir kadın tanır bir erkeği
 Erkeğin varlığından
 Haberi olmadığı biçimlerde.
 Ah, tanır o erkeğini,
 Olduğu gibi.

Anonim

ilk çalıştığım seçim kampanyası Nowhere, Virginia belediye meclisinde bir pozisyon içindi. Deneyim olsun diye yapmıştım. Üniversitenin ilk senesinde, akşamüstü arabayla kasabaya gider, akşam yemeği zamanı kapıları çalar, arabamda uyur, sonra da öğleden sonraki derslerim için Washington'a dönmeden önce, iş öncesi saatlerde benzin istasyonları ve bankaların otoparklarını mesken tutardım. Yaratıcı kampanya literatürü oluşturdum, daha önce konuya ilgi duymayan seçmenlerin ilgisi- ni çektim, sınırsız derecede mangal partisine katıldım ve tüm harcamaları kendi cebimden yaptım. Her şeyi yaptım. Belediye meclisi adayını incelemek dışında her şeyi.

Meğer adam pedofiliymiş. Bir de uyuşturucu bağımlısı.

Kendimi berbat hissettim. Neredeyse başardığım şey yüzünden kendimi berbat hissettim. Ama oradan kampüse son kez arabayla dönerken aklıma takılan tek şey, ne kadar çabalasam da anlayamadığım şey şuydu:

Kendini neden bu duruma sokmuştı?

Eğer bir sırrın varsa (ya da o adayın durumunda, sırların varsa) neden meclise adaylığını koyarsın ki? Neden kendini başkalarının dikkatine sunarsın? Neden sana en yakın olanları hayal kırıklığına mahkûm edersin?

Yakalanmak mı istemişti?

Sophie'yi pis tuvalette bıraktıktan on beş dakika sonra Jamie'nin kapısının önünde, sırlıslık ve sakinliğini kaybetmiş halde duruyorum. Her adımda gıcırdayan kıyafetlerim ve saçlarımı, yapışkan parmaklar gibi yüzüme ve boğazıma dolayan rüzgârla Banbury Caddesi'nden Norham Gardens'a döndüğümde sakinliğim de kayboldu. Yerini de at gözlüklü, neredeyse cinayete odaklanmış bir öfke aldı.

Jamie ve ben bundan daha iyiydik. Pek bir şey değildik ama bu da değildik. Klişe bu. İstatistik. Üzücü derecede tahmin edilebilir kaçınılmazlık. Jamie'nin ilk derste söylediği gibi. Biz akıllı olanlardanız. Sonuçta biz Oxonian'larız.

Akıllı olanların sonu böyle olmaz.

Kapısını çalmıyorum. Zile basmıyorum. Kendimi, tıpkı bana yaptığı gibi güvenlik duygusunu parçalama hakkına sahip hissediyorum. O yüzden kapı koluna uzanıyorum. Şaşırtıcı biçimde tokmak, sanki bu önceden ayarlanmış gibi dönüyor.

Kapıyı açıp içeri dalıyor, giriş salonundan sola dönerek misafir odasına girip alçak sesleri takip ediyorum. Kadın ve erkek. Cecelia? Kemerin altında durup önümdeki tabloya bakıyorum.

Jamie bir sandalyede oturuyor. Bedeninin üst kısmı çıplak. Bir kıza bakıyor. Hemşire giysili bir kıza, tümüyle klişe. Kız Jamie'nin elini tutuyor.

Jamie de hemşire de yerlerinden zıplayarak dönüp bana bakıyorlar.

“Ella” diyor Jamie sessizce, yüzünden saniyede bir dizi duygu geçerken.

Kız Jamie'nin elini bırakıyor, kendi elinde de bir çeşit tüp var ve bana doğru bir adım atıyor. “Hanımefendi, üzgünüm, Bay Davenport'un şu anda rahatsız edilmemesi gerekiyor.”

“Stephanie” diyor Jamie sessizce. “Sorun değil.” Sesinde-

ki zorlanma, hafif, ince sesi ona daha yakından bakmama neden oluyor. Onu neredeyse bir haftadır görmedim. Bir şekilde değişmiş görünüyor. Hemşirecik kenara çekilirken ona doğru meraklı bir adım atıyorum. Hareketi, odadaki başka bir şeyi açık ediyor, daha önce görüş alanımda olmayan bir şeyi.

Bir serum standını.

Hemşireye daha yakından bakınca üniformasının azıcık bile seksi olmadığını fark ediyorum. Boynunun etrafındaki stetoskobu ve siyah biyeli beyaz elbisesini fark etmiştim ama mütevazı etek boyunu, kuvvetli endüstriyel kumaşı ve kare uçlu ayakkabıları fark etmemiştim.

Yeniden Jamie'ye odaklanıyorum. "Neler oluyor?"

"Buraya gelmemeliy-"

"Burada ne halt dönüyor?!" Titremeye başlıyorum, her titremeye üzerimden yağmur damlaları dökülüyor. Nabzım tek kalp atışıyla tavan yapıyor ve o kadar hızlanıyor ki odanın ucundan duyulabildiğinden eminim.

Tanıştığımızdan beri ilk kez, ikimizin de şu anda başka birine bakıyor olmayı yeğlediğimizi biliyorum.

"Of!" diye haykırıyor Jamie, o kadar yüksek sesle ki, hemşire yeniden ona yönelip, uzattığı eliyle onu sakinleştirmeye çalışıyor. "İstediğim şey bu değildi—"

Sözünü yeniden kesiyorum. "İkimizin de dürüstlük istediğini sanıyordum! Hatırlıyor musun?"

"Tanrım, Ella, şimdi sırası değil. Lütfen git."

"Gitmek mi? Sence bana bir açıklama borçlu olduğumu düşünmü—"

"Ella—"

"Aslında var ya" diye bağırıyorum. "Önemli değil. Artık umurumda değil—"

Jamie'nin gırtlığının gerisinden bir kükreme çıkıp tünelden çıkan hız treni gibi dışarı fırlıyor: "Çık dışarı!"

Bu beni susturuyor. Daha önce bağırıldığını hiç duymadım. Beni korkutuyor. Daha önce Jamie'den hiç korkmadım. Sessizce, sersemlemiş biçimde, arkamı dönüp oturma odasından çıkıyorum.

Jamie'nin iniltisini giriş salonundan duyuyorum. "Geri gel! Ella, üzgünüm, bekle!"

Çok geç.

Çıkarken kapıyı çarparak tüm evin titremesine neden oluyorum.

Tatlım, olmayacak bir şey için asla ağlama,
 Tanrı'nın vermediği şey için ağlama.
 Eğer aşkın en ufak kırıntısı bile doğru olsaydı
 O zaman cennette olurduk,
 Bu yalnızca dünya, canım benim,
 Gerçek aşkın olmadığı bir yer.

Elizabeth Rossetti (önceki soyadı Siddal), “Ölü Aşk” 1899

Kapının girişindeki merdivenlerden aceleyle iniyorum ama sanki farklı bir evrene geçmiş de kendimi ıslak bir kaldırımında bulmuşçasına kayıp hissederek son basamakta duruyorum. Sola mı gitmeliyim yoksa sağa mı? Yukarı mı aşağı mı?

Arkamdaki kapı açılıyor.

“Ella, lütfen, Üzgünüm, dur.”

Nefes nefese kalmış, zorlukla çıkan sesini duyuyorum ama etkilenmiyorum. Hâlâ bu kara delikten çıkış yolunu bulmaya çalışıyorum.

“Ella, lütfen, açıklamama izin vermeye mecbursun.”

Sinirim yeniden tepeme çıkıp beni içinde bulunduğum ana getiriyor. Ona bakmak için arkamı dönüyorum. “Ah, zorunda mıyım?”

“Tek istediğim—”

Konuşmayı bırakıyor. Kapının çerçevesine yaslanıyor. Solgun ve titrek. Kendini düzelterek durumu kurtarmaya çalışıyor ve eve doğru işaret ediyor. “Çay yapacağım, olur mu?”

“Çay istemiyorum, Jamie!”

“Sana daha sert bir şeyler ikram edebilir miyim?”

Kollarımı birleştiriyorum “Açıklama. Bana açıklama ikram et.”

Gözleri nazik ve yorgun, yüzü uzun ve solgun. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir haftada şekil değiştirmiş ama tam olarak nasıl bilmiyorum. Şimdi, olduğunu sandığım insanı değil de onu gerçekte olduğu şekliyle gördüğümünden mi acaba? Ya da ortada başka bir durum mu var?

“Pekâlâ.” Hızla nefes alıyor, kapıdan uzaklaşıyor ve merdivenden aşağı kasıtlı bir adım atıyor. “Epey ciddi tıbbi bir durumun ortasındayım. Bu—”

“Epey ciddi tıbbi bir durumun içinde olmayan kim biliyor musun? Kardeşin. Ölü kardeşin.” Yüzümü buruşturmamak için kendimi tutuyorum. Bu, kulağa niyet ettiğimden daha duyarsız geliyor.

Kaşlarını kaldırıyor. “Bunu nereden biliyorsun?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Soruları ben soruyorum” diyorum ileri geri yürüyerek, bir yandan düşüncelerimi düzene sokarken. Ya da sokmaya çalışırken. “Bu nedir? Neyin var?”

“Multipl miyelom.”

Yürümeyi bırakıyorum. “Bu... Oliver'ın hastalığı değil mi?”

Jamie başıyla onaylıyor.

“Onu öldüren bu değil miydi?”

Jamie yeniden onaylıyor.

“Yani ölüyor musun?” Sesim nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Sanki bugün neden o pantolonu giydiğini sorar gibiyim. Bununla düzgün şekilde başa çıkamadığımın farkındayım ama normalde elimin altında olan, mantık, nesnellik ya da herhangi bir yetiden şu anda eser yok. Hiç bu kadar eli kolu bağlı hissetmemiştim. Yani en azından son on iki senedir.

Jamie gözlerinde kaçınılmaz cevapla yalnızca bana bakıyor. Gözlerine bakamıyorum. Merdivenden dikkatlice bir basamak daha iniyor. Dengesini kaybederek tırabzana tutunuyor. Eski, paslanmış ve tehlikeli derecede gevşek tırabzan, ağırlığı altında hareket ediyor. Dengesini sağlamaya çalışarak iki eliyle tutunuyor. Merdivenlerden yukarı fırlayıp ona yardım etmek

istiyorum ama yapmıyorum. Şu anda bunu yapamam. Ellerine bakıyorum. Bir tanesinin üstünde, kırmızı lekeli bir yara bandı var. “İçerideki kemoterapi miydi?”

“Saline.”

“Saline?”

“Kemoterapi. Hızla enjekte edilen bir tür kemoterapi. Bir de hap. Ama sonrasında saline serumunu yıkamak—”

“Ne kadar süredir tedavi görüyorsun?”

“Altı hafta. Bu üçüncü. İçeri girsek mi?” Üstü hâlâ çıplak. Yağmur dinmiş olsa da yerini rüzgâr aldı.

“İstersen gir.”

“Hayır, yalnızca bir öneriydi.” Bunu dedikten sonra dikkatli bir adım daha atıyor. Tırabzan her an kırılabilir. Bu gerçeğin farkında olan Jamie, “Bunu cidden tamir etmem gerekiyor” diye mırıldanıyor.

İçimdeki sorular tsunami gibi kabarıyor. Acımasızlaşıyorum, ses tonum bir dava avukatınıninkine benziyor. “Neden saçın var?”

“Bilmi- bilmiyorum. Kimi insanın şansı yaver gidiyor.”

“Şansı mı?” Ağzımdan alaycı bir kahkaha çıkıyor. “Neden daha hasta değilsin?”

“Çok hastayım, Ella.”

“Peki, neden fark etmedim? Neden hiç kusmadın? Yatak istirahatine çıkmadın? Hem kim evde kemoterapi alır ki? Kimin özel hemşiresi olur—”

Jamie'nin gözlerindeki nezaket yok olup yerini yorgun bir bıkkınlığa bırakıyor. “Ella, Bu soruların gerçek cevaplarını istiyor musun? Çünkü sana oturup kendimi anlatmaktan memnuniyet duyarım ama senden tek istediğim biraz olsun nezaket göstermen. Lütfen. Şu anda iflah olmaz bir baş ağrım var.”

Onu dinlemiyorum bile çünkü söylediği bir şey geri gelip önüme konuyor. “Altı haftadır tedavi görüyorsun” diyorum. “Yani birlikte olduğumuz süre boyunca?” “Birlikte olduğumuz süre” tümcesi sis gibi üstümüzde dolaşıyor. Bu bir yanlış isimlendirme, gerçek anlam yoksunu bir yer tutucu. Hem her şeyi ifade ediyor hem de hiçbir şey ifade etmiyor.

Belli belirsiz gülümsüyor. Hüzünlü. Neredeyse pişman. “İlk tedavim aslında seninle ben karşılaştıktan sonra...kilerde. Kusura bakmazsan oturmak zorundayım. Çömelirken, yamuk tırabzandan güç alıyor ve çok ihtiyacı olduğu oturağı kaldırımdan sonra üçüncü basamak sağlıyor, bu da tuhaf biçimde bizi aynı göz hizasına getiriyor.

Kilerdeki itirazlarını hatırlıyorum. Yapamam. Konu da bu. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. “Neden böyle bir şeye başlarsın ki—”

“Benim son eğlencem olman gerekiyordu.” Güçlkle bana bakıyor. Sonra korkunç bir şekilde, kıkırdıyor. “Yolun açık olsun, iyi tatiller partim.” Gülmeye devam ediyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. “Siktir. Ne aptalca.”

Ben gülmüyorum. “Bana neden söylemedin?”

“Neden söyleyecektim?”

Kan beynime sızıyor. “Çünkü bu beni de etkiliyor!”

Gülmeyi keserek, yaşlı gözleriyle bana bakıyor. Sesi boğuk. “Nasıl? İlişki istemiyorsun. Gideceksin. Bir planın var. Benim de vardı.”

Süren sessizlik sırasında Jamie yara bandıyla oynuyor ve lekenin büyüdüğünü fark ediyorum. Parçalara ayrıldığımı, ikiye bölünerek çatladığımı hissediyorum ve o anda ondan nefret ettiğim kadar kimseden nefret etmediğimi fark ediyorum.

Babam öldüğünde annem güçlü olanın ben olmam gerektiğini açıkça belli etmişti. Kendimi bırakamayacağımı, çünkü bana ihtiyacı olduğunu. Bu tam anlamıyla sağ gösterip sol vurmaktı. On iki sene önce o anne olmuş ben de evlat olmuştum, dünyamızın kuralları buydu. Sonra birden kuralların artık bu olmadığına karar verdi ve kapana kısıldım. Jamie'ye bakıyorum. Yeni bir kural değişikliği. Yeni bir sağ gösterip sol vurma.

“Beni kapana kısıtıracığını düşündün” diye suçluyorum.

Gözleri alev alev oluyor. “Kısıtırmak mı?”

“Sana âşık olacağımı. Kalacağımı. Sana bakacağımı.”

Ağzı kocaman açılıyor ve aniden, derinden, hatalı olduğunu anlıyorum. “Gözünde bu kadar aşağılık mıyım?”

Gözlerindeki acı öfkemi alevlendiriyor. Şimdi kötü olan

ben miyim? “Belli ki ben senin gözünde o kadar aşağılıktım. Şimdi suçlu ben miyim?” diye patlıyorum.

Kendini aniden basamaktan doğrultuyor ve tırabzanın betonundan kopacağına neredeyse emin oluyorum. Kasılıyorum. Konuşmaya çalışıyor. “Sen...” Ama devam edemiyor. Yüzü sararıyor, iki büklüm olarak o işe yaramaz tırabzana tutunuyor. Başını düşürüp nefes almaya çalışıyor. Yara bandındaki kan büyüyor. Dur! diye bağıryorum içimden.

Jamie, pes ederek yeniden yerine oturuyor, sanki fazlasıyla mızrak yemiş bir boğa gibi kocaman olmuş burun deliklerinden nefes almaya çalışıyor. Bandajlı elini uzatıyor. Çağırıyor. “Lütfen.”

Aramızdaki sözde önemsiz üç basamağı çıkmak yerine, boğasını öldürmüş matador edasıyla geri çekiliyorum. Jamie, başını her zaman yaptığı şekilde kaldırarak geri çekilmemi izliyor. Ancak bu sefer hareketinde sevgi yok. Yalnızca şaşkınlık var. Bir de acı.

Şu anda bu türden bir acıyla uğraşamam, ben hâlâ kendi acımı anlamlandırmaya çalışıyorum. Neden bu kadar acı çekiyorum ki?

“Vay canına” dediğimi duyuyorum. “Seni sevmediğim iyi oldu.”

“Magdalen” demeyi başarıyorum taksiciye. Sanki kendimin balmumu heykeli gibi hissediyorum, sanki bedenimin tüm bölümleri algılamakla meşgul ve konuşmak gibi sıkıcı bir işle uğraşamazlarmış gibi. Sorular yığılıyor, beynimi dolduruyor ve beni taksinin arka koltuğuna yapııştırarak boğuyor. Bir düşünceyi tamamlayamadan yenisi geliyor.

Ve o düşünce, diğerlerini hamamböcekleri gibi kaçırtıran o düşünce: Az önce ölmekte olan bir adamı terk ettim.

Düzeltilme: Az önce ölmekte olan bir adama seni sevmediğim iyi oldu deyip ondan sonra terk ettim.

Telefonum çalıyor. Cevap vermeyecek olsam da robot kollarımla ceketimin cebinden telefonumu çıkarıyorum.

Ama arayan Jamie değil. Gavin.

"Gavin" diyorum çatlak bir sesle.

"Tatilden önce arayayım dedim, üzerinden geçmemiz gereken bir şeyler vardır belki. Kız kardeşime gidiyorum ve yarın telefonu açmama bile izin vermeyecek."

Yarın ne var? Sonra hatırlıyorum. Şükran Günü.

Şükran Günü! Hay aksi! Connor! "Hayır, evet, Ben-bence her şey ta-tamam" diye kekeliyorum. "Ben bir-bir plan üzerinde çalışıyorum, şu makbuz. Biraz sonra gönderirim. Birkaç gün sonra yani."

Bir duraksama var. "İyi misin?"

"Evet! Yalnızca..." Ne? Tüm düşünceler kafamda uçuşuyor. "Üzgünüm, Gavin. Bir saniye bekleyebilir misin?"

"Elbette."

Taksiciye doğru eğiliyorum. En azından bunu başarabilirim. "Affedersiniz? Üzgünüm, ama geri dönebilir misiniz? Şeye gitmem gerekiyor..." Kulübün adını hatırlayamıyorum. "O kulübün adı ne? Kalenin oradaki?"

"Kale."

"Evet, Oxford Kalesi'nin oradaki."

"Kale."

Ofluyorum. "Cinayet işlemeye uygun arka sokağı olan yer var ya—"

"Orası Kale, canım."

Ah, oldu o zaman. Kapsamlı Abbott ve Costello eğitimim beni hayal kırıklığına uğrattı. "Tabii, evet, teşekkür ederim, orası." Arkama yaslanıp tek düşünceye odaklanmaya çalışıyorum, tek bir düşünceye. İşe yaramıyor. Hiç bu kadar altüst hissetmemiştim. Hiç uyuşturucu kullanmadım ama kötü kafa böyle bir şey olmalı. Merdivenlerin hiçbir yere çıkmadığı ve kapıların, az önce çıktığın odalara açıldığı o arayış dolu kâbuslardan bu. Bir Escher çiziminde kısıtlı kaldım.

Sonra, gerçekliği yeniden kuran adımı duyuyorum. Yumuşak. Uzaktan. Sanki suyun altından gibi. "Ella? Alo?"

Elimdeki telefona bakıyorum. "Selam, üzgünüm!" diye bağıyorum, telefonu beceriksizce kulağıma götürerek. "Bur-buradayım."

“Dinle” diyor Gavin. “Kimi yeni işe alımlarla ilgili düşünmeni istiyorum, tamam mı? Özellikle politik direktör yardımcısı. Genç birine ihtiyacımız var çünkü biz yaşlı ve yorgunuz, ama bu kişi deneyimli de olmalı. Bu tek boynuzlu atı nerede bulabileceğimize dair bir fikrin var mı?”

“Birâz düşüneyim” diyorum, Neden beni işe almıyorsun ki? diye düşünerek. Sonra da neden bunu düşündüğümü merak ediyorum. O işi gerçekten ister miydim? Politikanın kampanya tarafıyla işim bitti sanıyordum.

“Kim bilir” diyor. “Belki seni işe alıveririm.” Gülüyor. “Pekâlâ, iyi tatiller. O ülkede hindi bulmak konusunda bol şans.”

Kapatıyor. Telefonuma bakıyorum. Ciddi miydi? Telefonum yeniden çalıyor ve beni o kadar ürkütüyor ki taksinin zeminine düşürüyorum. Ellerim titreyerek yerden alıp arayanın ismine bakıyorum. “Çok çok çok üzgünüm” diyorum hemen.

“Yaşıyor.” Connor kötü bir Dr. Frankenstein taklidi yapsa da sesindeki içten endişeyi duymamak mümkün değil.

“İyiyim, tualete gittim ve...” Onu bu hikâyeye sürüklemenin imkânı yok. Keşke ben kendimi bu hikâyeden dışarı sürükleyebilsem. “Kendimi çok iyi hissetmiyordum. O yüzden gittim.” Olabilecek en kötü yalan. Dr. Davenport'tan ders almalıyım.

“Neden gelip beni bulmadın? Sana eve kadar eşlik ederdim” diyor Connor. Ne kadar iyi bir çocuk. Ne kadar yakışıklı, iyi bir çocuk. Connor Soyadı-Herneyse tam olarak ne söyleneceğini biliyor. “Pekâlâ” diye lafa devam ediyor. “Burada Charlie'yle durmuş, oldukça üzgün ve terk edilmiş bir Düşes'e bakıyoruz. Onu getirmemi ister misin?”

“Yani siz-siz hâlâ kulüpte misiniz?” Tam bir öküz gibi parmaklarımı taksiciye doğru şıklatmaya başlıyorum. Adam şaşkın görünüyor.

“Evet, hepimiz hâlâ buradayız. Charlie sana bir sürü mesaj attı.”

Kahretsin! Parmak şıklatmayı bırakıp telefonumu sessize alıyorum ve taksiciye. “Dur! Yani git! Magdalen! Kale değil.”

Mağara adamından eksik kalır yanımda yok.

“Ama neredeyse geldik, hanımefendi”

Herkesin beklemekte olduğu ara sokağı karşımda görüyorum. “Hayır, biliyorum, istemiyorum, Kale değil! Magdalen!” Taksici frene basıyor, aracı geri döndürmeye başlıyor ve homurdanarak “Tamam, tamam, heyecan yapmana gerek yok” diyor.

Telefonumun mikrofonunu yeniden açıyorum. Connor, “Ella? Ella, orada mısın?” diyor.

“Affedersin, acaba, Charlie'den bisikletimi kampüse getirmesini ister misin?”

Connor yanıtlamadan önce mırıldanmalar duyuyorum. “Evet, sorun yok. İyi olduğundan emin misin—”

“İyiyim. Teşekkürler, Connor. Tekrardan. İyi gece—”

“Ella, bekle.” Kıkırdıyor. “Bana cevap vermedin.”

“Neye?” Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok.

“Londra? Şükran Yemeği? Sen, ben, garnitürler?”

Hiç zamanı değil, diye düşünüyorum. Yapamam. Hayatta yapamam. Belki böyle olmadığım başka bir zaman—

“Ella? Bu büyük bir—”

“Evet, çok isterim.”

Bunu söylediğim anda, kelimeler ağzımdan çıktığı anda ölmek istiyorum. Telefonu kapatıyorum. Bir kenara atıyorum. Dışarıdaki bulanık karanlığa bakıyorum, yağmur taksinin camından aşağıya süzülüyor.

Sonra gözyaşları süzölmeye başlıyor.

Kısa süre içinde hıçkırıklarımı tutamaz oluyorum. Ses taksinin içinde yankılanıyor.

Taksici dikiz aynasından bana bakıyor. “Neşelen, canım” diye şansını deniyor. “Sorun her neyse, hayat çok kısa, değil mi?”

Londra sanki başka bir şehir gibi geliyor. Oxford'da kendimi o kadar rahat hissetmişim ki yeni bir şehre gelince oranın yuvam olduğunu anlıyorum. Londra bana Washington'ı hatırlatıyor; gelişen, hareketli, küresel bir metropol. Ama yine de bu-

rada belli belirsiz bir antikalık, insanı hazırlıksız yakalayan bir hoşluk var. Ah şuraya bak. Ah şu iki katlı otobüse bak! Ah şu metruk ama tümüyle ikonik telefon kulübesine bak! Connor daha önce Londra'ya gelmiş o yüzden müthiş bir tur rehberi. Aynı zamanda çok hoşsohbet. Aramızda yalnızca birkaç kez tuhaf bir sessizlik oldu ki bu normal şartlar altında iyi işaret sayılırdı. Ama bunlar normal şartlar değil. “Ella, beni duydun mu?” dediği ve benim de “Affedersín, ne?” dediğim çok fazla durum oluyor.

Dün gece pek uyumadım.

Saatlerce çevrede yürüdükten ve iyice acıktıktan sonra, Mayfair'de, Grosvenor Meydanı'na bakan gösterişli oteldeki yemek masasına memnuniyetle oturuyoruz. Birkaç Amerikalı turist ve tam yanımızdaki dört kişilik aile dışında içerisi çoğunlukla boş. Amerikalı bir anne fazlasıyla İngiliz çocuklarına bayramın önemini açıklamaya çalışıyor.

“Ama anneciğim, neden hindi yiyoruz? Hindi Noel içindir” diyorlar. Kadın destek için İngiliz eşine bakıyor. Birlikte sevimli çocuklarının sorusunu yanıtlamaya çalışıyorlar. Kendimi onun yerinde hayal ediyorum: İngiliz koca, İngiliz çocuklar, yabancı bir ülkede bir yabancı. Bu düşüncenin çekici bir tarafı olduğunu fark edince şaşıyorum. Ancak adam eğilip kadının alnını öperken başımı çeviriyorum.

“Ella?” Connor'ın sesi benî şimdiki zamana döndürüyor. Bir kez daha. Garson elinde, üzerinde iki kadeh şampanya olan bir tepsiyle yanımda dikiliyor. “Otel bize şampanya ikram ediyor. İster misin?”

“Biz kimiz ki reddedelim?” diyorum, coşkuluymuş gibi davranarak. Kadeh tokuşturuyoruz. Birbirimizin gözlerinin içine bakıp birer yudum alıyoruz. Connor'ın iyi vakit geçirdiği belli oluyor. Ben de iyi vakit geçiriyorum. Gerçekten. O ilginç bir erkek. Yürüyüş sırasında, gittiğimiz okullardan, eski işlerimizden, Washington mahallelerimizden, restoranlardan, barlardan bahsettik. Bence bu şeyler, teknik anlamda insanı tanımlayan detaylar, gerçek konulardan bahsetmemek karşılığında insanlara verdiğin türden şeyler.

Connor iyi bir aileden geliyor. Babası hâkim, annesi cer-

rah. Bahsetmeye değer iki eski sevgilisi var (haklıydım), kusursuz bir eğitim almış, siyasi anlamda ılımlı, çok seyahat etmiş, çok okumuş, İspanyolca biliyor, Etiyopya mutfağını seviyor, her yaz iki haftasını ailesinin üzüm bağlarındaki “kulübesinde” geçiriyor. Oxford sonrası için planları belirsiz. Şampanyalarımı zı yudumlayıp lobiden gelen arp sesini dinlerken, Connor ikilemini açıklıyor: Washington'a geri dönüp bir dolu para kazan ya da kendi cebinden ödeyerek Hindistan'a gidip gönüllülük yap ve “su filtresiyle kondomun nasıl kullanılacağını açıklayan beyaz züppelerden biri” ol. Alaycı ses tonu gözlerinde gördüğüm ışıltıyı maskeliyor.

“Middlemarch kitabını okudun mu?” diye lafa dalıyorum.

“Hayır” diye cevaplıyor, konuşmaya karar vermemden dolayı rahatlamış görünüp derin bir nefes eşliğinde şampanyasını yudumlayarak.

“Birincisi, okumalısın. İkincisi, bir kısım var ki” diye lafa giriyorum ama garson Şükran Günü tabağını getirerek beni bölüyor. Fena değil ama Bentsen'in 1988 başkan yardımcısı seçimlerinde Quayle'e dediği gibi “Jack Kennedy'yi tanırım senatör ve siz Jack Kennedy değilsiniz.” Evet, tabakta hindi var ama patatesler, kırmızı fırın patates. Nane jölesi kıvamında, aralarında tanımlanamayan ıslak bir ekmeğin (garnitür?) de olduğu, tabaktaki diğer şeylerle yavaşça arkadaş olan, pembe bir sos (kızılçık, sanırım?) ve elbette kabak var. Bu ülkede hep kabak olur. Hepsinin üstünde de kültürel açıdan tutarsız bir Yorkshire lokması kabarcığı var.

“Mutlu Şükran Günleri” diyor Connor, kadehini kaldırarak.

Ben de bardağımı kaldırıyorum ve göz temasını sürdürmeye çalışıyorum. “Mutlu Şükran Günleri.” Birbirimize gülümsüyoruz. Kadehimi, içmeden elimden bırakıyorum. Şampanya midemi kaldırıyor ve yalnızca kadehe bakmak bile başımın ağrmasına sebep oluyor gibi geliyor.

Hindisini kesiyor. “Middlemarch diyordun?”

“Doğru! Pekâlâ, şimdi bu kitap sekiz yüz sayfa falan ve ana karakter şeye âşık—” Tabağımın yanındaki telefonum çalıyor.

“Üzgünüm. Kapattığımı sanıyordum.” Telefonu elime alınca ekrandaki isme bakıyorum. Annem.

İsmi Connor da görebiliyor. “Cevapla” diyor.

“Sorun yok.”

“Ella, bu annen. Ulusal tatildeyiz. En azından merhaba demeyecek misin? Gerçekten, benim için sorun değil.”

Kibar olmaya çalıştığım için cevap vermediğimi sanıyor. Hiçbir şeyden haberi yok. Connor muhtemelen ailesiyle sürekli konuşuyor. Muhtemelen onlara Şükran Günü sepeti bile gönderdi. Harika. Şimdi cevaplamam gerekiyor.

“Selam, anne.”

“Selam, tatlım!” diyor annem, telefonu açtığıma açıkça şaşıracak. Bir anlık sessizlik oluyor. “E o zaman Şükran Günü’nün kutlu olsun!”

Yorkshire lokmasından bir parça koparıp ağzıma atıyorum. “Senin de Şükran Günü’nün kutlu olsun. Bugün Mal Teyze’ye gidecek misin?”

“Evet, birazdan. Peki nasılsın? Orada Şükran Günü’nü kutluyor musun? Bir şeyler yiyormuşsun gibi geliyor.”

“Kutluyorum. Mayfair’de bir otelde hindi yiyorum. Ki bu asla kuracağımı düşünmediğim bir cümle.”

“Yalnız değilsin, öyle değil mi?”

Aniden endişeliye dönen ses tonu birden sinirimi bozuyor. Connor’ın tabağına eğilmiş yakışıklı yüzüne bakıyorum. “Aslında, hayır” diye cevaplıyorum çünkü ne olacaksa olsun. “Bir randevudayım.” Connor başını kaldırıp bana gülümsüyor.

“Oooo!” diye bağırıyor annem, katışıksız heyecanla. Okyanusun öbür tarafından, kafasında biriken soruları sezebiliyorum. Aşk hayatım hakkında hiç konuşmam. Buna aşk hayatı denebilirse. “Adı ne, İngiliz mi, ne—”

“Adı Connor, Amerikalı, bir doktor.” Connor, hatalı tanıma kaşını kaldırıyor. Elimi sallayarak, her neyse işte, gerçeğe yakın işareti yapıyorum.

“Kulağa harika geliyor” diyor annem iç çekerek. “Biriyle görüştüğünü bilmiyordum, El, Bana hiç anlat—”

“Biz ‘görüşmüyoruz’ anne. Birbirimizi çıplak görmekten

bahsediyorsan o ayrı.” Connor neredeyse şampanyasıyla boğuluyor.

“Ah, yapma canım” diye iç çekiyor annem; saygısızlığıma alışkın. Annemin sahip olduğu onca özellik içinde, namusluluk taslamak şaşırtıcı biçimde yer almıyor. Sonuçta bir doktor muayenehanesinde çalışıyor.

“Beni bilirsin. Bağlanmam, işim yalnızca seksle.” Connor elinde şampanya kadehiyle, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor.

“Eleanor! Sende nasıl bir ağız var.”

“Ne tesadüf, dün gece Connor da aynı şeyi söyledi!”

Bana cık cık yapıyor. “Yalnızca şakalaştığını biliyorum ama ona karşı iyi davran. Nasıl olabildiğini biliyorsun.”

Evet. Biliyorum. Erkekleri incitirim. Erkekleri terk ederim. Onları ayartıp, çekip giderim. Seni sevmediğim iyi oldu sözü manda sürüsü izdihamı gibi kafama doluyor. Görmezden geliyorum. Birinin bir izdihamı görmezden gelebileceği kadar. “O iyi” diyorum kararlılıkla, keyifsiz bir halde. “Kendini idare edebilir.” Hedefinden şaşmış bir öfke parıltısı anneme yöneliyor, kendimi tutmaya çalışıyorum. Onu suçlamak doğru değil. Yirmi dört yaşındayım. Bunu aşmam lazım.

Şampanya aniden o kadar da kötü bir fikir değilmiş gibi gelmeye başlıyor. Kocaman bir yudum alıp ses tonumu düzeltiyorum ve “İkimiz de yılın sonunda buradan ayrılıp kendi yolumuza gideceğiz. Bir ilişkiye başlamak aptalca” diyorum. Neredeyse kimden bahsettiğimi unutmak üzereyim ama Connor, sanki söylediklerimi gönülden onaylarmış gibi arsızca başparmağını kaldırıyor ve ben de gülümsemeye çalışıyorum.

“Yani, sonuna kadar tadını çıkarmaktan çekinme” diyerek kıvırıyor annem. Şimdi ders verme vakti. “Şu adamın dediği gibi. Biliyorsun, sevdiğini kaybetmek daha iyidir — hayır, dur. Neydi?”

“Sevdiğini kaybetmek—” Annem şiir mi okumaya çalışıyor? Gerçekten mi? “Sevdiğini kaybetmek daha iyidir hiç sevmemiş olmaktan’ anne.”

“Evet o. Evet o. Adam haklı. Bana inan. Ben bilirim.” Ses-

sizliğe gömölüp sonra iç çekiyor. “Tatil dönemlerinde hep daha kötü oluyor.” Ani üzüntüsü beni şaşırtıyor. Rahatsız da ediyor, ki bu haksızlık. Annem “Peki şiiri kim yazmış?” diye sorarken şampanyamdan bir yudum daha alıyorum.

Kim neyi yazdı? Düşünceyi tamamlayamadan cevap, boğazımın düğümlenmesiyle birlikte aklıma geliyor. Şampanyayı taş yutar gibi yutuyorum. “Tennyson. Alfred Lord Tennyson, anne.”

“Peki, peki. Dinle, tatlım. Mal'e gitmek için çıkmam gerek. Kar yağabilir diyorlar ve eğer yağarsa o sırada yolda olmak istemiyorum. Connor'a benden selam söyle. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum” diye cevaplıyorum. Bu kadar robot gibi söylememeyi dilerdim ama dürüstçe bunun bir yalan olmadığını söyleyebilirim. Onu seviyorum. Kendimce. O her ne demekse. Ben nasıl seversem.

Kapatınca telefona bakıyorum. “Annem selam söyledi.”

Toparlanmamız bir dakika sürüyor. İkimiz de birkaç lokmayı sessizlik içinde yiyoruz. Sonunda, Connor, “Peki, şu okuman gereken sekiz yüz sayfalık kitaba gelince...”

“Pekâlâ.” Nefes alıyorum. Konuyu burada bırakabilirim ama bir şey beni devam etmeye zorluyor. “Ana karakter, sekiz yüz sayfa boyunca aynı adama âşık, başka bir adamla evli olsa da. Sonra kocası ölüyor ama kadın yine de sevdiği adamla birlikte olamıyor çünkü rahmetli kocası vasiyetine, eğer o adamla evlenirse –adam fakir sanatçı tipi– yoksul kalacağını çünkü ona bıraktığı tüm mirastan mahrum olacağını yazdırıyor.”

“Amma şerefsizmiş” diye yorumluyor Connor, patatesine çatalını batırırken.

“Aklın hayalin durur. Ama hayatının aşkı tam son kez gitmek üzereyken Dorothea –kızımız bu– sonunda duygularını kontrol edemiyor ve lanet edip, onunla birlikte olmak için her şeyi ardında bırakıyor.”

“Neden?”

Ona bakıyorum. Neden mi? “Çünkü aşk.” Connor bir lokma daha alıyor. Boş konuşmaya başlayacağımı hissediyorum. Kendimi durduracak gücüm yok. “Yağmur yağıyor, fırtınalar

kopuyor, adam gitmek üzere ve kız hıçkırarak ağlamaya başlıyor. O anda aşkın bir bedeli olduğunu fark ediyor. Bedelin ne olduğunu anlamak zorunda kalacağını da fark ediyor. Tam o anda da Dorothea 'Her şeyin bedelinin ne olduğunu öğreneceğim' diyor. Bölümün sonu."

Connor şampanyayı dudaklarına götürerek başıyla onaylıyor. "Çünkü onunla olmak için fakir olması gerekiyor."

Duruyorum. "Yani evet, ama bu aynı zamanda mecazi." Kocaman bir lokma hindi alsam da konuşmaya devam ediyorum. "Çünkü Dorothea kendine hiçbir zaman hissetme izni vermiyor. Dindar, düşünceli ve her şeyi insanlığın iyiliği için yapıyor ama bu yalnızca gerçekten önemi olan hiçbir şeyin fazla yakınına yaklaşmadığı anlamına geliyor. Yani kişisel olarak önemli. Mesafe onu koruyor. Yani çok kayıp yaşamazsan çok incinmezsin, değil mi?"

Connor bunu düşünüyor. "Evet, doğru."

"Ama bu kozmik bir şaka! Çünkü nasıl olsa kaybedeceğiz. Korunmanın yolu yok! Ortada sadece ölüm var. Bedel bu!"

Ben nefes alıp içimdeki deliyi susturmaya çalışırken Connor da bir anlığına masa örtüsüne bakıyor. Çekingen biçimde gülümsüyor. "Üzgünüm. En son anlayabildiğim kitap Aç Tırtıl'dı. Edebiyat analizi konusunda çok kötüyüm."

Hindiyi ağzımda döndürmeye başlıyorum. "Ben de öyle olduğumu düşünmeye başlıyorum." İç çekiyorum. Bir anlığına duraksayıp sonra gülümsüyorum. "Bu Hindistan'la ilgili. Sen ve Hindistan. Her şeyin bedelini öğreneceksin. Amaç bu." Connor hoşnut biçimde başını sallıyor. Tabağıma dönerek, Dorothea'yı, Middlemarch'ı, az önce yaptığım berbat açıklamayı düşünüyorum. Keşke bu konuyu Jamie'yle konuşabilseydim. O anlardı. Ne diyorum ben? Bu kitabın en sevdiği kitap olmasının bir nedeni var. Zaten anlıyor. Derinden. Tensel.

"Biliyor musun" diyor Connor, "annenle sohbetin... Ben hiç sorgusuz sualsiz, yatak arkadaşı türünden bir ilişki yaşamadım. Belki denemeliyim." Bana takılıyor, evet ama aynı zamanda suları da test ediyor. Ben burada oturmuş, aşk, ölüm ve bedel hakkında düşünüyorum, Connor gitmiş yatmayı düşünüyor.

Onu suçlamıyorum. Keşke ben de bunu düşünebilseydim. Sandalyemi geri itip peçetemi toplarken, geç de olsa tam olarak ne yaptığımı merak ediyorum. Bir yandan çantamda para ararken, kendimi “Connor, eğer biriyle, sorgusuz sualsiz, yatak arkadaşı türünden bir şey yaşayacak olsaydım, o kişi kesinlikle sen olurdun. Çünkü kendine bir baksana. Ama öyle bir niyetim yok” derken buluyorum. Sonra, kulağa ilginç bir şekilde şaşırmış gelen bir tonla, “Ben gideceğim” diye ekliyorum.

Dehşete düşmüş görünüyor. “Ella, öyle demek—bekle, dur, çok üzgünüm—”

Ellerim hafifçe titreyerek masaya elli sterlinlik bir banknot atıyorum. “Hayır, hayır, sorun sen değilsin. İnan bana, sorun hiç de sen değilsin. Gitmem gereken...bir şey var.”

Connor birazcık rahatlıyor. Birbirimize bakıyoruz. “Yani gitmen gereken biri mi demek istiyorsun?” diye soruyor. İstem-sizce başımla onaylıyorum. Gülümsüyor. “Annene ne diyeceğiz?”

İkimiz de aradaki gerginliğin azalmasından mutlu biçimde kıkırdıyoruz. Duraksıyorum. “Bu çok hoştu. Sen çok hoşsun. Üzgünüm, Connor.”

“Üzülme” diyor biraz fazla rahat biçimde. Merhametli biçimde “O şanslı bir erkek” diye eklerken çenesi kasılıyor.

Yanından geçerken Connor’ın omzunu sıkıyorum ve ferah geceye, aklımda Jamie tanıdığım tüm insanlar arasında şanslı denebilecek son kişi düşüncesiyle çıkıyorum.

Kaç kişi senin memnun zarafet anlarını sevdi,
Ya da güzelliğini, doğru ya da yanlış bir aşkla,
Ama bir adam senin göçebe ruhunu sevdi,
Bir de değişen yüzündeki ıstırapları...

William Butler Yeats, “Yaşlandığında”, 1891

Jamie beni kapı eşiğinde gördüğüne şaşırmış gibi durmuyor. Kapıyı açıyor (bu kez kapıya vurdum) ve geri çekilerek beni içeri davet ediyor. Üzerinde pazen pijama altı ve eski bir Christ Church College tişörtü var. Onu daha önce böyle giysiler içinde hiç görmedim. Benim deneyimime göre, ya fotoğraf çekiminden çıkmış gibi ya da çıplak görünür. Yanından geçerken renginin bir garip olduğunu fark ediyorum. Dünden daha ince, çökmüş görünüyor.

Beni sessizce mutfaka götürüyor, lavaboya yöneliyor. Ben ortadaki tezgâhın önünde duruyorum. İngilizlere has bir alışkanlıkla, çay istenildiğini varsayarak su ısıtıcısını çeşme suyuyla dolduruyor. Sonra arkasını dönüyor ve birbirimize bakıyoruz.

“Nasıl hissediyorsun?” diye soruyorum.

Omuz silkip bir kolunu midesinin üzerinden geçirerek öbür kolunu sıvazlıyor. “Sanırım Şükran Gün’ün kutlu olsun demeliyim. Kutlu? Böyle mi diyorsunuz?”

“Evet, öyle. Teşekkür ederim.”

İkimiz de gerginiz. Resmi. İlk kez kendimi Amerikalıdan çok İngiliz hissediyorum. Elimin adanın gri ve siyah damarlı

mermer yüzeyinde dolaşmasını izliyorum. “Pekâlâ, özür dilerim.”

“Ben de.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. O yere bakıyor. “Tepkimden ötürü” diyorum.

Bana bakıyor. “Ben her şey için teşekkür ederim.” Birbirimizi, tanıdığımızı sandığımız o insanları inceliyoruz. Gözleri, şimdilik basit bir özrün yeterli olduğunu söylüyor ve ona katılıyorum. Şimdiki sorun, ona gidip sarılmak, onu sarmalamak istemem. Ama olduğum yerde kalıyorum. Artık birbirimize ne ifade ettiğimizden emin değilim.

Su ısıtıcısı ısınarak homurdanmaya başlıyor.

“Bana hikâyeyi anlatacak mısınız?” diye soruyorum.

Dört yıl önce, yirmi bir yaşındayken Oliver’a multipl miyelom teşhisi konmuş. Bundan iki sene sonra ölmüş. Hastalığın genetik bir bileşeni olsa da Jamie bunun nadir olduğunu söylüyor ve Oliver’ın muhtemel kök hücre donörüne ihtiyacı olduğunda hastalığa karşı test edildiğinde sonuçları temiz çıkmış yani endişe etmesine gerek olmadığını düşünmüş. Oliver’ın ölümünün üzerinden bir sene geçtiğinde, o sıralarda Cambridge’de okuyan ve bir arkadaşına biyoloji doktora araştırması konusunda yardımcı olan Jamie kan testi yaptırmış. Hastalığını böyle öğrenmiş. Jamie’nin vakası en az Oliver’ınki kadar agresif ama daha erken yakalanmış. Anında tedaviye başladığını ve Oliver’a uygulananı yaptığını açıklıyor: Kök hücre tedavisi. Bu birkaç seferlik kemoterapi, hücrelerin toplanması ve bir ay boyunca enfeksiyon kapma korkusuyla tümüyle izole biçimde hastanede kalmasını gerektiren implantasyon prosedürünü içeriyormuş. Bu ona bir senelik remisyon dönemi sağlamış.

Oxford’a geldiğim gün Jamie’nin de miyelomun geri geldiğini öğrendiği günmüş. Varsity Club’ın çatısında bir içki içmeye gitmiş, kendine kafa dağıtacak bir sarışın bulmuş, onu “Oxford’un en iyi restoranında” balık ve patates kızartması yemeğe götürmüş ve kendini resmen yol sersemi bir Ohio’lu Ella’yla iç içe geçerken bulmuş.

Su ısıtıcı fokurduyor ve tıslama sesi yükseliyor. Jamie’nin

alçak sesini duymak için adanın üzerine eğilmem gerekiyor.

Bir hafta önce benden uzaklaşma kararını açıklıyor. Aralık ayında, yeniden kök hücre tedavisine girip girmeyeceğine karar vermeden önce sekiz haftalık bir “pekiştirme” kemoterapisi görüyormuş. Bu tedaviyi ikinci yapışı ve etkilerini saklamakta güçlük çekiyormuş. Sürekli yorgun, yediklerinin midesinde duracağına güvenemiyor ve saç seyrekleşiyormuş. İktidarsız olabileceğinden endişelenmiş. Benden bir aylık ara istemiş çünkü tedavisinde bu kadar zaman kalmış.

Jamie hastalığı ve döngüleri hakkında her şeyi biliyor. Bunu Oliver’la yaşamış ve şimdi kendi kendine de yaşamak zorunda. O bir uzman. Tedavisini istediği şekilde yönetiyor: Evde, kendi programına göre. Elbette, parası olmasının faydasını görmüş. Bir hemşireye, akşam gelmesi için ödeme yapıyor ki serum çıktığı anda uyuyabilsin. Hemşireyi, örneğin, pazar günü çağırıyor ki ertesi günkü dersini yan etkileri hissetmeden atatabilsin.

Hep anı yaşarken gördüğüm Jamie aslında en üst düzeyde planlayıcı. Ben yanında yeteneksiz kalıyorum.

Su ısıtıcısının otomatik tuşu silah sesi kadar yüksek bir sesle atıyor. Dalgınlıkla ikimiz de zıplıyoruz. Ama ısıtıcıyı kaldırıp çay yapmak yerine, Jamie, sırtı buzdolabına dönük, yere bakarak öylece duruyor. “Sanırım sana neden söylemediğimi bilmek istersin” diyor.

Aslına bakılırsa hayır, bana neden söylemediğini zaten biliyorum. Uykusuz gecem sırasında, Connor’la, Londra’da yürürken ve Oxford’a geri gelirken geçirdiğim bitmek bilmeyen otobüs yolculuğu sırasında nedenini anladım. “Bir şey açıklamana gerek kalmadan aramızdakilerin biteceğini düşündün. Eğer durum... bu şekilde ilerlemiş olmasaydı bu plan mükemmel şekilde işlerdi.” Onun hakkındaki hislerimi en çok bu kadar açık edebilirim. Aramızdakilerin benim için kilerde anlaştığımızdan çok daha anlamlı hale geldiğini, şaşırtıcı şekilde daha anlamlı hale geldiğini...

Jamie başını iki yana sallıyor. “Keşke bunun doğru olduğunu söyleyebilseydim. Sanırım durum, aslında bundan daha

bencilce.” Başını kaldırıp bana bakıyor. Nefesimi tutuyorum. “Seninleyken, hasta değilmişim gibi davranabiliyordum. Hastalık yoktu. Gerçekten de zavalılıca.” Gevrek sesi fazla kızarmış ekmek gibi çatlıyor. “Kendimi seni hak ettiğime ikna ettim. Son on sekiz ay nedeniyle değil, son dört sene nedeniyle. Bir de gelecek nedeniyle sanırım. Sen benim ödülündün. Hediye. Şeyi hissedebilmek için son şansım...” Duraksıyor, ben de boşluğu doldurmaya başlıyorum. Şehvet mi? Heyecan mı? Ateş mi? Kararını “Bunu... hissetmeyi. Son bir kere” demekten yana kullanıyor. Bir kutu mendilin olduğu tezgâha dönüyor, birkaç yaprak alıp bana geri dönüyor. Ağladığını fark etmemiştim. “Ella. Çok üzgünüm.” Mendilleri bana uzatıyor, yüzümün ıslak olduğunu o zaman fark ediyorum. Ağlayan benim.

“Ama gerçekten ölmüyorsun” diyorum.

Çenesini her zaman yaptığı gibi bana doğru kaldırıyor. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani, tedavi görüyorsan ve bir kez remisyondaysan gerçekten ölmüyorsundur. Sen savaşıyorsun.” Bu bana mantıklı gelmiyor. Bu kadar hayat dolu birinden hayat nasıl akıp gidebilir?

“Aşamalar var” diyor, “ama bu tip bir hastalık müebbet cezası gibi. Tedavisi yok.” Bana kendimi daha iyi hissettirmek için basmakalıp lafları sıralıyor. Bardağın dolu tarafı, bitmeden bitmiş sayılmaz, havluyu atmak için erken vb. vb. “İşin sırrı” diyor Jamie, “sanki tenis maçındaki ağmışsın gibi tedaviden tedaviye atlamak. Topun arkaya gitmesine izin vermeyeceksin yoksa oyun biter. Yayılım ateşinde yeteri kadar kalacaksın ve büyük bir iyileşme umut edeceksin. Strateji bu.”

Gözlerimdeki soruyu görüyor: Eğer strateji buysa Oliver nasıl oldu da öldü?

“Onunki benimkinden daha ileri seviyedeydi. Ayrıca Oliver’ın teşhisinden bu yana tedavide katbekat gelişmeler oldu.” Duraksıyor, yutkunuyor. “Eğer Oliver’ın teşhisi benim teşhisim sırasında yapılsaydı, eğer sıralama tersine dönseydi, hâlâ hayatta olabilirdi.” Yüzünün rengi aniden atıyor. Gözleri dolu dolu ve tam ona mendil uzatmak üzereyken Jamie’nin yaşadığı

şeyin duygusal olmadığını anlıyorum. “Bana izin verir misin?” Mutfaktan çıkıyor, koridoru geçiyor ve banyo kapısının kapanışını duyuyorum. Sonra öğürme sesleri geliyor.

Benim midem de kasılıyor. Birlikte her şeyi – her şeyi yaptık ama bu nedense fazla yakın geliyor. Nefes almaya çalışıyorum. Gözyaşlarım yeniden akıyor. Ellerim, sanıyorum ki tüm hislerimi içimde tutma çabasıyla ve hangi yönden kaçacaklarına emin olamamakla birlikte gözlerime gidiyor, sonra ağzıma ve sonra da göğsüme gidiyor.

Jamie'nin az önce sarf ettiği, Oliver'a daha sonra teşhis konulsaydı hâlâ hayatta olabilirdi sözünü düşünüyorum. Bu aynı zamanda bu durumun tersinin de doğru olduğu anlamına geliyor. Eğer Jamie'ye ilk önce teşhis konsaydı, ölmüş olurdu. Oxford'a gelirdim, Oxford'da yaşadım, Oxford'da okurdum, Oxford'da içerdim, Oxford'da seks yapardım ama Jamie'nin Oxford'una sahip olamazdım. Onu bu hayatta, birkaç seneye, iki küçük önemsiz seneye, dünya tarihinde ölçülemeyecek kadar küçük bir süreyle, jeolojik bir göz kırpışla kaçırabilecek olma fikri beni felç ediyor.

Sifon çekiliyor, kapı açılıyor, çoraplı ayaklar koridoru geçiyor ve yüzü artık yer yer kızanık olan Jamie dönüyor. “Üzgünüm” diyor. Durmadan başımı iki yana sallıyorum. “Lütfen. Oturmak ister misin?”

“Evet, çok isterim. Teşekkür ederim.” Oturma odasına geçiyoruz ve “Sabahları daha iyiyim” diyor. Koltuğun iki uç köşesine oturuyoruz; bacaklarımı altına alıyorum. Jamie ise öne eğilip dirseklerini dizlerine koyuyor. Bu kocaman evde minnacık kalan profiline bakıyorum. Çok ayırık, çok yalnız görünüyor. “Ya annenle baban?” diye soruyorum.

“Ne olmuş onlara?”

Aslında tam bilmiyorum. Yalnızca onlar hakkında sormam gerekmiş gibi geliyor. Onlardan hiç bahsetmiyor ya da bahsetmek istemiyor. İşler bu kadar nasıl kötüleşti? “Bu onları feci üzüyordur” diyorum. Ne onaylıyor ne yalanlıyor. Aklıma korkunç bir düşünce geliyor. “Hasta olduğunu biliyorlar, değil mi?”

“Evet.”

“Peki, ilgileniyorlar mı—”

“Ella” diyor Jamie, “oda dönmeye başladı. Buna yarın devam etsek olur mu?”

“Elbette.”

“Uyanınca seni arayacağım.”

“Hayır, aramayacaksın.”

Bunu bekliyormuş gibi gerginlikle başını sallıyor. “Söz veriyorum. Yeniden kaybolmayacağım. Konuşacak daha çok şeyimiz—”

“Beni aramayacaksın çünkü burada kalıyorum.” Gözlerinde gördüğüm şeyi hemen anlamlandıramıyorum. Rahatlama? Pişmanlık? Umut? Korku? Belki hepsinden biraz. “Yukarı çıkmak ister misin?” diye soruyorum tatlılıkla.

Yavaşça başını iki yana sallıyor. “Burada uyumayı seviyorum. Yatak odamı iyi hissettiğim zamanlara saklıyorum.” Gözleri, gözlerime kilitleniyor ve en son, tam da yukarıdaki o yatak odasında birlikte olduğumuz zaman düşüyor aklıma aniden. Yalnızca bir hafta mı oldu? “Olumsuz çağrışımı sınırlıyor. Oturma odası hastane odası olunca yatak odası yatak odası oluyor.”

Ona bakıyorum. “Her şeyi çözmüşsün, değil mi?” Arkasına yaslanıp bana dönüyor. Gözleri kapanmaya başlıyor. Koltuğa yerleşip bacaklarını kaldırıyorum. Uykulu gözlerini açıyor. “İşte” diyorum tatlılıkla, “bacaklarını uzat.” Dokunuşuma karşılık, rahatlama ve keyifle iç çekiyor.

“Yukarıda uyuyabilirsin. İstedğin tişörtü giy. Televizyon kumandası komodinin çekmecesinde.” Uykuya yenik düşüyor.

Lincoln kütüphanesindeki şövalye mezarındaki oyma heykel kadar huzurlu görünüyor. Uzun, incecik parmakları midesinin üzerinde birleşmiş, başı koltuk yastığını ortalamış. Azimle mezar görüntüsünü aklımdan siliyorum.

Boş boş ayaklarına bakıyorum. Uzun. İnce. Buram buram okunan asaletin ünlem işareti. Daha önce hiç ayaklarına bakmadım. Bu nasıl mümkün olabilir? Kendimi, söylediği şeyleri düşünürken buluyorum. Evini bağışlayacağı ya da kendini katmadan baharda salla geziye çıkmamı önermesi gibi görünürde önemsiz şeyler. Midemin rahatsız edici kasılmasıyla fark ediyorum.

rum ki, buralarda olacağını düşünmüyor.

Sorular üzerine yığılmaya başlıyor. Bu işleri nasıl değışt-
riyor? Tüm bunları bilerek hâlâ onunla olabilir miyim? Nasıl ol-
mam? Sonra ne olacak? Elbette ki hazıranda gidiyorum, ama bu
iş önümüzdeki altı ay nasıl sürecektir? Örneğın aralıkta seyahat
edeceğım. Onun Oxford'da hasta olduğunu bilerek öylece gide-
cek miyim? Artık gitmeyi istiyor muyum?

Jamie'nin nefes alış verişleri düzelirken ve girişteki koca
saat sürekli olarak ilerlerken, beni buraya, bu şehre, bu adama
getiren her şeyi enine boyuna düşünmeye çalışıyorum. Buna
getiren. Hayatta-Bir-Kez-Baş-a-Gelecek-Deneyimime.

Birey; doğru adam;
Bireysellik.
Adam tek yarıdır; kadının biri
Diğer yarı olmalıdır.

James Thomson, "Cleveland Hall'daki Bay MacCall", 1866

“Ella?”

Rüyadayım ve adımın çikolata kaplı karamel ses tonunda telaffuz edildiğini duyuyorum.

“Üzgünüm, ama bacağım çok uyuştı.”

Gözlerimi açınca kanepenin öteki ucunda bulanık bir Jamie görüyorum. Gece birbirimize dolaşmışız. “Üzgünüm” diye mırıldanıyorum. Bacağını kurtarabilmesi için kayıyorum.

İyice uyanınca, Jamie'nin neredeyse tümüyle normal göründüğünü fark ediyorum. Sanki bir gecelik uyku onu sihirli biçimde iyileştirmiş gibi. Onun hasta olduğunu hiç anlamamış olmamın sebebini de fark ediyorum: Eğer belirli günlerde ben-den kaçındıysa gerçekten de hasta olduğunu bilemezdim. Gü-naydın demek için ağzımı açıyorum ama Jamie'nin gülümse-mesi yok oluyor ve “Seni kapana kısıtırmaya çalışmıyordum” di-ye mırıldanıyor.

Bir saniye duraksıyorum. “Biliyorum.” Devam etmeden önce yeni günü gırtlığımdan uzaklaştırmam gerekiyor. “Söy-lerken de biliyordum.”

Jamie kararsızlıkla uzanıp elini ayak bileğime koyuyor. “Lütfen bunun bir parçası olmadığını anla. Sen ve ben bu konu-

nun dışındayız.”

Bunu hazmediyorum. Bir bakıma haklı. Hastalığını saklamaya devam etseydi ne olacaktı? Belki ilişkimiz duvara toslayacaktı. Ben hiçbir şey bilmeden haziran ayının 11'inde buradan çekip gidebilirdim. Bu onun hastalığı, bizim değil.

“Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok” diyor. “Artık yalan söylemek zorunda olmamamın dışında.” Hüzünle gülümsüyor. “Devam edebiliriz. Hiçbir şeyin değişmesine gerek yok” diye tekrarlıyor.

Geçen gece söylediği bir şeyi, bunun, yani benim onun son eğlencesi olduğumu söylediğini hatırlıyorum ve aynı şekilde hissettiğimi fark ediyorum. Hayatıma geri dönmeden önce, önceden çizilmiş yoluma, planıma devam etmeden önce... Bunu istiyorum. Bu her neyse. Başta içgüdülerim bana kaçmamı söyledi ama şimdi tam tersini hissediyorum. Artık onunla olmak kaçınılmaz geliyor. Sanki zamanı elimde tutma şansı kazanmışım gibi.

Sessizliğim karşısında Jamie yutkunuyor. “Anlıyorum elbette, yani bunun bir parçası olmak istememeni. Yakınlığımızı sürdürmek istemiyorsan...” Duraksıyor. “Belki arkadaş olabiliriz?” Ayak bileğimdeki eline, sanki detayları ezberliyormuş gibi bakıyor. Sanki gözlerinin önünde kaybolabilirmiş gibi.

“Arkadaşın olmak istemiyorum.”

Elini çekip isteksizce başını sallıyor.

“Kız arkadaşın olmak istiyorum.”

Bana bakıyor. “Gerçekten mi?”

“Ne dersin?” Elimi uzatıyorum. Bizim tarzımız bu. Mutlulukla elimi kabul edip beni nazıkçe kendine çekiyor. “Anlaştık.”

Kahvaltıdan sonra (Jamie için kahve ve ekmek üzerine iki kalın dilim domuz pastırması) mutfak masasında takılıyoruz. Jamie yeniden uykuya dalacakmış gibi görünüyor. Ben de yeniden düşüncelere dalıyorum. Özellikle de aralık ayı için planladığım seyahatle ilgili. Hâlâ cidden gitmek istiyorum ama bu bencillik mi? Benimle gelebilse harika olurdu ama bayramda seyahat edeceğim ve eminim ki onun o tarihlerde planı vardır.

Bir de hiçbir zaman seyahat edebilecek kadar iyi olabilecek mi?

Jamie sessizliği bozuyor. "Aklından ne geçiyor?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Yalnızca şeyi düşünüyordum... Tatil süresince yapacağım seyahati."

Konu ilgisini çekiyor. "Peki nereye gideceksin? Tatil için Amerika'ya mı?"

"Aslında hayır. Avrupa'ya."

"Tüm Avrupa'ya mı? Cidden mi?" Kafasına bir parça pas-tırma atıyorum, ikimiz de gülümsüyoruz. "Tam olarak nereye gidiyorsun?"

"Her yere."

"Belli ki buna epey kafa yormuşsun."

"Hiçbir yere gitmediğim göz önünde bulundurulursa, her yer müthiş derecede makul bir cevap."

"Bekle biraz" diyor Jamie, dikleşerek. "Hiçbir yere gitmedim derken neyi kastediyorsun?"

"Ohio'lu Ella Amerika Birleşik Devletleri dışında hiçbir yere gitmedi. Yani eylülün yirmi sekizinde Heathrow'a gelene kadar."

Jamie artık dimdik oturuyor. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Ama çok şey görünüyorsun..."

"Dünyevi?" diyorum havalara girerek. "Sofistike?"

"Fikir sahibi."

Yeniden birlikte gülebilmek iyi geliyor. "Planımı dinlemek ister misin?" diye soruyorum.

"Kesinlikle."

Yeniden heyecanlanıyorum. Bacağımı altıma alıp yerleşiyorum. "Pekâlâ, aralığın yirmisinde Eurostar treniyle Paris'e gidip Noel'i orada geçireceğim, sonra yine trenle, üç günlüğüne Brüksel'e—"

"Brüksel mi? Neden Brüksel?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü orası Brüksel."

Jamie'nin ağzı şaşkınlıkla büzülüyor. Eğer Amerika'ya geleceğini ve Ohio'yu görmek istediğini söyleseydi bürüneceğim ifadenin aynısı. Devam ediyorum. "Sonra yılbaşı için Amster-

dam'a gidip dört günümü orada geçireceğim—”

Jamie yeniden lafa gidiyor. “Fransa'nın geri kalanına ne oldu?”

“Araç kiralamak istemiyorum. Çok pahalı.”

Jamie yeniden aynı suratı takınıyor. Ben bir kez daha devam ediyorum. “Sonra Amsterdam'dan çıkıp gece treniyle Venedik'e—”

“Bekle biraz, Brugge'e o kadar yakın olacaksın ve gitmeyecek misin?” Bıkkınlıkla iç geçiriyorum. “En azından Ghent'e gideceğini söyle bari?” Gözümü dikip bakıyorum. Omuz silkip, “Üzgünüm, ama fırsatı kaçıırıyorsun gibi geliyor. Kış dönemi ocak ayının on sekizine kadar başlamayacak, neredeyse bir ayın var ve sen hepsinde aynı McDonald's restoranlarının, ucuz tişört mağazalarının, sahte İtalyan dondurmasının, Blarney Stone adlı İrlanda pub'larının olduğu, karşına çıkan herkesin İngilizce konuştuğu büyük şehirler arasında trenle mi gidip geleceksin?” diyor.

Tiyatroda perde açılmadan önceki o meraklı bekleyiş anı türünden bir sessizlik havada asılıyor. Sonra nihayet söylüyorum. “Madem bu konuda bu kadar fikir sahibisin, benimle gelmelisin.”

Jamie bir an bile kaybetmeden masanın ucuna uzanıyor, telefonunu kapıp ekranını açarak incelemeye koyuluyor. “Son ilacım aralık ayının on altısında. Muhtemelen iyileşmek için üç güne ihtiyacım olacak.” Bakışlarını takvimden doğruca bana yöneltiyor. “Ah. Ne tesadüf. Bu yirmisi demek. O zaman çık-sak mı?”

Kalp ritmim hızlanıyor. “Nereye?”

“Her yere. Ya da neresi olursa mıydı?”

Aynı vicdan azabı yine baş gösteriyor. “Jamie, bekle. İyiy-mişsin gibi davranıyoruz, sanki her şey yolundaymış gibi. Ben-ce, güvenli tarafta kalmak için—”

Masanın ucundan bana uzanıyor. “Hiçbir şey. Değişmeyecek. Anlaşma buydu.”

Ona inanmayı fazlasıyla isteyerek alnımı ovuşturuyorum. Ama başka bir şeyin daha farkına varıyorum. “Bir de, bu gezi-

nin Jamie Davenport versiyonunu karşılayabilmemin imkânı yok.” Daha önce paradan konu açılmadı ve Jamie bu konuda gösteriş yapmıyor ama paranın kıt asistanlık maaşı dışında bir yerden geldiği oldukça açık. Klasik araç (on sekiz yaşından beri sahip olduğunu söylediği), evi istediği gibi yenileme yetisi, şarap alışkanlığı. Kadife pantolonlar. “

Beni susturuyor. “Ben hallederim.”

Tüylerim diken diken oluyor. “Hayır. Hayatta olmaz. Delimisin?”

“Ne?”

“Paranı kabul etmeyeceğim.”

“Kabul etmekten bahseden kim? Paylaşan benim. Mezara götürecek halim yok, falan filan.”

“Kes şunu” diye çıkışıyorum. “Komik değil.”

Artık Jamie bana gerçekten bakıyor. Hastalığıyla ilgili şakalara hazır değilim. Yutkunup biraz yumuşuyorum. “Bak, daha önce kimse benim hiçbir şeyimi karşılamadı. Eğer benimle geleceksen işleri benim bütçeme göre yapacağız. Bir... kapatma gibi olamam.”

Jamie bana bakıyor. Anladığını görmekten beni mutlu ediyor. Gözlerini devirip benim için açıkça gurur meselesi olan bir şeyi küçümsemiyor. Yalnızca hafifçe başını sallayıp düşünüyor. Daha ağzını bile açmadan pazarlık yapacağını anlıyorum. “Daha önce planladığın ve iptal ettiğimizde para iadesi alamayacağın yer varsa onların masrafını ben karşılayacağım.”

Buraya kadar makul. “Pekâlâ.”

“Aston’u alacağız. Kimi ücra dağ kasabalara ulaşmanın tek yolu arabadan geçiyor. Benzini ödeyebilir misin?”

Başımı sallıyorum. “Öderim.”

“Ayrıca beş jokerim olacak.”

“O da ne demek?”

“Bir şeyin, otel ya da deneyim gibi bir şeyin ne kadara mal olduğuyla ilgili ağlayıp sızlandığın beş durumda joker kullanacağım ve o şeyi yapmak zorunda kalacağız. Çünkü eğer şansın varken yapmazsan pişman olacağın şeyler var ve buna dayanmam.”

Gözlerimi kısıyorum. “Üç joker.”

“Ben cin miyim?”

“Üç rakamının hoş bir masal simetrisi var, sence de öyle değil mi?”

Ofluyor. “Anlaştık. Bir şey daha. Sana yolda bir şey almak istersem ya da seni güzel bir yemeğe çıkarmak istersem bana izin vereceksin çünkü artık senin erkek arkadaşınım ve erkek arkadaşlara bu tür ayrıcalıklar verilir.”

Gülümsememe engel olamıyorum, heyecan süpernova gibi içimden fışkırıyor. Ama anında sönüyor. Ona bakıyorum. “Tatilde ailenle olmak istemez misin?” Giriş salonundan fısıltımsı bir ses geliyor ve hemen ardından bir şey yere düşüyor. Ne olduğunu sorgulayamadan Jamie ilgisiz biçimde kalkıyor ve mutfaktan çıkıyor. Ardından sesleniyorum. “Çünkü sonra da gide—”

“Şu sıralar gerçekten ailemle birlikte olmaya ihtiyacım yok.”

Mutfağa, elinde bir posta yığınıyla dönerken söylediklerini değerlendiriyorum. İnat ediyorum. “Ama sen... biliyorsun.”

“Ölüyor muyum?”

Sitem dolu bir ifadeyle ona bakıyorum; sandalyesine geri oturup mektupları üç düzenli yığına bölüyor. “Tek söylediğim, eğer annemle aynı ülkede olsaydım ve Noel’de onu ziyarete gitmeseydim, hayatımın sonuna kadar bana bunu unutturmazdı.”

“Evet ama hayatının geri kalanının hatırı sayılır şekilde kısaltıldığını bilseydin bence buna katlanırdın.”

Aslında haksız sayılmaz. Alaycı ve ürkütücü ama yine de haklı. Eninde sonunda ailesinden, özellikle de babasından söz etmek isteyeceğim ama şimdi değil. Şimdi fazlasıyla heyecanlıyım. Onunla seyahat etme ihtimali, kurduğumu bile bilmediğim bir hayalin gerçekleşmesi gibi.

Jamie, atılacaklar destesi olduğu açıkça belli olan yığına son mektubu koyuyor, ayağa kalkıyor ve biraz daha kahve almak için tezgâha yaklaşıyor. Sonuncusu, atılacaklar destesine bu kadar rahat atılamayacak kadar süslü bir kartpostal. Kare, kenarları yaldızlı ve kalın krem rengi kartpostal kâğıdından ya-

pılmış. Ön kısımda kaligrafi var. Elime aldığımda Jamie, “Azıcık daha ister misin?” diyor.

“Efendim?” Kartpostalı elimde çeviriyorum.

“Kahve.” Sonra kamyoncuların dinlenme tesislerine yarasır bir aksanla, “İçini ısıtır, tatlım” diyor.

Gülümsüyorum ama başımı kaldırmıyorum. Elimde tuttuğum kartpostal bir davet. Bir davet hatırlatıcısı. Maggie'ye yardım etmeye çalışırken Charlie'nin sözünü ettiği davetiye-nin ta kendisi: Blenheim Balosu. İki hafta içinde gerçekleşecek beni-sahip-olamayacağım-şeylerle-üzme-Blenheim-Balosus. “Jamie?”

Sesim tonum yüzünden bana yan yan bakıyor. “İsmimin ardından bir tür istek geleceğini varsaymakta haklı mıyım?”

Kartı kaldırıyorum. “Bu davetiye Blenheim Balosu için, aslında duymuştum ve şey... daha önce hiç baloya gitmedim. Hem aslında—”

“Bu tür şeylerden nasıl nefret ettiğimi tahmin bile edemezsin” diye lafa giriyor.

Cesurca devam ediyorum. “Ama bu bir saray. Hiç saraya gitmedim.”

Jamie elindeki kupayı konuyu değiştirmek istercesine sallıyor. Yere bir damla dökülüyor. Silmek için çoraplı ayak parmağını kullanıyor ve “Birçok saray göreceğiz. Versailles Sarayı'nı görene kadar bekle. Hatta, önce oraya gidelim. Paris'ten başlarız, trene bineriz, oradaki köyde bildiğim güzel bir han var” diyor.

“Gitmek istiyorum.”

“Gideceğiz. Hava kötü olabilir, ama—”

“Jamie!” Sonunda bana bakıyor. Kartpostalı sanki gizli hazine gösteren bir haritaymışçasına coşkuyla kaldırıyorum. “Baloya. Gitmek. İstiyorum.”

Dehşete düşmüş görünüyor. “Neden?”

“Çünkü hep gitmek istemişimdir!” Bu herhalde doğru. Sanırım. Yani, kim bir baloya gitmek istemez ki? “Ben Ohio'luyum!”

Jamie yeniden yerine oturarak başını sallıyor. “Ella, böyle

şeyler korkunç olur. Dehşet zengin insanlar ne kadar dehşet derecede zengin oldukları konusunda birbirlerini onaylarlar.”

“Öyle mi? Harika!”

“Annemle babam da orada olacak” diyor uyarı gibi.

“Yani?” Jamie iç çekip yere bakıyor. Çekiniyorum. “Gerçi benimle tanışmalarını istemiyorsan başka.”

“Ah, sen de az değilsin. Sorunun o olmadığını biliyorsun.”

Zorlanmadan pohpohlayıcı-politik moda geçiyorum. “Aranız, Amerikalı kız arkadaşının basit bir hayalini yerine getirmene engel olacak kadar kötü mü?” Kız arkadaş kelimesinde biraz duraksıyorum. “Çünkü ailenle aynı odada olmak zorunda kalacaksın.” Jamie bana ciddiyetle bakıyor. Konuyu ilerletiyorum. “Ya bana onlarla aynı odada bulunmanın neden imkânsız olduğunu anlat ya da beni baloya götür. Seçim senin.”

Jamie’nin çenesi seğiriyor. Bir saniye sonra “Peki, gideriz” diyor.

“Gerçekten mi?” Yanıtına şaşıyorum ve gerçekten heyecanlı olduğumu keşfedince daha da heyecanlanıyorum.

“İzin ver de—” Ama kucağına atlıyorum ve kahve her yere sıçırıyor. Tüm yüzünü öperken Jamie bir kahkaha patlatıyor.

“Teşekkür ederim, Jamie. Çok teşekkür ederim.”

Jamie, prenlere yaraşır bir kibarlık gösteriyor. “Size eşlik etmek benim için bir şereftir, madam.” Sonra şakayı bırakıp bana ciddiyetle bakıyor. “Ancak lütfen oradan erken ayrılmam gerekebileceğini anla.” Başımı yana eğiyorum. “Eğer kendimi iyi hissetmezsem orada durup millete dedikodu malzemesi vermeyeceğim.” Bunu anlayabilirim. Bu tür şeyleri düşünmeye başlamam lazım. Jamie, gözlerinde düşünceli bir ifadeyle başını hafifçe arkaya atıyor. “Hatta, yanında her ihtimale karşın bir arkadaş getirmen akıllıca olabilir.”

“Müthiş fikir!” diyorum, biraz fazla hızlı ve yüksek sesle.

Jamie ya alayla ya da şaşkınlıkla bana bakıyor, hangisi emin değilim. “Evet bir nevi tampon.”

Dudağımı ısırıyorum. Zamanı geldi. “Birden fazla tampon olabilir mi?” Jamie burnunun ucundan otoriter biçimde bana bakıyor. “Kaç tampon?”

“Gitmek için gerçekten pazarlık yapabilecek üç tampon tanıyorum.”

“Biliyordum!” diyor ilginç bir zafer edasıyla. “Gizli bir hedefin olduğunu biliyordum.”

“Hayır, gerçekten gitmek istiyorum, yalnızca—”

Gülümsemesi büyüyor. “Biletleri ailemin hesabına yazdıracağım.”

“Emin-misin?”

“Kesinlikle. Katılacak olmamın şoku açık artırmadaki her şeyi yalnızca mutluluktan almalarına sebep olacak. Bir kasa Rothschild şarabı, Dorchester'da şefin spesiyali tarzı bir yemek, St. Andrew'da, babamın asla gitmeyeceği bir golf turnuvası daha. Derneğin zenginliğini tek başımıza sağlıyoruz.”

Kollarımı boynuna atıyorum.

Saçıma doğru, neredeyse kendi kendine mırıldanıyor. “Cecelia gelecek mi bakmam lazım.”

“Cecelia mı?” Şimdi, her şeyden sonra bile, ismini duymak hoşuma gitmiyor. Bundan gurur duymuyorum. “Evet, eminim babam konuyla ilgilenmiştir ama soracağım.”

Geri çekilip ona bakıyorum. “Baban neden Cecelia'yla ilgilen sin ki?”

“Ona karşı nazik olabilmek için elinden geleni yapıyor.”

“Ama neden?”

Jamie çenesini bana doğru kaldırıyor. “Çünkü Cecelia Oliver'in nişanlısıydı.”

Kulağıma neler geveliyor böyle?
 “Ölüme yaklaştığıma göre,
 Dünyayı bir gözyaşı vadisi olarak mı görüyorum?”
 Ah, muhterem beyefendi, hiç de değil!

Robert Browning, “İtiraf”, 1864

B lenheim Sarayı akla hayale sığmayacak kadar büyük. Bu at nalı şeklindeki devasa yapının bir zamanlar –ve kısmen hâlâ– ev olduğunu anlamaya çalışmak beynimi ağrıtıyor. Evet, Amerika’da muhteşem malikâneler var ama bununla karşılaş-tırılınca taşralı kalıyorlar. Minnoş koloni denemeleri. Yaz kulü-beleri. Orman kabinleri. Üstelik Oxford’dan yalnızca yirmi kilo-metre uzaktayız. On beş dakikalık sürüş mesafesi. Zarif, siyah bir Mercedes limuzinde yapılan bir sürüş.

Kapıda Jamie’nin aile amblemiyle.

Önünde durarak ve “Lütfen, siz önden buyurun” diye ısrar ederek saklamaya çalıştığı amblem.

Bugün “iyi bir gün.” Hayal kırıklığına rağmen normal uyandı. Gitmemek için bir bahanesi olmasını çok istediğini bi-liyorum.

Ama smokinin içinde çok iyi görünüyor.

Herkes şık görünüyor. Tuvaletler parıltılı ve gösterişli de-ğil; sadeler, kumaşları kalın ve şaşıla, kesimleri ise kusursuz. Takım elbiseler, eski zamanların kruvaze görünümünde. Kala-balığı takip ederek ön kapıya doğru ilerlerken iki tarafta, iki de-vasa mangal, konukları alev ışığıyla aydınlatıyor. Maggie elimi

tutup sıkıyor.

Jamie'yle resmen birlikte olduğumuzu Maggie, Charlie ve Tom'a söylediğimde yemek salonundaydık ve benim için mutlu oldular. Balo için biletim olduğunu söylediğimde hep birlikte psikotik krize girdiler. Tom, zürafa gibi yayılarak yere düştü, Charlie ayağa kalkıp "Jerusalem" şarkısı eşliğinde yavaşça masaya çıktı, Maggie ise yalnızca sessizce ağlamaya başladı.

Kuyruklu smokini içindeki Charlie'ye ve bugün için uzattığı (ya da uzatmaya yeltendiği) Salvador Dalí bıyığına bakıyorum. Boyuna gereksiz bir yirmi santim daha ekleyen silindir şapkasıyla Tom topuklarının üzerinde yükseliyor ve önündeki mavi saçlı minyon pilice çarpmaktan son anda kurtuluyor. İlgisi başka bir yerde. Gözleriyle Maggie'yi şişliyor, ona gözlerini dikeyiyor ve sonra yakalanmadan çabucak başını çeviriyor. Maggie dik yaka, uzun, yakut rengi saten elbisesiyle Veronica Lake'e benziyor. Saçını bu geceye özel platin sarısına boyatmış, 1940'ların stilinde, bir omzundan dalgalar halinde iniyor. Tom onu ilk gördüğünde gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu ve "Yuh, Maggie, çok güzel görünüyorsun! Hiç kendin gibi görünmüyorsun!" diye bağırdı. Charlie'yle birlikte onu cimcikledik ve anında sessizliğe gömüldü. Ona binmesi için yardım ettiği limuzine ulaşana ve belli ki bir daha ona bakmaya karar verene kadar ağzı açık bir şekilde Maggie'ye baktı. Şu ana kadar. Azıcık pişman görünüyor. Bir de şaşkın. Charlie'yle göz göze geliyorum, birbirimize umutla gülümsüyoruz. Şimdiye kadar işler fena sayılmaz.

Charlie'nin benim için seçtiği sarı, vintage bir elbise giyiyorum; Maggie de saçımı karmaşık, kıvrırcık bir topuz yaptı. Bir de buğulu bir göz makyajı yaptı ki bunu normal şartlar altında kendim asla denemezdim ama şimdi önünden geçtiğim her ay-nada kendime bakmadan edemiyorum. Hiç kendim gibi görünmüyorum.

Saraya giriyoruz ve kendime nefes almayı hatırlatmam gerekiyor.

İçerisi Noel için süslenmiş. Mermer zemin cam gibi; giriş salonunda nöbetçi asker gibi dikilen Noel ağaçlarıyla tırabzan-

lara asılmış çelenkleri yansıtıyor. 12 metre üstümüzdeki kubbeli ve freskli tavandan yansıyan turuncu ışık, taş sütunlardan yansıyıp fısıltıya dönüşmüş ısıltılı sesler halinde bölmeli camlarda kırılıyor.

Nereye dönsem bir başka heykel, bir başka sanat eseri, bir başka duvar halısı, kitaplık, niş, duvar resmi var ve Jamie bize koridorları ve odaları (girme iznimiz olan yerleri) sanki burada büyümüş gibi, tarihi mimari detaylarını ve sarayın tarih öncesi skandallarını, birkaç atasının bu işlerde büyük rolü olabileceği iması eşliğinde anlatıyor. Tüm bunları bu kadar doğal bulması, ortama bu kadar kolay uyum sağlaması sinir bozucu. Hizmetliler ona kapıları açıyor, ceketini alıyor, şampanya uzatıyor ve Jamie onların arasından ezbere geçip gidiyor. Aksine ben bir papağana dönüşüyorum ve takıntılı biçimde “Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Buna gerek yok, teşekkür ederim!” diye ciyaklıyorum. Smokinini sanki ikinci derisiymiş gibi taşıyor: Duruşu dikleşiyor, başını hafif geriye atıyor. Kolayca karaktere giren bir oyuncu gibi.

Jamie'nin sözleri aklıma geliyor: Dehşet zengin insanlar ne kadar dehşet derecede zengin oldukları konusunda birbirlerini onaylarlar. Zenginlik içinde büyümemiş hatta yakınından bile geçmemiş biri olarak bu derecede servetin karşısında hem şaşıyorum hem rahatsız oluyorum. Ne kadar görmemeyi tercih etsem de Jamie bu sistemin bir parçası. Sadece şimdiye kadar ne derecede parçası olduğunu fark edememişim. Yine de akademide araştırma yaparak, yazarak ve öğreterek çabalamayı seçmiş. Bu durumun ailede bir tür gerginliğe sebep olup olmadığını merak ediyorum. Belki de onun hayatına daha... uygun bir şey yapmasını istiyorlardır. Benim geldiğim yerde, doktora alıp, Oxford'da şiir üzerine ders verip, Victoria dönemi bir evde yaşamak akıl almaz olurdu; belki Jamie'nin geldiği yerde de bu hayat eşit derecede akıl almazdır. Tabii tam tersi anlamda: Bu orada başarısızlık demek.

Jamie, bu düşüncelerin bir bölümünün yüzüme yansıdığını görmüş olmalı ki bana bakıp, “İyi misin?” diye soruyor. Artık yalnızız. Maggie, Charlie ve Tom kendi başlarına barı bulmaya

gittiler, biz de yerleşecek bir yer arıyoruz.

Ona cevap vermek için dönüyorum ama gözüm, yaklaşık üç metre ötedeki orta yaşlı bir kadına kayıyor. Üzerinde, diğerlerine göre daha renkli, çiçekli şal desenli bir elbise var. Elinde yelpaze var. Yani, tam olarak bir yelpaze. Sanki Rüzgâr Gibi Geçti'deyiz ve yelpazesıyla birinin omzuna işveli biçimde vuracak gibi. Akıtan bir musluk gibi her tarafından para akıyor.

“Şimdi bakma” diye alçak sesle mırıldanıyorum “ama ‘dehşet zengin’ tabirinin tam anlamıyla karşılığı arkada – ah, siktir, bize bakıyor. Gidelim.”

“Çaktırma, gülümse” diye mırıldanıyor Jamie dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme eşliğinde. “Her kimse, eminim bu gece ne kadar nefes kesici görüldüğünü düşünüyordur.” Onu öpmek için eğiliyorum ama kadın kararlı biçimde bize yöneliyor. Bana göz kırptıyor (tuhaf) sonra koşturaya başlayıp Jamie'ye saldırıyor ve onu belinden kavırıyor. Jamie'nin yüzünde şok ifadesi beliriyor ancak sonra belinin etrafına dolanmış mücevherli parmaklara bakıp gülümsüyor. Hızla dönüp kadını kucaklıyor. Ayrılıyorlar, kadın Jamie'nin yanaklarını ellerinin arasına alıyor. Gözleri, yalnızca tek bir insanın içinde bulunan, sevgi, gurur ve mutluluğun birleşimi bir ifadeyle parlıyor: Evladına bakan bir annenin.

“Güzeller güzeli oğlum” diyor sessizce.

“Güzelim annem” diyor Jamie, belli ki bir çocukluk oyununu hatırlayarak.

Onun Jamie'ye olan sevgisine bakmak doğrudan güneşe bakmak gibi. Bir general gibi geriye adım atıp oğlunu baştan ayağa inceliyor. “Oldukça iyi görünüyorsun, canımın içi, oldukça iyi.” Jamie'nin karnına vuruyor. “Gelmene ne kadar memnun olduğumu anlatamam.”

Jamie ile annesinin ilişkisinin böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Hem de hiç. O kadar şaşkınlığım ki annesi Jamie'yi kaptığından beri ağzım açık orada öylece duruyorum. Kadın bana bakıyor. “Beni tanıştıracak mısın yoksa her şeyi kendim mi yapmam gerekiyor?”

“Evet, elbette.” Jamie omzuma dokunuyor. “Eleanor Dur-

ran, izninle annem, Antonia Davenport'u takdim edeyim.”

Keyifle elimi tutuyor. “Eleanor! Ne kadar hoş. Bu isim artık çok duyulmuyor.”

Gülümsüyorum. “O yüzden Ella'yı kullanıyorum.”

Kıkırdıyor. “Aileden birinin ismi mi?”

“Eleanor Roosevelt” diye yanıtlıyorum “Babamın soyluluk hayalleri vardı.”

Jamie lafa giriyor. “Bu hoşuna gidecek anne, Ella aslında seni orada—”

Lafı ağzından alıyorum. “Dururken gördüm ve elbisenize bayıldığımı söylemem lazım!” Kocaman gülümsüyorum ve hızla Jamie'ye bakıp, gözlerimle onu hikayeme itiraz etme ihtimaline karşın ölümle tehdit ediyorum.

“Ben de” diyor annesi, gülümseyerek. Sanki gülümsemek fiziksel olarak elinden gelmiyor gibi. Gülüşü doğal, gerçek, dikkatli bir hattatlıkla yüzüne çizilmiş. Muzip bir tarafı var, en mutlu anlarında oğlunda gördüğüm bir havailik. Bulaşıcı. “O sarı olağanüstü. Doğrusunu söylemek gerekirse ilk fark ettiğim şey buydu ve kendi kendime 'Orada duran şu güzeller güzeli ışıltılı kadın da kim?’ diye düşünüyordum. Sonra oğlumla birlikte olduğunu fark ettim.” Bir kez daha Jamie'nin karnına vuruyor. “Aferin sana.”

Jamie annesinin bileğini kavrayıp elinden sarkan yelpaze-ye bakıyor. “Peki bu ne?”

“Ah, Jamie, en seçkin kaçış tüneline buldum.” Gözleri coşkuyla ışıltıyor ve yüzünden otuz sene siliniyor. “Eğer berbat bir sohbetten kaçamıyorsam, öylece bunu sallıyorum ve biraz hava almam gerektiği konusunda ısrarcı oluyorum. Menopoz kesinlikle en mucizevi bahane.”

Jamie tek kaşını kaldırıyor. “Öyle mi? Bir ara denemem lazım o halde.”

Antonia'nın gözleri arkamdaki bir noktaya kayıyor ve “William! Gel de merhaba de!” diye sesleniyor.

Omzumun arkasına bakınca Jamie'nin odasından fırlayarak çıkan, sanki smokinin içine zorla sığdırılmış gibi duran adamı görüyorum. Zarafete zorlanmış, yontulmamış, yabani bir

adam. Yanıma yaklaşırken ona gülümsüyorum. Ağzı sola doğru kasılmış halde bana belli belirsiz karşılık veriyor. Tanıştırılmayı beklemeyip cesurca elimi uzatıyorum. “Ella Durran. Sizinle tanıştığıma memnun oldum bayım.”

Elimi kısa ancak sert biçimde sıkıyor. Cinsiyetsiz. Kadın olduğum ya da oğlunun kız arkadaşı olduğum için selamlamasını değiştirmiyor. Buna saygı duyuyorum. “William Davenport” diye ses veriyor, çizgi film kahramanı gibi alçak ve kalın bir sesle. “Oğlumun güzel bir Amerikalı kızla çıktığını duydum” diye devam ediyor sevimli olmaya çalışarak, ama smokini gibi bu da eğreti duruyor. Bana bakmıyor.

“Bu dedikoduları ben de duydum, beyefendi ama bunun beni durdurmasına izin vermedim.” Antonia gülüyor, Jamie gülümsüyor ama William zorla sırtımdan dışarıda bir karşılık vermiyor. Oğluna bakıyor. “Jamie.” Bu eksik bir selamlama mı yoksa bir serzeniş mi anlayamıyorum.

“Baba” diye yanıtlıyor Jamie, sanki William’ı taklit ediyormuş gibi aniden ciddileşerek.

Antonia lafa giriyor. “Eleanor, hiç İskoçya’ya gittin mi?”

“Hayır, efendim.”

Jamie’ye dönüyor. “Noel için davet etsene! Onu ağırlamaktan büyük mutluluk duyarız.”

“Çok nazıksın anne ama aslında...” Jamie sesini yumuşatıyor, “Ella ve ben tatile gideceğiz.” Antonia’nın yüzünden, ufak bir hayal kırıklığı ışığı geçip gidiyor ve bana dönüyor.

Donup kalıyorum. Jamie bu konuda onlarla konuşmadı mı? “Çok teşekkür ederim gerçekten ama ben hiç Avrupa’ya gitmedim” diyorum. “Buradayken bunu yapmak için tek şansım bu olabilir.”

Gülümsemesi geri dönüyor. “Ah, o zaman gitmeniz gerek!” diye bağılıyor. “Başka zaman artık.” Ne kadar zarif, hoş bir kadındır. Antonia’nın bakışları arkamdaki bir şeyi yakalıyor ve hafifçe gözlerini deviriyor. “İzninizle ama görev beni çağırıyor. Gerçekten merhaba demem gerekiyor. Hemen dönerim.” Uzaklaşarak Jamie’yi, William’ı ve beni gevşek bir üçgen halinde bırakıyor.

William zaman kaybetmeden Jamie'ye yaklaşıyor. "Dr. Solomon, bir kur daha kök hücre terapisi yapmaya yanaşmadığını söyledi."

Yalnızca bir kur kemoterapisi kalmasına ve kesin test sonuçlarını ocak ayında alacak olmasına rağmen, Jamie kök hücre tedavisini bir kez daha denememeye karar verdi. Geçen sefer ona yalnızca bir senelik remisyona sağladığını, acılı ve tüketici olduğunu ve bir aylığına tümüyle izole biçimde hastanede kalmasını gerektirdiğini söylemişti. Diğer tek seçenek, Jamie'nin de tercih ediyor gibi görüldüğü başka tür bir kemoterapi. Karışmamak için elimden geleni yapıyorum.

Jamie'nin sessizliğinin üstüne William ısrar ediyor. "Açıklamak ister misin?"

Jamie'nin içinde barındırdığı tüm rahatlık annesinin gidişiyle kayboldu. Buz gibi oldu. Mermer kadar soğuk. William'ın omzundan donuk biçimde partiye bakıyor. "Hayır."

"Remisyona girmek için en iyi şansın bu olsa da mı?" William bana bakmıyor bile. Görünüşe bakılırsa, bu sohbette bana yer yok.

Ama Jamie, "Cecelia orada" diye mırıldanıyor ve salonun diğer ucundan ona el sallıyor. "Gel Ella. Merhaba diyelim."

"Jamie" diyor William sessizce ama gerginlikle. "Kumar oynamanın, pervasız davranmanın sırası değil. Öbür yöntemi denemeye ne—"

Jamie sanki babası buharlaşmış gibi bana dönüyor. William'a suçlulukla bakıyorum ve Jamie'ye, "Bir saniye içinde geliyorum" diyorum.

"Hızlı ol." Jamie, ben daha ne olduğunu anlayamadan gidiyor.

Nefes alıyorum ve gülümseyerek onu yumuşatmaya, oğlunun yanında olduğum konusunda onu temin etmeye hazır halde William'a dönüyorum. "Sanırım Jamie'nin tıbbi tercihleri konusunda biraz inatçı olduğunu söylemek abes kaçmaz. Ama idare ediyoruz. Hatta size söyleme fırsatı bulamadı ama değerleri şimdilik oldukça umut verici—"

"Bitirdin mi?" William'ın bakışları sanki beni tarayan bir

lazer misali üzerime yöneliyor. Donuyorum. Kendime gelmeden önce Antonia, zahmetsiz gülümseyişiyle geri dönüp eşinin koluna dokunuyor.

“Böldüğüm için özür dilerim ama artık masamızı bulmamız gerekiyor. Beauchamp’lar bekliyor, Matthew da sen gele ne kadar viskisini içmiyor ve daha içkisini içmemişken Caroline’ın onu ne kadar çekilmez bulduğunu biliyorsun. Lütfen sonra yanımıza gelmeyi ihmal etme Eleanor” diyor gülümseyerek. “Davetimi de lütfen ciddiye al. Bizi ziyarete gelmeden fazlasıyla memnun oluruz. Şahane olmaz mı William?”

William göz temasını kesiyor ve sanki aramızda yalnızca yakınlık varmış gibi, “Şahane olur” diyor.

Antonia onu uzaklaştırıyor, az önce olanları hâlâ kafamda döndürerek 10 metre ötede, kafa kafaya vermiş duran Jamie ve Cecelia’nın yanına gidiyorum. William’la ilgili huzursuzluğum yerini Cecelia’ya yaklaşmaktan doğan ani gerginliğe bırakıyor.

Ona ne diyeceğimi hiç bilmiyorum.

Jamie, Cecelia’nın, Oxford’da ikinci sınıf öğrencisiyken o sırada King’s College London’da okuyan Oliver’la tanıştığını anlattı. Aynı trendelermiş ve tren Londra’yla Reading arasında bir yerde bozulunca yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığından konuşmaya başlamışlar. Jamie’nin dediğine göre tren hareket edince Oliver Jamie’yi arayıp, “Onu buldum. O kişiyi. Arayışı durdurun” demiş. Oliver’a teğhis konulduğunda altı aydır çıkmıyorlarmış. Anında nişanlanmışlar. “Gençliğin romantik dürtüsü” dedi Jamie gözlerini devirerek. Ama bana göre bu dikkate şayandı. Yirmi bir yaşında gencecik, zehir gibi zeki, tüm hayatı önünde olan bir kız, kelimenin en basit anlamıyla bir geleceğin olmadığı bir geleceğe adım atmıştı.

Buna ne denir?

Onlara yaklaşırken gülümsüyorum ve Jamie elimi tutuyor. “Gemiye terk ettiğim için özür dilerim” diye mırıldanıyor, çıplak omzumu öperken. “Ama onu dinlemeye katlanamıyorum.”

Ne tartışıyorum ne de boş veriyorum. Sonra konuşuruz. Cecelia’ya dönüyorum. “Müthiş tuvalet. Rengi harika!” Doğrusu, tuvaletine bakmadım bile. Ya da rengine. Mayo bile giyiyor

olabilir.

“Seninki de öyle” diyor, akan lavı bile dondurabilecek o gülümsemesi eşliğinde.

“Neden içecek bir şeyler almıyoruz” diyor Jamie, ikimizin de dirseğine dokunarak. “Tanrı biliyor benim ihtiyacım var. Ne istersiniz?”

“Grey Goose martini, ekstra zeytin aromalı, üç zeytinli” diye cevaplıyorum. Jamie gülümseyip Cecelia'ya dönüyor.

“Ellerinde hangi beyaz şarap varsa.”

“Sauv blanc?” diye soruyor Jamie uzaklaşırken. “Eğer fazla odunumsu değilse Chard? Gewürztraminer?”

Cecelia ifadesiz biçimde ona bakıyor. “Beyaz.”

Jamie kıkırdayarak gidiyor. Cecelia bir miktar daha içten bir gülümsemeyle bana dönüyor. “Jamie ve şarabı.”

Gereğinden fazla yürekten bir kahkahayla cevap veriyorum. “Eğitici oldu.” Aslında onu görmeyi, güzelliğinin ötesinde kim olduğunu anlamayı hiç denemedim. Şimdi bunu yapmaya çalışıyorum. Eskiden olduğundan daha kolay. Kapı artık eskisi gibi kapalı ve sürgülü değil, yalnızca kapalı.

“Öyle olduğundan eminim” diyor anlayışla. Sanki uzatılan bir el gibi içten.

Bunu değerlendiriyorum. “Dinle. Neler yaşadığını hayal edemiyorum, biliyormuş gibi davranmam bile... ama ben de... daha önce kayıp yaşadım. Eğer...”

Elini koluma koyuyor. “Anladım. Müsait olduğumu bil. Soruların varsa ya da yalnızca sohbet etmek istiyorsan bile. Keşke benim de yanımda biri olsaydı.”

Sesinde bir şefkat var. Ondan hoşlandığımı fark ediyorum. Soğukluğun, uzaklığın, kıskançlık olarak yorumladığım her şeyin Jamie'yi koruma güdüsünden kaynaklandığını şimdi anlıyorum. “Yalnızca bir şey söyleyebilir miyim?” diyorum aniden. Tanrım, içkilerle Jamie nerede kaldı? Bu, votkayla çok daha kolay olurdu. Yutkunuyorum. “Çok, çok, çok üzgünüm.”

“Teşekkür ederim” diye cevaplıyor aniden ve bunun ne olduğunu görüyorum. “Kaybın için üzgünüm” cümlesini her günün her saati duyan ve artık bu sözlerin anlamını yitirdiği biri-

nin gayri ihtiyari yanıtı. Ama gözlerindeki bakış bunun içten olduğunu anladığını söylüyor.

Sonra konuyu tamamen değiştiriyor. “Önümüzdeki dönem hangi seçmeli dersi alacaksın?”

“N-ne?”

“Mizah Duyuları: Wordsworth'ten Eliot'a dersini alırım diye düşünüyordum” diyor ve sonunda birazcık gülümsüyor. “Yeni-den gülmeyi öğrenmeyi çok isterim.”

Hayatımda daha önce bundan çok güldüğümü sanmıyorum. Önceki huzursuzluğum yok oldu. Dans pistinin yakınında bir yere kurulduk ve Jamie bize kimin kim olduğunu anlatıyor. Sonra Charlie de onlarla ilgili saçma sapan bir yalan ortaya atıyor. Örneğin Jamie kel bir adamı işaret edip, “Bu Geoffrey Mondale, Sheffield'ın yedinci kontu” tarzında bir şey söylüyorsa Charlie anında, “Arkadaşları ona Geoffy Sheffy derler, korulukta Maoriler gibi yüz boyasıyla çıplak koşarak ondan her zaman sakınmayı başaran sincapları kovalıyormuş” tarzında bir şeyi yapıyor. Cecelia bile başını sallayıp, “Ah, yeter” diyerek gülüyor. Elbette Charlie kendini tutup bir şey söylemeyince koluna girip “Hadi ama Charlie, sıkıcı olma” diyen de yine Cecelia oluyor.

Jamie insanları tanıtmayı bitirince Maggie, Charlie'yi dansa kaldırıyor. Tam gitmek için arkalarını döndüklerinde Tom – evet, Tom– öne atılıp haşın biçimde, sanki bu bir görevmiş gibi “Ben yaparım” diyor. Sipere yatmış bir askermiş de biri düşman hattının gerisine koşup düşen yoldaşını kurtarmak zorundaymış gibi. Hepimiz ona bakıyoruz. “Ne? Ben...” diye vızıldıyor. “Daha uzunsun” diyor Charlie, elleri havada geri adım atıp geri çekilerek. Maggie anında kızarıyor ve Tom'un tutması için elini uzatıyor ancak Tom çoktan topukları üzerinde dönerek dans pistine doğru ileri adım ilerlemeye başladı bile. Maggie bana umut dolu bir bakış atıyor, ben de ona cesaretlendirici biçimde gülümsüyorum ve Tom'a yetişmek için topuklularıyla zorlukla ilerliyor. Charlie'yle birbirimize bakıp kaşlarımızı kaldırıyoruz. Kollar tümüyle öne uzanmış, aralarında bir buçuk metre mesa-

fe bırakarak, ortaokul stili dans etmeye başlamalarını izliyoruz. Maggie tam bir şey söylemeye başlamışken Tom da ağzını açıyor. Maggie –tahmin ettiğimiz gibi– özür diliyor, Tom da başını yere eğiyor. Bir daha da başını yerden kaldırmıyor. Maggie'yle göz göze geliyoruz, alnında daha önce görmediğim kadar derin çizgiler oluşuyor.

“Pes ediyorum” diye iç çekiyor Charlie bana dönerek. “Pekâlâ, bara gidiyorum. İstatistiksel olarak şu sahneyi rahatça izlememe yetecek kadar alkol yok.” Elini arkadaşlarımıza doğru sallıyor. “Ama elimden geleni yapacağım.” Ortamı terk ediyor.

Jamie bana dönüp kolunu uzatıyor. “Dans edelim mi?”

Cevap vermek üzereyken gözüm Cecelia'ya takılıyor. Hafif melankolik ve nostaljik bir ifadeyle dans eden çiftleri izliyor. Jamie'yi dürtüp başımla onu işaret ediyorum. Jamie çenesini havaya kaldırıyor. Bir kez daha deniyorum. Çenesini daha yukarı kaldırıyor. Başımı tümüyle Cecelia'nın olduğu yöne doğru çeviriyorum. Bu sefer anlıyor. “Ce?” Cecelia, o dingin yüzünü Jamie'ye dönüyor. “Dans etmek ister misin?”

Onun itiraz etmesini bekliyorum ama yüzü aydınlanıyor ve bir gülümseme açığa çıkıyor. Neredeyse utanarak, çabucak başını sallıyor. “Hem de çok.”

Jamie kolunu uzatıyor, Cecelia minnetle kabul ediyor. Onların dans pistine çıkışını izlerken bir anda ne kadar mutlu olduğuma inanamıyorum. Mantığa aykırı bu; şartlar göz önüne alındığında zaman içinde bu kadar değer vermeye başladığım insanların dans pistinde bir araya gelişinin beni bu kadar mutlu etmesine inanamıyorum. İşin içinde büyümlü bir şey var.

İç çekip Charlie'yi bulmaya gitmek üzere arkamı dönüyorum ve William'a çarpıyorum.

“Ah” diye bağıyorum, güçlü göğsüne toslayıp geriye gittikten sonra bardağımı dengede tutmaya çalışarak.

“Seni ürkütmek istemedim” diyor.

“Hayır, sorun değil!” Kendime gülümsemeyi hatırlatıyorum. “Yalnızca şeye gidiyordum—”

“Dans et benimle.” Kolunu bana uzatıp dans pistine bakı-

yor.

“Çok hoşuma gider.” Ciddiyim. Büyük oranda. Yeniden başlamak, onu tanımak istiyorum. İçkimi masaya bırakıyorum.

Elimi tam ona uzatmışken çantamdaki telefonum titriyor. Siktir. “Üzgünüm” diyorum William'a ve başı bana doğru dönüyor. “Yalnızca...” telefonumu çantamdan çıkarıp ekrana bakıyorum. Gavin. Elbette. “Hemen geleceğim.”

“Bekleyeceğim” diyor William yeniden arkasını dönerken, durumdan hoşlanmadığı belli. Üzüntüyle yüzümü ekşitiyorum ama beni görmüyor.

Evet, cumartesi akşamı ve evet İngiltere'de bir sarayda balodayım ama ben buyum. Telefonu cevaplayan kızım. Ayrıca konunun ne olacağını biliyorum ve çabucak halledeceğim. “Gavin.”

“Gönderdiğim rakamları gördün mü?”

“Gördüm.” Buraya gelirken limuzinde. “Harikalar.”

“Yalnızca harika mı?” Sesi o kadar heyecanlı geliyor ki akşamın bu saatine kadar birkaç Manhattan yuvarlamış olabileceğine dair bir his var içimde.

“Olumlu oranın -yüzde yirmi bile olsa- varsayımsal olduğu sürece önemi yoktur” diyorum. William'a göz atıyorum. Kalabalığı inceliyor ama kulağı köpek kulağı gibi bana dönük. “Resmen insanlara Noel Baba yerine Dış Perisi'ne oy verirler mi diye soruyoruz. Bu kurgu.” William'ın yüzünde isteksiz bir gülümsemenin başlangıcını görüyorum. Cesaretle sesimi biraz daha yükseltiyorum. Gösteriş mi yapıyorum? Elbette. “Haydi ama Gavin, hayale kapılmayan, savaştan yorgun düşmüş gazi sen, saf idealist ben olmalıyım.”

Gavin gülüyor. “Ah, sen ne bilirsin ki, yalnızca saf bir eğitim danışmanısın.”

“O zaman neden bana rakamları gönderiyorsun?” diye karşılık veriyorum. “Neden beni arıyorsun?”

“Çünkü telefonu açacağını bildiğim tek kişi sensin.” Bir anlık sessizlik oluyor; kadehte kıpırdayan buzun sesini duya bildiğime yemin edebilirim. Saat cumartesi akşamüstü beş ve Janet muhtemelen erkek arkadaşı ve en küçük oğluyla Flori-

da'da. Üç kere boşanmış Gavin beni arıyor. "İyi iş çıkarıyorsun çocuk" diyor. "Gerçekten. Bizim için iyi –hayır, harika– bir iş çıkarıyorsun."

"Teşekkür ederim" diyorum, William'a gizli bir bakış daha fırlatarak.

"Sana yönetimde ihtiyacımız olacak."

Tuhaf biçimde kulaklarım yanıyor. Yalnızca kulaklarım, yalnızca vücudumun rastgele bir yerine saldıran heyecanlı kan akımı. Gülüp geçiyorum. "Oval ofis için perde ölçüsü almaya başlamak için erken."

Kıkırdıyor. "Seni yarın arayacağım. İşe alınması muhtemel adaylardan oluşan bir isim listesi var, fikrini almak istiyorum." Her zamanki gibi hoşça kal demiyor. Yalnızca telefonu kapatıyor.

Telefonu çantama geri atıyorum. William'a dönüp koluna dokunuyorum; sanki bütün konuşmamı dinlememiş gibi beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor. Tam bir oyuncu. "Üzgünüm."

"Hiç sorun değil" diyor ve bana kolunu uzatıyor. Kolumu koluna takıyorum ve yan yana dans eden kalabalığa doğru diyoruz. William bana dönüp sağ elimi kibarca eline alıyor. Sol elim anında omzuna yerleşiyor, onun diğer eli de belimi buluyor. Lise ikinci sınıfta seçmeli balo dersi aldırıldığı için anneme sessiz teşekkürlerimi iletiyorum.

Jamie ve Cecelia'yı görmek için dans pistini tarıyorum ama pistin öbür tarafına kaymış olmalılar. Maggie ve Tom'u birbirlerine biraz daha yaklaşmış ama birbirlerinin zıttı yönlere bakarken ve olur da göz göze gelirler diye bakışlarını hemen çekerken görüyorum. Konuşmadıklarını söylememe bile gerek yok. Bana bakacağı ve gülümseyeceği umuduyla William'a bakıyorum. İkisini de yapmıyor. Ben de onu inceliyorum. Yaşına göre oldukça etkileyici. Jamie çenesi ve omuzlarını ondan almış. Ama gözleri koyu renk. Opak. Savaşa hazırlanan bir boksör gibi omzunu ileri geri oynatmaya başlıyor. İyi olup olmadığını sorma fırsatı bulamadan elimi bırakıp papyonuna dokunuyor. Papyonunu tümüyle çıkarmadan gevşetmeye çalışırken dansımıza ara veriyoruz. "Korkunç sıkı" diye mırıldanıyor.

Ona gülümseyip pat diye “Ona kötü diyorsan bir de sustuysen dene” diyorum.

Gözlerini kısarak bana bakıyor –komik değildi, komik olmadığını biliyorum– ve elimi yeniden tutuyor. Dans etmeye devam ediyoruz. Sessizlik içinde. Tuhaflığı bertaraf etmek için bir şey söylemek üzereyken William benden erken davranıyor.

“Britanya’daki zamanının tadını çıkarıyor musun?”

“Evet, fazlasıyla. Bayılıyorum.” Dans ediyoruz. “Bu çok güzel bir etkinlik. Arkadaşlarımdan da gelmesine izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Hayatlarının en güzel—”

“Antonia’ya, onun Leydi Duncan olduğunu bilmeden önce âşık oldum. O yalnızca bana sabahın üçünde çay yapan, disko-daki üniversiteli kızdı. Unvanının on beş kuşak geçmişi olduğunu, Tanrı’nın unuttuğu bu adanın her tarafına yayılmış yüz binlerce dönüm arazisi ve beş malikânesi olduğunu öğrenmeden önce altı ay çıktık. Altın madenine denk geldiğimi sandım.” Bana bakmıyor. Omzumun arkasından boşluğa bakıyor. Devam etmesini bekliyorum. Belli ki bu hikâyeye giriş yapmasının bir sebebi var. Ne olduğunu bilmiyorum ama. “O zamanlar yirmi beş yaşındaydım. Hiçbir şeyim yoktu, kazandığım tüm para sermayeye gidiyordu. Beni götürdüğü ilk baloda ne yaptım biliyor musun? Babasının takım elbisesini ödünç almak zorunda kaldım.” Dudaklarına buruk bir gülümseme yerleşiyor ama anında kayboluyor. “Kaçarak evlendik. Ona cips paketinden çıkan bir yüzük verdim.”

Bu William’dan, bu genç romantikten hoşlanıyorum.

“Ama sonraki sene babası öldü ve yüz binlerce dönüm arazinin ve beş malikânenin bedelinin ne olduğunu, babasının ne kadar borçlu olduğunu keşfettim. İki sene boyunca Argyll’daki hizmetli bölümünde –İskoçya’daki evde– yaşadık çünkü yaşanabilecek kadar ılık orası vardı. Yığının geri kalanı için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Toni, Jamie’yi orada doğurdu. Yanında bir kova kaynar su, ben ve acıyı kessin diye yatağın altına bıçak koymak konusunda ısrarcı olan Smithy dışında hiçbir şey yoktu. Dikkatini çekerim, 1989 yılıydı, 1389 değil. Sonra şirketim halka arz edildi. Babamın kasasından çaldığım elli sterlin-

lik para kendini bir milyonla katladı. Oliver, Paddington'daki St. Mary hastanesinde, özel bir odada dünyaya geldi.”

Bunları bana neden anlatıyor? Etkilenmediğimi söyleyemeyeceğim ama neden?

Dans etmeye başladığımızdan beri bana ilk kez bakıyor. Merak uyandırıcı. “Jamie'nin neden bir kez daha kök hücre tedavisi yaptırmayacağını biliyor musun?” Üzüntüyle lafa katılmak için ağzımı açıyorum ama devam ediyor. “Acı verici, sıkıcı ve ona göre faydasız olduğu için değil. Kendini izole edip bir aylığına senden ayrılmak istemiyor. Bu sana kendini oldukça değerli hissettiriyor olmalı?”

Elbette ki değerlendirmesine katılmıyorum ama tepki göstermemi bekliyor ve tuzağa düşmeyeceğim. “Bu Jamie'nin kararı.”

William'ın dudağının kenarı yukarı kalkıyor; bu bir gülümseme mi yoksa küçümseme mi ayırt edemiyorum. “Anlıyorum. Daha önce kimseyi sevmemişsin.” Tüylerim diken diken oluyor. Bu tıpkı kuzenimin korkunç çocuklarını eleştirdiğim zamanlarda annemin sen-anne-olmak-nedir-bilmezsin kartını çıkarmasına benziyor. Hiçbir şey beni daha fazla sinir etmiyor. Bunun dışında. Ağzımı açıyorum ama William, “Sorun değil. Gençsin. Aşk hâlâ hormonlara sıkı sıkıya bağlı.” Bu adamın söylediği her şey derinden eleştirel. “Rhodes bursiyesisin, değil mi?”

“Evet” diye cevap veriyorum dikkatlice.

“İyi. Akıllı insanlarla uğraşmayı severim. Haziranın on birinde dönüş biletin var, yanılıyor muyum? Amerika'ya dönecek, günde yirmi saat çalışacak ve muhtemelen Janet Wilkes'in seçilmesini sağlayacaksın.” Tüm bunları nasıl bildiğini sormak istiyorum ama konuşamayacak kadar şaşkırım. Devam ediyor. “O zamana kadar kendini oğlumla tüm Avrupa'da fink atarken mi görüyorsun? Seine Nehri'nde tekneyle gezerken? Alpler'de kayak yaparken? Dur hayalini bozayım. Ya seyahat etmek için fazla hasta olacak ya da ölmüş olacak. Senin onunla işin bitince hâlâ bir hayatın olacak. Ama onun olmayabilir.”

Adımlarım birbirine karışıyor. William belimi iyice sıkarak

hareket etmeye devam etmemi sağlıyor. Hayretler içindeki öfkeme rağmen nefes almaya çalışıyorum. İnsan kolay kolay ağır çekimde gafil avlanmaz.

“Soyluluğun cazibesini anlayabiliyorum” diye mırıldanıyor. “İmtiyazın. Erişimin. İnan bana. Birbirimize düşündüğünden daha çok benziyoruz. Benim babam da bir barmendi.”

Kalbim neredeyse göğsümden çıkacak gibi oluyor. Bunu nereden biliyor?

“Kıt kanaat geçinerek büyümenin utancını ikimiz de biliyoruz.”

Bir anda kan beynime sıçırıyor. “Ben babamdan utanmıyorum.”

“Eğer daha uzun yaşasaydı pekâlâ utanırdın.”

Dans etmeyi bırakıyorum, elimi William'ın pençesinden kurtarmaya çalışıyorum. Eli zincire dönüşüyor ve ateş püskürüyor, “Dans etmeye devam et Eleanor. Gereksiz yere ilgileri üstümüze çekmeyi istemeyiz.”

Haklı. Gözleri, meraklı bakışları üzerimizde hissedebiliyorum. Dans etmeye devam ederken öfkeden kuduruyorum. Yüz yüze. Göz göze. Sessizce onu daha fazla konuşmaya davet ediyorum. Sonunda devam ediyor. “Söylemeye çalıştığım şey biz birbirimizi anlarız. İkimiz de hayatımızda önemli kayıplar yaşadık—”

“Babamdan bahsetmeyeceğiz.” Sesim çelik gibi sert. “William.” Ona ismiyle hitap ediyorum çünkü o benimle böyle konuşabilirse ben de bu resmiyet saçmalığını boş verebilirim. “Bir şekilde benim hayatım hakkında bazı gerçekleri biliyor olman beni tanıdığın anlamına gelmiyor. Ya da oğlun hakkındaki hislerimi bildiğin anlamına. Paran beni ilgilendirmiyor. Hatta sen de beni ilgilendirmiyorsun.”

“Oğlum hakkındaki hislerin, öyle mi?” “His” kelimesinden küçümseme akıyor. “Geldin ve kendini hayatımızın ortasına yerleştirdin. Ama sen geçicisin, hanemizdeki bir işgalcisin. Oğlumuzun hayatından biz sorumluyuz. Onun hayatından. Duyuyor musun? Dikkatle dinle. Bir oğlu, hasta bir oğlu ve ne yazık ki tek oğlumu alıp Noel’de annesinden uzaklaştıra-

mazsın. Daha önce bu boktan yollardan geçmiş bir babaya ‘ida-re ediyoruz’ diyemezsin. Sen geçicisin. Sen, tatlı kız, bir eğlencesin. Muhtemelen ölümcül türden. Bununla yaşayabilir misin? Amblemli limuzinlere binip, sarı entarilerle balolara gelip gününü gün ederek? Bu benim oğlumun hayatına değer mi?”

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. Korkunç derecede haksız ve aşağılayıcı konuşuyor ama onu anlıyorum. Eğer yerinde olsaydım ölmekte olan varlıklı oğlumun hayatında aniden belirlenen kızla ilgili ben de endişe duyardım. Hatta düşününce ondan bu tepkiyi beklemediğime şaşıyorum. Beklenmedik tepki Antonia’nın coşkunu karşılamasıydı.

Odaklanıyorum. Gerçekte söylemek istediğim şeyi aklımdan siliyorum. Söylemek istediğim çirkin şeyi.

Ama sonra onun gözlerine bakıyorum ve oradaki donukluğu, kendini beğenmişliği, ben bilirimciliği, Jamie’nin babasının sevgisinden emin olması gerekirken mütemadiyen savaşmak zorunda kaldığı her şeyi görüyorum ve bu beni öfkeliyor. Sonuçta o çirkin şeyi yine de söylüyorum. “Biliyor musun çok ilginçtir ki, Jamie’nin öz babasına nasıl bu kadar az saygı duyduğunu anlayamıyordum. Şu ana dek.”

Yüzü anında kıpkırmızı oluyor. Donuk gözlerine can geliyor. “Sen kim olduğunu sanıyorsun?” diye kuduruyor. “Zaten bir oğlumu kaybettim. Bir diğerini kaybetmeye niyetim yok.”

Sanki ihtişam bir anda yok olmuş gibi, aniden aslında ne kadar harabe gözüktüğünü görüyorum. Gözleri, onu utandırdığını bildiğim kızgın, çaresiz yaşlarla doluyor. Bu beni biraz yumuşatıyor. Yalnızca biraz. “Anlamıyorsun. Eğer Jamie kemoterapi isterse onunla otururum. Eğer kök hücre isterse onu beklerim. Eğer yunuslarla yüzmek isterse gidip havlumu alırım. Bu benimle ilgili değil. Bu Jamie’nin seçimi, benim değil. Ona izin vermek zorundasın—”

“Bu seçimlerin, neden bahsettiğine dair en ufak boktan fikri bile olmayan becerikli küçük bir kız tarafından yönetilmesine izin vermek zorunda mıyım? Hayır, tatlım. Zorunda olduğumu sanmıyorum.”

Artık dışarıdan nasıl görüneceğimiz umurumda değil.

Dansla işim bitti. Uzaklaşmaya başlıyorum ama belimdeki tuşunu sıkılaştırıyor. “Bekle—”

“Hayır, tatlım. Zorunda olduğumu sanmıyorum” diye tısı-
lıyorum ondan uzaklaşıp dans pistini terk ederken. William
anında beni takip ediyor. Yalnız kalmaya niyeti yok. Bu yanılsa-
ma ancak ikimiz de aynı anda ortamı terk edersek işe yarar.

Neredeyse kadınlar tuvaletinin sınırları içinde güvende
olacakken William'ın tam arkamda olduğunu hissediyorum.
Sesi, alçak olsa da havayı kesip kulağımın tam yanında yankıla-
nıyor. “Beni dinliyor musun?”

Kapıyı hızla açıp tuvalete giriyorum ve omzumun arkasın-
dan bakarak, “Hayır, Zaten Jamie de dinlemiyor” diyorum.

Madam, Yaşam açmakta olan bir çiçek
 Ölüm her yerde takipte:
 Kadın odanın kiracısı,
 Adamsa merdivendeki kabadayı.

William Ernest Henley, "IX-W.R.'a", 1877

Jamie, Oxford'un elli kilometre kadar dışına çıktığımızda yüz-
 züncü kez "Pasaportun yanında mı?" diye soruyor.

Sanki düşünüyormuşum gibi bir anlığına duraksıyorum.
 Sonra aniden öne atılıp emniyet kemerimi çekiştirerek deli gibi
 kotumun ve ceketimin ceplerini yokluyorum. "Ah, hayır!"

Jamie sakın kalmaya çalışıyor. Gözlerini aniden bana çevi-
 riyor. Alaycı biçimde kaşımı kaldırıyorum. Bıkkınlıkla nefes ve-
 rip tekrar önüne bakıyor. "İlk kez sormuyorum, değil mi?"

"Sayısını çoktan unuttum."

"Üzgünüm" diye mırıldanıyor. Buna, yani alışılmadık
 unutkanlığına "kemoterapi beyni" diyoruz. Bazen bu, sorduğu
 bir soruyu sorduğunu hatırlamamak kadar basit, bazen ise saat-
 lerce anahtarlarını bulamadıktan sonra buzdolabını açıp, anah-
 tarlarının hâlâ market poşetinde duran kremanın yanında ol-
 duğunu görmek anlamına geliyor.

Uzanıp şakayla saçını karıştırıyorum. Elimi çektiğimde
 birkaç tutamın elimde kaldığını fark ediyorum. Jamie'nin son
 kemoterapi kürü üç gün önceydi ve şimdi kendini göründü-
 ğünden daha hasta hissettiğini biliyorum. Yine de arabada bir
 zafer havası var. Onun için, bizim için kırsal yoldan Dover'a ge-

çip Fransa'ya gitmek için feribota binmekten daha iyi bir şey yapamazdık.

Her şeye rağmen Noel tatilinde uzakta olacağız.

Blenheim'da kendimi tuvalete kapattığımda William'la aramda geçen her şeyi Jamie'ye anlatmak konusunda uzun uzun düşündüm. Bunu kesinlikle yapmayacağıma karar verdim. William ile Jamie arasındaki ateşe körükle gitmeyi reddetmek bir yana, Jamie'nin kararını yönlendirmek konusunda hiç bir rolüm olmasını istemiyorum. Bu William'ın söylediklerini gerçekleştirmek olur ve bu iş böyle yürümeyecek. Ben varken asla.

O yüzden bir bardak şampanyanın dibini gördükten sonra Jamie “oldukça yorgun” olduğunu söyleyene kadar dans edip oradan ayrıldık. Jamie, neyse ki William'dan yeterince uzak mesafede duran Antonia'yı gördü ve ona bir elveda öpücüğü verdi. Sonra Antonia, o sıcak, güleç ve hoşgörülü yüzünü bana döndürüp birlikte çay içmek için kartını almam ve onu aramam konusunda ısrarcı oldu. Numarasını telefonuma kaydettim ama henüz onu aramadım. Çünkü William'ın söylediği bir şey aklımda yer etti: Ben, bir nevi geçiciyim. Jamie'yle William arasındaki geçmişi bilmiyorum, işlerin nasıl bu boyuta geldiğini de bilmiyorum ve her şeyin bitişiyle ilgilenmek için burada olmaya-
cağım. Eninde sonunda bağları koparacağım.

O yüzden eğer Jamie Noel'i ailesiyle geçirmemekten gocunmuyorsa ben de gocunmuyorum. Hatta heyecanlıyım. Çok heyecanlıyım.

İki günlüğüne Normandinya'ya gidip dört günlüğüne Paris'e geçeceğiz. Sonra güneye, Jamie'nin çok sevdiği şarap bölgesine gidecek, yılbaşında da Riviera'da olacağız. Bunu her kendime söylediğimde (yüksek sesle ya da kendi kendime) kıkırdıyorum. Cidden kıkırdıyorum. Yılbaşından sonra ise kalan iki haftayı nerede geçireceğimize karar vereceğiz. Planımız yok, yalnızca gezeceğiz. Belki İsviçre ya da havanın daha sıcak olacağı İtalya. Bana her şey uyar.

Camın dışındaki manzaraya bakıyorum. Çok güzel. Meşe ağaçlarıyla örülü kıvrımlı yeşil tepeler ve pofuduk koyun-

lar. Her şeyi çevreleyen ince bir kış sisi var. Gökyüzü yorgan gibi, açık gri ve bozuk maviden bölmelere ayrılmış. “Buna bayılıyorum” diye mırıldanıyorum. “Bu ülke kanlı canlı bir roman gibi. Zamansız. Pürüzlü ve biraz vahşi ama aynı zamanda zarif de. Hmmm, tanıdığım birine benziyor” diye takılıyorum. Jamie yanıt vermiyor. “Pişt, bizim şeritte kalsan iyi olur, değil mi dostum?” Beyaz çizgiden çıkarak otoyolun banketine yaklaşıyoruz. Yolun hafif kıvrımı yüzünden tümüyle bankete giriyoruz. “Jamie, cidden ama.” Ona bakıyorum ve yüzünün bembeyaz olduğunu, gözlerinin çöktüğünü, kaşının üstünde ter tabakası biriktiğini görüyorum. “Jamie?”

Başı göğsüne düşüyor.

“Jamie!” diye bağıyorum direksiyona davranırken. İrkiyerek uyanıyor ama aynı hızla yeniden bayılıyor. “Jamie, fren! Fren!” Başını kaldırıp ayağını yere basıyor ama freni ıskalıyor. İçgüdüsel olarak bir elimle direksiyonu tutup araç banketin çakıllarını havaya saçarken ayağını frene bastırıyorum. Ayağını elimden geldiğince hızlı bastırıyorum ve yavaşlamaya başlıyoruz ama yeteri kadar hızlı değil. El frenini çekiyorum. Toz kümesi içinde aniden duruyoruz.

Jamie, bez bebek gibi öne fırlıyor.

Emniyet kemerimi açıp onu tutuyorum ve başını ellerime alarak bana bakmaya zorluyorum. “Jamie!” Kulağa “Üzgünüm” gibi gelen bir şeyler geveliyor. Onu dik tutmak için bir elini göğsümde tutarken bir elimle de telefonumu arıyorum. “Jamie. Jamie! Uyanık kal! Lütfen!” Konuşmaya yelteniyor ama başı yeniden göğsüne düşüyor.

Onu nazikçe sürücü koltuğunun camına yaslıyorum. “Her şey yolunda, her şey yoluna girecek!” Ellerim titreyerek 911’i tuşluyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Lanet olsun! 911 bu ülkedeki acil durum hattı mı? Bunu nasıl bilmem? Nasıl kanserli bir erkek arkadaşım olur da yardım çağırmayı bilmem? Aptal!

Jamie’nin yanına tokat atmaya başlıyorum, kesik kesik, ufak vuruşlarla onu uyandırmaya çalışıyorum. “Jamie, Jamie!” Gözleri açılıyor. Belli belirsiz ama yine de açılıyor. “Ambulans!

nasıl arayabilirim?” Bir şeyler mırıldanıyor. “Ambulans, Jamie! Nasıl ararım?” Ona yeniden vuruyorum. Bu sefer daha kuvvetli.

“Dokuz-Dokuz... ve kes... bana vurmayı.” Yine bayılıyor ama bu sefer ufak bir gülümsemeyle.

“Komik” diyorum boğuk bir sesle. “Serseri.” Ama bu, numarayı çevirirken bir süreliğine paniğimi erteliyor. Telefonu kulağıma koyduğumda bir elini dudaklarıma götürüp öpüyorum. “Her şey yoluna girecek, yalnızca nefes al. Olur mu?” Kalbim göğsümden çıktı. Yerde debeleniyor. “Merak etme. Yardım geliyor. Benimle kal, Ja— Alo, merhaba!”

Görevliye ulaştığım anda Jamie hafifçe elimi sıkıyor, merakla gözlerine bakıyorum. “Annemle babamı arama” diyor gücünün son damlasıyla.

Sonra tamamen bayılıyor.

Mücadelenin faydasız olduğunu söyleme,
 Çabanın ve yaraların faydasız olduğunu,
 Düşman uyumaz, başarısız da olmaz,
 Ve bir şeyler nasıl oluyorsa öylece, olduğu gibi kalır.

Arthur Hugh Clough,
 “Mücadelenin Faydasız Olduğunu Söyleme”, 1862

Bunu başarabilirsin. Yalnızca bir araba.
 Muhtemelen bütün eğitimimden daha pahalı bir araba
 ama yine de bir araba.

Her şeyin ters olduğu bir araba. Bektan bir oyun evi gibi.
 Aynaları bir kez daha kontrol ediyorum, otomatik ve dalgın bi-
 çimde sağdaki vites uzanıyorum. Elim vites yerine yere değı-
 yor.

Tanrı aşkına. Odaklan.

Ambulans görevlileri onları takip etmeyi isteyip istemedi-
 ğimi sorduklarında başımı salladım. Neden başımı salladım ki?
 Çünkü kendimi faydalı hissetmek istedim. Hastanenin beş ki-
 lometre ötede olduğunu söylediler. Beş kilometre boyunca her
 şeyi yapabilirim.

Ama şimdi ambulansın ışıkları yanıp sönüyor, sireni çalı-
 yor ve gitme zamanı geliyor. Debriyaja basıyorum ve sol elim-
 le vites değıştiriyorum. Ambulansı takip ederek asfalta çıkıyo-
 rum ve yavaşça hızlanıyorum. Şanzıman gıcırıyor, içim kötü
 oluyor.

Sanki teyzemin eski Vosvos’uyla araba kullanmayı öğren-

diğimden beri vites kullanmamış olmam yeteri kadar kötü de-
ğilmiş gibi bir de yolun ters tarafında sürmek bütün dikkatimi
gerektiriyor. Tek sorun, yeteri kadar dikkatimin olmaması. Ak-
lım Jamie'de. Hangi işaretleri kaçırdım? Bu normal mi? O iyi
mi? Bu yalnızca olacakların ön gösterimi mi?

Şerit değiştirmemiz gerekiyor; gözlerim içgüdüsel olarak
sağa kayınca, düzensiz bulutlar dışında bir şey görmüyorum.
Kendimi zorlayarak dikiz aynasından sola bakıyorum.

Ben bu göreve uygun değilim. Daha önce hiç etrafımda
hastalık olmadı. Hiçbir işe yaramıyorum. Buna rağmen nenden-
se, Jamie'nin yanında istediği tek kişiyim.

Üstelik buralardan gideceğim.

Ben yokken birinin Jamie'yle ilgilenmesi gerekecek. Bunu
kabul etmek istese de istemese de gittikçe kötüleşiyor ve daha
fazla yardıma ihtiyacı olacak. Bu bir gerçek. Kimi kararlar veril-
mesi gerekecek.

Jamie'nin ailesine ihtiyacı olacak. Ah Tanrım. Bir kavşak.
Ellerimi sıkarak kavşak boyu ambulansı takip ediyorum.

Kriz böyle bir şey işte diye düşünüyorum. Bir anda önce-
likler değişebilir.

İnançlar tersine dönebilir.

Bir şekilde anne ve babasıyla ilişkisinin düzelmesi lazım.
Haziranın on birinde onu bu şekilde, tek başına ölmek için or-
mana kaçan bir hayvan gibi yalnız bırakamam.

Mucizevi biçimde hastaneye ulaşıyoruz. Ambulans sürü-
cüsü elini camdan çıkarıp tam yanındaki boş park yerine işaret
ediyor. Kent'in dışında bir yerlerdeyiz ve sanki dünyada yapa-
yalnızız.

Başka araç geliyor mu diye bakmadan park alanına çok ge-
niş dönüp çizginin üzerine park ediyorum. Olsun. İsterlerse ara-
cı çekmemi söyleyebilirler. Gece park edilmez tabelasının tam
önüne park ediyorum. Aman Tanrım, gece araba kullanmam
gerekebilir. Yanımda Jamie'yle birlikte.

Dağınık kafayla kontağı kapatıp buz gibi kış havasına
adım atıyorum. Uzaktaki trenin düdüğü, ilk kez yetişemeyece-
ğimiz feribotu düşünmeme neden oluyor. Şirketi aramalı mı-

yım? Numaraları bende yok. Neymiş bir bakayım—

Toprak ayağımın altından kayıyor. Optik bir yanılsama. Aslında araç ileri gidiyor. “Siktir!” Araca atlayıp frene basıyorum. Ama bunu Aston “Gece Park Edilmez” tabelasına değip acılı bir gıcirtıyla otuz derece eğilmesine neden olmadan önce yapmayı başaramıyorum.

Başımı ön konsola bırakıyorum. Tampona bakmak bile istemiyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Yapmam gerekenin bilinciyle telefonumu çıkarıyorum.

“Çok üzgünüm” diye mırıldanıyor Jamie bir kez daha, arkasındaki yastığı kabartıp oturma odasındaki kanepede olabildiğince rahat edebilmesi için elimden gelini yaparken.

“Gitmek istemediğini söylemen yeterliydi” diye takılıyorum. “Böyle numara yapmana gerek yoktu.”

Bir kahkahaya benzeyen derin bir iç çekiyor.

Anemi. Şiddetli anemi. Meğer geçen hafta boyunca halsiz ve uyuşuk hissediyormuş, yalnızca kimseye (bkz. bana) söylememiş. Bu sabah evden çıkarken ayağını sürüklüyordu, bunu ben de fark etmiştim ama yalnızca kemoterapinin yan etkisi sanmıştım. Ya da belki de fark etmek istemedim. Duştayken neredeyse bayıldığını da bana söylemedi. Sanki bu benim suçummuş gibi korkunç hissediyorum. Bencil miydim, aptal mı, ya da...?

Doktorlar ona kan nakli yapmak istedi ama bu geceyi hastanede geçirmemiz anlamına geliyordu ve bunun, onkoloğu endişeye düşüren potansiyel yan etkileri vardı. B planı ise bedeni kendi kırmızı hücrelerinden daha fazla üretmeye teşvik edecek bir dizi iğneydi. Bu harika. Ancak bir gelişme olup olmadığını anlamaları için iki hafta gerekecek. Yani Jamie kanepeye bağlı. Süresiz olarak. Bir saattir evdeyiz, Jamie gerçekten sinirli, ben hayal kırıklığı yaşıyorum ve ikimiz de böyle hissettiğimiz için pişmanlık duyuyoruz.

İşler bu noktaya geldi.

“Burada olmanın bir anlamı yok. Gitmelisin” diyor.

Sakinleşiyorum. “Nereye?”

“Tatile, ahmak!”

“Bana öyle deme!” diye sataşıyorum, yıpranmış sinirlerimle. Jamie’nin yüzündeki alaycı gülümseme anında yok oluyor ve ben de derin bir nefes alıyorum. “Üzgünüm. Her konuda. İyi olmadığını anlamalıydım—”

“Hayır, lütfen. Tam orada dur. Sen kötü hissediyorsun, ben kötü hissediyorum ama birbirimizi suçlulukla mahvetmeyeceğiz. Bu, hissetmeleri gerekenden daha az şey hissettiğinden korkan insanlara has, saçma bir duygu.” Gözlerime bakıyor. “Sen ve ben, biz devam edeceğiz. Durursak bu yalnızca soluklanma için olacak. İşte, soluklandık.”

“Jamie, seni bırakmayacağım.”

Belli belirsiz inliyor. “Gezi programın tamam, her şey onaylandı. Lütfen.” Dikleşip iç çekiyor. Titrek ellerimi tutuyor. “Bunun yüzünden seyahat edemezsen kendimi çok suçlu hissedirim.”

“Suçluluk yok diyordun?” diye takılıyorum. Gözlerini deviriyor. “Önümüzde hâlâ mart ayındaki paskalya tatili var. Mesele değil.”

“Hayır, Ella.” Bir eliyle kendini işaret ediyor. “Bu büyük bir mesele değil. Yalnızca kendimi fazla yordum o kadar. Önümüzdeki ay taş gibi sağlam olacağım.”

Şu anda küçük bir oğlan çocuğuna o kadar benziyor ki –iyimser, korunmasız ve gerçeklerden öylesine uzak– gözlerime yaşlar doluyor. Saklamak için arkamı dönmeme neden olan yaşlar. “Göreceğiz.”

Elimi çekiştirip beni ona bakmaya zorluyor. “Devam et, evet?”

Cevap verme fırsatı bulamadan kapı çalınıyor. “Yemek gelmiştir, hemen dönerim.” Kalkmak için hareketlenince gözlerime inanamayarak bağıriyorum. “Otur!” Olabilecek en kötü hasta.

Eve geldiğimiz anda Hint yemeği sipariş etmiştik. Jamie’nin iştahıyla ilgili bir şey diyemem ama ben açlıktan ölüyorum. İstedğim tek şey koca bir kâse pilav, tikka masala soslu tavuk ve yaklaşık olarak on dört parça naan ekmeği. Para çı-

karmak için elimi cebime atıyorum ve “Üzgünüm, ellilik dışın-
da bozuğum yok—” diye mırıldanarak kapıyı açıyorum. Patinaj
yaparak duruyorum.

Antonia.

Ve William.

Antonia'dan sakinlik akıyor ama yüzü endişeyle dolu. “Ca-
nım kızım, nasılsın? O iyi mi?”

“Evet evet, o iyi.” Sonra refleksle birbirimize sarılıyoruz.
Kim başlattı bilmiyorum ama bu gözlerimin yeniden dolması-
na neden oluyor. Bir annenin getirebileceği rahatlık ve ferahlı-
ğı unutalı çok olmuş. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu keş-
fetmek beni şaşırtıyor. “İyiym” diyorum saçına doğru. “Yalnız-
ca bunu beklemiyordum—”

“İzin verin.” William, sabırsızlığı öfkesi kadar açık; zorla
yanımızdan geçiyor. “James?”

Antonia çabucak sarılmayı bırakıyor ve “Affedersin” diye
mırıldanırken kolumu hafifçe sıkıyor. “William, dışarıda bekle-
meni istemek zorunda bırakma beni.”

Kapıyı kapatıp aceleyle onları takip ediyorum. Oturma
odasına dönerken Jamie bağırıyor. “Yok artık!”

William, Jamie'nin koltuktaki bedenine doğru eğiliyor.
“Tatilin tadını çıkarıyor musun?”

“Senin burada ne—”

“Şimdi mutlu musun?” diye köpürüyor William. “Perva-
sızlığının neye sebep olduğunu görüyor musun?”

Jamie oturur pozisyona gelerek kendini koruma altına alı-
yor. “Burada ne işin var!” Öfkeyle bana bakıyor. “Onlar aranma-
yacak demiştin.”

Antonia müdahale edip beni kurtarıyor. “Evet ve bunu on-
dan istediğin için seni boğazlamam gerek.” Hemen yanına, kol-
tuğa oturup yüzünü ellerinin arasına alıyor, Jamie'yi kendine
bakmaya zorluyor. “İyi misin?”

Jamie annesinin ellerini tutup nazikçe indiriyor, tedirgin
bakışlarını William'a yöneltiyor. “İyiym. Gerçekten. Yalnızca
biraz başım döndü. Süvari göndermeye gerek yok.”

Gözlerim kocaman oluyor. Baş dönmesi mi? Onlara karşı

dürüst bile olamıyor.

İşte bu nedenle Antonia'ya sabırlı olmasını, Jamie'yle konuşmama ve onu onların buraya gelme fikrine alıştırmama izin vermesini söyledim. Şu an Antonia'nın arkasında duran çatık kaşlı neden yüzünden. Birden gelebilecekleri hiç aklıma gelmedi. İskoçya'dan burası arabayla altı saat. Telefonu kapattığımız gibi arabaya atlamış olmalılar. Ya da belki bilmediğim özel bir jetleri vardır.

William vazgeçmiyor. "Tüm tavsiyelere rağmen kıtada oradan oraya atlamak konusunda ısrarcı oldun" diye patlıyor. "Kontrollerini ne zaman yaptırmayı planlıyordun? Hmm?"

"Döndüğümde. Elbette" diye karşılık veriyor Jamie.

"Ocakta mı? Bir ay sonra mı? Harika! Bir ay istediğin her şeyi yiyip, kendini yorup, aşırı derecede içip, pipisini yeni keşfetmiş ergen gibi tepiştikten sonra mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. William'ın edepsizliğinden değil onun haklılığından dolayı. Böyle söyleyince bir aylığına uzaklara gitmek gerçekten de pervasızca geliyor. Jamie, adrenalinin etkisiyle koltuktan fırlayıp ileri geri yürümeye başlıyor.

"Jamie, ocakta hangi tedaviye başlayacaksın? William, denizlik yapma" diyor Antonia, mantığın sesi.

"Kemoterapi" diye yanıtlıyor Jamie gerginlikle.

"Kemoterapi mi?" diye bağırıyor William? "Kök hücre ne olacak?"

Jamie nefes alıyor. "Sana daha önce de söyledim—

"Dr. Solomon durumu yeniden değerlendirmen konusunda seni ikna ettiğini söyledi—"

"Değerlendirdim ve aynı sonuca vardım." Jamie'ye bakıyorum. Bundan haberim yoktu. Bir anlığına bana akıyor ve "El-la Amerika'ya döndüğünde bu fikri yeniden değerlendireceğim—" derken biraz utanmış görünüyor.

"Eğer ölmemiş olursan."

"William" diye tersliyor Antonia. "Bunu söylemeni yasaklıyorum." Sesi kaskatı. "Beni duyuyor musun? Buna müsaade etmem."

William gözlerini deviriyor ve uzaklaşıp duvara dönüyor.

Baloda söylediği şeyde haklı mıydı? Jamie kök hücre tedavisini benden uzak kalmak istemediği için mi yapmıyor? Bulantı hissi mideme yerleşmeye başlıyor.

Antonia iç çekiyor. “Planın ne, canım?”

Jamie elini annesine doğru umursamaz bir tavırla sallıyor. “Kemoterapiye devam edeceğim, pekiştirme olarak. Altı ay içinde seçeneklerimi değerlendireceğim.”

“Seni inatçı herif!” diye alevleniyor William çabucak arkasına dönerek.

İlerliyor ve her adımda sanki heceleme yapıyormuş gibi yumruğunu avucuna vuruyor. “Yılanın başını küçükken ezmek gerekir!”

Jamie, gücünü kaybederek koltuğa geri çöküyor.

“En azından deneme tedavisini yap” diye yalvarıyor William.

“Ne denemesi?” derken buluyorum kendimi.

William'ın yüzünü kendini beğenmiş bir üstünlük kaplıyor. “Görünüşe bakılırsa Jamie seninle her şeyi paylaşıyor.” Onun yalnızca benim sayemde burada dikiliyor olduğunu söylememek için bütün gücümü harcıyorum. Yeniden Jamie'ye bakıyor. “Ona söylesem mi? Ya da sen mi söylemeyi tercih edersin?”

Jamie çenesini kasıyor. Sessizce konuşuyor. “Yeni bir ilaç, ölümcül hastalığı olan insanlar için. Babam bunun yüzyılın icadı olduğu konusunda seni ikna edebilir—”

“Oldukça umut verici sonuçlar—”

“Yapma!” Jamie bıkkınlıkla çıkışıyor. “Bu bir çözüm değil! Çözüm yok. Bana belki, belki biraz daha zaman kazandırabilecek bir şeyden bahsediyoruz.”

“Neden bundan haberim olmadı?” diye soruyorum sinirim tepeme çıkarken. “Neden söz etmedin?”

Jamie sehpayı bakıyor. “Bedeli yüzünden.”

“Bedeliymiş!” diye bağırlıyorum, istediğimden daha yüksek sesle. “Ciddi misin sen—”

Jamie gözlerini kapatıyor. “Finansal bedel değil, kişisel. Yan etkiler.”

“Neymiş onlar?”

“Hiçbir fikirleri yok! Bu bir deneme, amaç bu.” Bir anda doğrulup dirseklerini dizine koyuyor. Sakinleşmek için nefes alırken William'a bakıyor. “Oliver bir deneme yaptırdı ve bu onun ölümüne neden oldu. Yavaşça, acıyla. İç kanaması oldu, kendi kanında boğuldu—”

“Oliver'ı ilaç öldürmedi” diye yeniden lafı bölüyor William.

Jamie aniden parmağını kaldırıp silah gibi, suçlayıcı biçimde William'a yöneltiyor. Bastırdığı öfke nedeniyle elleri titrerken babasına bakıyor. Geri adım atıyorum. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

William ses tonunu değiştiriyor. “Oliver'ın hastalığı bu tedavi için fazla ileri aşamadaydı. Sen mükemmel adaysın.”

Jamie sessizce, “Ella'yı bilinmeyen yan etkilere maruz bırakmayacağım. Onun hastabakıcıya dönüşmesine izin veremeyeceğim—” derken sesi titriyor.

“Konu ben değilim!” diye bağıryorum, mantığından dolayı şaşkınlığa uğramış halde. William da “Konu o değil!” diye bağıırken. Temkinli biçimde, hemfikir olmaktan duyduğumuz rahatsızlıkla birbirimize bakıyoruz.

Antonia başını iki yana sallıyor. “Bir önceki seferden bir şeyler öğrendiğimizi sanıyordum.” Antonia'nın sesiyle birlikte, sanki hakem araya girdiğinde kendi köşelerine çekilen iki bok-sör gibi ayrılıyorlar. Sessizlik oluyor. Tüm bu sahne yavaşlayıp bitiş çizgisine varan bir hız treni gibi görünüyor. Ama yine de emniyet kemerimi henüz çıkarmıyorum.

Antonia'nın bakışları ikisi arasında gidip geliyor. “Bu hastalık hiçbirimiz için kolay değil. Kararlar hiçbirimiz için kolay değil. Evet, Jamie geleceğine sen karar vereceksin ama hepimiz bu kararla yaşayacağız. Doğru bir cevap yok. Doğru cevap olması rahatlatıcı olmaz mıydı?”

Diploması ilham verici. Ondan ders alabilirim.

“Yani, canım. Dinle. Değerlendir. Yalnızca baban öneriyor diye bir şeyin üstünü çizip atma. Sonra da kararını ver. Seni destekleyeceğiz.”

William odanın bir köşesine çekilmiş yere bakıyor. Jamie dalgınlıkla alnını ovuşturuyor. Jamie yorgun ama düşünceli görünüyor. Hâlâ Antonia'ya saygıyla bakıyorum.

Jamie bir anlığına tümüyle hareketsiz kalıyor. Sonra:

“Denemeye gireceğim. Tek bir şartla.” Babasına bakıyor. “Buna dahil olmayacaksın. Doktorlarımla konuşmayacaksın. Ne arayacak ne ziyaret edeceksin. Üç ay boyunca beni yalnız bırakacaksın.”

William patlayacakmış gibi görünüyor.

“Jamie, bu gerçekten gerekli mi?” diye soruyorum.

Jamie'nin gözleri William'dan bir an olsun ayrılmıyor. “Evet.”

“Neden?”

Yanıt vermiyor. William sonunda konuşuyor. “Dışarıda bekleyeceğim.” Gidiyor. Tek bir kelime daha etmeden. “Özür dilerim” yok. “Jamie, lütfen” yok. “Seni seviyorum” yok. Kimseye bakmadan yalnızca çıkıp gidiyor.

Antonia kanepede Jamie'ye dönüyor. Yanaklarını öpüyor. Oyalanıyor. Sonra sarılıyorlar. Yalnızca birbirlerine sarılıyorlar. Jamie'nin arkasında durunca Antonia'nın sıkı sıkıya kapalı gözlerinden yaşlar aktığını görebiliyorum. Bunca zamandır içinde olan şey buymuş. Boğuk, çarpık bir sesin “Seni seviyorum” dediğini duyuyorum ve bu sefer Jamie'den mi yoksa Antonia'dan mı çıktığını anlayamıyorum. Bir önemi yok.

Böylesine bir sevgiyi hayatımda yalnızca bir kez hissettim ve şimdi onu düşünmeye dayanamıyorum.

Antonia, Jamie'nin omzunu sıvazlayıp geri çekiliyor. “Güzeller güzeli oğlum.”

“Güzelim annem.”

Antonia kalkıp elimi tutuyor. Sarılmaya cesaret edemiyoruz. Bence ikimiz de sınırlarımıza hâkim olamayacağımızı biliyoruz. Başıyla William'ın çıktığı yönü işaret ediyor. “Özür dilerim, Eleanor.”

Ne halt etmeye özür diliyor ki? Başımı iki yana sallayıp ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. “Biraz züccaciyedeki fil gibi değil mi?”

“Bu çok yüce gönüllü bir laf, canım.” Belli belirsiz gülüm-
süyor ve sanki dediklerimi düşünüyor. “Ama yine de bazen in-
san kendine fili neden züccaciyeye koydum diye sormalı.” Son-
ra gidiyor.

Adımları uzaklaşırken ardından gidip gitmeme konusun-
da kararsız kalıyorum. Neden züccaciyede olduğunu bilmek is-
tiyorum. Baba ve oğul arasında ne olduğunu bilmek istiyorum.
Jamie'ye bakınca başını geriye atıp gözlerini kapattığını görü-
yorum.

“Jamie—” diye lafa giriyorum.

“Biraz zamana ihtiyacım var.”

Kızgın. Anlıyorum. Ben de kızgınım. Kapı Antonia'nın ar-
dından kapanırken hole çıkıyorum. Çok geç. Gitti.

Dışarı çıkmayacağım. Dışarı çıkmak bela aramak olacak
ve bir gün içinde yeterince bela bulduk. Ama kendimi basit bir
tül panelle örtülmüş pencereye doğru çekilir halde buluyorum.
Yanda durup perdeyle pencere arasından bakınca, perdeyi oy-
natmaya gerek kalmadan ön basamakları görebiliyorum. Bur-
numu soktuğumun farkındayım ama elimde değil. Bu gerekiy-
miş gibi geliyor.

Antonia en üst basamakta durmuş, en alt basamakta du-
rarak tırabzanı paslı çivilerinden sökene kadar şiddetle çekişti-
ren William'a bakıyor. Sökülen tırabzanı tuttuğu gibi merdive-
nin yanındaki çalılıklara fırlatıyor. Bir anlığına nefes nefese, şiş-
miş burun delikleriyle orada öylece duruyor. Tırabzanı bir gü-
zel tekmeledikten sonra durup yaptığına bakıyor. Sonunda ce-
ketine uzanıp bir sigara çıkarıyor ve yakarak volta atmaya baş-
lıyor. Belli ki daha fazla zarar vermek isteyip ne yapacağını bil-
meden içine hızla hava ve duman çekip üflüyor.

Antonia yavaşça merdivenlerden iniyor. William yüzü bu-
ruşuk, patlamaya hazır bir bomba gibi sigarasını Antonia'ya
doğru çeviriyor.

Kapı koluna uzanıyorum ama son anda kendimi durduru-
yorum. Çünkü Antonia sakince bir basamak daha inip onunla
aynı göz hizasına geliyor.

Daha önce birbirleriyle böylesine açık ve net ancak kelime-

ler olmadan konuşan iki insan daha görmedim.

William sonunda hareket ediyor. Atmaya yeltendiği sigarasını Antonia elinden kapıp uzun bir nefes alıyor, başını arkaya atıyor ve nefes veriyor. William'a bakıp sigarayı kaldırıma atıyor. William başını öne eğiyor ama karısına bakıyor, fethedilen bir fatih. Karısı onun hep yanında.

William kendini öne atarken Antonia omuzlarından tutuyor ve kocasının başı göğüslerinin arasında kendine bir yer buluyor. William'ın elleri kadının kalçalarını bulup uzun süreli tanışıklıkla oraya yerleşiyorlar. Antonia elleriyle, aşağı yukarı, aşağı yukarı, aynı gelip kucağına başını koyan bir köpeği okşar gibi onun sırtını okşuyor. William soluna, bana doğru dönüyor ve gözlerinin kapalı olduğunu, dudaklarının düz bir çizgi halinde sımsıkı, gerginliğin maskesi gibi görüldüğünü görüyorum. Antonia başını geri atıyor ve ağzı açık biçimde gökyüzüne bakıp havayı içine çekiyor.

Sonunda arkamı dönmeme sebep olan şey savunmasız acı mı yoksa yakınlıkları mı bilmiyorum ama sonunda dönüyorum.

Oturma odasına gidince Jamie'nin hâlâ koltukta olduğunu görüyorum. Yaklaşırken gözleri açılıyor. "Dinle" diye lafa giriyor.

"Hayır, dur. Yalnızca dur, Jamie. Yeter. Seni pusuya düşürdükleri için üzgünüm. Yanlış anlaşılma olmasın, onların gelmesini istemedim. Ama onları aradığım için üzgün değilim. Oğullarına ne olduğunu bilmeye hakları var."

"Buna dahil olmana gerek yok, Ella. Bu seni ilgilendirmiyor."

"İlgilendiriyor. Neden biliyor musun? Çünkü şu anda burada olan tek kişi benim." Antonia gibi davranmak istiyorum. O yüzden Jamie itiraz etmek için ağzını açtığı anda devam ediyorum. "Bana hiçbir şeyin değişmediğini söyledin. Sana o anda inandım çünkü inanmak istedim ama her şey değişti Jamie." İnkâr edilen üzücü farkındalığın gözlerine yerleşmesini izliyorum. "Bizi, bunu durdurmasına gerek yok." Aramızdaki boşluğa işaret ediyorum. "Ama bunu görmezden de gelemeyiz."

Sehpanın ucuna, onun tam karşısına, dizinin dibine oturuyorum. “Artık beni, kendi fikirlerime sahip olmaktan hoşlandığımı bilecek kadar iyi tanıyorsun.” Bu dediğime karşılık ofluyor. “Ama şanslısın ki bu konuda iyiyim. İnsanlar bana fikirlerim için para ödüyor ama ben bunu sana bedava veriyorum. Yani benden bir şeyleri saklaman fikir sahibi olmamı engellemecek. Yalnızca benim bir şeylerden haberdar olmamı engellecek. Bu da anlamsız.” Elini tutuyorum. “Beni burada istiyor musun?”

Gözlerime bakıyor ve bir anlığına ilk görüşmemizdeki Jamie’yi görüyorum. “Elbette.”

“Öyleyse bana buradaymışım gibi davran. Beni dışarıda bırakma. Çoktan haziranın on biri olmuş gibi davranma. Çünkü zaten zaman çabuk geçecek.”

Bir an sonra Jamie iç çekiyor. “Öyleyse devam ediyoruz. Birlikte.”

Başım la onaylıyorum. “Birlikte. Martta gideriz. Hem hava da daha iyi olacak.” Her şey daha iyi olacak, diyorum kendime.

Bir an sonra elimi tutuyor, bileğimden çevirip avucumun içini öpüyor. Dudaklarını orada tutuyor. Gözleri kapalı. Nefes alıyor. “Burada karanlık bir düzlemde gibiyiz. Cahil orduların geceyle çarpıştığı yerde.” Gözünü açıyor ve ellerimin üstünden bana bakıyor. Gözleri, yorgun olsa da karanlık havuzlar gibi beni çağırıyor. En zor kısmı da kırılganlık. Bu bağlantı anlarındaki bak-ama-dokunma gizliliği. İyi-misin-nasıl-hissediyorsun filtresi.

Başını eğiyor. Uzanıp elimi saçında dolaştırıyorum. Kedi gibi başını avucumda oynatıyor. Öne doğru gelip başını göğsüme, iki göğsümün arasına yerleştiriyor.

“Yemin ederim” diye mırıldanıyor. “O adam gündüzse ben geceyim.”

Elleri kalçalarımı buluyor.

Başını sola çeviriyor.

Ben de ellerimle sırtını aşağı yukarı sıvazlıyorum; tek düşünebildiğim gündüz ve gecenin aynı gezegenin iki farklı tarafı olduğu.

Yakınımda ol duygusal düzenim
güveni fetheden sancılarla dolduğunda;
Ve Zaman, toz saçan bir manyak,
Ve Yaşam, Hiddet tacirliği yapan bir alev.

Alfred Lord Tennyson, A.H.H. Anısına, kanto 50, 1850

H iç banyoda yerde uyumanın nasıl bir şey olabileceğini düşündünüz mü? Ben de düşünmemiştim. Şimdi bu konuda uzmanım. Bu konuda eğitim verebilirim.

İşin sırrı koltuk minderleri. Yastık yeterli gelmiyor. Yastık amatörler için. Klozete dik olarak yerleştirilmiş, bir adet kocaman, çıkarılabilir koltuk minderine ihtiyacınız olacak. Vücut ısısına göre örtüp atabileceği, hava alan bir battaniyeye (temizlemesi çok daha kolay olacak olsa da mikrofiber değil) ihtiyacınız olacak. Aynı zamanda soğuk günler için bir portatif ısıtıcıya, adrenal yorgunluk günleri için bir vantilatöre ve –bu çok önemli– midesini daha çok bulandırmayacak bir kokusu olan bir temizlik ürününe ihtiyacınız olacak. Son olarak, internette, normal bir elektrik düğmesini ayarlanabilir bir elektrik düğmesine dönüştürmeyi gösteren bir video (adım adım, çünkü düşün-düğünüzden daha zor) bulun. Neden? Çünkü böylece sabahın üçünde banyoya koştuğunda, tam gözüne gözüne vuran o parlak ışıktan kurtulabilir. Işığın acı verici olabileceğini göreceksiniz.

Şimdi olduğu gibi, sırtımı aynaya verip elimde 1832 Reform Tasarısı kitabıyla birlikte mermer tezgâhta oturmayı sevi-

yorum. Jamie belli belirsiz, huzursuzca kıpırdanıyor. Algılarım ona odaklı, neler olmak üzere olduğunu biliyorum. Battaniye-yi atıp klozete doğru fırlıyor. Doğruluyorum ama elini uzatıyor. Bekle. Klozetin üstünde bir an oyalanıp adeta nabız yokluyor. Ona mesafe tanıyorum ama şahin gibi de izliyorum. Jamie bazen kustuktan sonra yorgun düşüyor ve bu ilacı denemeye başladıktan yaklaşık bir ay sonra bilincini kaybedip tuvalet kâğıdı tutucunun ucuyla başını yardı. Bir zamanlar, yakışıklı denemeyecek kadar mükemmel olduğunu düşündüğüm o yüzde şimdi sol kaşın üstünde çapraz, beyaz bir yara izi var. Sonuçta hikayesi olan yüze sahip bir adama sahip oldum. O olaydan sonra, onunla burada kalma konusunda ısrarcı oldum (ve nihayetinde bana boyun eğdi).

Meğer en iyi sohbetlerimizden bazıları tuvalette olacakmış. Tarihten, George Eliot'tan (tezimi *Middlemarch* kitabındaki eğitim kavramı üzerine yazıyorum), kültür, bilim, felsefe ve elbette edebiyattan söz ediyoruz. Ara sıra Abbott ve Costello seyrederiyoruz. Popo üstü düşüyorum. Fena halde. Biraz kahkaha için yapılmayacak şey yok.

Jamie doğrulup sırtını duvara yaslıyor. Yanlış alardı. Sanki az önce maraton koşusundan çıkmış gibi bacaklarını L şeklinde genişçe açıyor. Maraton koşmadı da sayılmaz hani.

Jamie'ye göre yan etkiler "oldukça idare edilebilir." Her iki kötü gün için ortalama beş iyi gün yaşıyor ve yalnızca iki kere hastaneye yatırıldı (yine anemi ve bir kez de kan zehirlenmesi korkusuyla). Hiçbir kemiğini kırmamayı başardı (miyelomun kemik zayıflatan yıkımı düşünülünce oldukça yaygın bir durum) ve çok uyusa da uyanık olduğu zamanlardaki enerji seviyesi neredeyse normal. Bu dönem ders vermiyor, bir şeyler okuyup düzeltiyor ve birkaç kez derse bile girdi.

Sanırım onu en çok rahatsız eden şey hiçbir zaman bedeninin işbirliğine güvenemiyor olması. Bir gün iyi oluyor ama ertesi gün asit reflüsünden iki büklüm oluyor sonra bir günü iyi geçirip ertesi gün hazımsızlık yaşıyor. Bilmemek yorucu.

Nasıl oluyorsa hâlâ saç var ve bu yüzden grup terapilerinden dışlanıyor. İnsanlara, başının arkasındaki cılız saç tellerini

göstermeye çalışıyor. Doğum eğitimlerinde diğer kadınları bu hafta kollarından biraz kilo aldığına inandırmaya çalışan, dar kalçalı, hamileliği yalnızca göbeğinden belli olan anneler gibi. Kaltak. Bu açıklamaların durumu daha da kötüleştirdiğini ona söylemeye cesaret edemiyorum.

“Oxfordshire Tarih Merkezi var ya?” diyor Jamie, sesi gece yarısı kadar sessiz.

İşler işte böyle: Alakasız laflarla delinen uzun sessizlik çizgileri. İkimiz de aynı şeyi yapıyoruz. Son üç ayda birbirimizin beynine sahne arkası, VIP erişimi kazandık.

“Hiç gitmedim” diyorum.

“Gitmemiz gerek.”

Tezgâhtan atlıyorum. “Çantamı alayım.”

Kıkırdıyor. Bu iyi. Sonra kusuyor. O kadar da iyi değil. Bekliyorum. Kendine geliyor. Konuşmaya devam ediyor. “Çok uzun süredir gitmedim ama orada... şu şey... tarihi bir dipnot var, çok hoşuma gitmişti. Hep aklıma geliyor.” Sırtını duvara yaslıyor.

Ben de karşısındaki duvardan aşağı kayıyorum. Ona su şişesini uzatıyorum, ağzını çalkalıyor, dönüyor, tuvalete tükürüyor. Ritüeller. Ayaklarını dikkatlice kucağıma alıp ovuyorum. Yüzünü gözlemleyip bir rahatsızlık belirtisi arıyorum. Tuhaf yan etkilerden biri de gelip geçici sinirsel acı. Bu olunca Jamie'ye dokunulmuyor. Sandalye, koltuk, yatak gibi yüzeylere bile dokunamıyor ve her yeri acıyor. Odadan odaya, zombi gibi dolaşıp dayanma gücünün sinir sistemine üstün gelmesini bekliyor. Şimdi zevkle inleyerek ayaklarını ovmaya devam etmemi ima ediyor. “Tanrım, seni özlüyorum” diyor nefes nefese.

İktidarsızlık. Grup terapilerinde, fısıldanan, büyük, korkunç, öcü gibi kelime. Eşler bana yanaşıp “Peki siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?” diye soruyorlar. Kaçamak cevabım: Resmen birlikte mi yoksa yattığımız süre mi? Hangi cevabı verirsem vereyim gözleri fal taşı gibi açılıyor, çünkü bu kadınlar ilişkilerini aylar olarak değil de yıllar hatta onyıllar olarak sınırlandırmaya başlayalı uzun zaman olmuş. “Ne? Hepsi o kadar mı? Zavallı şey.” Tavsiyeleri: Bu konuyu açma. Egosunu incit-

me. Küveti doldur, yanına bir romantik roman al dediler ve bunu yaptım. Ama benimki biraz değişiklik gösterdi: Banyoya romantik kitabımla gittiğimde, okuması için kitabı Jamie'ye verdim.

El mi yaman bey mi yaman. Ya da bizim durumumuz da kitap mı yaman. İdare etmenin bir yolunu bulduk ama dürüst olmak gerekirse bu yeterli değil. Aslında boş hissediyorum. Onun nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyorum.

İnanın bana, bu ilişkinin nasıl başladığı düşünülürse ironinin farkındayım.

Ama Jamie dün son ilacını aldı. Tünelin sonunda ışık var. Kocaman, kırmızı, Amsterdam stili bir ışık. İşe koyulmaya hazır.

Jamie sessiz, uyumuş olabileceğini düşünüyorum. Oluyor öyle. Bazen gece gündüz uyuyor (resmen akşam ondan ertesi akşam saat ona kadar). Bir süredir hasta yatağını oturma odasındaki koltuktan gerçek yatağına taşıdık. Negatif çağrışım olayı yalan oldu. O uyurken ben de yatağında oturup ya tezim üzerinde ya da kampanya üzerinde çalışıyorum. Ya da kulaklıkla rımı takıp *The West Wing*'i bininci kez izliyorum. Kötü günlerde onu uyurken yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum.

Ama iyi günlerde ben de çıkıyorum, ya Bod'da ya da edebiyat fakültesinin kütüphanesinde oluyorum, ya danışmanımla buluşuyorum, ya derslere gidiyorum ya da Maggie, Charlie ve Tom'la biraz içiyorum. Gecelerimin yarısını Magdalen'de geçiriyorum ve oradayken Hugh'la sohbet edip, posta kutumu düzenliyor ve sabahın erken saatlerinde Eugenia'yla sohbet ediyorum. Üç Silahşörlerim Jamie'yle birlikte olmama bayılıyor ama Jamie'nin isteği üzerine hastalığıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorlar. Bu konuda aşırı derecede ketum ve öyle olmalı da. Oliver yüzünden, insanlar miyelomu olduğunu söylemesi sempatik bakışlara değil hortlak görmüş de korkmuş bakışlara neden oluyor.

Charlie'nin Blenheim Balosu planı ters tepti. Şimdi Tom, Maggie'nin yanında yalnızca şaşkın görünüyor. Onunla nadi-ren konuşuyor, dalgın ve uzak, bu da Maggie'nin, onun başka

birine abayı yaktığına inanmasına sebep oluyor. Dikkatle yapılan planlar, falan filan. Arkadaşlarımla akşam yemeği yemek, kampüs dedikodusu dinlemek, tezlerinden bahsetmek, Charlie'nin, Ridley'nin önünden başka erkeklerle geçit töreni düzenleyerek geçip onu kışkandırma çalışmalarını izlemek... Bunlar bana yeniden karmaşasız hissetme şansı veriyor. Ben sadece, yurtdışında okuyan, aksanı istemeden orta-Atlantik aksanına dönüşen (özellikle birkaç kadehten sonra), kiralık bir çatı katında minimum eşyayla yaşayan bir kızım. Bu anlar geçici. Ama Jamie'ye, Kuzey Oxford'daki Victoria stili evine dönmek için bunları hemen ardımda bırakabiliyorum.

Bazı günler iyi görünüyor. Neredeyse normal. Gülüyoruz. Dokunuyoruz. Bir kadeh şarabı paylaşıyoruz. Evden çıkıyoruz. Parkta yürüyüş yapıp Port Meadow'a gidiyoruz. Gidip Lizzie, Bernard ve Ricky'yi görüp Jamie'nin viskisinden bir parmak kadarı patlamış mısır eşliğinde yiyoruz. Happy Cod'da bir porسیون patates kızartması paylaşıyoruz. Yağmur yağınca (çoğu zaman yağar) Ashmolean ya da Ulusal Tarih Müzesi'ne gidip, Anglosakson eserlerine, aydınlatılmış el yazmalarına ve dinazor kemiklerine bakıyoruz.

Jamie'nin tüm bunları yaşamasını izlemek bir metanet dersi oldu. Büyük sorular sormuyor. Neden ben? Neden kardeşim? Her şeyin anlamı ne? Sonra ne olacak? Hiç kafa yordüğünü, şüphe duyduğunu, sövüp saydığını duymadım. Tek tahminim tüm bunları ilk seferde, Oliver'la birlikte içinden attığı. O ilk büyük kayıp, sanıyorum ki, ilk aşk gibi insanı soru sormaya teşvik ediyor. Belki de ortada cevap falan olmadığını fark ettiğin zaman, sorularla yaşamayı da öğreniyorsun.

Cecelia'yla en az haftada bir kez ögle yemeği yiyoruz. Onun bilgisi ve tavsiyeleri olmadan ne yapardım gerçekten bilmiyorum. (Elizabeth Gaskell üzerine yaptığı çalışma nedeniyle, 19. yüzyıl Britanyası'ndaki kadınlara ait mülk hakları hakkında her şeyi bilmesi de hiç fena olmuyor çünkü araştırmamın daha olağandışı kısımlarına dokunmamı sağladı.)

Açık söylemek gerekirse, ona âşığıım.

Açık söylemek gerekirse bu hayata âşığıım.

Bu beklenmedik hayata.

İnsan ters istikamete koşacağımı, beni haziranın 11'inde Heathrow'a götürecek o otobüsü bekleyerek saatimi kontrol edeceğimi sanır ama durum tam tersi. Neden bilmiyorum. Bunu açıklayamam.

Özellikle de hâlâ işimi çok seviyorken. Gavin'den telefon gelince heyecanlanıyorum, uyuşturucu almış gibi enerji doluyorum. Janet, tüm şüphelere rağmen ön seçimleri kazandı (hatta uzmanları şaşkınlığa uğratacak biçimde Iowa meclisini kazandı) ve başkan yardımcısı Hillerson dışında tüm adaylar istifa etti. Ama yedi haftadır rakamlarda en ufak bir değişiklik yok, iki aday da yalnızca sahte zaferleri değişik tokuş edip duruyorlar. Son münazara bu akşam ve salıdan bir hafta sonra beş eyalette ön seçim var, bu da belirleyici bir unsur olmalı.

Her şey tamamlanıyor gibi geliyor. Son münazara, Jamie'nin son tedavisi, benim buradaki son dönemim... ve tüm bunların nasıl biteceğine dair en ufak bir fikrim yok.

Hayat.

Jamie'nin gözleri açılıyor ve sanki hiç susmamış gibi konuşmaya devam ediyor. "Oxfordshire Tarih Merkezi'nde üniversite hayata geçirilirken Oxford'un nasıl görüldüğüne dair bir harita var. Nüfus yaklaşık beş bin kişi, Londra'nın o zamanlarda yirmi bin kadar kişiyi ağırladığı düşünülürse bu rakam önemsiz. Nehir buraya stratejik bir önem kazandırıyordu ve Normandiyalılar, Danimarkalılar burayı bozguna uğrattığında kullandıkları bir tepeciğin üzerine bir şato inşa ettiler—" Jamie ders verdiğini fark edince kendini durduruyor. Rahatsız olacağımı düşünüyor ama olmuyorum. Bence tatlı. "Demek istediğim, burada halihazırda, bu yere özgün bir şey olmalıydı. Saksonlar, Oxford'u ticaret ve sevkiyat merkezi olarak kullandılar. Özellikle de, oxen yani öküz gibi çiftlik hayvanlarıyla Thames'i geçmek için. Elbette ki Oxford ismi buradan geldi."

Dikkatim hâlâ ayaklarını ovmaktayken başımla onaylıyorum. "Oxenford."

"Öyle" diye mırıldanıyor, hülyalı bir ses tonuyla. "Tam olarak bu. Nehirdeki, ford, yani geçit kavramı. O yer, geçisin en ko-

lay olduğu tam o yer. Ne kadar cazipmiş. Cazip.” Elini hafifçe baldırına koyuyor. O kadar hoşuma gidiyor ki resmen mırlıyorum. Ama konuşmaya devam etmiyor, ben de başımı kaldırıyorum.

Bana, yalnızca yorgun bir kabulleniş olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle bakıyor. Bu, gözlerinde görmeyi istemediğim her şey. Beni dehşete düşürüyor. Kalbim bir kez, yüksek sesle, sanki çalılıkta kısıtılmış bir hayvanınki gibi çarpıyor.

“Oliver o yerden zorla uzaklaştırılmıştı” diye mırıldanıyor Jamie, ben de uzanıp ağzını kapatmamak için elimi yumruk yapıyorum. “Bağırarak ve tekmeler savurarak zorla sürüklendi. Çoktan kaybettiğı bir kavgaya devam etmeye zorlandı. Babamın ısrarına karşı gelecek gücü yoktu. Egemenliğine. Yalanlarına. ‘Güçlüsün, Ollie, gençsin, genceciksin, bunu bize borçlusun, seni sevenlere borçlusun. Haydi ama, son bir kavga oğlum.’ Pes etti. Sonunda acı çekti. Sportmen kardeşim iskelete döndü. Kan dışkıladı. Cehennem ateşi halüsinasyonları gördü. Kendini öldürmek istedi ve onu hayata geri döndürdüler. Akıntıda daha fazla ve daha fazla sürüklendi. Oxenford’unu geçeli çok oldu.” Jamie’nin çenesi kıpırdarken, dişleri gıcırdayarak, gözleri benimkilerden bir an bile ayrılmıyor. Sinirli mi? Evet ama aynı zamanda haklı da. “Bu bir daha olmayacak.”

Cevap veremiyorum. Son birkaç ayda çok durgundu, böyle bir durumda olabileceğini hayal edemeyeceğim kadar da metin. Hasta olmaktan bıktığını biliyorum, bunun ona fazla geldiğini biliyorum. Hepsini biliyorum. Ama şimdiye kadar hissetmedim, gerçek anlamda anlamadım.

“Şimdilerde daha uzun yaşadığımız söyleniyor. Yanıltmaca. Yalnızca daha uzun süre canlı tutuluyoruz. Onurlu ölüm. Bu, her kültürde vardı. Yunanlılar baldıranotu içerdi. Romalılar kılıçlarının üstüne atarlardı. Samuraylar ve onur intiharları. Ortaçağ şövalyeleri o kadar zırhlılardı ki harp meydanında intihar etmenin bir yolu yoktu, bu onuru birbirlerine bahsettiler, zırhın arasından, doğrudan kalbe sokulan kılıç. Ya biz? Bize kılıç mılıç yok. Biz ölümü iyileştiriyoruz.” Duraksıyor. “İşte seni gerçekten sevenlerin olaya müdahale edip seni onurlandırma-

ları gereken nokta bu.” Jamie yutkunuyor. “Ollie, o korkunç son günlerde, biraz olsun rahatlık sağlayacak tek kişiyi, en sevdiğini, Ce’yi kendinden uzak tuttu. Ne hale düşürüldüğünü görmesine dayanamadı. Babam tarafından.”

Devamında gelen sessizlikle Jamie’nin nefesinin kalınlaştığını, daha duyulabilir hale geldiğini, uzun süredir bastırıldığı duyguları ve kaybı yutkunarak, daha törpülü hale geldiğini duyabiliyorum. Sonunda, cılız bir sesle, “Babama kalsa, onu sonsuza dek o lanet makinelere bağlı tutardı. O yüzden Oliver beni vekil ilan etti. Bana vekalet verdi.” Jamie yutkunuyor. “İşin aslı ne biliyor musun? Karar bana düşmeden Oliver’ın ölmesini umdum. Korkaklık mı? Evet. Ama bütün görüşmeleri, William belgeleri değiştirdiğimizi bilmeden atlatabilirdik. Hâlâ yetkili olduğu yanılsamasını canlı tutabilirdik. Ama öğrendiğinde... hiç hoş şeyler söylenmedi.” Duruyor. İşte bu. Öğrenebileceğim her şey bu.

Hisler söz konusu olduğunda Jamie kör olabiliyor. Parça parça konuşuyor ve parçaları bir araya getirmek bana kalıyor.

Hakkını yememek gerek, William anlaşılanın kendine ait kısmını yerine getirdi. Son üç aydır sanki yokmuş gibi. Antonia sık sık ziyaret etse de, William’ın iş için sık sık Londra’da olduğunu bilsem de kendini oğlunun hayatından sürgün ederek, Jamie’nin hayatta kalması için gerekli olduğuna inandığı şeyleri yaptığından eminim. Benim yorumum? William, Jamie’yi seviyor. William, Oliver’ı da seviyordu. Artık bu kesin.

Jamie’nin gözlerinin kenarında yaşlar süzülüyor. Yardım etmek için, her şeyi yoluna koymak için bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyebilirim ki? Hiçbir şey bir kardeşin kaybını, bir babanın ihanetini hafifletemez. O yüzden elleri baldırlarımda gezinirken ben de ayaklarını ovuyorum.

Jamie başını kaldırıyor, ıslak mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. “Endişelenme. Pes etmiyorum. Bu... gevezelikle kastettiğim bu değil.” Bir kez kıkırdıyor, tatlılıkla, alçak gönüllülükle. “Henüz benden kurtulamayacaksın. Yalnızca diyorum ki zamanı gelince bırakın da Oxenford’dan geçeyim.” Ayaklarına bakıyor. “Gün batımı, gece yıldızı ve adımın söylenişi! Denize salın-

diğimde, kıyı kordonundan çıkmasın hiç inilti.” Jamie gözlerini kapatıyor.

Tennyson. Her zaman Tennyson.

Herkesin kendi metaforu var. Tennyson için bu kıyı kordonuydu. Jamie içinse bu, nehirdeki geçit. Ya benim için?

Henüz bilmiyorum.

Bunu düşünemem.

Bu dünyadan ayrılmayı düşünmeye hazır değilim. Şimdilik yalnızca haziran ayında Jamie'yi bırakma düşüncesiyle boğuşuyorum ve bunun için bir metafor yok.

Jamie ona taşınmamı istedi ama bir dış fırçası ve pijama dışında hiçbir şey getirmedi.

Çünkü haziran ayında eşyalarımı toplarken bu evde olmak istemiyorum. O zaman Magdalen'de olmalıyım. Burada ilk geldiğim yer ve geride bırakacağım yer. Oraya yüzeysel olarak yerleştirildim, buraya ise kök saldım ve zamanı gelince kopmak daha zor olacak.

“Feragat etmek” diyor Jamie, daha sakın, daha yatışmış. “Ne zaman pes edeceğini bilmek. Kendini salmak. Arada kalmak, kararsızlıkla kapana kısılmaktan daha kötü bir şey yoktur.” Uykuyla uyanıklık arasında, gelip giden bu rastgele düşünceler içimde ateşe verdiği havai fişekler gibiler.

Babam ölürken kendinden feragat etti mi? Çok hızlı olmuştu. Muhtemelen son anlarında kendini, buz tutmuş bir köşeden fazlasıyla hızlı döndüğü için kendine küfrederken buldu. Ama kızıyla eşinin onu sevdiğini biliyordu, bundan eminim. O anda bu yeterli olmuş muydu?

William'ın, gecenin bir yarısı bir telefonunun çalıp da benim –nefret ettiği benim– ona Jamie'nin öldüğünü söyleyebileceğim düşüncesiyle yaşadığı dehşeti düşünemiyorum bile. Antonia'nın sözleri aklıma geliyor. Ama yine de bazen insan kendine fili neden züccaciye koydum diye sormalı.

Doğru ya da yanlış yok. Yargılanacak bir şey yok. İnsanlar birbirlerini sevince hayat karmaşık olur. Taraf tutmak faydasızdır. Taraflardan nasıl kurtuluruz? Ben nasıl, vicdanım temiz halde, hiçbir şey çözülmemişken Jamie'yi babasının merhame-

tine bırakırım?

Bunu düzeltereğim. Bir plan yapacağım. Sonuçta bu benim yeteneğim ve Jamie'yle ailesine veda armağanım olacak. Aslına bakılırsa kendime de. Hakkıyla yerine getirilmiş bir plandan oluşan armağan. Temiz vicdan armağanı.

Ölüm sessizliğinde telefonum çalıyor. Kafam göğsüme düşüyor. “Çok üzgünüm” diye mırıldanıyorum.

Jamie baldırımı sıkarak önemli olmadığını belirtiyor. “Son münazara. Yalnızca ikisi, Wilkes ve Hillerson. Bu gece, değil mi?”

“Aynen öyle” diyorum ayağa kalkarak. “Karar anı.” Telefonu cebimden çıkarıyorum, banyodan yatak odasına geçiyorum ve sessizce cevaplıyorum. “Gavin.”

“Pekâlâ. Janet hamile.”

Ne. “Ne?”

“Hamile.” Sesini daha önce hiç bu kadar kopuk, bu kadar ifadesiz duymamıştım. Bu hiç onluk değil. Bu yüzden şaka yapmadığını anlamam bu kadar uzun sürüyor. “Bebek benden değil” diye belirtiyor.

Tanrım, Belki de şaka yapıyor. “Gavin, lütfen, eğer espriden anladığın buysa—”

“Erkek arkadaşından. Peter'dan.”

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. “K-kaç aylık?”

“Dört aylık.”

“Dört aylık mı!” Banyodan biraz daha uzaklaşarak ciyaklıyorum.

“Görünüşe göre adetleri çok –bu konuşmayı nasıl yapıyorum?– ‘düzenli’ değil; menopoz öncesi bir şeyler, o yüzden anlaması birkaç ay sürmüş. Aptal muayenehane de haberi bu akşamki münazaradan hemen önce sızdırdı. Zaten sonsuza kadar saklayamazdı.” İç çekiyor. “İş bitti, çocuk. Çok şeyin üstesinden geldik ama...” derken bildiğim Gavin büyük oranda sesinde belirliyor. Yeniden iç çekiyor. “Bu tek başıma aşamayacağım kadar yüksek bir engel.” Sessiz kalıyorum. “Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım.

“Ta-tamam” diye yanıtlıyorum sonunda ama Gavin telefo-

nu çoktan kapatmış. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp boş ekrana bakıyorum.

Bitti.

Şaşırmış olmam gerekiyor ve şaşırdım.

Şoke olmam gerekiyor ve oldum.

Kızgın olmam gerekiyor.

Sonra neler olacağından korkmam gerekiyor, bir de o var.

Ama midemi altüst eden tüm o düşüncelerin yanında boş ekrana bakarken aklımda tek düşünce var: Artık Oxford'da kalabilirim.

Bu her şeye galip geliyor.

Ayrıca ödümü koparıyor.

Banyoya dönünce Jamie'ye bakıyorum. Sırtı duvarda, başı göğsünde, dalmış. Yalnızca bir çocuğun uykuya dalabileceği şekilde. Ona bir anlığına bakıyorum. Uzun bir anlığına.

Sonra yatak odasına geri dönüp Gavin'i arıyorum.

"Efendim?" diye cevaplıyor.

"Neden?" diye soruyorum.

"Ne, neden?"

"Neden bitti? Neden çekiliyor?" O kadar sessiz ki hat kesildi sanıyorum. "Alo?"

"Ah, bilmiyorum Ella, yalnızca tahminde bulunuyorum ama belki de sebep, evli olmayan bekar bir annenin başkanımız olamayacağıdır?"

Sona doğru bağılıyor ama ben bağırıyorum. "Neden, Gavin? Neden evli olmayan bekar bir anne başkanımız olamaz."

Beni dinlemeyerek iç çekiyor. "Eğer çekilmezse Hillerson onu çiğneyip yutar, ben de onu bu duruma sokmayacağım—"

"Affedersin ama bu senin kararın değil. Ya da Hillerson'ın. Ya da partinin. Ya da Amerikan halkı dışında birinin. Onlara seçim yapma şansı tanı. Onlara bir seçenek sunmazsak ne istediklerini asla bilemeyiz."

Sessizlik oluyor. "Ella, affedersin ama sen aklını kaçır—"

"Orada mı?" Yutkunuyorum. "Gavin, lütfen, haddim olmadığını ve fikrimi sormadığını biliyorum ama bir fikrim var."

Sonsuz bir süreden sonra iç çekiyor. "Bekle."

Arka planda hışırtılar var, sonra hoparlörde Janet'in bitkin sesini duyuyorum. "Ella?"

"Geri çekilme."

"Tatlım" diyor bıkkınlıkla, "Peter'la bu bebeği yapmak istiyorum. Benim yaşımda mümkün olabileceğini sanmıyordum. Bu insanın hayatta-bir-kez-başına-gelecek—"

"Bebeğini doğur ve geri çekilme." Sessizliğini nasıl değerlendireceğimi bilmesem de devam ediyorum. "Münazaraya katıl."

"Hevesini takdir ediyorum, ama bunu aşabileceğimizi sanmıyorum."

Kan beynime sıcıyor. "Hayır, görmüyor musun, ortada aşacak bir şey yok! Yalnızca olacak bir şey var." Hızımı alamıyorum. "Bu saçmalığa karşı dik duracak kadın ol. Oyunun ataerkil kurallarına meydan okuyacak kadın ol."

"Ella—"

"Ortada kurallar varmış, kimsenin bir şeyden haberi varmış gibi davranmaktan vazgeçmeliyiz! Kimsenin bir boktan haberi yok!"

Hafifçe kıkırdıyor ve, "Katılıyorum, güven bana ama—" diyor.

"Eğer buraya kadarsa" diye ofluyorum, "eğer bu iş önümüzdeki salı günü biterse, eğer bunun insanların kabul edemeyeceği türden bir şey olduğunu keşfedersek, en azından elimizde şans varken bu konuyu gözler önüne sermiş oluruz. Senin yalnızca cevapları bilen bir aday olmakla kalmayıp aynı zamanda soru sormaktan da çekinmeyen bir aday olduğunu. Münazaraya katıl. Ve. Neden. Diye. Sor. Hillerson'ı zorla, onu 'sen uygun değilsin' demeye zorla, yalnızca senin yüzüne karşı değil, ülkedeki her kadının yüzüne karşı. Tüm argümanları yanıltıcı: 'Hamile bir adayımız olamaz, bebekli bir başkanımız olamaz.' Neden? Daha önce böyle bir örnek olmadığı için mi? Bir de ona yeni baba olmuş bir aday başkanlığa gelse buna karşı çıkar mıydı diye sor. Sonra cinsiyetçiliği onu köşeye sıkıştırdığında, ona yalnızca kürtaj olursam mı uygun aday olabilirim diye sor. Onu Sokratik metotla yere ser."

Uzun bir andan sonra, sesindeki gülümsemeyi duyabileceğim şekilde, "Sokratik metot. İyice Oxfordlu oldun" diyor ve iç çekiyor. "Bunu düşüneneğim."

Bu beni gafil avlıyor. Gerçekten mi?

Ah Tanrım, az önce ne yaptım ben? Az önce harikulade bir kadına, sahneye çıkıp ulusal televizyonda feminist direğe toslamasını söyledim.

Yutkunuyorum. "Anlaştık."

Telefonu kapatıyorum.

Orada, aniden titremeye başlayan bacaklarımla öylece duruyorum. Banyoya geri girdiğimde Jamie'nin yarı açık gözlerle ve yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktığını görünce şaşıyorum. "Bu akşam münazarayı izliyor muyuz?"

"Eğer gerçekleşirse" diye lafı dolandırıyorum.

Başıyla telefonumu işaret ediyor. "Tüm o şeyin neyle ilgili olduğunu öğrenmek için meraktan ölüyorum."

Yeniden ayaklarının dibine çömelip eski pozisyonuma dönüyorum. "Sana söyledim ama sonra seni öldürmem gerekir."

Bana doğru tek kaşını kaldırıyor. "Neden sorduğumu sanıyorsun?"

Kıkırdıyorum. Bu üzücü, bu komik; aniden aşırı yorgun düşerek başımı arkaya atıyorum. Sonra Jamie'nin ellerini yanaklarımda hissediyorum, yanaklarımı avuçlarına alıyor. Eli ne yaslanıp bana bir anlığına güç vermesine izin veriyorum. "Pekâlâ" diye mırıldıyor Jamie. "Doğum günün."

Konunun aniden değişmesiyle başımı kaldırıyorum. Gözleri eskiden olduğu gibi parlıyor. Kendini biraz daha iyi hissediyor.

Yeniden gülümseyerek kendimi toparlamaya çalışıyorum. "İşte şimdi ağzın laf yapmaya başladı."

"Haftaya."

"Evet, öyle."

"Seni bir yere götürmek istiyorum. Bir yerlere gitsek mi?"

Dalga mı geçiyor?

Aralık seyahatimizi Paskalya tatiline erteleyeceğimize dair verdiğimiz söze rağmen, iki hafta önce, Jamie'nin seyahat edemeyeceği kesinleşti. Onkoloğu bunu yasakladı. Jamie hâlâ bunu kabullenmekte güçlük çekiyor. Elbette çekecekti.

Haftaya doğum gününden sonra, bahar dönemim başlamadan önce birkaç haftalık tatilim var ve Charlie, Maggie ve Tom, tatilin sonunda gidecekleri Fas'a beni de davet ettiler. Sanırım gidebilirim ama geri sayımda gibi hissediyorum. Kalan tüm zamanımı Jamie'yle geçirmek istiyorum. Onun iyileştiğini görmek istiyorum. Bunu hak ettik.

Jamie'nin önerisine karşılık başımı iki yana sallıyorum. “Evde kalmalı seyahat yapacağız unuttun mu? İyileşme, gücünü geri kazanma, seks yapma, yazı yazma, seks yapma, kan testi, daha fazla seks yapma.”

Sırtıyor. “Akla uygun davranacağız. Söz veriyorum. Yalnızca birkaç gün. Gitmeden önce kontrole gideceğim. Yakınlarda olacağız. Göller Bölgesi'ne ya da Cornwall'e gidebiliriz. Ya da Bath! Bath'a ne dersin? Ya da sana Cambridge'i gösterebilirim? Bir şey seç, ne olursa.” Sessizim. “Nereye istersen. Tekne ya da uçak içermeyen herhangi bir yer. Bu senin doğum günün.”

Aklıma bir fikir geliyor. “Neresi olursa mı?”

Başıyla bir kez onaylıyor, kararlı biçimde, mutlulukla. Kalandığından emin.

El sıkışmak için elimi uzatıyorum. Bu ilişkide biz böyle anlaşmaya varıyoruz ve bunun bağlayıcılığı olmasını istiyorum. “Neresi olursa mı?” diye teyit alıyorum.

Jamie elimi sıkıp gülümsüyor. “Beni korkutamazsın” diye hava atıyor. “Neresi olursa.”

Ona yeri söyleyemeden telefonum titreşiyor. Bakıyorum. Gavin'den gelen üç kelimelik bir mesaj:

Oldu bu iş.

Üzerimdeki yeşil çimen ol
Sağanaklarla ve çiy damlalarıyla ıslanmış;
Ve eğer solarsan, hatırla,
Ve eğer solarsan, unut.

Christina Rossetti, “Şarkı”, 1848

italya, Yunanistan, Hırvatistan, Yeni Zelanda... bu yerler güzel olduğunu duyduğumuz yerler. Neden kimse bana İskoçya'nın nefes kesici güzellikte olduğunu söylemedi? Yani insanın ağzını açık bırakacak, gözlerini pörtlettirecek, vay canına dedirtecek güzellikte.

On dakikadır dağ yolunda tırmanıyoruz, Jamie sonunda konuşmaya karar veriyor. Bir haftadır bana verdiği, homurtulu, iç çekişli tepkiden sonra güzel bir değişiklik oldu. “Annem sana evi gezdirecek. Söylediği her şey yanlış olacak.”

Ağzımdan, aşırı şevkle açıp da her tarafa saçılan bir paket Doritos cipsi gibi fazla istekli bir kahkaha kaçıyor. Jamie, etkilenmeden devam ediyor. “Bir de klan isimleri uydurur. Mac-Grubberloch’lar civardaki en iyi sığır sürüsüne sahipti” gibi bir şeyler.

Eline dokunmaya cesaret ediyorum. Geri çekilmiyorum. Büyük zafer. “Annen çok heyecanlı” diyorum tatlılıkla.

“Öyle de olmalı. Eve ilk kez bir kız götürüyorum. Muhtemelen geçit töreni ayarlamıştır.”

Sorunun ne olduğunu anlıyorum. Onu kandırdım. Onu beklenmedik anda alt ettim. Ama bazen ilacı köpeğin boğazın-

dan geçirebilmek için fıstık ezmesine bulaman gerekir. (Bu da işe yaramazsa burnundan tuttuğun gibi çenesini açar, hapı o inatçı gırtlığının ta dibine kadar sokarsın). Ama hakkını yiyemem, sözünü tuttu. Beni istediğim herhangi bir yere götürme sözünden bir kez bile caymaya çalışmadı.

O gece, ona İskoçya'ya gitmek istediğimi söyledikten sonra, münazarayı dizüstü bilgisayarımda izledik. Başkan yardımcısı, Janet'ın hamileliğini sona sakladı çünkü o dibine kadar bir şovmen ve medya fahişesi. Bu demek oluyor ki, kendini tahmin ettiğim o mezara gömdü ve münazaranın sonuna kadar oradan çıkmanın bir yolunu bulamadı. Münazara Janet'ın soğukkanlı bakışı ve Hillerson'ın, onun elini sıkmadan ortamı terk etmesiyle bitti. Birileri kamerada, Hillerson'a münazaranın nasıl gittiğini sorduğunda, kızışmış biçimde "Sadece 'Neden!' diye sorup durdu" diye bağırdı, bu da bir saat içinde viral olan bir karikatüre dönüştürüldü. "Neden diye sorup durdu" şimdi Janet'ın resmi olmayan seçim sloganı. Gavin'den "Bu tümüyle senin sayende oldu, çocuk, şapkamı çıkarıyorum" yazan mesajı aldığımda sonunda bir an durup kendimle derinden gurur duyma konusunda kendime izin verdim. İskoçya konusunda hâlâ dargın olsa da Jamie özel şaraplarından birini açtı (kendi içemedi) ve su bardağıyla benim kadehimi tokuşturdu.

Şimdi elini ağzıma götürüp öpüyorum ve tırnak etlerinin etrafındaki lekeleri fark ediyorum. Kendini çok daha iyi hissediyor, neredeyse normale döndü o yüzden son birkaç günde, ikinci kattaki döşemeleri törpüleyip cilalamak konusunda ısrarcı oldu. Bir psikolog bu sembolü farklı şekillerde yorumlardı ama işin aslı, yalnızca dışarıda olacağımız süreyi yerlerin kuruması ve kokunun gitmesi için değerlendirmek istedi.

Kirpiklerimin ardından ona bakıp her seferinde göz devirmesine neden olan o işveli pisicik sesimle, "Benden nefret ediyor musun?" diye soruyorum.

Jamie de her seferinde gözlerini deviriyor. "Ailemle bir hafta sonu geçirmekten daha kötü durumlardan sağ çıktım."

Camdan dışarı bakıyorum. "Cidden burada mı büyüdün?"

"Kısmen. Yazları, bayramları."

“Hadi canım!” diye ciyaklıyorum. Jamie köşeyi dönüp de önümüze, bir dizi sarp kayalığın aşağısında, alçak taş duvarlarla ayrılmış ve kabarık tüylü dağ sığırlarıyla perçinlenmiş, yemyeşil bir otlak çıkınca. Solumuzda bahçe kapıları açık, terk edilmiş bir bekçi kulübesi görüyorum. Yorum yapamadan Jamie, Aston'un direksiyonunu çeviriyor ve kapıdan içeri giriyoruz.

Aman Tanrım.

Yol, üstümüzde uzanıp, yapraktan şapkalarını büyük bir misafirperverlikle çıkaran meşe ağaçlarıyla çevrili biçimde önümüzde uzanıyor. Jamie hızlanıp yoldan aşağı salınıyor.

Ağzım açık biçimde, ağaçların bedenlerinin ardından görünmeye başlayan eve bakıyorum. Pardon, ev mi dedim? Yani malikâne. Kale. Yerleşim. Ekosistem.

Jamie gaza basıyor ve sanki Indianapolis 500 otomobil yarışındaymış gibi acı bir frenle evin önünde duruyoruz. Aniden durmamızla çakıl taşları etrafa saçılıyor. Jamie el frenini çekiyor, bana bakıyor ve dayanma gücü için derin bir nefes alıyor. Kapıyı açıp dışarı adım atıyor. Ben yapamam. Henüz değil. Yalnızca evin mermer dış cephesini hayranlıkla izleyebilirim. Evin bu kısmı Blenheim gibi görünüyor (muhtemelen aynı döneme aitler) ama sol kanat, küçük kuleler ve mazgalı siperlerle birlikte daha eski ve daha kalemsi görünüyor.

Araçtan çıkarken, çift kanatlı kapı aniden açılıyor ve Antonia ellerini çırparak dışarı çıkıyor. Boyunun uzunluğu kadar eni de geniş olan, kısa, gür, beyaz saçlı başka bir kadın da onun arkasından görev bilinciyle salınarak yürüyor. Önlüğü ve omzundaki havlusuyla doğrudan Jamie'ye geliyor, ona tuğladan bir duvar gibi toslayıp, göğse kilitlenmiş bir biçimde sarıp sarmalıyor. Sert bir bakışla geri adım atıyor.

“Dur bir bakayım sana!” diye emrediyor. Jamie dimdik durup kollarını sanki er birliğindeymiş gibi kaldırıyor. “Tam da tahmin ettiğim gibi. Pek cılız” diye bildiriyor başını iki yana sallayarak. Tombul başparmağıyla arkasına işaret ediyor. “Et suyu na çorbamdan var. Sana özel yaptım.”

Jamie bana bir haftadır görmediğim o sıcak, içten gülümsemeye bakıyor. “Ella, bu Smithy, hayatımın aşkı. Smithy'nin et

suyu çorbasının iyileştirici etkisi var.”

Smithy onaylar biçimde homurdanıyor. Bana daha yakından bakıp elini uzatıyor. Ben de uzatıyorum. “Herkesin dilinden düşürmediği doğum günü kızı da sen olmalısın.”

Antonia sarılmak için yanıma yanaşırken, “Öyleyse o burnu havada profesörü başından attın değil mi? Adı neydi? Önemli değil, çok iyi yapmışsın. Yanında bu güzeller güzeli oğlanı getirmişsin” diyor yüksek sesle.

“Kolaylıkla arabaya binip buradan gidebilirim” diyor Jamie, çok da şakacı olmayan bir ses tonuyla.

Antonia ofluyor. “Mızızlanacak mısınız?” Oğluna gidip ona sıkı sıkı sarılıyor. Jamie annesinin başının üstünü öpüyor. Ne olursa olsun daha şimdiden çok mutluyum. Onları burada böyle görmek, Smithy’yle tanışmak, geçtiğimiz haftayı yaşamaya değer kılıyor.

Jamie bir kolunu Antonia’ya, bir kolunu da Smithy’ye atıp eve doğru dönüyor. “Pekâlâ anne, Ella’ya büyük bir ev turu sözü verdim ve oldukça istekli. Tarihi nasıl sevdiğini ve nasıl da bu işler için mükemmel insan old...” Sesi kesiliyor, yürümeyi bırakıyor. Açık kapıya yönelen bakışlarını takip ediyorum.

William yukarımızda beliriyor. Başını uzatıyor. “Merhaba.” Bana bakıyor. “Hoş geldin, Eleanor.”

“Teşekkür ederim” diye cevaplıyorum. “Burada olmaktan çok memnunum.”

Jamie’ye dönüp ona iyice bakıp inceliyor. “Jamie.”

“Baba.”

“Oldukça iyi görünüyorsun. Bir nevi.”

“Sen de öyle. Bir nevi.”

Sessizce birbirlerine bakıyorlar. Otlığın iki ucunda, iki boğa.

“Çocuklar, lütfen” diye yüksek sesle tıslıyor Antonia, başını Smithy’ye çevirerek. “Çalışanların önünde bu kadar coşkulu olmanıza gerek var mı?”

Smithy kıkırdıyor ve kahkahası aynen hayal ettiğim gibi. Kendimi ona katılmaktan alıkoymak için dudağımı ısırمام gerekiyor.

William kızarıyor. “Evet, pekâlâ. Colin’in bavullarla ilgilenmesini söyleyeyim.” Bunu söylemesiyle eve girmesi bir oluyor. Jamie derin bir nefes alıyor ve hepimiz onu takip ediyoruz.

Antonia, merdiven altı bir banyoya bakıp yüzünde sinsî bir gülümsemeyle, “Bu duvarlardaki ahşap, reformasyon sırasında Warwick kalesinden aşırılmış” diyor. Sonra Jamie kulağıma fısıldıyor, “Kenilworth Kalesi.” Antonia devam ediyor, “Büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabama bu ev VI. James tarafından verilmeden hemen önce.” (Jamie fısıldıyor. “Beşinci.”) Antonia, 15 metre uzunluğunda, göl manzaralı bir koridordaki bir portreyi işaret edip, “Bu Jamie’nin atası, bir MacTartanish, Zorlu Dönem sırasında, kadın kıyafetleri giyip, hizmetli bölümünde yaşayarak İngilizlerden saklanmış” diye bildiriyor. (Jamie fısıldıyor, “MacTavish ve ahırda.”) Antonia, küçük kuledeki, taştan duvarlı, zindan gibi görünen bir odaya işaret edip “Elizabeth, 1437’de İskoç Kraliçesi Mary’yi buraya hapsetmiş” diye bildiriyor.

Jamie: “Saçmalık.”

Antonia: “Kalorifer peteğine çarşaf bağlayarak kaçmış, biliyor musun?”

Jamie: “Bir ortaçağ kalorifer peteği, düşünebiliyor musun?”

Üst katta bizi, iki tarafında da yüksek, beyaz kapılar olan, geniş, uzun bir koridor karşılıyor. Karşı karşıya iki odanın kapıları açık. “Bu senin odan olacak” diyor Antonia, sağdakine süzülürken. Onu takip ediyorum ve bavulumun, ağır, antik ve simli gölgelikli devasa bir yatağın ayakucundaki kanepede belirdiğini fark ediyorum. Dört kocaman pencere, uzaktaki uçuruma kadar tüm araziye görüyor. Her mobilya parçası müzeli.

“Bu nefes kesici.”

Biraz daha övmek üzereyken odada ilerleyip bir şeyler arayan Jamie önce davranıyor. “Anne, benim valizim nerede?”

“Gül Oda’da, canım.”

Jamie ellerini kalçalarına koyuyor. Gözlerini Antonia’ya diyor. “Öyle mi?”

Kapıya doğru yönelip benim yanıma geri geliyor. “Babanla bunun en iyisi olacağını düşündük. Bu evde gelenekler var. Uzun süredir devam eden gelenekler.”

“Milattan önce 45 yılındaki Eskimo istilasına dayanan” diye mırıldanıyor Jamie.

Antonia bana yaşıyor. “Yatağının yanına terlik koydum. Koridorun zemini gece oldukça soğuk olur. Ayaklarının üşümemesini istemem.” Koridora çıkıp Jamie’yle beni yalnız bırakıyor.

“Ne dedi?” diye soruyor. Sesi huysuz, sabırsız çıkıyor. Tanırım. Onu babasının biraz yakınına yaklaşıtıyorsun ve sanki babasının en sevimsiz özelliklerini araklıyor.

Kolunu sıkıyorum. “İdare ederiz.”

Jamie iç çekiyor. Neden ayrı odalarda kalmaktan dolayı üzgün olduğunu biliyorum. İyileşme süreci, yerlerin cılası ve benim, biliyorsunuz, beklenmedik anda attığım yumruk yüzünden henüz birlikte olma fırsatı bulamadık.

Jamie rahatlamışa benziyor. “Pekâlâ. Oldu o zaman.” Odayı inceliyor. Amblemlı duvar kâğıdı, yaldızlı makyaj masası ve aynası, dekoratif yastıkların bolluğu. Düşünceli görünüyor. Bu odalarda bulunalı belli ki uzun zaman olmuş. Büyüdüğüm eve geri döndüğüm zaman küçüklüğü beni hep şaşırtır. Bu elbette ki aynı deneyim değil ama yeni gözlerle, çok tanıdık olan bir şeyi görmek konusunda onunla empati kurabilirim. “Biraz...süslü” diye mırıldanıyor Jamie. “Bir de soğuk.”

“Bayıldım. Tümüne. Her bir köşesine.” Ona bakıyorum. “Annemi seviyorum.”

Bakışlarını bana indirip sonunda gözlerime bakıyor. Orada bir alev parlıyor, aylardır görmediğim bir alev. Sınırlanmış ya da bastırılmış bir alev değil. “Dover Beach” gibi bir alev. Kilerdeki gibi bir alev. Yemek odasındaki gibi bir alev. Potansiyeli olan bir alev. “Ben de seviyorum” diye mırıldanıyor.

İkimiz de bu cümleyi annesiyle ilgili olunca nasıl böylesine özgürce söyleyebiliyoruz bilmiyorum ama aynı sözleri henüz birbirimize, birbirimiz hakkında sarf etmedik. Belki hissetmiyor. Belki yalnızca bir İngiliz. Belki kendini koruyor.

Kendi nedenimi biliyorum.

Ayak ucumda yükseliyorum. Onu şefkatle öpüyorum. O da beni öpüyor. O kadar şefkatle değil.

“Geliyor musun?” diye sesleniyor Antonia koridordan.

Jamie, huysuz bir ayı gibi genzinden homurdanıyor.

Antonia, duvar resimlerini ve tasvir ettikleri savaşı (ki benim bile anlayabileceğim üzere aslında bu bir av) anlatarak bizi alt kata geri götürüyor. İki kanatlı sağlam bir meşe kapının önünde duruyoruz.

“Son durak.” Antonia gülümsüyor. “Kütüphane. Jamie'nin bir keresinde kardeşini zırh takımının içine kilitlediği yer.”

“O istemişti!”

“Bütün geceliğine mi?”

Gülüyorum. Antonia başıyla kapıyı işaret ediyor. “Bu onur senin.”

Yuvarlak kapı kulplarını mutlulukla tutup çift kanatlı kapıyı sanki ana oğlu takdim ediyormuşum gibi görev bilinciyle açıyorum—

Neden içerisi balonlarla dolu?

Neden kâğıt şeritler var?

William neden gülümsüyor?

Burada ne işleri var?!

“Sürpriz!” diye bağıyor herkes.

Charlie, Maggie ve Tom (üzerinde bir tür av kıyafeti ve balıkçı şapkasıyla) ileri atılıp, grupça bana sarılarak ayağımı yerden kesiyorlar. Gözlerime yaşlar doluyor. Charlie'nin omzunun ardından, annesiyle sarılırken Jamie'nin gülümsemesinin bir kahkahaya dönüştüğünü görüyorum. Annesine, “Gerçekten şaşırıldı” dediğini duyuyorum.

“Daha iyi olamazdı” diye onaylıyor Antonia.

Tek kolumu kurtarıp onlara uzatıyorum. Jamie parmaklarını parmaklarıma geçiriyor. Eğiliyor yanaklarımda tam da öpülecek yeri bulup beni, kış gecesi kükreyen bir alev gibi iliklerime kadar ısıtıyor. Bunu planlamış. Bana kızgın olsa da, gelmek istemese de bunu benim için yapmış.

Bu adamı seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum.

Kendime, bunu ona söyleyeceğime dair söz veriyorum.

Kütüphanede doğum günü çayından sonra hediyelerimi açıyorum. Tom'dan bir felsefe kitabı antolojisi (ikinci el), Maggie'den deri kaplama bir günlük ve Charlie'den ise William'a onaylar biçimde başını sallatmayı başaran bir şişe güzel bir viski geliyor. William telefon görüşmesi yapmak için sürekli odadan çıkıp dursa da hep geri geliyor. Birbirimize hiçbir şey söylememiş olsak da birkaç kez gerginlikle gülümsedik ve baş salladık. Gelişme?

Jamie bana son bir kart veriyor. "Ce'den." Zarfa bakıyorum, ismim el yazısıyla ön tarafa yazılmış. Parmağımı zarfın kandanından içeri sokarken Jamie devam ediyor, "Burada olmayı her şeyden çok istedi ama iptal edemeyeceği bir planı vardı."

Karşımda iki kişilik kanepede oturan Maggie yanındaki Tom'un kaburgasını dürterek, "Senin için ne üzücü" diyor.

Tom dalgın, düşünceli görünüyor. Hâlâ Maggie'nin gözleminin içine bakamıyor. "Cecelia Knowles mu? Geçmişte kaldı."

Maggie'nin dudakları şaşkınlıkla bükülüyor ama yine de Tom'a takılmaya devam ediyor. "Ah, öyle mi?"

Tom gergin biçimde başını sallıyor. "Arkamda bıraktım. Daha verimli topraklara ilerledim."

Kütüphanedeki ilk baskıları incelemekte olan Charlie, Tom'a dönme gereği bile duymadan homurdanarak "Ah, şimdi kim? İn mi cin mi?" diye soruyor.

"İmkânı yok. Söyleyemem. Şu an için."

Maggie söyleyecek bir söz bulamayınca yeniden önüne dönüyor ve ellerini düzgün biçimde dizlerinin üstüne koyuyor. Zarftan, Oxford'da bulunan bir kaplıcaya ait hediye çekini çıkarırken bile (Cecelia'ya tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bildiği için sessizce teşekkür ederek) gözlerim kısacık bir dalın üstünde ileriye bakan baykuşlar gibi duran Tom ve Maggie'ye kayıyor.

Ama sonra Jamie eğilip kulağıma fısıldıyor. "Benim hediyem sonra gelecek."

Tek kaşımı kaldırarak ona dönüyorum ve fısıltıyla, “Öyle olsa iyi olur” diye cevap veriyorum.

“O değil.” Gözleri dudaklarıma kayıyor. “Yani gayet o da olabilirdi.” Tekrar gözlerime bakıyor. “Armağan gibi bir şeyim var. Oldukça saçma ve duygusal. Halka açık değil.”

Cevap veremeden telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıyorum ve oda sessizliğe gömülüyor. “Siz bana bakmayın!” diyorum, herkes sohbetine devam ediyor. Beni izlemeye devam eden William dışında herkes. Cevaplamadan önce kalkıp kütüphanenin köşesine gidiyorum. “Gavin.”

“Mutlu Yıllar” şarkısının, cızırtılı, Janet’ın fena halde de-tone sesinin Gavin’in kalın sesi tarafında boğulduğu bir yorumuyla karşılanıyorum ama yine de düşünceleri yeter. Bitirdiklerinde alkışlıyorlar. Kendilerini. İnsanlar bunu neden yapar ki?

Gülüyorum. “Çok iyi! Teşekkür ederim. İkinize de!”

“Kaç oldun?” diye soruyor Janet, sesine eşlik eden bir kıkırtıyla.

“Yirmi beş.”

Gavin homurdanıyor. “Senden daha yaşlı çorabım var benim.”

“Gavin, aslında” diye itiraz ediyor Janet. “Bu iyi bir şey. Onun yirmi beş yaşında olması falan.”

“Herhalde öyle Janet. Haklısın. Oldukça iyi bir şey.” Sanki farklı frekanslar duyuyormuşum gibi kulağım uğulduyor. Buna daha önceden çalışmış gibiler. Birbirlerini dürtükleyip göz kırparak bana takılıyorlar.

“Nedenmiş?” diye soruyorum.

“Şey...” Gavin teatral biçimde iç çekiyor. “Politik direktör yardımcısı pozisyonunu doldurmakta ne kadar zorlandığımızı biliyorsun.” Tanrım, bilmez miyim? Resmen aylardır tek konuştuğumuz şey bu. Janet, Gavin’in benim ve diğer herkesin ona yönlendirdiği kimseden hoşlanmıyor ve artık elimizde önerecek kişi kalmadı. “Fark ettik ki, hiçbirinin sahip olmadığı bir detay, bir özellik var.”

Ağzım kuruyor. “Öyle mi?”

“Hiçbiri yirmi beş yaşında değildi.”

“Biri bile!” diye cıvıldıyor Janet.

“Biz de bunun kırmızı çizgi olmasına karar verdik. Yirmi beş yaşında olmayan birini aramıza alamayız.”

Tüm yüzümü kaplayan gülümseme yüzümü eritecekmiş gibi hissediyorum. “Kesinlikle katılıyorum” demeyi başarıyorum.

“İyi” diyor Gavin. “Biz de öyle düşünmüştük.” Artık ikisi de gülüyor. “Peki, var mısın?”

Hayatını sonsuza kadar değiştiren anın farkında olmak ilginç bir şey. Normalde bir anın değeri sonradan ortaya çıkar. Dönmen gereken yolu dikiz aynasından görmek gibi bir şey. Bu kez değil. Bu, erkek arkadaşının tek dizi üstüne çökmesini izlemek ya da gebelik testinde artının belirmesini görmek gibi bir şey. Ya da kapıyı açınca şapkasını eline almış, hüzünlü gözlü bir polis görmek gibi.

Bu yalnızca, on iki sene önce gerçekleşmiş başka bir doğum gününü hatırlamama neden oluyor. Anıyı geriye itiyorum.

“Varım! Teşekkür ederim! İkinize de!”

“Bir şeyi aklından çıkarma” diyor Gavin, ciddi babacan sesiyle. “Orada kalan zamanının tadını çıkar. Ama haziranın on birinde at arabası balkabağına, uşaklar da fareye dönüşecekler. Eve gel ve dünyayı değiştirmemize izin ver. Sana güveniyoruz.”

“Anlaştık” diye cevaplıyorum.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve şaşkınlıkla arkadaşlarıma doğru süzülüyorum. Bir kez daha Jamie'nin yanına oturuyorum, ellerimi tutuyor.

“Her şey yolunda mı, Eleanor?” diye soruyor Antonia.

“Evet!” diye cıvıldıyorum. “Kusura bakmayın.”

“Sorun değil, canım. Ama eğer izin verirsen... Sana bir şey vermek istiyoruz. William ve ben” diye açıklıyor.

William, Antonia'nın koltuğunun arkasına geçiyor. Sanki poz veriyor gibi görünüyorlar. Hatta aklıma Jamie'nin yemek odasındaki fotoğraf geliyor ve bu kütüphanede çekildiğini fark ediyorum.

Antonia cebinden mavi, küçük bir kadife kutu çıkarırken William ellerini eşinin omzuna koyuyor. Kutunun köşesin-

den sökülmüş iplikler yaşını belli ediyor. Antonia kolunu uzatıp avucunun içindeki kutuyu sunarken kalbim ağzıma geliyor.

“Görünüşü bakılırsa evlenme teklif ediyorlar” diyor Jamie, uzatarak.

Ben tereddüt edince Antonia kutuyu bana daha da yaklaştırtıyor. “Hadi ama.”

Kutuyu alıyorum. Ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum. Nefes almaya çalışıyorum. Kapağı açıyorum. Tam da görmek istemediğim şey. Bir yüzük. Pırlanta bir yüzük. Geri vermeye çalışıyorum. “Antonia, lütfen, bu—”

“Pırlanta kusurlu” diyor Antonia aceleyle. “Pek maddi bir değeri yok. Reddetmene gerek yok. Jamie bize mücevher seven biri olmadığını söyledi” diyor gülümseyerek. “Bu senin tarih sevgin için, değeri bulabileceğin bir hatıra.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Nefes alıyor. “Savaştan lkinden— Amerikalı, varlıklı bir kadın bu aileye gelin olmuşt. Oldukça isteksizce. Aslında evlenmeye karar verdiğı genç memurdan çok memnundu ama babası nişanlarını kabul etmedi ve onu İskoçya’nın dış blgelelerine gönderdi. Bu, o memurun ona verdiğı yüzük.”

Yeniden yüzüğü bakıyorum. K ancak güzel görünümlü pırlantanın etrafında zmrtler var. Yüzük yepyeni görünüyor. Hiç kullanılmamış.

“Bu yüzüğü komodin ekmecesinin gerisinde tuttu. Belki ona acıyabilirsin ama acıma. şaşırtıcı derecede mutlu bir evliliğı oldu. Dört çocuğı vardı. Babam en bykleriydi, aslına bakarsan. Babaannemle oldukça yakındık.”

William tuhaf biçimde lafa giriyor. “O benim büyük kayınvalidemdi, yani.”

Bütün oda duraksıyor. Antonia William’a bakıp gülümsüyor ve sevgiyle omzunu okşuyor. “Evet, canım, aynen yle.” Bana dönüp devam ediyor: “Bir daha o memurdan haber alamadı. Ondan istenileni, yani düşünülünce ona söylenileni yaptı ama yine de iyi bir hayatı oldu. şimdi, hayatta başımıza ne geleceğini her zaman seçemiyoruz, ki bunu biz çok iyi biliriz. Ancak elimizdekiyle ne yapacağıımızı seçebiliriz.” Antonia duraksıyor.

“Yani bu yüzük senin. Kendini bulduğun bu durumda verdiğin kararlardan etkilenen anne babadan bir teşekkür hediyesi.” Çabucak Jamie'ye bakıyor ve yeniden bana gülümsüyor.

Gözlerinde kayboluyorum. İki oğlunun yükünü taşıyan o gözlerde. Biri burada, diğeri yok. Yine de bana gülümsemeyi seçiyor. Bana teşekkür etmeyi. Kızıymışım gibi aile yadigârını bana vermeyi.

Ağzımın kocaman açıldığını biliyorum. Jamie'ye dönüyorum. Omuz silkip, “Hikâye doğru” diyor.

Maggie, Charlie ve Tom'un birbirlerine şaşkınlıkla ve merakla baktıklarını görüyorum ama konuşmayacak kadar, açıklama istemeyecek kadar kibarlar. Antonia sonra, sanki bunların hiçbiri olmamış gibi ayağa kalkıyor. “Smithy'yle rosto hakkında konuşmam lazım.”

“Nice mutlu yıllara, canım.” Eğilip şaşkın yanağımı öpüyor, doğruluyor ve kapıya yöneliyor.

Jamie ardından sesleniyor. “Ona babaannenin ismini söylemeyecek misin?”

“Ah, elbette.” İç çekiyor, bana doğru kısacık dönüyor.

“Carolina Vanderbilt.”

Şu anda bir sürü hisle doluyum ve hiçbirinin gidecek yeri yok. “Jamie, banyo nerede?”

“Seni götüreyim.”

“Hayır, yalnızca yolu göster.” Sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

Jamie bana gidilecek yeri gösteriyor; büyük girişten geçerek uzun bir koridor boyunca ilerliyorum. Ağlından çıkmış bir at gibi ön kapıdan fırlayıp gitmek istiyorum. Bunun yerine kendimi bir dakikalığına yirmi yedi banyodan birine kilitleyeceğim. Yalnızca bir dakikalığına.

Sonunda buluyorum ve kapıyı açıp ardına yaslanarak nefes alıp veriyorum. Al ver.

Kendimi lavabonun üstündeki zarif aynada görebiliyorum. Düşüncelerim sanki en kalabalık zamanında Metro Center'a girip çıkan insanlarmış gibi, hareketlerini görebiliyorum.

Yeniden yüzüğe bakmak, o ana odaklanmak istiyorum. Kutuyu cebimden çıkarıp kapağını açıyorum. Yüzük değersiz olsun ya da olmasın, gerçekten çok güzel. Nazik biçimde kutusundan çıkarıyorum ve –siktir– elimden kayıp bakır lavaboya düşüyor. Ardından dalıp, giderden kaymadan önce yakalamaya çalışıyorum. Bir elimden kaçıyor, diğer elime düşüyor ve onu avucumun içiyle kısıtıyorum. Yüzüğü başparmağım ve işaret parmağım arasında tutup, elimi yavaşça kaldırıyorum ama sonunda giderin daha yakınına düşürüyorum. Tanrı Aşkına! İki elimle öne atılıyorum, gider cehenneminde kaybolmadan önce son, çaresiz bir kapış. Yakaladım!

Mümkün olabilecek en büyük dikkatle yüzüğü lavabodan çıkarıp kutusuna geri koyuyorum.

Bir daha asla kutusundan çıkarmayacağım. Sanki ona layık olmadığımı biliyor gibi.

Aynaya bakıyorum. İşe yeni getirilmiş bir politik direktör yardımcısı bana bakıyor.

Ne yaptıklarını bilen insanlar tarafından hazırlanan güzel yemeklerin kokusu gibi bir şey daha yok. Smithy o insanlardan biri. “Gitmeden önce bana coq au vin yapmayı gösterir misin?” diye soruyorum.

Yüzü aydınlanıyor. “Seviyorsun, öyle mi?”

“Yediğim en güzel şey.” Yalan söylemiyorum. Smithy'nin coq au vin'i bende bağımlılık yarattı.

Charlie, Maggie ve Tom etrafı keşfe çıktılar; Jamie de yol yorgunluğundan biraz uyuyor. Antonia ve Smithy'nin yemeğe son dokunuşları yapmalarını izliyorum. Bana anlamsız bir görev verdiler: Peçeteleri katlamak. Ki onun bile nasıl yapılacağını önce öğretmeleri gerekti. Peçete katlamanın bu kadar yanlış yolu olduğundan haberim yoktu.

William bir anda mutfağa giriyor, kararlı yürüyüşü benim varlığımla bölünüyor. Sanki bir restoranda yanlışlıkla kadınlar tuvaletine gitmiş gibi bir an tereddüt ediyor. “Merhaba” diye mırıldanıyor. “Bugünkü işim bitti. Yapabileceğim bir şey var mı diye sormaya geldim.”

Önüme bakıyorum. “Katlama konusunda bana yardım etmek ister misin?”

“Bir kişi bu iş için oldukça yeterli elbette.” Antonia’ya bakıyor. Sonra verdiği cevabı gecikmeli olarak duymuş gibi bana geri bakıp, “Ama teşekkür ederim” diyor.

Antonia ellerini önlüğüne silerek hızla eşinin yanına geliyor. Dirseğinden tutup onu sürekli bakıp durduğum, güzeller güzeli, el yapımı demir işlemeli eski kapıya götürüyor. “Mahzene gidip birkaç şarap seç. Başlangıç için şampanya.”

“Colin seçebilir, bu işte çok iyi olmadığımı biliyorsun—”

“Sana güvenim tam” diyor uzata uzata. “Hadi şimdi kış kış!”

William, azarlanmış bir çocuk gibi iç çekiyor, sonra demir kapıdan geçerek spiral merdivenlerden aşağı doğru gözden kayboluyor. Bu zorba, hiddetli adamın karısına boyun eğmesi çok sevimli.

Antonia soğan doğradığı tezgâha geri dönüyor. Bir dakika sonra, “Aslında William seni gördüğü için çok mutlu. Jamie’nin buraya gelmesinin tümüyle senin işin olduğunu biliyor. Çok mutlu. Günlerce bundan bahsetti.”

“Birbirleriyle konuştular mı?”

Smithy, büzülmüş dudaklarıyla ikimize birden bakıp her şeyi takip ederek hamur yoğuruyor. “Bana kalırsa o ikisi hiçbir şey söylemediklerinde en çok şeyi söylemiş oluyorlar.”

Öne eğiliyorum. “Biri kanlı şanlı, diğerrinin kalbini yemiş biçimde, emekleyerek dışarı çıkana kadar bu ikisini aynı odaya kilitlemek lazım.”

Antonia kıkırdıyor. “Yapabilirler, beni şaşırtmaz—” Yüzünü kaldırmasıyla Jamie’ye sakladığı o özel gülümsemeyle aydınlanması bir oluyor. “Oğlum! Uyanmışsın. Daha iyi misin?”

Jamie, dünya tatlısı bir halde kapı eşiğinde duruyor. Saçları hâlâ uykudan dolayı karmaşık, düğmelerini yanlış iliklemiş. Gırtlaktan gelen bir sesle, “Evet, sağ ol. Çok iyi uyudum aslında” diyor. Yanıma gelip başımın yanını öpüyor. Ona yaslanıyorum. Uykulu Jamie’nin kokusuna bayılıyorum. “Ne yapayım?” diye soruyor.

“Katlama?” O beni reddetmez.

Başını sallıyor ve yanımdaki sandalyeye çöküyor. Mutfağı dolduran rahat sessizlik bana kim bilir ne zamandır hissetmediğim bir sakinlik hissi tattırıyor: Birlikte çalışıp yemek hazırlayan aile fertleri. O kadar... hakiki ki. William dışında. O buraya ait ama yine de onun varlığı yıkıcı olurdu. Bu iki oğlan benim onlarda gördüğüm çocuksuluğu, şefkati bir görebilseler. Neyin önemli olduğuna dair algılarını kaybet—

“Jamie, şampanya içebilir miyiz? Şimdi?” diye soruyorum. “Kutlama havasındayım.”

“Elbette.” Ayağa kalkıp beni öpüyor. “Yalnızca yukarı gidip bir kazak alacağım. Mahzen biraz serin oluyor.

Gidiyor ve mutfak sessizleşiyor.

Antonia ve Smithy aynı anda önce birbirlerine sonra bana bakıyorlar. Antonia kocaman gözlerle, “Seni akıllı, akıllı kız” diye fısıldıyor.

Panikliyorum. Plan bu değildi. Plan sakince oturup, Camp David’e yaraşır bir zirve yapmaktı. “Öyle mi dersin? Spontaneydi. Sonunu düşünmedim—”

“Harikaydı.”

“Viski ve bandajları hazırlasak mı?” diye şakalaşiyor Smithy, hamurunu masaya vururken.

Antonia kesik bir nefes alıyor, her zamanki cesareti yok olmuş. “Şimdi ne olacak?” diye soruyor.

“Bekleyeceğiz, sanırım.”

“Pekâlâ bekleyeceğiz.” Hepimiz görevlerimize geri dönüyoruz. Smithy hamurunu yoğurmaya devam ediyor. Antonia önünde ne varsa doğramaya başlıyor.

“Ya hakeme ihtiyaçları olursa. Yani, sen o konuda öylesine iyisin ki.” Sesim yükseliyor.

Antonia doğramayı bırakıyor ve bana bakıyor. “Kendi başlarına kalmalılar. Biraz mahremiyet iyi olmaz mı sence de?”

“Evet. Kesinlikle. Elbette.”

“Onlara yirmi dakika vereceğiz. Eğer ortaya çıkmazlarsa arka merdivenlerden ineceğiz.”

“Arkada merdiven mi var?” Sesim çaresiz çıkıyor.

Antonia başıyla kısaca onaylıyor.
Ben katlıyorum. Antonia doğruyor. Katla. Doğra. Hamuru
yoğur. Katla. Doğra.
Hamuru yoğur.
“Yirmi dakika uzun” lafı çıkıyor benden.
“On dakika o halde. Onlara on dakika vereceğiz.”
Katla. Doğra. Hamuru yoğur.
Smithy metronom gibi oynayan gözlerle bir bana bir Anto-
nia'ya bakıyor.
Katla. Doğra. Hamuru yoğur.
Antonia ve ben duruyoruz. Birbirimize bakıyoruz.
Başka bir kelime olmadan ikimiz de mutfaktan çıkıyoruz.

O nadir ruh hali içindeydik
Ruhla ruh anlaşınca olan,
Kaynaşıyorduk, selle, aynı miktarda sel gibi,
Telaşlı rahatlıkla.

Coventry Patmore, "Pembe Kucaklı Saatler", 1876

"Arka merdiven" küçük kulelerden birinin içinde. Zamanla eskimiş taş, kıvrılarak bir zamanlar zindan olabilecek yere iniyor. Daha sonra kesinlikle keşif için geleceğim. Eğer hâlâ burada olursak tabii. Ya da polis tarafından sorgulanmıyor olursam.

Antonia önden gidiyor ve son merdivende bir kemer altından geçmeden hemen önce duruyor. Önümüzdeki tünelden yankılanan ayak sesleri duyuyorum. Merdiven sahanlığına geri gidip sert duvarın kıvrımının arkasında saklanarak görüntüden çıkıyoruz. Anında Jamie'nin olduğunu anladığım ufak bir öksürük duyuluyor. Adımlar bize ulaşmadan dönüp duruyor. "Ah! Üzgünüm!"

William'ın, "Hiç sorun değil" dediğini duyuyorum ve mahzenin yaslandığımız duvarın öteki tarafında olduğunu fark ediyorum. "Yardımcı olabilir miyim?" Mahzenin yankısı yüzünden William'ın sesi olduğundan daha uğursuz çıkıyor.

"Ella bir şampanya kapmamı istedi." Jamie duraksıyor. "Gerçi düşünüyorum da..."

Antonia'yla birbirimize suçlarımızı bilerek bakıyoruz.

"Peki" diye mırıldanıyor William. "Neyse hazır buraday-

ken biz de bari—”

“Sen eminim idare ediyorsundur.” Jamie’nin ayakkabıları sanki gitmek için dönüyormuş gibi tıkırdıyor.

“Jamie.” William’ın sesi gergin. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Nefesimi tutuyorum. Antonia’yla birbirimize bakarak dokuz doğuruyoruz. Jamie iç çekiyor. “Zorunda mıyız?”

Antonia’nın gözleri kapanıyor ve benim hissettiğim hayal kırıklığı onun da gözlerinden okunuyor. Kahretsin, Jamie.

“Elbette hayır.” William pofurduyor. “Şarap konusunda bir fikrin olabileceğini düşünmüştüm ama ben de gayet—”

“Sanıyorum istediği şampanyaydı...” Ama şaraptan bahsetmek bile zor görünüyor. “Boş ver.” Jamie’nin ayak sesleri tarihi taş tüneli doldurup yok oluyor.

Antonia’yla birbirimize bakıyoruz. Gitsek mi? Kalsak mı? Duvarın öteki tarafındaki William’ın şarap şişelerini karıştırdığını duyuyoruz. Camın ahşaba vurma sesi, raflarından çıkarılıp geri itilen şişelerin sesi. Sonra, doğal olmayan bir durgunluk. Sonra, kırılan camın patlaması.

Antonia’yla yerimizden zıplıyoruz. Bu düşürülen bir şeyin sesi değil, bu yere atılan bir şeyin sesi. William’nın nefes alış verişleri o kadar yüksek ki duvarın arkasından boğuk ve hırıltılı sesi duyabiliyoruz. Fil züccaciye girdi. Sonra hıçkırıklara boğuluyor. Yabani, hayvani hıçkırıklar. Ona gitmek için dönen Antonia’nın ağzından acı dolu ufak bir inilti çıkıyor. Elini yakalıyorum. Bana şaşkınlıkla bakıyor. Parmağımla, koridora, sonra da kulaklarıma doğru işaret ediyorum.

Jamie’nin geri dönen ayak sesleri.

William da duymuş olmalı çünkü hıçkırıklarını yutuyor. Jamie’nin tıkırdayan adımları köşeyi dönüp mahzene iniyor ve bir kez daha duruluyor. “Château Lafites şişelerinden biri değildir, umarım.” Sonra, “Merdivenlerin tepesindeyken bir şey duydum sandım” diyor. William cevap vermiyor. Jamie kıpırdamıyor. “Her şey yolunda mı?” diye devam ediyor Jamie.

“Harikulade” diyor William boğuk biçimde.

“Oldukça.”

“Elimden kaydı. Üzerine düşülecek konu değil.”

“Süpürgeyi alırım ben.” Jamie’nin sesi, mahzende ilerlerken boğuklaşıyor.

“Bırak, Colin’i ya da başka birini—”

Ama eski bir menteşenin gıcirtısını duyuyorum ve Jamie, “Ben hallederim” diyor.

“Yapma. Olduğu gibi bırak. En son ihtiyacım olan şey senin kendini kesmen.” Yere sürten camın sesi. “Bırak dedim!” diye patlıyor. William. “Kendi boktan evimi idare edebilir miyim?”

“Ben yalnızca—” Daha sert bir dizi adım tünel girişine doğru ilerliyor. “Tabii, elbette! Çek git. Ah, nefret...” Jamie bocalıyor. Çenesini kenetlediğini, yumruklarını sıktığını, her tarafının gergin bir yay olduğunu hayal ediyorum.

“Devam et” diye meydan okuyor William. “Nefret ediyorum? Belli ki söylemek istediğin bir şey var, öyleyse söyle seni nankör—”

“Dur!” Sessizlik. Sonra, “Oliver’ın son sözüydü, hatırlıyor musun?”

“Ne geveliyorsun sen?”

Antonia’nın elleri benimkilerle buluşuyor.

Bir an sonra Jamie devam ediyor. “Yatağının iki yanında durup onunla ilgili tartışıyorduk ve o, ‘Dur’ dedi. Onu duymamış gibi davrandın. ‘Dur’ ve sonra bilincini kaybetti. Bir daha kendine gelmedi. Dört saat sonra makineye ihtiyacı vardı ve benim o kararı vermem gerekiyordu. Sen de bu yüzden benden nefret ettin. ‘Dur.’ Bu onun sözü, benim değil.”

Antonia elimi sıkıyor, gözlerinin dolup, yaşların yol kenarındaki bir şelale gibi akışını izliyorum.

“Farkında değildim” diyerek gürlüyor William. “Duyamamıştım—”

“Dur.”

Bir an sonra cam tıkırtısı sesi devam ediyor. “Bana kovayı uzat” diye iç çekiyor Jamie. Metal bir kova koca zemini sıyrarak geçiyor ve ardından içine düşen camın tenekemsi sesi çıkıyor.

“Beni bozguna uğrattın” diyor William daha güçlü bir ses-

le.

“Sen de beni hayal kırıklığına uğrattın” diyerek karşılık veriyor Jamie.

“Nasıl yani?” diye bağılıyor William. “Belki huysuz bir çocuk gibi davranmak yerine bana danışmış olsaydın—”

Kova yere çarpıyor. Ah, kavgayı edecekler?

“Dedin ki” diye bağılıyor Jamie “Bedeni daha soğumamışken dedin ki 'Neden Oliver? Oliver olması şart mıydı?’”

Gözlerim kocaman açılıyor. Antonia’nın kiler de. Onun da bundan haberi yok.

William’ın sesinden bile şaşkınlık okunuyor. “Asla öyle bir şey demedim!”

“Dedin.”

“Asla demem!”

“Önce onu öldürmek konusunda beni suçladın sonra da onun yerinde benim olmamı dileyerek yaraya tuz bastın.”

“Hayır! Doğru değil! Bir baba ayırım yapmaz—”

“Ah, hadi ama, onunla beni seve seve değiş tokuş—”

“Kendimden bahsediyordum!” diye kükrüyor William. “Orada yatan ben olayım istedim! Ben! Sen değil! Tanrı korusun, sen değil.” Nefes nefese devam ediyor. “Söylediklerimin arkasındayım Jamie. Söyledim. Seni suçladım, evet.” William’ın sesi fazla kurulmuş saat gibi gergin. “Ama ölmeni dilemek? Seni seviyorum! O yalnızca... akıp gidecek başka bir yeri olmayan acıydı, anlıyor musun, akıp gidecek hiçbir yeri olmayan acı—”

Bir hıçkırık, mahzeni yarıp geçiyor ve taştan yankılanıyor. Antonia’ya bakıyorum, ama gözleri kapalı. Jamie nefes almak, kontrolü elinde tutmak için çabalıyor. “Affedersin” diyor hıçkırarak. “Söylediğin şey. Yalnızca... beklenmedikti.”

Yeniden konuştuğunda William’ın sesi hülyalı geliyor. “Ne yaptım, gerçekten Jamie, ne yaptım da böyle bir dilekte bulunacağımı—”

“O değil.” Jamie boğazını temizliyor. “Yani evet, o. Ama hayır, beni şaşırtan 'seviyorum' kelimesiydi.”

“Ah, lütfen” diye gülüyor William. “Bilmiyormuş gibi davranma.”

Sonunda, tıkırtı sesi devam ederek sessizliği bozuyor. Bir kez daha, bu kez daha kontrollü bir sesle Jamie konuşuyor. “Başka her boktan şeyi duydum. Hayal kırıklığını. Öfkeni. Ama ya sevgini? Hayır. O, aynı buradaki bunca şarap gibi içinde saklı duruyor, paylaşılmayı, keyif alınmayı bekliyor ama açılmayacak kadar değerli. Bir kez içildi mi başka kalmayacak, bitecek diye çok korkuyorsun. Ancak bir gün, sen içsen de içmesen de zaten yok olacak.”

“Oldukça şairanesin, hakkını yiyemem” diyor William kelimeleri uzata uzata. Jamie, yenilgiyle iç çekip William’ın itiraz etmesine sebep olacak bir şeyler mırıldanıyor. “Ah, hadi ama, şaka yapıyorum. Ben...Ben anlıyorum. Söylediğini anlıyorum. Ama benim babam—”

“Siktir!” diye tıslıyor Jamie. “Siktir!” Antonia da ben de panikle başımızı kaldırıyoruz.

“Tanrım, kendini mi kestir?”

“Sorun değil.”

“Bakayım.”

“İyiyim.”

“Mendilim var. Saracağım.”

“Lekelenecek.”

“Çok da umurumda, elini bana ver.”

Sessizlik.

Uzun bir sessizlik.

İlk konuşan William oluyor. “Mendili biraz batırmış olabilirim.”

“Zaten boktan bir ikinci eldi.”

William kıkırdıyor.

Jamie, tüm öfke onu terk etmiş gibi iç çekiyor. Sanki bu dikenli kelimeleri William’la ileri geri atışmak onları arındırmış, köreltmış, etkisiz kılmış gibi. “Ölüm berbat bir iş.”

“Öyle söyleme.”

“Doğru değil mi?”

“Sen ölmüyorsun.”

Jamie gülüyor. “Hepimiz öleceğiz.”

Sessizlik.

“İkinizi birden kaybedemem, Jamie. Buna izin vermeyeceğim.” William'ın sesi çatallanıyor.

“İzin vermeyeceksin.”

“Oğullar babalarından önce ölmez. İşin sırası bu değil. Daha önce yaptıklarımın arkasındayım, hâlâ da yapıyorum çünkü yazgımın bu olduğunu kabul etmiyorum. Bunu çözemeyeceğimi kavrayamıyorum resmen. Kanserin senden çıkması için para ödeyemem. Çekip gitmesi için para ödeyemem. Onu zorbalıkla kaçıraramam. Bu hayatta ne yaptım da iki oğlumun da benden önce ölmesini izlemeye mahkum ediliyorum.”

Jamie sonunda cevap verdiğinde sesi boğuk. “Özür dilerim. Gerçekten. Ama işlerin sırası falan yok. Yalnızca elinden gelen her şeyi yaptığını hissedeceksin diye Oliver'a yaptığın şeyi bana yapmana izin veremem. 'Dur' kelimesinin son kelimem olmasına izin vermeyeceğim.”

“Yaşa ve yaşat, bu mu yani?”

“Daha çok, yaşa ve ölmesine izin ver.”

Antonia başını arkasına dayayıp duvara doğru dönüyor.

William yutkunuyor, dili damağına vurup şapırdayarak ağzının kuruluşuna yenik düşüyor. Korkusuna yenik düşüyor. “Her şey çok anlamsız geliyor. Düzeltiyoruz ve tamir ediyoruz, düzeltiyoruz ve tamir ediyoruz, ve her şey yeniden bozuluyor. Ne yapacağımı bilmiyorum, Jamie. Bana ne yapacağımı söyle.”

“Şişeyi aç. Elinde fırsat varken açabildiğin her şişeyi aç. Sonra bırak da gideyim. Sevgiyle. Yapabileceğin bu.

İstemsizce, “Dover Beach” şiirini ve Jamie'nin Ölümde yalnızca sevgi vardır derken Matthew Arnold'ın ne söylemek istediğini sormasını hatırlıyorum. Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini sormuştu; ben de aptalca, safça, Yalnız demiştim. Hayır, demişti Jamie, Umutlu.

Çünkü Jamie bunların hepsini biliyordu.

Bir süre sonra birbirlerinden ayrıldıklarını duyuyor ve sarıldıklarını fark ediyorum. Sırt sıvazlama sesleri eşliğinde William boğuk sesle “Boktan ketumluk. Her şey eninde sonunda açığa çıkıyor sanırım.”

“Bir Amerikalıyla birlikte olmayı dene” diye şakalaşiyor Ja-

mie. Kıkırdıyorlar, William boğazını temizliyor. “Elin nasıl?”

“Yaşayacağım.” İkisi de buna karşılık kıkırdıyorlar. “Oldukça iyi hissediyorum, söylemeden geçemeyeceğim.”

“Keşke iyi hissetmek işi kolaylaştırsaydı.”

“Yani” diye karşı çıkıyor Jamie. “En azından kötüleştirmiyor.”

William hafifçe inliyor. “Hep de iyimserdir.”

“Dedi kötümser.”

İkisi de kıkırdıyor. William iç çekiyor. “Yukarı çıksak iyi olur. Annen muhtemelen yargıcı aramıştır. İşte, yemek için bunu götürelim.”

“Bunu içmeyeceğiz.”

“Nesi varmış?”

“Bence nesi yokmuş diye sormak daha mantıklı olur.”

“Biliyor musun” diye homurduyor William. “Benim geldiğim yerde biz bira içeriz. Şaraba tüm bu takıntı, yılıdır, senesidir—”

“İkisi aynı şey demek yaşlı adam.”

Antonia’yla onların tatlı atışmalarına karşılık gülümsememize engel olamadan birbirimize bakıyoruz. Merdivenleri gösterip başımı sallayarak onları kendi hallerine bırakalım diye bir imada bulunuyorum. Ama Antonia elimi çekiyor. Ona bakıyorum. Biraz daha çekiyor ve sonunda ellerimi bırakıp beni kollarına alıyor. Kulaklarıma düşmüş saçlarımı öpüp boğuk bir sesle “Teşekkür ederim” diyor.

Yutkunuyorum. Bir anne tarafından kucaklanmak ve ardından minnet ve neşe dışında bir şey olmaması etkileyici bir şey. Onu sıkıyorum, sonra anlamadığım bir sebepten kendimden uzaklaştırıyorum. Birbirimize bakıyoruz ve yeniden gülümsüyor. Fısıldayarak, “Onlara katılsak mı?” diye soruyor.

Onunla birlikte gitmek üzereyken içimdeki bir şey, anlamadığım bir sebepten dolayı, “Sen git” diye fısıltıyla karşılık veriyor.

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama gözlerini siliyor, derin bir nefes alıyor ve arkasını dönüp kemer altından geçerek sola, şarap mahzenine giriyor. “Ah, harikulade!” diye bağırıyor

cıvıltıyla. “Birbirinizi öldürmemişsiniz.”

Gülüyorlar. Rahatlıkla konuşuyorlar. Birbirlerine takılıyorlar, dürtüyorlar, itekliyorlar.

Adım atamadığımı fark ediyorum. Bir anlığına duvara yaslanmam gerektiğini anlıyorum. Bir anlığına ve sonra gideceğim. Söz veriyorum. Yalnızca bunun tadını çıkarmak istiyorum.

Üçü, duvarın ardında artık bir bütün. Benim tarafımdan görülmez, bilinmez. İstedığımı aldım. Artık gitmekte özgürüm.

Öyleyse neden istemiyorum?

Nefes alıyorum. Ayağımı bir üst basamağa basmaya zorluyorum, sonra bir üst, sonra bir üst. Onları ardımda bırakıyorum.

“Ee, Profesör Davenport” diyor Charlie, Şampanya bardağını yüzüne kaldırıp masada Jamie'ye doğru eğilirken. “Niyetinizi öğrenmek isterim.”

“Charlie, lütfen” diye cevaplıyor Jamie. “Annemle babamın ikimizden henüz haberi yok.”

Charlie de dahil olmak üzere herkes kıkırdıyor. Charlie oflayarak, “Bana bakışını görmemek için kör olmaları gerekir” diyor. Büyük yemek odasında, yirmi kişilik masada yedimiz yayılmış halde oturuyoruz. Antonia ve William uçlarda, Jamie ve ben bir tarafta, Maggie, Charlie ve Tom da diğer tarafta. İki şişe şampanya ve üç şişe şarap içtik ki bu yalnızca yemeğin başlangıcından beri olan sayı.

Charlie dirseklerini masaya koyuyor ki bunu ayıkken asla yapmaz. Gözlerindeki istek bana endişe veriyor. Tabii kendine daha fazla şampanya doldurduğu gerçeği de.

“Cidden ama” diye devam ediyor Charlie. “Bize planlarından bahset.”

Jamie bu soruyla ilgili daha gergin. “Hiç planım yok aslında.” Boş kadehini William'a uzatıyor, o da tek kelime etmeden dolduruyor.

“Pardon ama öğretmenliğe devam edecek misin?” diye lafa giriyor Maggie.

“Yani, onu göreceğiz—”

“Kaçamak cevaplar vermeye bir son ver!” Charlie etki yara-

tabilmek için yumruğunu masaya vuruyor. “Ohio’lu Ella’ya, bizim canımız, yetim yankimize ne olacak?”

Kadehimi sağa doğru kaydırıyorum. “William?”

Şişeyle birlikte bana dönüyor. “Zevkle.”

Charlie elini Jamie’ye doğru sallıyor. “Washington’a mı taşınacaksın? Elbette Amerika’da da dar kotlu, okullu kız fantezi-sine ihtiyaç var.”

“Aslında” diye lafa atlıyorum, “ben muhtemelen seçim kampanyası nedeniyle seyahat edeceğim, yani Jamie’nin taşın-masının bir anlamı yok—”

“Ayrılamazsınız!” diye bağırıyor Charlie, bu ihtimal aklı-na az önce gelmiş gibi. Jamie yalnızca şarabını içiyor. Gözlerim bunu önlerinde tartışmak istemediğim ve sağır olmuş numara-sı yapan anne babasına kayıyor. “Onu da yanında götür! Tezine her yerde çalışabilir!”

Maggie, Charlie’nin koluna dokunuyor. “Charlie—”

Charlie, bundan etkilenmiyor bile. “Amerika’da bir iki sene nedir ki?” Parlak gözlerini Jamie’ye yöneltiyor. “Koloniyi keşfet ve sonra geri dönüp şeyin... lordu ve varisi olarak hakkına sahip çık.” İçinde bulunduğu evin ismini hatırlayamayarak elini sallıyor. “Burasının demek istiyorum, sonra oradaki Fanny Brice’la evlen” –Fanny Price demek istiyor– “ve sonra senin soylu kanı-na yaraşır biçimde çoğul!” — “çoğal” demek istiyor.

“Charlie birazcık monarşi yanlısı” diye mırıldanıyor Mag-gie.

“Yalnızca diyorum ki...”

Yeter. Buraya kadar. “Bu yalnızca bir iş değil, Charlie. Bu benim hayatım. Eğer seçilirse, umuyorum ki kabinde bir yerim olacak ve böylece bir miktar etki alanım olacak. En iyi senaryo-da iki dönem başkan olur. Sonra bir sonraki adamımızı buluruz ve döngü yeniden başlar. Transfer talebinde bulunamam. Ame-rikan siyasetinde Londra ofisi yok.” Neden bu kadar savunma-cıyım? Neden kendimi haklı çıkarıyorum? Neden sesim bu ka-dar gücenik çıkıyor? “Onlarca yıl, sonra bir on yıl ve bir on yıl daha ülkemi doğru yolda tutmak, benim hayatım bu.”

Charlie, doğrulardan gram etkilenmemiş, yalnızca şaşkın

görünüyor. “Elbette ki bunu bir başkası yapabilir!” Ağzımı açıyorum ama o lafa devam ediyor. “Ne yani, bu masalsı diyarda, elinde sihirli eğitim kılıcınla, yaklaşmakta olan cahiller sürüsüne karşı tek başına olduğunu mu sanıyorsun? Amerika'daki o eğitim sorunu yalnızca sen ve neşeli güzel sanatlar öğretmenlerin tarafından mı—”

“Umursuyorum, Charlie, Ülkeme ne olacağını umursuyorum—”

Gözlerini deviriyor. “Ülkesini çok seven biri onu değiştirmek için bu kadar hevesli olmaz. Şimdi beni dinle seni küçük aptal. Seni seviyorum, gerçekten, ama eğer bunun hayat olduğunu düşünüyorsan dibine kadar aptalsın. Bu...” Jamie'yle beni işaret ediyor. “Sizin aranızdaki şey, hayat bu.”

Masa sessizliğe gömülüyor. Bir kez daha açıklamaya çalışmak (ya da en azından sonlandırmak) için ağzımı açmayı deniyorum ama Charlie ayağa kalkıyor. Jamie'ye göz kırpıp bana bakıyor. “Sana düşünmek düşer.” Sonra bundan ilham alarak ekliyor, “Bana da işlemek!” Kendi kendine gülererek dışarı çıkıyor.

Ağzımı açıyorum ama Tom –sevgili güvenilir Tom– kendini ortaya atıyor. “Belirli aralıklarla birbirinizi eşit sürelerle ziyaret ettiğiniz uygun bir seyahat planı yapamaz mısınız? Algoritma oluşturma konusunda yardımcı olabilirim—”

“Sanırım seyahat etmeye uygun değilim” diye lafa dalıyor Jamie, sonunda kadehini elinden bırakarak. Gözlerini dikip Tom'a bakıyor. “Ben hastayım.”

Tom tabağına bakıp üstündeki yiyecekleri inceliyor. “Bana bir şey olmadı.”

Jamie'ye eğiliyorum. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Tom'a bakmaya devam ediyor. “Ölümcül kan kanseriyim.”

Maggie'nin çatalı bir tangırtı eşliğinde tabağına düşerken eli ağzına gidiyor. Tom başını köpek yavrusu gibi kaldırıyor. “Ciddi bir şey mi?”

“Ölümcül dedi” diye fısıldıyor Maggie, onay için bana bakarak. Başımınla onaylamaya çalışıyorum ama onunla göz göze gelemem.

“Epeydir tedavi görüyorum—” diye açıklamaya girişiyor

Jamie ancak Maggie'nin hıçkırığı onu bölüyor. Yüksek, nefessiz, perişan hıçkırığı.

Hepimiz ona bakıyoruz.

Nefessiz kalacak kadar çok ağlamaya başlıyor. Tom, kayıp küçük çocuk, başını göğsüne düşürüyor. Jamie bana bakıyor ve acı dolu bir biçimde kadehini kaldırıyor.

Charlie, elbette tam da bu anda odaya yeniden giriyor, sandalyesine doğru yürüyor, Maggie ve Tom'a bir bakış atıyor ve "Tanrım, kim öldü?" diye mırıldanıyor.

William aniden yerinden kalkıp, "Kadeh kaldıralım!" diye bağıyor ve bana dönüp bardağını kaldırıyor. Herkes, tek eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle de titrek bardağını havada tutan Maggie bile, ona uyuyor. William, Maggie'ye bakıyor. "Bunda ağlatacak ne var canım, kısa tutacağım." Bu herkesin rahatlamış biçimde kıkırdamamıza sebep oluyor. Burnunu çeken Maggie dışında. Bir de ona şaşkınlıkla ona bakan Charlie dışında. "Burada ne olu—"

"Eleanor..." William'ın sesi Charlie'nin bile lafına devam etmesine engel oluyor. Bana hitap ediyor ve bakışları yumuşuyor. "Ella" diye düzeltiyor. "Sana teşekkür etmek isterim. Yanımızda..." duraksayıp konuyu değiştiriyor. "Mutlu Yıllar. Umarım bu masada başka nicelerini kutlarız."

Gözlerim doluyor.

Maggie'den taze bir hıçkırık kaçıyor.

William kadehini yeniden kaldırıyor. "Iowa'lı Ella'ya."

"Ohio" diye fısıldıyor Jamie.

"Ah, kahretsin, Ohio'lu Ella'ya."

Gülerek herkes koro halinde "Ohio'lu Ella'ya" diyor ve bardaklarını tokuşturuyor.

William'a başımla teşekkür ediyorum. O da aynısını yapıyor.

Bu bir başlangıç.

William henüz yerine tekrar oturmadan, Maggie kutudan fırlayan oyuncak gibi zıplayarak, "Pardon, yalnızca bir şey söyleyebilir miyi—" Titrek bir nefes alıyor. Dönüp Tom'a bakıyor. "Sen bir aptalsın."

Tom hâlâ bana bakıyor.

“Tom!”

Tom zıplıyor. “Ben buradayım!” İşte şimdi Maggie'ye bakıyor.

Maggie'nin yüzü, bir anda üzgün ve yenilmiş bir ifadeyle düşüyor. “Buna sabrım yok. Buna, senin kara sevdalarından bir diğerini atlatmana dayanmaya resmen gücüm yok. Buraya kadar.”

“Ama-ama sensin!” diye kekeliyor Tom.

“Ben olduğumu biliyorum” diye tıslıyor Maggie, “asla-yeteri-kadar-iyi-olmayan, asla-yeteri-kadar-güzel-olmayan, asla-senin-yanaşacağın-türden-biri-değil—” Tom onun sözünü kesmek için ağzını açıyor ama Maggie devam ediyor. “Hayır, bitireceğim çünkü benden bu kadar; her zaman sabırlı, her zaman yanında olmaktan bıktım! Görmüyor musun, yarın ölebiliriz ve asla—” Zavallı Maggie, az önce söylediği şeyin farkına varıp Jamie'ye dönüyor. “Üzgünüm! Tek demek istediğim—”

“Devam et!” diye bağıyorum.

Tom'a dönüyor ama konuşmadan önce Tom, “Evet” diyor.

“Evet, ne?”

“Ne?”

“Neden 'ne' diyorsun?”

“Çünkü ben evet dedim ve sen de 'ne?' dedin?”

“Neden?!”

Jamie'yle göz göze gelince “İşi ilerlettiler!” diye mırıldanıyorum. Abbott ve Costello'ya yaptığım göndermeyi anlıyor ve çok ihtiyacımız olan o kahkahayı yutuyoruz.

Tom makineli tüfek gibi konuşuyor. “Neden? Çünkü, pekâlâ, olay şu: Maggie?”

“Ne!”

Tom elini havaya kaldırıyor. “Bu Maggie'den sonra soru işareti yoktu. Yani öyleydi ama Maggie nokta olması gerekiyordu.”

“Pekâlâ, evet?”

Tom sanki kafasında hesaplama yapıyormuş gibi gözlerini kısıyor. “Şşşş! Konuşma! Gerçekten konsantre olmam gerek.”

“Tom bu—”

Panik oluyor. “Hayır! Dur!” Nefes nefese kalıyor. “Yalnızca izin ver de düşüncelerimi toparlayayım, yalnızca, biliyorsun... Pekâlâ geri gidelim, yalnızca biraz, asla-yeteri-kadar-güzel-olmayan, asla-her neyse-olmayan ve bir de ne demiştin? Yanaşıcağın türden! Görmüyor musun, Mags? Başından beri... sendin, anladın mı? Hep sendin ama yapamazdım, olamazdı, yani istesen olurdu elbette, yapardım ama sen bunun benimle olmasını istemeseydin, bunu kaldıramazdım, yapamazdım... ah!” Tom ayağa kalkıyor. Maggie'nin yüzünü ellerinin arasına alıyor, eğiliyor ve onu öpüyor. Onu öylece öpüyor. Kolları iki yandan sarkan Maggie eriyor, Tom bir anlığına onun başını tutuyor. Sonra Maggie hayata dönüyor, Tom'un omuzlarını tutup kendini yukarı çekerek bacaklarını onun beline doluyor.

Gözümüzü dikip onlara bakıyoruz.

Antonia kalkıyor, elbisesini düzeltip peçetesini katlıyor. “Kütüphanede pasta?”

Kutlamalarla dolu bir saat daha geçirdik, pasta yiyip Charlie'nin hediye ettiği viskiyi kadeh kaldırmak için açtık, şimdiyse yalpalayarak (kimimiz diğerlerinden daha fazla) geceyi sonlandırarak yukarı çıkıyoruz. Antonia'nın da William'ın da yanaklarından öpüp abartısız en iyi doğum günüm için onlara teşekkür ediyorum. Koridoru geçerken, birer birer, geleneksel, ayrı odalarımıza giriyoruz. Bu fırsatı, hızlıca düş alıp dişlerimi fırçalamak için kullanıyorum. Banyoda bir bornoz var, üzerime onu geçiriyorum. Ayaklarıma da Antonia'nın bıraktığı terlikleri.

Yüzüme yapışmış gülümsemeyle ilgili bir şey yapamam.

Kapıyı açıyorum. Ufuk temiz. Arkamdaki kapıyı elimden geldiğince sessiz kapatarak koridora süzülüyorum. Arkamı döndüğümde, Jamie'nin odasının yanındaki odanın kapısının açıldığını görüyorum. Maggie dışarı çıkıyor. Arkasını dönüyor, beni görüyor, irkiliyor ve yüzünde suçluluk ifadesiyle gülümsememe karşılık veriyor.

Koridorun ortasında, birbirimize iki bilmiş kız yurdu öğrencisi gibi bakıyoruz. Sonra kaşlarını çatıyor, gülümsemesi üz-

gün bir ifadeye dönüşüyor ve beni kendine çekip sarılıyor. “Çok üzgünüm” diye fısıldıyor.

“Bu gece olmaz. Bu gece özür dileyecek hiçbir şeyimiz yok. Tamam mı?” diye fısıldamayı başarıyorum. Ellerini ellerime alıyorum, geri çekiliyorum ve dolu dolu gözlerine bakıyorum. “Çok mutluyum. İkimiz için de.”

Heyecanlı ancak gergin olduğunu anlayabiliyorum. Hatta muhtemelen endişeli. Muhtemelen olması gereken de bu. Biraz kardeş nasihati vermenin zamanı. “Unutma” diye fısıldıyorum. “Bu Tom. Açık ve dolaysız ol. Bir de sabırlı. Ayrıca, ani hareketlerden kaçın.” Kıkırdıyor ve derin bir nefes alıp ellerimi bırakıyor. Sonra yanımdan geçip gidiyor, poposuna bir şaplak atıyor. Kahkahasını tutarak odadan içeri süzülüyor.

Benim sıram. Sessizce Jamie'nin kapısını açıyorum ve aralımdan kapatıyorum.

İçerisi karanlık. Koridordan gelen ışık kapının altında sızıyor ve yalnızca yaklaşık bir metre önümü aydınlatıyor. Yatağın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

“Jamie?” diye fısıldıyorum öne doğru ufak atımlar atarak.

“Kim var orada?” diye kükrüyor sol taraftan gelen alaycı sesiyle.

Ellerimi öne uzatmış devam ederken cevap veriyorum. “Benden başkası değil, efendim.”

“Ella.” Dickens romanından çıkmış yetim taklidi yapmamdan nefret ediyor. Bu da yalnızca benim daha çok yapmama ya-
nıyor.

“Nedir, efendim? Sizi gücendiriyom mu? Çok özür dilerim, müdürüm.”

Gözlerim perdeden süzülen ay ışığına alışırken sızlanıyor. Yatağında, bana dönük, tek dirseğinin üzerinde doğrulmuş halde yattığını görebiliyorum. Bekliyor. Işığın ve karanlığın tarihindeki en seksi silüet.

Yatağının yanına ulaştığımda duruyorum. Hoş, gri ışık tarafından aydınlatılmış kendime bakıyorum. Belimdeki havlu kemeri çözüyorum ve bornozu düşürüyorum.

Bu, birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin sabahında, sırf şoke edici olmak için yorganı düşürmemin bir yankısı. Genizden gelen bir sesle “En son bunu yaptığında bana nasıl da bir ilişki istemediğini söylüyordun” diyene kadar hatırladığından bile emin olamıyorum.

“A aa.”

Öne eğilip eliyle bileğimi kavlıyor ve beni yüksek, lüks ve davetkâr yatağına çekiyor. “Ah çocuk, arada sırada haşin erkeklerden hoşlanırım ama—” Jamie parmağını dudağıma götürüyor ve sessizleşiyorum. Diğer eli omzumdan çıkıp boynumu kavrarken, sokulgan ısınısını hissediyorum. Başparmağı boynumdan yukarı çıkıp çenemi okşamaya başlıyor.

Sıvıya dönüşüyorum.

“Sessiz ol kadın” diye mırıldanıyor Jamie, duyduğum gelmiş geçmiş en seksi İskoç aksanıyla. Nefesi boynumu ısıtıyor ve dudakları da oradaki boşluğu buluyor. “Artık İskoçya’dasın, bilmiyor musun?” Dili dışarı çıkıyor, her tarafımı bir istek kaplıyor. “Burada o İngiliz saçmalıkları geçmez.”

Daha fazla dayanamıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve kendimi çıplak göğsünün ateşine atarak onu öpüyorum. Çok sıcak. Kendimi oraya gömüp uyumak istiyorum.

Ama daha sonra. Şimdi başka planlarım var.

Jamie’nin nefesi hızlanıyor, sıg bir hal alıyor ve hafif bir hırsırtı var. Elleri kalçalarımı istekle yoğuruyor olsa da geri çekilip, “İçinden geliyor mu?” diye soruyorum. Tek kelime etmeden dudaklarımızı yeniden birleştiriyor. Kalçamın üstüne uzun bir bacak atıp beni kendine yaklaştırıyor, bedenlerimizin yarısını birleştirerek sorumu yanıtlıyor.

Jamie, hiç zaman kaybetmeden beni sırtüstü yatırıyor ve bacaklarımızı dizleriyle ayırıyor. Tek dirseğinin üzerinde yükselele bir elini saçlarıma geçirirken diğer elini de karnıma götürüyor. Uzanıp ellerimi saçlarının arasında gezdiriyorum. Karnımdaki eli biraz titriyor ve nefesi hâlâ boğuk.

Başka bir boyuta taşınıyorum. Sebebi belki ev, belki gün içinde yaşananlar, belki Antonia’nın verdiği yüzük ama aniden başka bir yüzyıla süzölmüş gibi hissediyorum. Zamansız bir

odada ikimiz, birbirimizi yeniden buluyoruz. Jamie'nin başını eğişinde, bedenime gösterdiği ilgide bir hürmet hissi var. Kut-sal, kutsanmış, hatta evlilikmiş gibi geliyor. Bu odada yüzyıl-lar boyu düğün gecelerinin yaşanmış olabileceğinin farkındalı-ğı beni titretiyor. Ki bu da Jamie'nin yüzüme bakmasına sebep oluyor. Gözleri loşlukta parlıyor ve "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyor.

Neden diye sormama gerek yok. Önemli değil. Göle atıl-mış bir taş gibi içimde dalgalanıyor ve aynı şeyi ona söylememe neden oluyor. "Ben teşekkür ederim. Aynı nedenlerden, bu ne-denler her neyse."

"Seni seviyorum."

"Ben seni seviyorum."

Pürüzsüz yanıtlamı onu gafil avlıyor. O, açıklık getirmek için "Gerçekten mi?" diye soracak türden bir adam değil ama bunu gözlerinde görebiliyorum. Bundan nasıl şüphe edebilir ki? Yanıt olarak saçlarını daha da sıkı tutuyorum. Evet, gerçekten.

Başını indiriyor, karnımı öpüyor. Sonra dudaklarını yukarı kaydırıp üstümde yükselerek tam olarak bacaklarımın arasına yerleşiyor. Dizlerimi kırıp aşırı derecede hazır olarak bacakla-rımla kalçalarını sarıyorum. Ama o duraksıyor. Kollarının titre-diğini fark ediyorum. Hâlâ güçsüz. Başını aşağı sarkıtıyor. Boy-numu uzatıp alnını öpüyorum. Çok sıcak. Kendini aşırı yoru-yor.

Özür dilemek gibi bir saçmalık yapmadan önce omuzla-rından tuttuğum gibi onu üstümden atıp sırtının üstüne yatı-rıyorum. Şaşkınlığı bile tek başına bu hareketi yapmama değer. Gülüyor. Bir an bile kaybetmeden üstüne çıkıyorum ve tek se-ferde onunla bütünleşiyorum. Nefes alıyor, başını arkaya yas-lıyor. Gülümsemeden edemiyorum. Zamansız olabiliriz ama içimden bir şey, bu odanın üste çıkan fazla kadın görmediğini söylüyor.

Gözlerim yavaşça, keyifle açılıyor. Sabah güneşi, ağır kadi-fe perdelerin arasından sızıyor. Jamie'nin başı öbür tarafa dö-nük. Dün gecenin anılarına kapılarak ona doğru kayıp başımı

omzuna koyuyorum.

Bir anda zıplıyorum. Terle kaplı. Titriyor. “Jamie, iyi misin?” diye fısıldıyorum. Cevap vermiyor. Omuzlarını tutup onu arkasına döndürüyorum. Nefesi sanki göğsüne bir bebek çığırığı girmiş gibi geliyor. “Jamie!” diye tıslıyorum. Cevap yok. Omuzlarını sarsıyorum. “Jamie, uyan.” Yüzüne dokunuyorum.

Bedeni alev alev.

Aniden doğruluyorum. “Jamie!” Gözlerini açmıyor. Üzerine tırmanıp geçen gecenin trajik anısıyla üstüne biniyorum ve gözkapaklarını açıyorum.

Gözlerinin yalnızca beyazı görünüyor.

Çılgılık atıyorum.

Bir orak arkadaşına, bitkin olana
 Hızlı ve doğru bir orak
 Bir orak, Tanrı'nın cennetteki zarafetiyle
 Bir orak bekliyor seni.

Anonim, "Parça"

Dayanamadığım şey beklemek. William ve Antonia'nın kapıdan içeri dalmasını beklemek. Birinin 999'u aramasını beklemek. Ambulans helikopterinin gelmesini beklemek. Jamie'nin sedyeye bağlanmasını beklemek. William'ın zaten bildiğim şeyi, benim Jamie'yle gitmemi ve benimle daha sonra hastanede buluşacaklarını söylemesini beklemek. Sağlık görevlilerinin erkek arkadaşına zorla oksijen vermesini ve helikopterin Glasgow'a ulaşmasını beklemek. Korkutucu bir kesinlikle kapanan kapıların ardına taşınırken onu rahatsız koltuklarda beklemek.

Beklerken çok düşünüyorum ama bu üretken bir düşünce değil. Bölük pörçük. Abartılı, paniklemiş ve çoğu kez konu dışı. Nasıl bu kadar hızlı oldu? Tanrı'ya şükür annesiyle babası içeri girmeden önce üstüme bornozu geçirdim. Sağlık görevlilerine anemiden bahsetmeyi unuttum. Bu düşünceler aklımdan geçerken hiçbirine bağlı olmayan, kırpışan, örülen ve sonunda yumruk gibi gelen bir başka düşünce aklıma gelip duruyor:

Eğer bunu atlatırsa...

Bu ifade beliriyor, kayboluyor sonra yeniden beliriyor. Eğer bunu atlatırsa... Bir söz, bir anlaşma gibi. Ama kiminle, neyle ya

da ne karşılığında bilmiyorum. Eğer bunu atlatırsa...

Ne?

Pazarlık mı yapıyorum? Kederin beş aşamasını deneyimlemeye mi başladım?

Sonunda Antonia ve William geliyor. Her şeyi bilmek istiyorlar ve ben hiçbir şey bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim geldiğimizde bilinci kapalı olsa da nefes alıyor olduğu. Altın standart artık bu mu? Bilinci kapalı ama nefes alıyor mu? Bir araya topluyoruz, umut üçlüsü.

Artık beklemek gerçekten başlıyor.

Eğer bunu atlatırsa...

Sonsuzluktan sonra, maskesi bronz boynundan sarkan; platin, dik saçlarının üzerinde kâğıttan şapka olan bir doktor beliriyor. "Ben Dr. Corrigan, James'le ben ilgileniyordum. Bay ve Bayan Davenport?" Antonia ve William'a bakıyor. Başlarıyla onaylıyorlar. Bana dönüyor. "Ve siz de..." Elinde tuttuğu dosyayı kontrol ediyor. "Eleanor? Ne yazık ki şu anda elimde fazla bir bilgi yok. Oxford'dan gelecek kayıtlarını bekliyorum. Sağlık görevlisi bir ilaç denemesini yeni bitirdiğini söyledi. Doğru mu?" Başımın onaylıyorum. Yeniden elindeki dosyaya bakıyor, gözü'nün kenarındaki çizgiler buruşuyor. "Ayrıca dün gece iyi olduğunu söylüyorsunuz?"

Ben yanıtlıyorum. "Evet. Yani, nefes alırken biraz zorlanıyordu ama—"

"Kendini zorluyor muydu? Yorucu herhangi bir şey yapıyor muydu?"

Duraksıyorum. Şimdi o detaya girmek istiyor muyum bilmiyorum.

"Doktor" diye lafa giriyor William. "Bunun ne olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Başını dosyasından kaldırıyor. "Zatürree."

Hepimiz rahatlayarak iç çekiyoruz. "Tanrı'ya şükür" diyor Antonia.

Doktor elini kaldırıp kendimizi dizginlememizi istiyor. "Akut zatürree."

"Sorun kanser değil" diyor William. "Zatürreenin tedavisi

var.”

“Normal şartlar altında, evet.”

William lafı ağızından alıyor. “O da ne demek?”

Dr. Corrigan nefes alıyor. “İlk olarak, daha önce hiç bu kadar çabuk ve agresif biçimde ortaya çıktığına şahit olmamıştım. İkincisi, oğlunuzun bağışıklık sistemi ciddi anlamda hasarlı. Bununla savaşmak için çok az kaynağı var. Onu yapay komaya soktuk.”

“Ne?” Antonia, onu tanıdığımdan beri ilk kez dehşete düşmüş görünüyor. Bu da beni dehşete düşürüyor.

“Bu onu mücadele etmekten alıkoyacak” diyerek güvence veriyor doktor. “Bu ona ve bize en iyi savaşma şansını sağlıyor.” Ses tonu değişerek daha sepatik hale geliyor. Korkumuzu görüyor olmalı. “Lütfen şunu bilin ki bir tür kemoterapiden sonra zatürree geçirmek görülmedik şey değil. Huzursuz edici olan şey ciddiyeti.” Bana bakıp devam ediyor. “İçki içiyor mu?”

Antonia ve William'a bakıyorum. “Pek değil. Ama geçen gece aylarca içtiğinden daha fazla içti.”

Doktor bunu değerlendiriyor ve “Yakın zaman önce kimyasala maruz kaldı mı? Bir temizlik ürünü? Tiner, tutkal—”

“Ah, inanmıyorum. Zemin.” Herkes bana bakıyor. “Birkaç gün önce evinin bir katındaki tüm zemini zımparalayıp cilaladı.”

Doktor artık başını sallıyor. “Maske taktı mı?”

“H-hayır ama tüm camlar açıldı, evi havalandırdık...” Sesim güçsüzleşerek tizleşiyor. Kendimi berbat hissediyorum. Ama neden böyle bir şeyi sonradan öğreniyorum ki?

“Bu oldukça faydalı oldu” diyor doktor sanki yapbozun eksik parçasını bulmuş gibi. “Önümüzdeki yirmi dört saat daha çok şey anlamamıza yardımcı olacaktır. Birkaç kan testi isteyeceğim, MR çektireceğim, karaciğer taraması yapacağım ve dosyalarını bekleyeceğim. İstedığınız zaman eve gidebilirsiniz. Daha fazla bilğimiz olduğunda sizi ararız.”

William da ben de aynı anda, “Hiçbir yere gitmiyoruz” diyoruz.

Corrigan başını bir kez sallıyor. “O zaman oturup bekleyin,

ben de bir şeyler öğrendiğim anda yanınıza geleceğim.”

“Ne olursa, doktor. Lütfen.” demek zorunda hissediyor kendini Antonia. Onu bu kadar çaresiz görmekten nefret ediyorum.

Doktor gidiyor.

Biz de oturup bekliyoruz.

Beklemek eyleme dönüşüyor. Önemli ya da yararlı bir şey değil, yalnızca bir şeyler yapmak. Tuvalete git. Git sakız al. Git bacaklarını esnet. Grubun sıralamasını sürekli bozuyoruz. William kalkıyor ve bir saat sonra kızarmış yanaklar, sigara nefesi ve gazeteyle geliyor. Antonia yerde bir köşeye kıvrılıp uyu-
ma numarası yapıyor. Ben volta atıyorum. Arada sırada bir araya geldiğimizde birkaç kelime ediyoruz ancak dürüst olmak gerekirse ne konuştuğumuzu bilmiyorum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, birkaç saat sessizlikten sonra Antonia şefkatle “Ella? Sırf meraktan soruyorum, annenle baban ne iş yapıyor?” diyor. Gözlerim William'a kayıyor. O da ruhsuz bir halde bana bakıyor. Belli ki benim hakkımda keşfettiği her şeyi ona söylememiş. Muhtemelen baştan beri hiçbir şey “keşfetmediğini” itiraf olmak zorunda kalacağı için.

“Annem resepsiyoncu.” Devam edebilmek için yorgun, kullanılmamış sesimi temizlemem gerekiyor. “Bir muayenede. Babam öldü.”

Antonia'nın bakışları yumuşuyor. “Çok üzgünüm, bilmiyordum.”

“Teşekkür ederim.” İçtenliği beni devam etmeye teşvik ediyor. “Hızlı oldu. Trafik kazası.”

“Senin için ne kadar kötü bir durum.”

Ne zaman biri babamın ölümünü keşfetse verdiğim cevabı vermek üzereyim: Hayır, hiç de bile. Böylesi daha iyi. Ama bu sefer durum farklı. Onun ses tonu durumu farklı kılıyor. Bir yanıt oluşturamadan Antonia devam ediyor.

“Biri ölürken onu sevme şansı olmadan ölümün acısına katlanmayı hayal bile edemiyorum.”

Bu konuşmayı yapmaya hazır değilim. “Yani, elden bir şey gelmezdi. Bir seçeneğimiz yoktu sonuçta.” Antonia yalnızca ba-

şını sallamakla yetiniyor. “Neyse, yaşarken bir bar işletiyordu.”

Gülümsüyor. “Bir bar. Ne eğlenceli. William’ın babası da bar işletirdi.”

Bunu sanki ilk kez öğrenmiş gibi davranıyorum ancak William, “Oldukça toplum odaklı biriydi baban, değil mi? Bir çeşit politikacı. Biraz dava savaşçısı?” diyor.

Antonia şaşkınlıkla eşine bakıyor. Ben de öyle. “Evet. Bu doğru.”

Antonia sırtıtarak bana dönüyor. “Demek içindeki ateş oradan geliyor. Armut dibine düşermiş derler. İşini seviyor musun?”

Cevap vermek için nefes alıyorum ama tereddüt ediyorum. Cevabın bir zamanlar olduğuyla aynı olduğuna emin değilim. Geçtiğimiz aylarda sevgi kavramım çok değişti. Durum karmaşık. Herhangi bir şeyi sevmek karmaşık. Sonraki kelimelerimi sanki röportaj veriyormuş gibi dikkatle seçiyorum: “Bir şeye inanmayı ve onun için savaşmayı seviyorum.”

Antonia başıyla onaylıyor. “Peki mutlu musun?”

“Evet” diye yanıtlıyorum ve hemen bunun ezbere bir cevap olduğunun farkına varıyorum.

Antonia bir kez daha yalnızca başıyla onaylıyor. “Çok iyi. Baban eminim seninle çok gurur duyardı. Tüm ebeveynlerin yegâne isteği çocuklarının mutlu olmasıdır. Bir de sağlıklı” diye ekliyor. “Ayrıca, babanı canlı tutuyorsun. İçinde. Bu çok hoş.”

Antonia, söylediği şeyin etkisinden habersiz köşede asılı televizyonun kumandasıyla oynamaya devam ediyor. Yaptığım şeyi bu yüzden mi yapıyorum? Babamı, yapabileceğim tek şekilde canlı mı tutuyorum?

Ya o trafik kazasından sağ çıksaydı, yalnızca bir iki günlüğüne bile olsa? Ya birbirimizle konuşmuş olsaydık, sarılmış olsaydık ve o sonra ölmüş olsaydı. Bu bir fark yaratır mıydı? Seçtiğim kişi dışında biri olur muydum—

Gözlerim William’ı yakalıyor. Sanki kafam yumurta gibi ortadan ikiye ayrılmış da düşüncelerim meydana çıkmış gibi bana bakıyor.

“Affedersiniz?” Hepimiz arkamızdaki hemşire odasının

oradan gelen sese bakıyoruz. Önlüklü genç, minyon bir kadın bana bakıyor. “Sebastian Melmoth sizi soruyor, hanımefendi.”

Maggie, Charlie, ve Tom, Oxford'a dönerken hastaneye uğramışlar. Girişteki çift kanatlı kapıların arasındaki sıcak aralıkta duruyoruz. Benim ve Jamie'nin bavullarını veriyorlar, onlara teşekkür ediyorum. Tom'un elini bir an olsun bırakmayan Maggie (bana sarılmak için bile) sanki bu soru onun kafasını bir süredir kurcalıyormuş gibi bir ses tonuyla, “Eve gitmiyorsun, değil mi?” diye soruyor.

“Hayır, burada kalacağım.” Yüzü aydınlanıyor. Sarılmak için beni bir kez daha kendine çekiyor ve ben de sırtını sıvazlıyorum. “Dönem başlayana kadar Oxford'da olmama gerek yok.”

Geri çekilip daima çatık kaşları şaşkınlıkla daha da derinleşmiş halde bana bakıyor. Charlie araya giriyor. “Oxford demek istemedi, canım. Gerçek evin demek istedi. Amerika.”

“Ah” diye açıklamaya başlıyorum. “Yani, evet, elbette. Hazi-randa. Gitmek zorundayım.” Birbirlerine, çözümleyemeyecek kadar gergin ve yorgun olduğum bir bakış atıyorlar. “Gitmek istiyorum. Jamie gitmemi istiyor.” Onları kendime çekip sarılıyorum, bilgilendireceğime dair söz veriyorum ve Maggie'nin arabasına doğru yürümelerini izliyorum. “Charlie!” diye sesleniyorum. Bana dönüyor. “Cecelia'yı olanlardan haberdar eder misin lütfen?”

Telefonunu eline alıp kapı aralığına geri dönüyor. Güneş gözlüğünü çıkarıp ekrana bakarak, “Evet, bende numarası var” diyor. Bana bakıyor. Arabaya dönmüyor. Başını eğiyor; gözlerindeki bakış bana fazla geliyor.

“Yapma” diye uyarıyorum, gözlerim yanmaya başlıyor.

“Geçen geceyle ilgili. Söylediklerimle.”

“Sarhoş olduğunu biliyorum. Öürün kabul edildi.”

“Ah, özür dilemiyorum. Ölümsüz Piaf'ın sözleriyle, *Je ne regrette rien.*” Hayır.” Charlie söyleyeceklerini düşünüyor. “Seni

* (Fr.) Hiç pişman değilim. (ç.n.)

zayıf yapmaz.”

“Ne yapmaz?”

“Aşk.”

İstemsizce gözlerimi biraz deviriyorum. “Onca insanın içinden bana bunu diyen sen misin?”

Omuz silkiyor. “Sen herkesin istediği şeye sahipsin. Benim bile istediğim şeye.” Güneş gözlüğünü sallıyor. “Yani, hemen şimdi değil ama biliyorsun, eninde sonunda. Göbeklenip başımda saç kalmayınca ve...” Titriyor. “Gerçek dünyada yaşarken.”

Sırıtıyorum. “O zamana kadar da Ridley mi?”

“Kim?”

Dik dik ona bakıyorum. Gülümsüyor, gözlüğünü yeniden takıyor ve aramızdaki boşluğa bakıyor. “Evet. Elbette. Neden olmasın?”

Yalnızca birkaç saat gibi gelen bir süre sonra Cecelia, pembe yanakları ve kırmızı gözleriyle, atkısını peşinden sürükleyerek bekleme odasının şafak öncesi sessizliğine dalıyor. Çantamda bulduğum ve İncil gibi okuduğum Matthew Arnold şiir kitabından başımı kaldırıyorum. Bana doğru gelirken ayağa kalkıyorum, kollarını boynuma, halen daha dışarısının soğuğunu taşıyan yanağını da yanağıma dayıyor. Ona tutunuyorum. “Charlie aradığı gibi ilk trene atladım” diyor nefes nefese.

“Oxford'da olman gerektiğini sanıyordum?”

“Bu daha önemli.” Geri çekiliyor. “O iyi mi? Nasıl?”

“Bilmiyoruz.”

Antonia ve William'ın benim karşımdaki koltuklarda uyukladıklarını görüyor. Antonia'nın başı, William'ın geniş omzunda, William'ın kolları da eşinin omzunda. Bunu çok yapıyor, koluyla Antonia'yı sarıyor, onu öpüyor, elini tutuyor. Hep, Antonia'nın, William'ın destekçisi olduğunu düşünmüştüm. Duygusal anlarda ona yardımcı olup, nefes almasını hatırlatıp, etrafındakileri gücendirdiğinde onu kenara çeken kişi. Ancak madalyonun yalnızca bir yüzünü görüyormuşum. Ne kadar aptalca. Hiçbir madalyon tek taraflı değildir. Cecelia'nın sesi düşüncelerimi bölüyor. “Nasıllar?” diye soruyor.

Nasıllar? Çok aşına oldukları bir merasim mangasıyla karşı karşıyalar. Gözlerim yaşlarla doluyor. Cecelia bunu görünce elimden tutup beni bekleme salonundan çıkarıyor.

On dakika sonra ellerimizde tatsız çayla dolu köpük bardaklarımızla, gerçeğin öyle olmadığını bilsek de ellerimizi ısıtıyormuş gibi davranarak kafeteryada oturuyoruz. Laflıyoruz. Kıkırdıyoruz bile. Cecelia'nın sakinliğinin dayanak noktasına izin veriyorum. Bana her şeyin iyi olacağını söylemesine izin veriyorum. Öyle olmayacak bile olsa, her şey kötü gitse bile –yalnızca varlığıyla bile– bana her şeyin eninde sonunda iyi olacağı teminatını veriyor. Sonuçta o hâlâ burada, değil mi?

Antonia kafeteryaya giriyor. Cecelia'yı görünce yüzü ışıltıyor ama her zamanki coşkusu kararmış, hâlâ görevine bağlı olsa da savaştan yorgun düşmüş bir asker gibi görünüyor. Yaklaşıırken hafifçe elini sallıyor ve Cecelia'yı öpmek için eğiliyor. “Gelmen ne büyük tatlılık.”

“Olabileceğim başka bir yer yok.”

Antonia sandalyeye çöküyor. “Bu kadar kısa süre içinde yeniden burada olacağımız aklıma gelmezdi” diyerek iç çekiyor.

Cecelia dudaklarını sıkıyor. Belli belirsiz, sakin kıvraklığıyla lider ruhunu gözler önüne seriyor. “Hayır. Ama Oliver'ı sevдик. Jamie'yi de seviyoruz. En iyi senin bileceğin gibi, her şeye rağmen devam ediyoruz.”

Devam etmek. Antonia'ya bakıyorum. Demek ki bu Jamie için düşündüğümde daha kişisel, daha tanıdık bir slogan.

Paylaştıkları sessizlik neredeyse dua gibi geliyor. Sonunda Antonia'nın yumuşak, sıcak sesi duyuluyor. “Elimde olmadan aklıma Ollie'nin cenazesinde söylediğin sözler geliyor. 'Ölenleri iyi sevin, böylece sevgiyle ölebilsinler.' Tüm üzüntü ve kederimin içinde bu bana ferahlık sağlamıştı. Oliver'la zaman geçirdiğim için ne kadar şanslıydım.” Antonia'nın gözleri bana dönüyor. Babamı düşündüğünü biliyorum.

Babamın cesedini hiç görmedim. Arabadan geriye kalanları bile görmedim. Bugün bile gerçekten öldüğüne dair elimde bir kanıt yok. Kim bilir? Hepsi özenle düşünülmüş bir oyun olabilir. Bu da uzun bir süre boyunca tam olarak hissettiğim

şeydi. Ona dair son anım, ön kapıda mantosunu üstüne geçir-mesi, anahtarlarının şingirtısı, çabuk döneceğine dair söz ve-ren sesi (sesinin anısı ne yaparsam yapayım her sene biraz da-ha kayboluyor). O yüzden tüm çaylak hatalarını yaptım. Bir şey okuyup Babam buna bayılacak derdim. Olanları hatırlamadan ön-ce onu arardım. Sonra bir de rüyalar vardı. O, öylece gitmişti. Bir anda.

Kendimi zorlayarak konuşuyorum. “Daha önce hiç... o za-mana sahip... olmadım. B-ben-nasıl olacağını bilmiyorum—” Boğazımdaki düğüm ağlamamı mı yoksa kusmamı mı engelli-yor emin değilim. İkisinden biri de gerçekleşmeden önce izin istemek üzereyken Cecelia elimi tutuyor. Antonia da diğerini.

Bir masada oturup el ele tutuşmak kabileye has, neredeyse bir ritüel gibi. Törensel bir birlik çemberi. Antonia eğilip Cece-lia'nın sözlerini tekrar ediyor. “Her şeye rağmen devam ediyor-ruz.”

“Her şeye rağmen devam ediyoruz” diye tekrar ediyorum. Ancak, bunu söyleyince ağlamaya başlıyorum. İki kadın elleri-mi bırakıp omuzlarımı tutuyorlar.

Ağlamamı durduramıyorum. Durmak da istemiyorum.

İlk kez ağlamak iyi geliyor.

Bekleme salonunda William'ı volta atarken buluyoruz. Ce-celia ona gidiyor. Cecelia'ya sarılıyor (henüz kazanmadığım bir şey) o da onun yanaklarından öpüyor. Bana dönüyor.

“Ella, seninle bir şey konuşabilir miyim?” diyor. Midem ka-sılıyor.

Yorgunum günlerden ve saatlerden,
Kısır çiçeklerin üflenmiş tohumlarından,
Tutkulardan ve hayallerden ve güçlerden
Ve uyku dışında her şeyden.

Algernon Charles Swinburne, "Proserpine Bahçesi", 1866

B oş bir oda buluyoruz, karşılıklı duran iki tek kişilik hasta yatağına oturuyoruz. William şiltenin kenarını tutup başını öne eğerek yere bakıyor. Kendimi hazırlayarak bayat, anti-septik havayı soluyorum. "Karar verdim" diye lafa giriyor ve telefonum çalmaya başlıyor.

Cebimden çıkarıyorum.

Gavin.

Telefonu sessize alıyorum.

"Affedersin" diyorum. "Devam et."

William bana bakıp telefonuma cevap vermediğim gerçeğini değerlendiriyor. Bunu gözlerinden okuyorum. Nefes alıyor. Bana bakıyor. Cümlesine başka şekilde başlıyor. "Eğer bunun yolun sonu olduğunu söylerlerse, bundan dönüşü olmayacağına söylerlerse... Onu bizim kadar iyi, senin kadar iyi tanıdığımızı göre... gitmesine izin verecek miyiz?"

Hayır! Elbette hayır! Bununla savaşabilir! Nasıl yaparsınız? Elimizden gelen her şeyi yapmamız gerek. Henüz veda etmedim.

"Evet."

Yirmi beş yıl boyunca çocuktum. Şimdi yetişkinim.

“Tamam o zaman.” William ayağa kalkıp boğazını temizliyor. Kapıya yöneliyor.

“William” diyorum boğuk bir sesle.

Bedenini bir nebze bana çeviriyor ama gözlerime bakmıyor.

“Teşekkür ederim. Bana sorduğun için.”

Yere bakarak, “Teşekkür ederim” diyor.

“Ne için?”

Şimdi bana bakıyor. “Eğer sen olmasaydın denemeyi yapmazdı. Sen olmasaydın olmazdı, Ella.” Tekrar yere bakıyor. “Teşekkür ederim... Ona savaşmak için bir neden verdiğin için.”

Ayağa kalkıp ona yöneliyorum. Kollarımı boynuna dolayıp başımı omzuna koyuyorum. Sonunda elinden biri omurgamın merkezini buluyor. Diğeriyle başımı kavırıyor, babacan bir kavrayış.

Bir bütün halinde ağlıyoruz.

Sonra, çok sonra, bavulumu tuvalete götürüp biraz taze ve temiz hissedebilmek için engelli kabininde üstümü değiştiriyorum. Onun bir şeyini giyme, üzerinde onun kokusu olan bir şey bulabilme ümidiyle Jamie'nin bavulunu da buraya getirdim. Gayet güzel, lacivert bir kazak bulup onu uzun kollu bluzumun üzerine geçiriyorum. Bavulunun fermuarını çekmek için eğildiğimde kıyafet katmanlarının arasında bir kraft poşet görüyorum. Merakıma engel olamıyorum. Çekip çıkarıyorum.

Poşet aslında bir buçuk santim kalınlığında, dikedörtgen bir şeyi kaplayan bir hediye paketi. Önünde, Jamie'nin güzel el yazısıyla: Ohio'lu Ella'ya, Yirmi Beşinci Yaş Günü Vesilesiyle yazıyor.

Bu bana vermek istediği hediye. İnsanların önünde veremeyeceği hediye. Bana daha sonra, baş başayken vereceğini söylediği hediye.

Parmağımı bir taraftaki bandın altına sokmadan önce bir anlığına tereddüt ediyorum ve cismi kabın içinden çıkarıyorum.

Bu bir günlük.

Ön sayfayı açıyorum. Bir yazıt beni karşılıyor.

Bunu yapabilirsin dedin, ben de denedim.
(Aşağıda görebilirsin)
Zengin züppeliğiyle,
Sevgilerimle,
Sonsuza dek,
JD

Sayfayı çeviriyorum.
Günlük, şiirlerle dolu. Jamie'nin el yazısıyla.
İlk şiir sayfanın ortasına yazılmış, kısa ve tatlı, başlığı yalnızca "E.D"

Çingene ruhun gerçekten dokundu
Kokuşmuş kalbime ve dizginlenmesi en acımasız olan
Korkutucu büyük yangını
Harekete geçirdi.

Sonraki sayfa: "Şükran Günü."

Başka hiçbir insan
Tanıyamaz başka bir insanı
Böylesine.
Çünkü bir kadın tanır bir erkeği
Erkeğin varlığından
Haberı olmadığı biçimlerde.
Ah, tanır o erkeğini,
Olduğu gibi.

Sırtımdaki tüyler diken diken oluyor. Ellerim titremeye başlıyor. Bir sonraki sayfadaki başlık hıçkırığa boğulmama neden oluyor ve göz yaşlarımı sayfaya damlamadan önce durdurmak için elimden geleni yapıyorum.

Oxenford

Bir orak arkadaşına, bitkin olana
Hızlı ve doğru bir orak
Bir orak, Tanrı'nın cennetteki zarafetiyle
Bir orak bekliyor seni.

Sayfaları çevirince en azından bir düzine daha şiir görüyorum, "Slainte", "Kiler", "Düşünme, Hisset", "Coq au Vin." Biri yüksek sesle gülmeme sebep oluyor. Destansı bir Victoria dönemi şiiri gibi numaralarla ayrılmış ama yalnızca üç rakam var ve başlığı kasten zorlama:

Felsefe, ya da Sonsuz Tartışma, ya da Amerikan Tiyatrosunun Sahnelerinde Arkadaşlar Arasında (1938) ya da Bilgelik Üzerine.

I
İlk kim?
II
İkinci kim?
III
Bilemeyeceğim üçüncüyü.

Gülerek gözlerimi siliyorum ve bulanıklığın ardından son sayfayı çeviriyorum:

Sıcak Çikolata

Mecburiyetlerinin seni mecbur bırakmasına
İzin verecek misin?
Körü körüne sonsuza dek?
Ya da kesecek misin
Kokuşmuş lafları,
Onlar senin için feda edilmeden?

Son sayfayı, yepyeni sayfayı çevirirken titriyorum. Bunu yaparken bir anlığına gözlerimi kapatıp yazdıklarını, hayatını düşünüyorum. Bizim hayatımızı. Bu defter biziz. Jamie bizi ölümsüzleştirdi: Kısacık bir birliktelik ebedileştirildi. Gözlerimi açıyorum ve defterin sonunda, yazıta benzer, arka kapağın sert yüzeyine oyulmuş bir yazı görüyorum. İki basit kelime:

Devam et

Defteri, defterimizi kapatıyorum ve bavuluna geri yerleştiriyorum. Sanki bunu hazmetmek başlı başına zor değilmiş gibi bir başka cisim görüyorum, çantanın öteki tarafına sokuşturulmuş bir zarf. O zarfı imkânı yok orada bırakmam. Bu lanet bavulu parçalara ayırmaya hazırım. İçinde, üzerinde adım yazan otuz günlük bir tren bileti var ama belirli bir rotası yok. Elbette ki yanında bir not var. Altında isim yok, şiirsel de değil. Yalnızca şu yazıyor:

Yarından itibaren: Neresi olursa, Her yere. Mutlu Yıllar.

Hediyesi buydu. Jamie'yi karşımda, şiir kitabını uzatırken, yüzünde utangaç bir sırıtişla alçak gönüllü bir şeyler söylerken hayal ediyorum. Sonra, ona bolca teşekkür ettikten, onu öptükten sonra zarfı açmamı istiyor. Ah. Burada neler varmış?

Bu daha önce birinin benim için yaptığı en tatlı, en düşünceli şey. Ama çok sinir bozucu. Neden böyle bir şey yaptı ki? Neden beni tatilde, iyileşme sürecinde, birbirimizle yeniden bağlantı kuracağımız, geriye kalan zamanımızın keyfini çıkaracağımız vakitte uzaklara gönderir?

Çünkü haziranda gidiyorum. Çünkü bunun hep istediğim gibi seyahat etmek için son şansım olduğunu biliyor. Çünkü gidemeyeceğini biliyor ve beni geri tutmaktan sorumlu olmak istemiyor. Çünkü beni, geriye kalan zamanımızı birlikte geçirmek istediğinden daha çok seviyor.

İnsan böylesi bir aşkla ne yapar?

Beni loşluğa çekilmişim say,
Hâlâ seninim, sen de benim; hep iyi şeyleri hatırla
Geçmiş anlarımızı, ve unut gerisini;
Ve sonra da, beklediğim yere, nazikçe yaklaş.

William Allingham, “Başlıksız”, 1890

Sonunda kendimi toparlıyorum. Bekleme salonuna geri dönüyorum. Cecelia, bir kedi gibi sandalyeye kıvrılmış. Antonia, William'ın omzunda uyukluyor, William da yere bakıyor.

Ben yanlarına gidmeden Dr. Corrigan köşede beliriyor. William, Antonia'yı kaldırıyor ve Cecelia da durumu hissedererek uyanıyor. Hepimiz doktora doğru gidiyoruz. Asık suratlı görünüyor, bu da kalbimin mutfakta yere oturmuş tencere ve tavallara vuran bir çocuk gibi tutarsız biçimde atmasına neden oluyor.

“Henüz bir gelişme belirtisi yok” diyor ve kalbim atmayı bırakıyor. “Onu komada ve tüplere bağlı tutmaya devam edeceğiz. Henüz antibiyotiklere yanıt vermiyor. Ama...” Şaşkın görünüyor. “Kan sayımları elime ulaştı. Beyaz kan hücreleri oldukça düşük olsa da denemenin bir etkisi olmuş gibi görünüyor.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye soruyorum.

“Bana gönderilen dosyalarla karşılaştırılınca. Eskiye oranla miyelomda biraz düşüş görüyorum. Şaşırtıcı derecede temiz.”

Antonia'nın gırtlığının gerisinden ufak bir inleme geliyor. Kıpırdayamıyorum. “Remisyonda” diyor William.

Doktor başını iki yana sallıyor. “Ben onkolog değilim.

Elimdekiler en temel testler. Ama kesinlikle kayda değer bir değişim gördüğümü söyleyebilirim. Önümüzdeki on iki saat kritik. Eğer zatürreeden kurtulursa—”

“Onu görmek istiyorum.” Sesim sakın ama gergin, sanki en ufak bir tahrikle histeri krizine girebilirmişim gibi.

“Karantinada—”

Bu yeterli oluyor. “Şimdi! Onu şimdi göreceğim!”

“Baygın, orada olduğunuzu bilmeyece—”

“Umurumda değil!” diye bağıyorum.

Antonia omzumu tutmaya çalışıyor ama onu silkeliyorum. Cecelia'nın eli elimi buluyor, güç ve destek veriyor. Alçak ve sakin sesini duyuyorum. Becerikli. “Ona bir maske verin doktor. Ne gerekiyorsa yapın. Elbette ki içeri kabul edilebilir.”

Dr. Corrigan söylediklerimizi düşünüyor. Bir kez başını sallıyor. Dudaklarını büzüyor, “Beni takip edin” diyor.

Önlüğümü üzerime geçirdikten, bir hemşire ellerimi yıkayıp kurulamama yardım ettikten ve cerrahi maskemi taktıktan sonra Jamie'nin odasına götürülüyorum. Dr. Corrigan kapıdaki cama işaret ediyor. “Yalnızca kendini hazırla.” Odaya bakıyorum.

Jamie ölümün kendisi gibi görünüyor. En basit tabirle. Çarşaf kadar solgun, yüzü suni solunum cihazıyla kaplı, damar yolu açık. Makinelerle çevrili. Dr. Corrigan kapıya yöneliyor ve yavaşça açıyor. “On dakika içinde sizi yeniden dışarı çıkarmak için geri geleceğim. Ona dokunmamalısınız. Başka enfeksiyon kapma riski aşırı yüksek.”

Kapı eşiğinde oyalanıyorum. “Size şeyi sorabilir miyim... ne kadar zamanı var?”

Şaşkınlığa uğruyor. “Ne demek istiyorsu—”

“Yani...” Jamie'ye bakarak duraksıyorum. “Diyelim ki zatürreeyi aştı ve yalnızca gördüğünüz miktarda kanserle uğraşıyoruz. Ne kadar?”

Doktor başını iki yana sallıyor. “Bu işler öyle yürümez.”

“Lütfen. Ne kadar?”

“Bilmiyorum.”

“Yaklaşık olarak.”

Doktor sanki onu eğlendiriyormuşum gibi gülüyor. "Ele-anor." Sesi doktor filtresini bırakarak daha tiz bir sese dönüşüyor. "Sorduğun şey bilinemez. Onkoloğu ona muhtemelen çizelgeler verdi, değil mi? Eğer şu tedaviyi alırsa bu kadar zamanı olur, eğer almazsa bu kadar, değil mi? Ama onkolog zatürree olmasını beklemiyordu, bekliyor muydu? Bana Jamie'nin ne kadar zamanı olduğunu sormak senin ne kadar zamanın olduğunu sormak gibi bir şey. Ne kadar zamanın kaldığını biliyor musun?"

Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamak.

"Aynen öyle. Benim de yok. Sana tek söyleyebildiğim şey, şu an için on dakika zamanın olduğu." Arkasını dönüp koridor-da kayboluyor.

Sersemlemiş halde odaya giriyorum.

Burada bir sandalye bile yok. Ona bakıyorum ve yatağa biraz daha yaklaşıyorum. Ona dokunamayacağım aklıma gelmeden hemen önce elimi uzatıyorum. Elimi öteki elimle yakalayıp önümde tutuyorum.

Ona söylemek istediğim her şey buhar olup uçuyor. Burada ne işim var? Planım ne? Onu lafla ve atışmayla döverek iyileştirmek mi? Sırf beni susturmak için uyanana kadar ağlayıp yalvarmak mı? Göğsümü dövmek mi? Saçımı yolmak mı?

Onu böyle, gözleri kapalı, başı arkaya yaslanmış, boğazında bir tüple, suni biçimde nefes alırken görünce tanışalı yalnızca altı ay olduğuna inanamıyorum. Beni balıkçı dükkanında soslara bulayalı. Ondan ilk görüşte nefret edeli. İlk dersimizden, ilk görüşmemizden, viski ve biramızdan, sarhoş ilk dokunuşlarımızdan, kiler öpücüklerinden ve şapel buluşmalarından bu yana. Bir anlığına kuru İngiliz esprî anlayışı, bir başka anda korkunç esprileri. Gözleri. Her gölge ve derinliği içinde barındıran göletler.

Bir anda aklıma geliyor. Belki bir daha asla göremeyeceğim o gözler.

Dikkatlice yatağının ayak ucuna tünüyorum. Bir anlığına ona bakıyorum.

"Jamie?" Yalnızca adını söylemek bile gözyaşı seline ne-

den oluyor. “Jamie, umarım beni duyabiliyorsundur. Bu senin Oxenford'un değil, tamam mı? Gececeğin nokta burası değil.”

Ne zaman ya da nerede olduğunu bilmiyorum ama burası değil. Burası olamaz.

Lütfen burası olmasına izin verme.

Burada kal, Jamie. Eğer elinden geliyorsa, eğer yapabilirsen, lütfen başka bir zaman seç. Kalmayı seç. Benimle kalmayı seç.

Benimle kal ki ben de seninle kalayım.

Bu beni gafil avlıyor.

Ağzımdan öylece çıktı ama doğru mu? Çünkü eğer doğru değilse bunu söyleyemem düşüneyim bile. Bu ikimize de haksızlık.

Sonuçta tek kuralımız vardı: Dürüst ol.

Belki de bu, her şeyden öte, kendime karşı dürüst olmam anlamına geliyor.

Ayrıca dürüst olmak gerekirse, haziranın 11'inde gitmeyi düşündüğümde sanki önemli bir uzvumu kesmeye hazırlanıyormuşum gibi hissediyorum. Kurban etmek gibi geliyor. Ölüm gibi. Ani ölüm gibi. Trafik kazası türünden. Kalbine aniden ve derinden giren ve ne kadar acıyacağı korkusuyla çıkar-maya cesaret edemediğin bir dal gibi. Onu öylece orada bırakıyorsun. Onunla etrafta dolanıyorsun. İnsanlar sana acıyarak bakıyor, sen de göğsüne bakıp omuz silkiyorsun. Hayır, gerçekten böylesi daha iyi.

Antonia'nın söylediği de buydu.

Birini kaybetmek zaten zor. Ama ölüm süreci olmadan gerçekleşen ölüm nefret edilesi bir şey. Bir hayatı oluşturmak dokuz ay sürüyor, tersinin de zamana yayılmaması yapay, neredeyse doğaya karşı işlenmiş bir günah gibi geliyor. Bilinmeyene alışmadan bilineni bırakmak için zamana sahip olmak.

Belki bu anlamda, Oxenford paylaşılabılır. Belki nehri geçmek yalnızca tek bir kişi için değil, kıyıda bekleyen insanlar içindir de. Sevilen kişinin gözlerine bakmak, oradaki bilinirliği, kaçınılmazlığı görüp onlara seni seviyorum demek. Benim sevgim sonuna kadar seninle, senin sevgin de benimkine kadar benimle kalacak.

Çünkü sevgi ölmez, öyle değil mi?

Cecelia'nın, Oliver'ın cenazesinde söylediği şey: Ölenleri iyi sevin, böylece sevgiyle ölebilsinler.

Sevgiyle.

Tanrım Jamie, lütfen uyan.

Ona, kemikli omuzlarına, harabeye dönmüş yüzüne, suni biçimde inip kalkan göğsüne bakıyorum ve iki olası çıkış olduğunu fark edebiliyorum: Oxford senem süresince tanıdığım bir çocuk, sevdiğim ilk çocuk, daha sonra öldüğünden haberim olan bir çocuk olabilir.

Ya da sonuna kadar birlikte gittiğim çocuk olabilir.

Jamie'nin hastalığını ilk öğrendiğimde onun hastalığının Amerika'daki zorunluluklarımı yansıttığını düşündüm. İkimizin de kurtulamayacağı sözleri vardı.

Fark, Jamie'nin bir seçeneği yok. Babamın bir seçeneği yoktu.

Benim var.

Bir seçeneğin varsa bu seçeneği değerlendirmemek aptallıktır.

Ama ben eve dönüyorum. Haziran geldi mi Antonia'ya sarılıp, William'a sarılıp (artık bunu yapabildiğime göre), Cecelia'yı öpüp, üç dostuma veda edip, gideceğim. Topuklarımı üç kez birbirine vurup eve gideceğim.

Ama ya Oz'da kalmak istiyorsam?

Ya evim artık Oz'sa?

Karşımdaki bu adamla ve onunla birlikte gelen her şeyle. Anne baba. Bir kız kardeş. Arkadaşlar. Oxford.

Yalnızca, plan bu değildi.

Babam bana bir şeylere tutkuyla değer vermeyi öğretti, o şeyler için nasıl savaşılabileceğini öğretti. Bir şeye inanmayı ve o şey için savaşmayı seviyorum. Antonia'ya söylediğim buydu, ki doğru da. Janet'a önerdiğim şey de buydu, üstelik ulusal sahnede. Bir şeye inan ve onun için savaş.

İşte, bir sonraki savaşımı buldum.

Sevgi.

Benim seçimim bu.

“Eleanor?” Düşüncelerim, doktorun yumuşak, kibar sesiyle bölüyor.

“Hemen geliyorum” diyorum. Yutkunuyorum. Fısıldıyorum. “Jamie. Lütfen beni duy. Bu senin Oxenford'un, bizim Oxenford'umuz değil. Ama sana söz veriyorum onu bulacağız. Birlikte. Çünkü seni seviyorum ve seni bırakmayacağım. Önce senin beni bırakman gerekecek. Benimle kalmayı seç ki ben de seninle kalayım.”

Bu kelimelerin bana ne kadar kutsal geldiğine şaşıyorum, sanki nikâh yemini gibi.

Ayrıca, hayat seni şaşırtmazsa bu işin ne anlamı var ki?

Çarşafın üstünde, yanında duran eline bakıyorum. Bodleian'da bir kitabın üstüne yayılan, bana yüksek sesle okumam için “Dover Beach”i veren, sandala binmeme yardım eden, ilk kez beni sevdiğini söylediğinde karnıma koyduğu elle aynı el.

Uzanıyorum ama tam dokunmadan önce duruyorum.

Yüzüne tekrar bakıyorum. Çökük yanaklar, morarmış gözler, bir günlük sakal.

Hâlâ hayatta.

Kulağına birkaç santim kalana kadar yaklaşıyorum. “Her şeyin bedelinin ne olduğunu öğreneceğim.”

Yoksul bir Oxford akademisyeninin hikayesi,
 Gebe kısımların ve hızlı yaratıcı beynin,
 Arzın kapısına vurmaktan sıkılmış olanın,
 Bir yaz sabahı terk etti.
 Arkadaşlarını ve çingene-irfanını öğrenmeye gitti,
 Ve o vahşi kardeşlikle dünyanın altını üstüne getirdi,
 Ve çoğu kişinin sandığı gibi eline bir şey geçmedi,
 Ama Oxford'a döndü ve arkadaşları artık yoktu.

Matthew Arnold, "Akademisyen-Çingene", 1853

Saatler sonra, kendimi hediyelik eşya dükkanındaki berbat
 –tam anlamıyla berbat– geçmiş olsun kartlarını okuyarak
 oyalarken telefonum titriyor. Bir mesaj.

Connor'dan.

Mesajı okurken, kafa karışıklığı çabucak şaşkınlığıma galip
 geliyor.

Tebrikler! Vay canına!

Neden söz ediyor? Boşluğuma geliyor, bir anlığına benden,
 Jamie'den ve burada kalma kararımdan haberi olduğunu sanı-
 yorum. Tabii ki ben uyku yoksunu bir geri zekalıyım. Mesaja
 yanıt veriyorum:

Selam. Ama...?

CNN internet sayfasına ait bir linkle cevap veriyor. Linke tıklıyorum.

Açılır kapanır kapıdan geçtiğim gibi otoparka çıkıp arama tuşuna basmadan önce yalnızca başlığı okuyorum.

Gavin ilk çalışta açıyor. “İşte buradasın!” diyor sanki telefonunu bir kez –bir kez– açmayan çünkü erkek arkadaşını öldürüp öldürmeyeceğine karar veren biri değilim de alışveriş merkezinde kaybolmuş bir çocukmuşum gibi.

“Hillerson çekilmiş!”

“Evet, gördüm” diyorum.

Beni dinlemiyor bile. “Münazara yüzünden, rakamları tepetaklak oldu. Az önce beş ön seçimi birden kazandık!” Ben ön seçimleri tamamıyla unutmuşum. Bugün salı mı? Saatin kaç olduğuna dair bir ipucu bulabilmek için bulutlu gökyüzüne bakıyorum. “Tanrım, keşke onun o kendini beğenmiş boktan yüzünü görebilseydim. Neyse, artık resmi olarak bütünüyle genel seçim modundayız. İşler hızla ilerliyor çocuk ve eve gelmen gerekecek. Erken olduğunu biliyorum ama yeterince zamanın oldu. Zaten bahar dönemini yalnızca içerek geçirdiğimi hatırlıyorum.” Gülüyor. Ben gülmüyorum. “Bak, tümüyle plana sadık kalmadığının farkındayım ama planların haber verilmeksizin değiştirilmesi hakkını elimde tutuyorum.” Sessizliğime aşına olmadığını anlayabiliyorum ve ilk kez sesinde rahatsızlık seziyorum. “Tamam mı?”

Bunu şimdi yapmayacaktım. Biraz uyuyana, net ve diplomatik olabilene kadar beklemek istiyordum çünkü işin aslı, şu anda sözlü ifade yeteneğim olduğunu pek sanmıyorum.

Ama şimdi, aynı Hillerson gibi, ben de zorundayım.

İşte başlıyoruz.

“Hayır.”

Gavin sessiz. Daha önce ağzımdan bu kelimenin çıktığını hiç duymadı. “Anlamıyorum.”

“Eve dönmüyorum.”

“Bunu uzatmayalım, Ella. Geçici bir politik direktör yardımcısı bulmamı istemezsin çünkü bunun senin için iyi olacağını sanmıyorum—”

“Hayır, demek istediğim, eve dönmüyorum. Nokta. Ne şimdi ne de hazırda.

Daha fazla sessizlik. Sonra, “Bu ne demek oluyor, Ella? Başka bir iş olamaz. Bundan daha iyi bir fırsat yok—”

“Hayır, sana böyle bir şey yapmam. Janet’a da. İkinize de çok minnettirim...” Bitiremiyorum. Boğazım düğümleniyor. Görünüşe bakılırsa, bir karar verme, bir yol çizme eylemi, diğer yolun yok olduğu anlamına gelmiyor. Yalnızca, o yolun da son-
suza kadar şimdi üzerinde olduğun yola paralel gideceği anlamına geliyor. Neden vazgeçtiğini bilerek yaşamak zorunda kalacağın anlamına geliyor. Ki bu ne olursa olsun kötü bir şey demek değil, yalnızca kararımı güçlendirmeme yarıyor.

Bu iş için cinayet bile işlerdim. Bir süper star olurum. Biliyorum.

Gavin de bunu biliyor, çünkü uzun bir aradan sonra beni kendimden kurtarmayı deniyor. “Ella, yapacağım şey şu. Yeni birini aramaya başlamadan önce sana düşünmek için bir gün vereceğim.”

“Bir güne ihtiyacım yok.”

“Dün seni terfi ettirdik. Bugün istifa ediyorsun. Tırtınsın mı? Bu imkânın senin için bir anlamı yok mu?”

Bende vicdan azabı hissi uyandırma çabasından dolayı duyduğum korkunç içerleme, içimi kemiren farkındalığı anlamamı sağlıyor: Aslında hayır, anlamı yok. Kimseye terfi aldığımı söylemediğimi hatırlıyorum. Gavin ve Janet bana haberi verdiğinde, arkadaşlarımdan, erkek arkadaşımın ve bana yüzük veren ailesinin yanına gidip gecenin herhangi bir kısmında kimseye bir şey söyleme arzusu duymadım. Umurumda olmadığına karar vermeden önce bile umurumda değildi. “Öyle gibi görüldüğünün farkındayım” diye cevap veriyorum.

“Bunu yapmayacak kadar akıllısın” diyor Gavin heyecanlı bir biçimde. “Öyle kızlardan değilsin.”

Tüylerim diken diken oluyor. “O kızlar nasıl oluyormuş?”

Duraksıyor. Öylesine bir tonla, “Bu bir erkekle mi ilgili?” diye soruyor.

Öfkem aniden ve alev alev yükseliyor. Ne kadar da kor-

kunç, küçük düşürücü bir söz. Nefes alıyorum. “Hayır. Bu bir kızla ilgili. Hayatını seçen bir kızla ilgili.”

“Ah, öyle mi? Tarih yaratmak yerine hayatını mı seçiyor? Kendi gibi bir kadının başkan olarak seçilmesine yardım etmek yerine mi? Senin önceliklerin bunlar mı?”

Mideme bir yumruk atsa daha iyiydi. “Gavin—”

Aniden hatta başka bir ses beliriyor. “Ella?” Sonra mikrofondan uzağa doğru fısıldıyor. “Biraz yürüyüşe çık.”

Hâlâ Gavin’in saldırısından sersemlemiş bir haldeyken Janet’in sesini duymak gözlerimin dolmasına neden oluyor. “Çok üzgünüm—” diye lafa giriyorum.

“Özür dileme” diyor sert biçimde. “Beni duyuyor musun?”

Daha fazla ayakta durabileceğimi sanmıyorum. Asfaltta dizlerimin üzerine çöküyorum, buz gibi hava ciğerlerime girip çıkıyor, yüzümün önünü buğulandırıyor. “Sadece... işler değişti. İşler değişti” diyorum nefes nefese.

“Ella, Ella, dur. Sonuçta seni sen yapan verdiğin kararlar. Öyle ol. Buna hayranım.” Bir anlığına sessiz kalıp söylediklerinin yerleşmesine izin veriyor. Nefes almakta zorlanıyorum. “Kapamam gerek.”

“Teşekkür ederim.”

“Kapım her zaman açık. Tamam mı? Söz veriyorum.”

“Anlaştık” diyorum ve kapatıyor.

Bir anlığına soğuşun dizlerime işlemesine izin veriyorum. Nefesimi izleyip durulmasını bekliyorum. Üstümdeki çıplak ağaç dallarına, gökyüzündeki gri buğuya, arabalara, şimdi gözüme Amerikan benzerlerinden çok daha aşına göründüklerini fark ettiğim Dacia, Mini ve Vauxhall marka arabalara bakıyorum.

Telefonu kaldırıp bir anlığına ekrana bakıyorum.

Sonra tamamen kapatıyorum.

Glasgow, İskoçya’nın dışındaki, bu insanın kanını uyuşturacak kadar soğuk otoparkta, bir işte iyi olduğun için o işi yapmaya davet edilmenin, bir tutkuya sahip olmakla aynı şey olmadığını fark ediyorum. Benim tutkum eğitim, siyaset değil. Siyaset babamın tutkusuydu.

Şu bir şeyleri açığa vuran, uyandığında tüm sırların açıklandığı, tüm gizemlerin çözüldüğü ve her şeyin farklı geldiği hissiyle dolduğun türden rüyalardan birinden uyanıyormuşum gibi hissediyorum... Ama o rüya da neydi öyle dersin. Konuyu hatırlamakta güçlük çekersin, geride kalan ipuçlarını takip eder, seni kaynağa götürmesi umuduyla açık edilen şeyin ayrıntılarına tutunursun ama sonunda pes edip işin peşini bıraktığında... o seni bulur.

Belki benim Oxford hayalim, plan yapma, kariyerimde ilerleme, Rhodes, beni hayalime ulaştırmakla ilgili her şey belki de yalnızca oraya ulaşmakla ilgiliydi. Belki Hülyalı Kulelerin Şehri –Batı dünyasının temel eğitim can damarı– tek başına bir rüya değildi, daha önce asla hayal edemeyeceğim, şimdiye kadar hiç görmediğim bir şeyin giriş basamağıydı.

Sevgi. Aile. Bağlantı.

Bir yaşam.

Bir de karar verme özgürlüğü, kendi şartlarımda, yapmak istediğim şeyi yapma, tutkumla ne yapacağıma karar verme.

On senedir ilk kez kısa süreli bir planım yok.

Aslında. Biri dışında.

Hastaneye geri dönüyorum, araftaki kader ortaklarıma kahve almak için kantinde duruyorum. Bekleme salonuna girince Cecelia ve Antonia'yı yan yana, konuşurlarken buluyorum. William eşinin yanında, sözde bir şeyler okuyor ama aslında çoğunlukla faydasız endişeyle dolup taşıyor.

Kahveyi dağıtıyorum, tam karşılırlarına oturuyorum. “William” diyorum. Başını dergisinden kaldırıyor. “Konuşacak meselelerimiz var.” Başıyla bir kez onay veriyor. Cecelia ve Antonia dikkatle bana bakıyor. “Jamie bundan kurtulduğunda, kendini daha iyi hissettiğinde, dönemin ortası bile olsa umurumda değil ama onu seyahate çıkaracağım. Durmak isteyeneye kadar seyahat edeceğiz. Ona kendini bu konuda kötü hissettirmeyeceksin. Karşılığında söz veriyorum ki onun pervasız davranmasına izin vermeyeceğim.”

Antonia doğruluyor, yüzü umutla ıslıl ıslıl. “Canım kızım! Kalıyor musun?”

“Pardon, evet. Kalıyorum.” Konuyu bununla açmalıydım.

Antonia'nın nefesi kesiliyor, koltuğundan fırlıyor ve kollarını boynuma doluyor. Omzunun üstünden William'a bakmaya devam ederek bir yanıt bekliyorum. Sonunda, sonsuz bir zaman sonra, “Şartların kabul edilebilir” diyor ve dergisine geri dönüyor.

“Gerçekten mi?” Antonia'dan ayrılırken sesimdeki şaşkınlığı saklayamıyorum. “Çünkü dediğimde ciddiyim. Gideceğiz ve durmadan devam edeceğiz. Jamie sağlığına değer verdiğini gösterdi ve yapılması ne gerekiyorsa yapacağız, ama—”

“İş bağlamanın ilk kuralı” diye mırıldanıyor William, say-fayı çevirerek. “Evet dedilerse konuşmayı kes.”

Yüzünde minicik bir gülümseme belirliyor ama ona karşılık verme fırsatı bulamadan Dr. Corrigan odaya giriyor ve hepimiz, ördek yavrusu gibi toplaşıyoruz.

Yüz ifadesini okuyamıyorum.

Midemde korkunç bir batma var. Ya öldüyse? Ya ben bizim için hayat planları yapmışken artık biz diye bir şey yoksa?

Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir şeyi değiştirmezdim. Etrafıma bakıyorum ve bizimle ilgili fark ettiğimden çok daha fazla şey olduğunu görüyorum.

Doktorun bakışlarına metanetle bakmamı sağlayacak bir huzur kaplıyor içimi.

Neyse ki gülümsüyor, “Jamie'yi uyandırma vakti.”

Anestezinin etkisinden çıkması birkaç saat sürüyor. O yüzden Jamie uyuşukluktan kurtulurken biz, dördümüz hastane lobisinde, Charlie'nin doğum günü hediyesi olan, yarısı içilmiş viskiyi plastik bardaklardan mutlulukla içerek uyuşmak için elimizden geleni yapıyoruz.

Sonunda Jamie'nin odasına girmemize izin verildiğinde, başı ben çekiyorum ve köşeyi dönünce önüme serilen güzelliğin karşısında duraksıyorum. Yatağın başı yükseltilmiş, Jamie oturur pozisyonda duruyor. Tümüyle harap görünüyor. Babamın deyimiyle “cılkı çıkmış.” Ama beni gördüğü zaman, kocaman, sevgi ve hayat dolu bir gülücükle ödüllendiriliyorum. Eli-

ni uzatıyor. Yataktan yalnızca birkaç santim öteye uzayabiliyor ama bu yeter. Yeter de artar bile.

Temkinli bir şekilde yürüyüp yatağının başına yaklaşıyorum.

Gözlerini açık, uyanık, mavi, kıpır kıpır ve istekli görmek beni zayıf düşürüyor. Göğsüm yarılarak açılıyor ve içinden bir sevgi fırtınası çıkıyor.

Yapmak zorunda kalacağım en zor şeyin haziran ayında onu bırakmak olacağını sanmıştım.

Ama en zor şey kalmak. En zor şey ölenle yaşamak. En zor şey son kullanma tarihi, güvenlik ağı olmayan aşk. Değiştiremeyeceğim her şeyin kabulünü gerektiren bir sevgi. Bir plana sadık kalmayan sevgi.

Nazıkçe elini alıp öpüyorum. Konuşmaya çalışıyor ama sesi tüplerden ve uykudan dolayı boğuk. Ağzından ufak, sevimli gıcırtı dışında bir ses çıkmıyor. Üzerine atlama arzusunun karşısını koyamıyorum. Muhtemelen tıbbi açıdan mantıklı değil. O yüzden “Seni seviyorum” diye fısıldıyorum.

Gülümsemesini izliyorum. Sonra resmen irade gücüyle beni kendine çekip, dudaklarını kulağıma götürüyor. Titrek bir nefes alıp tüm gücünü topluyor ve ben de sözlerimin bana tekrar edilmesine hazır bir halde gözlerimi kapatıyorum.

Bunun yerine “Seni sevmediğim iyi oldu, Ohio’lu Ella” diye fısıldıyor.

KAPANIŞ

Ve, o tüm İngiltere'yi bir öpücükle saklarken,
Bir ışık gibi Avrupa'nın üzerine düştü altın saçları.

Charles (Tennyson) Turner, "Letty'nin Dünyası", 1860

Jamie'yi hep şöyle hatırlayacağım:
Deli gibi akan şelalenin içinde öylece dururken. Amalfi kıyısından çok da uzakta olmayan bir kanyona tırmandık. Mücevhher tonlarındaki gölette yüzdükten sonra, çıkıp kendimi güneşin ısıttığı kayalıklarda kurutmaya gittim. Jamie çıkmayı reddetti. Bir yunus gibi suya dalıp dalıp çıktı, hatta bir ara buna eşlik etmeye uygun sesleri bile çıkardı. Yeniden bir çocuktu. Keşfeden, oynayan, hayatının tadını çıkaran. Daha sağlıklıydı, zattürreeden hemen sonraki zayıflığından eser yoktu (makarna, pasta ve dondurma dışında bir şey yemeyince zayıf kalmak zor). Onu bir saat kadar gelen bir süre boyunca izledikten sonra bana seslendi "Şunu izle Ella" ve sonra birkaç ay önce yapmasının imkânsız olacağı fiziksel bir marifet sergiledi.

Şelale biraz ötedeydi ama bu ona engel olmadı. Taşlık yeri tırmandı ve akan suyun tam altında durdu. İlkel seslerle bağırdı, çok canlıydı. Şelalenin onu yenmesine izin vermedi. Eğer onu aşağı ittiyse, yeniden zorla yukarı çıktı. Bazen sanki akan su ve kendi arasında bir tür denge kurmuş gibi dimdik durdu. Ondan gözlerimi alamadım. Yüzü görüş alanıma girip çıkıyordu, bir an şelalenin önünde, bir an gerisinde, bir an perdenin arasında, kanalın gerisinde ve ilerisinde, gerisinde ve ilerisinde, ve her seferinde kalbim teklemişti.

O gün, o görüntü, yaşam ve sonrası arasındaki perde olarak şelale benim metaforum haline geldi.

Jamie, Glasgow'daki o hastanede uyandığında bildiğimiz hayat değişmişti. Denemenin ona biraz zaman kazandırmış olabileceği söylenince bunu memnuniyetle kabul etti. Ama ona kalmaya karar verdiğimi söylediğimde?

Ayak diredi.

Kavga ettik.

Beni odasından tüm gün sürgün etti. Antonia'ya, onun için hayalimden vazgeçmemin kendini suçlu hissettirdiğini, ya pişman olursam, ya bu yüzden zaman içinde ondan nefret etmeye başlarsam diye endişelendiğini söylediğini duydum ama bir noktada Antonia onu durdurup, tane tane, "O zeki, hep zeki olacak, hayatıyla istediğini yapabilir, yani, sana imkânsız bile gelse, seçiminin tümüyle seninle ilgili olmadığını değerlendirme nezaketini göster güzeller güzeli oğlum" dedi.

Antonia'yı bu yüzden seviyorum.

Altı hafta, Oxford'a geri gidip fizik tedavisi gördükten, sayısız test olduktan ve Smithy'nin donmuş çorbasından litrelerce içtikten sonra anımızı, sağlıklı olduğu aralığı yakaladık ve geceleyin çıkan hırsızlar gibi dünyaya süzüldük. Dünyanın şehirlerine ve köylerine, dağlarına ve vadilerine, şelalelerine.

Bugün, kahvemi yudumlarken, fısıltı gibi yumuşacık bir öpücük omzuma konuyor.

Ah, iyi.

Jamie uyanmış.

Öpücükleri boynuma doğru çıkıyor ve gözlerimi boylu boyunca uzanan üzüm bağlarından bir an olsun ayırmadan fincanımı ona sunuyorum. Kahveyi alıp verandada yanıma oturuyor. Parmağımdaki yüzüğü dalgınlıkla çevirerek kafamda mesafeleri hesaplıyorum. Önümüzde araba süreceğimiz koca bir gün var. Hava kararana kadar İsviçre'ye varmayı planlıyoruz. Elbette yolda durup tadım yapmayı ihmal etmeyeceğiz. Annecy'de Tennyson'ın bir ara kaldığı bir ev var ve Jamie oraya bir göz atmak istiyor. Belki orada öğle yemeği yeriz. Sosisli patates yemeğinin bağımlısı oldum ve Rhône Vadisi'nden çıkmadan

önce kesin bir porsiyon daha yemem gerek.

Jamie başını sabah güneşine doğru kaldırıyor.

Oxford'a Hayatta-Bir-Kez-Başa-Gelecek-Deneyim arayışıyla geldim.

Bir ömrü deneyimlemeye karar verdim.

Bir gün şelaleye yenileceğini, çalkantılı perdesinin ardından sonsuza kadar kayıp gideceğini, onu, peri masalından çıkmış bir şey gibi kaybedeceğini biliyorum. Ama bizim hikayemizde ne bir kötü adam var, ne bir cadı, ne peri anne, ne ahlaki bir şart ne de ders çıkarılacak bir sonuç. Sonsuz mutluluk da yok.

Bizim hikayemiz yalnızca var. Bu hayat.

Biz gelip giderken nehir akmaya devam ediyor. Jamie ve ben asla sonsuz olmayacaktık. Bu hayatta hiçbir şey sonsuz değil. Ama birini seversen ve biri tarafından sevilirsen sonsuzluğunu bulabilirsin.

O her neyse ya da neredeyse.

SONSÖZ

**Başka bir insanı tanımak ve sevmek tüm bilgeliğin
kökenidir.**

—Evelyn Waugh, *Brideshead Revisited*

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle Allison Burnett'e, bu kitabın temel aldığı özgün senaryonun yazarına teşekkür etmek isterim.

Ayrıca, Clint Culpepper, altyapım ve Oxford sevgimden dolayı beni senaryoyu geliştirmek için işe aldığı için sana minnettarım.

Temple Hill'deki ekibe çok teşekkürler. Tracey Nyberg, her şeyi değiştiren o telefon görüşmesi için sana: "Oxford: The Novel kitabı hakkında ne düşünüyorsun?" Annalie Gernert ve Ali Dyer, bu projenin hayatını, notlarınızı ve içgörünüz sayesinde kitap olarak sonlandırdığınız için size. Jaclyn Huntling, filmi hayata geçirmek için yaptığın tüm çalışmalardan dolayı sana. Petersen Harris: İkimiz de hareket halindeki bir trene atladık ve senden daha iyi bir yol arkadaşı olamazdı. Marty Bowen ve Wyck Godfrey'e, bu projeye dair vizyona ve benim bunu başarabileceğime inanan bu iki muhteşem erkeğe. Marty, romantizmi bu kadar sevmene bayılıyorum.

Oxford Üniversitesi, Los Angeles Derneği'nin ve özellikle de eşsiz Bea Hopkinson'ın bu süreçte oynadıkları rolün hakkını vermezsem ihmalkâr davranmış olurum. Clint Culpepper'ın Oxford'a giden senaryo yazarlarına dair çağrısını aslen cevaplandıran Bea'ydi ve OUSLA sayesinde yazar/yönetmen, arkadaşım, Galli kadın, fırfırlı her türlü şeye bayılan, benim gibi Oxonian ve senaryoda ortağım olan Medeni Griffiths'le tanıştım.

Her zaman evimdeymiş gibi hissetmemi neden olan Lincoln College, Oxford'da okuyan ve okumuş herkese teşekkür ederim. Dr. Daniel Starza Smith'e, Oxford'un akademik merdivenindeki anlaşılması zor basamaklar konusunda bana ders

vermek için zaman ayırdığı için teşekkür ederim. Özellikle de Dr. Jem Bloomfield'e, anlamlı notları, on yıllık arkadaşlığım süresince artık beklediğim ama beni şaşırtmakta asla başarısız olmayan o detaylara karşı özeni için teşekkürlerimi sunarım.

Dr. Breda Carroll'a konu tıbbi araştırma ve tavsiye olduğunda onca yardımları için... Bir de ben bu kitabı yazarken ne yazık ki kanser ve sayısız tedavisi konusunda neredeyse uzman olan, başarılı arkadaşım, genç aktör Jimmy Brighton'a. Dürüstlüğünüz, cesaretiniz ve yüreğiniz için tüm içtenliğimle minnet duyuyorum. Ama yine de: F.C.

İş insanlarına da teşekkür ederim. Biz yaratıcıların sorumluluk alacak kişilere ihtiyacı oluyor, siz olmasaydınız, kimsemiz olmazdı. Avukat Paul Miloknay ve Writer's House'taki herkese özellikle de Simon Lipskar'a teşekkürler.

HarperCollins/William Morrow takımına... Liate Stehlik'e başından beri bu projeye inandığı için ve Kate Nintzel'e, bu projeyi savunduğu için. Bana bu süreçte yol gösteren Julie Paulauski, Katherine Turro, Molly Waxman ve diğer herkese. Elbette, birlikte çalıştığım için kendimi çok şanslı hissettiğim editör Elle Keck'e teşekkür ederim.

Kitap seslendirmecisi olarak çalıştığım yıllar içerisinde tanıştığım ve arkadaş olduğum yazarlara teşekkür ederim. Cömertliğiniz ayaklarımın yere basmasına neden oluyor. Sizden her gün bir şeyler öğreniyorum.

Bu yoğun süreçte bana katlandıkları için arkadaşlarıma, aileme ve sesli kitap meslektaşlarıma teşekkür ederim. Sağlıklı bir iş-yaşam dengesi gibi küçük şeyler başarısızlığa uğradı. Benim bu kitapla ayın karanlık yüzüne gitmemi izleyen annem ve Ken'e. Sizi seviyorum ve geri döndüm.

Son olarak da, her konundaki partnerim Geoff'a teşekkür ederim. Sen benim hayatımın sürprizisin. Pek çok sebepten dolayı bu kitap sen olmadan var olmazdı ve benim olduğu kadar senin de. Bilge bir yazar bir seferinde demişti ki: "Bildığın şeyi yazma, bilmek istediğin şeyi yaz." Yani ben de Ella gibi seçimler hakkında bir şeyler öğrendim ve G, seni seçiyorum.

Julia Whelan, bir oyuncu, yazar ve seslendirme sanatçısı. ABC kanalındaki *Once and Again* dizisindeki rolüyle tanınır. İki yüzden fazla kitap seslendirmiştir.

Çocuk yaşta oyunculığa başladıktan sonra Oxford Üniversitesi'nden mezun oldu. İngiliz Edebiyatı ve Yaratıcı Yazarlık bölümlerinde okudu. *Oxford Yılım* onun ilk kitabı.